Stelarium

Regatul Sufletelor Pierdute

Ana-Maria Negrilă

Crux Publishing

BIBLIOTECA ALEPH

SCI-FI

SCI-FI

Scanează și pornește în aventură!

Crux Publishing

2016

Copertă: Ionel Jinga

Editor: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHISEGA-NEGRILĂ, ANA-MARIA
Stelarium - Regatul sufletelor pierdute / Ana-Maria Negrilă. -
Bucureşti : Crux Publishing, 2016
ISBN 978-973-98394-0-2

821.135.1-31

Ana-Maria Negrilă
STELARIUM - REGATUL SUFLETELOR PIERDUTE
© Crux Publishing, 2016

Tiparul executat de Crescento Print S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-98394-0-2

ANA-MARIA NEGRILĂ

STELARIUM

REGATUL SUFLETELOR PIERDUTE

CRUX PUBLISHING

Ana-Maria Negrilă (n.1972) este absolventă a Facultății de Limba şi Literatura Română a Universității Bucureşti, doctor în literatură medievală.

Autoarea a debutat în 1993 cu povestirea *Fragile* în Jurnalul SF. Prozele ei au obținut numeroase premii la concursurile de profil (printre care Premiul *Vladimir Colin* pentru roman, 2008). A publicat povestiri în Jurnalul SF, ArtPanorama, Ficțiuni, String, Galileo, Argos.

A participat la mai multe antologii (*Nemira '96*, Ed. Nemira, 1996; *Kult. Vremea demonilor*, OmniBooks, 2001; *Kult. Cronicile sîngelui*, ProLogos, 2001; *Alte lumi, alte legende*, Media-Tech, 2002; *Kult. Radharc*, Millennium Press, 2005, *New Weird*, 2008, *Dincolo de noapte*, 2012, *Lumi Stranii*, 2015.)

A publicat la editura Diasfera culegerea de povestiri *Orașul ascuns* (2005) şi romanul *Împăratul ghețurilor* (2006) pentru care a obținut premiul *Vladimir Colin* în 2008. În 2015, a publicat doua cărți în format ebook, *Cântecul zorilor* și *Când lumile se prăbușesc*. A tradus din Harlan Ellison, Lucius Shepard, William Gibson, Stephen King.

Prefață

De scriitoarea Ana-Maria Negrilă mă leagă o îndelungată prietenie și camaraderie literară. Ne-am făcut debutul literar la începutul anilor 1990, aproape simultan, și am studiat la aceeași universitate. Ca orientare literară, am fost amândoi în aripa moderată a mișcării *cyberpunk*, căci scriam și publicam texte care aveau ceva mai mult în comun cu primul roman al lui Dănuț Ungureanu decât cu lucrările-manifest ale Celor Care Nu.

Tot în anii '90 ne întâlneam periodic pentru discuții literare cu alți prieteni și colegi scriitori, precum Sebastian A. Corn și Mirel Palada. Iar, ca urmare a conversațiilor pe marginea unei povestiri de-a Anei-Maria, „Când îngerii se prăbușesc", am sfârșit prin a scrie un roman.

Spre finalul anilor '90, la inițiativa colegei mele scriitoare, s-a constituit un grup literar, Kult, din care mai făceau parte Costi Gurgu, Bogdan Tudor Bucheru, Jean Lorin Sterian. Sub această egidă, au apărut nu mai puțin de trei antologii de literatură fantastică.

Ceva mai târziu, în perioada 2004 – 2006, în cadrul unei colecții de ficțiune speculativă românească pe care o coordonam la Editura Diasfera, au apărut primele două volume ale Anei-Maria Negrilă. Cel dintâi era o culegere de proză scurtă fantastică, *Orașul ascuns*, cu povestiri plasate în versiuni reinventate ale Bucureștiului.

Al doilea, în schimb, a fost un roman, *Împăratul ghețurilor* – o încununare a eforturilor colegei mele pe tărâmul literaturii *cyberpunk*. Pe lângă elementele de înaltă tehnologie și viață josnică specifice acestei convenții literare, Ana-Maria a inclus și elemente de satiră social-politică, antropologie, ezoterism. Nu am fost deloc surprins când, la mai multe luni după publicare, *Împăratul ghețurilor* a fost distins cu Premiul Vladimir Colin.

A survenit apoi o lungă tăcere literară. (Poate pentru că Ana-Maria a urmat mai sistematic decât mine îndemnul regretatului nostru prieten comun, Liviu Radu, care ne sfătuia întâi să ne realizăm profesional și pe urmă să ne apucăm temeinic de scris.) Ne-am reîntâlnit ocazional în sumarul câte unei antologii, ca, de exemplu, *Dincolo de noapte*, îngrijită de Oliviu Crâznic, însă, cu excepția unor republicări în format electronic, vocea literară

a Anei-Maria nu prea se mai auzea.

Iată totuși că, la un deceniu de la apariția *Împăratului ghețurilor*, colega mea scriitoare revine cu un roman mai vast și mai ambițios, *Regatul sufletelor pierdute* – primul dintr-o serie *space opera*. Când spun „vast", mă gândesc la dimensiuni comparabile cu *Primăvara Helliconiei*. Când spun „ambițios", mă gândesc la o structură narativă multi-plan precum cea din *Dune*. Iar când spun „*space opera*", mă gândesc la o societate imaginară complexă de genul celor din Seria Culturii.

Cadrul în care se desfășoară romanul este generos – o planetă extrasolară colonizată de descendenții unor astronauți tereștri. Pe de o parte, statele întemeiate de aceștia sunt într-un proces dinamic de rearanjare a relațiilor de putere – proces din care nu lipsesc spionajul, trădările și asasinatul. Pe de altă parte, tehnologiile utilizate de personaje permit abordări inedite ale activităților umane – fie că vorbim despre perpetuarea conducerii religioase, despre consolidarea puterii politice sau despre disimularea agenților secreți într-o societate inamică.

Personajele, la rândul lor, sunt diverse – de la prinți convertiți la formatul numeric la agenți dubli cu puteri extrasenzoriale, la creiere vegetale și la postumani cvasiinvincibili creați prin inginerie genetică. Și, asemenea unor maeștri SF de pe alte meleaguri, precum Bruce Sterling, Iain M. Banks sau Greg Bear, Ana-Maria Negrilă ne invită să aflăm în ce măsură a mai rămas umană o conștiință ce s-a plimbat cu ajutorul nanotehnologiei dintr-un corp în altul, ori o ființă care, prin mijloace artificiale, a trecut de centenar, sau una care a fost creată într-o cuvă, mai degrabă decât zămislită într-un pântec de femeie – și în ce măsură, între personajele postumane, conflictele au rămas esențialmente umane.

Miza acestui conflict ce implică zeci și zeci de personaje este mai mare decât însăși lumea în care se desfășoară acțiunea romanului, iar unde vor ajunge evenimentele din serie numai autoarea știe. Deocamdată, îi urez Anei-Maria Negrilă: „Bine ai revenit!" – iar pe dumneavoastră vă invit să explorați *Regatul sufletelor pierdute*.

Florin Pîtea

Lista Personajelor

Jonson, comandantul navei *Ascensiunea,*
Andreas Pilate comandantul navei *Bonaventura,*
Lee Yong comandantul navei *Celeste.*

Stația Spațială Liftport

Daniel Trod – cercetător
Idolia Ajay – șefa centrului laboratorului de Studii a forței *anh* de pe Stația Spațială Liftport
Ahmar al-Jabal (Muntele), comandantul Stației Spațiale Liftport
Yaeger – tehnicianul sinucigaș
Hadi Meran – șeful echipei de mentenanță din care făcea parte și Yaeger

Regatul Celest

Capitala Nyburg

Familia regală
Cedrin Rardson – rege
Edrin Rardson – fratele regelui
Rard Hettson – fostul rege
Arne – rege în timpul lui Um Comte

Doamne de onoare
Stava Ardel – doamna de onoare a regelui, fiica lui Thor Ardel

Consiliul Anh
Maestrul Minago Neve – consilier anh
Maestrul Lumni Natt – consilier anh
Sten Darr – prim-agent anh
Ralle Genaro – prim-agent anh
Adrew Hermen – agent anh
Karl Senn – agent anh
Aake Teck – agent
Angus – agent

Consiliul Regal
Primul Secretar Erst Mennon
Maestrul de ceremonii – Thor Ardel
Strategul-șef – Nali Teod
Prim-consilier Magnus Linde

Uniunea Republicilor Libere

Capitala Novoterra

Președintele Anton Medina
Fost-președinte Filip Saden

Remi Wadee– agent al Forței de Ordine
Comandantul Pendeln al Forței de Ordine
Comandorul Tars Denden

Uniunea Tinerilor Luptători
Tarlo Laurel – șef grupare
Yonis – agent

Marele Comintern

Capitala Diege

Marele Sobor al Înțelepților
tălmăcitorul tainelor Temerus – conducător
păzitorul tainelor Helm Verrus – membru
căutătorul adevărului Nicorus – discipol

Personaje Istorice
Um Comte – părintele spiritual al Cominternului

Discipoli
Adrew Diege cel Drept – fondatorul Cominternului în amintirea maestrului său
Andronicus – cel care l-a trădat pe Um Comte

Serviciul Sfânt
Avraam Radus - agent
Prim-vindecător Asclepius – doctor

Monopozi
Swen-A

Grade în Comintern
tălmăcitor al tainelor – grad suprem (Temerus)
păzitor al tainelor – grad înalt (Helm Verrus)
căutător al adevărului – primul grad în ierarhie (Nicorus)

Laboratorul Biolab (Comintern)

Profesorul Lamne Thorme - șeful echipei
Neogeneticieni Tora Strun și Gabriel Strun
Șef de echipă – Dann Trigiss
Astrud Unne – tehnician, stăpânul lui Apoc
Mariela Unne – soția lui
Apoc – experiment genetic

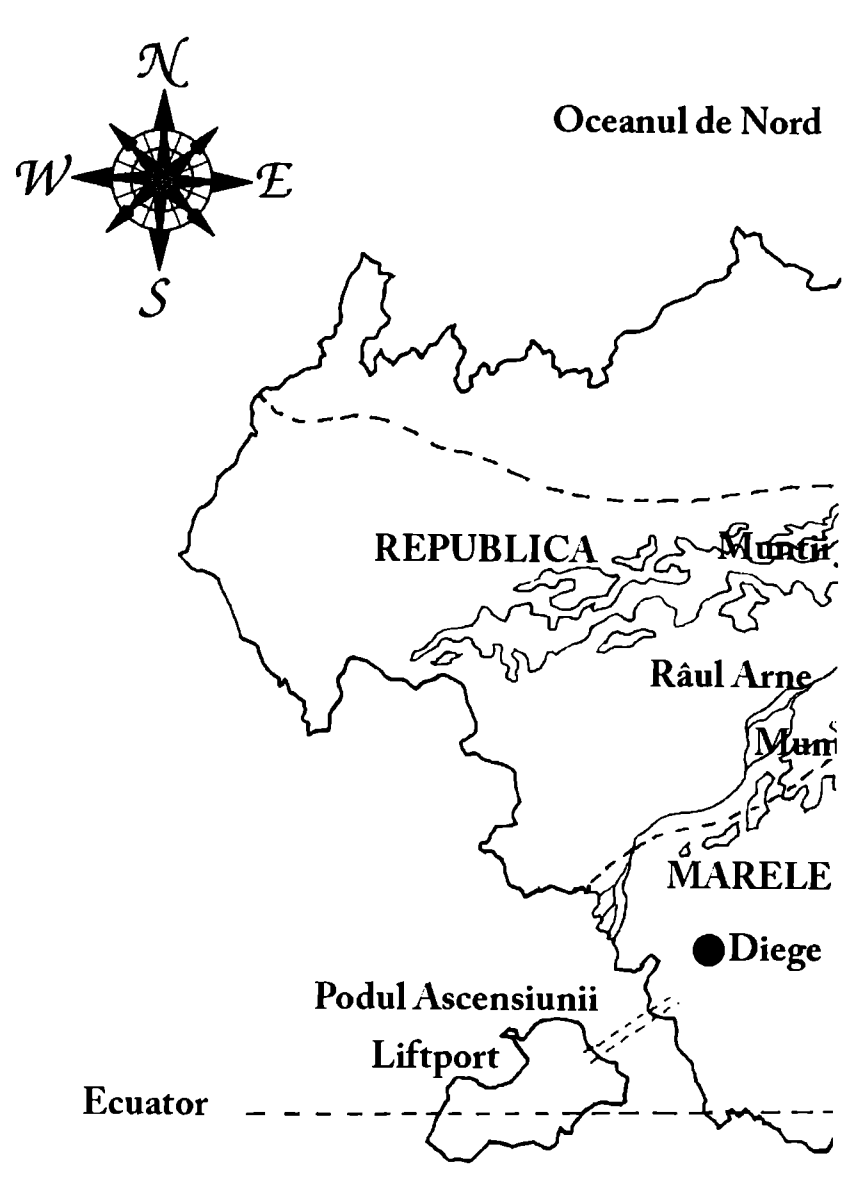
N
W
E
S
Oceanul de Nord
REPUBLICA
Munții
Râul Arne
Mun
MARELE
Diege
Podul Ascensiunii
Liftport
Ecuator

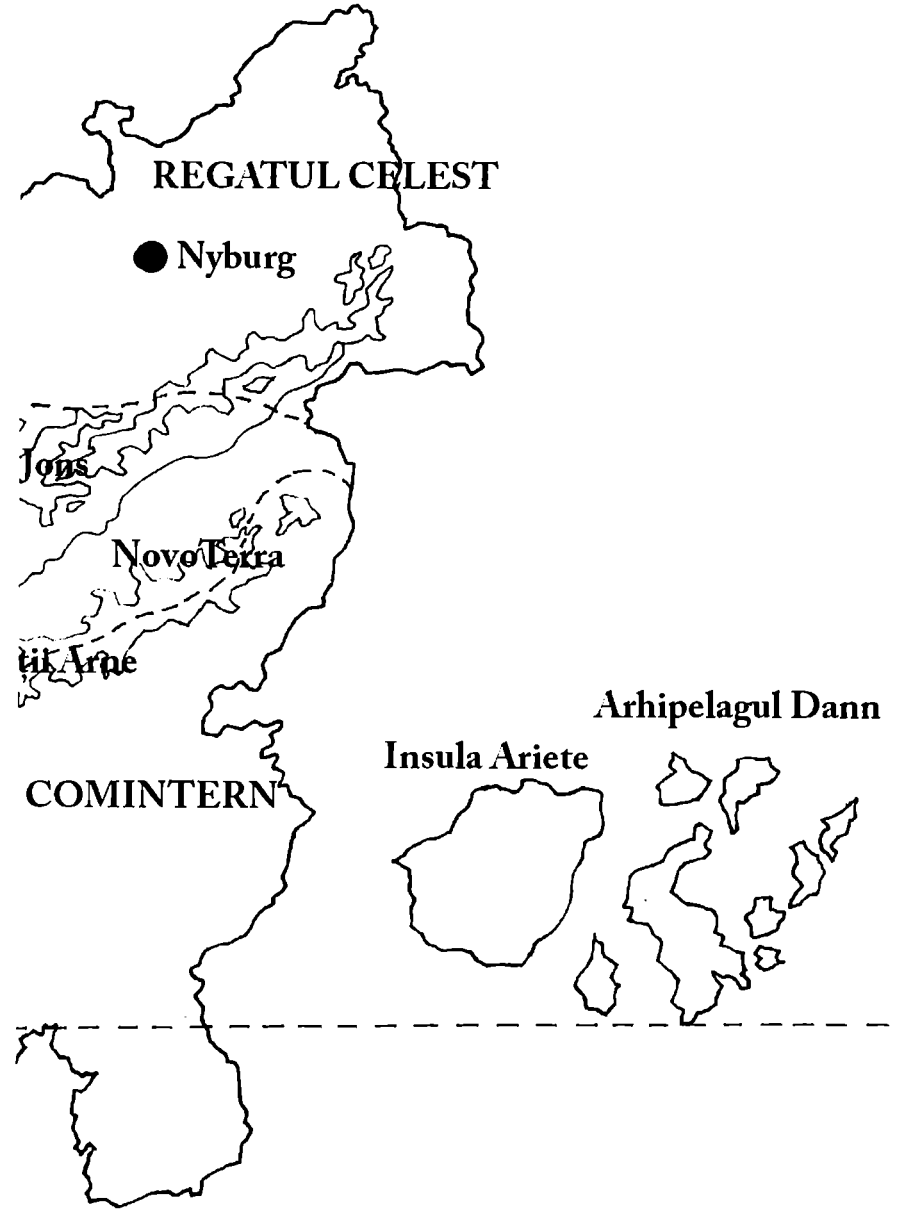
REGATUL CELEST
Nyburg
Jous
Novo Terra
til Arne
COMINTERN
Arhipelagul Dann
Insula Ariete

1.

Lucrurile sunt infinite la număr, se nasc şi pier.
(Repertoar antic)

*

Deasupra lui Alignak, satelitul lui Galene, Staţia Spaţială Liftport se rotea lent în jurul asteroidului de ancorare. Sten se amestecă printre turiştii de pe puntea-observator, aşteptând explozia încărcăturii pe care o plantase mai devreme la centrul de asamblare. Era aglomerat, dar mulţimea îl proteja de roboţii ce asigurau securitatea zonei. Trebuia însă să-şi găsească o poziţie mai bună pentru captarea de imagini în sensomemorie. Înregistrarea era necesară agenţilor *anh* din flux şi Arhivelor regale, deci era important să rămână pe loc.

Se apropie de marginea observatorului. Dincolo de aripile de biopolimeri, ce împodobeau puntea, de pereţii transparenţi ai Staţiei, văzu faţa enormă a lui Alignak, iar în mijlocul ei, imaginea perfect rotundă a unui crater cu miezul întunecat şi cu marginile scăldate de un soare aprig. Galene, mai spectaculoasă, mai albastră, dar mai îndepărtată, se ascundea dincolo de Staţie şi de braţele ei, adânc înfipte în roca asteroidului ca spiţele unei imense roţi cereşti.

Stând deasupra lumii, am tras bolta peste adâncul pustiei, am umplut de lumină stelele şi am acoperit de splendoare faţa planetelor; astfel, rotindu-mă înaintea haosului, am creat cercul vieţii.

Cercul Lumii. Galene acoperită de ape.

Sten era fascinat. *Imaginea asta merită orice sacrificiu!* îşi spuse, încercând să-şi liniştească bătăile inimii. *Să fii deasupra lumii, să fii liber!* Din păcate, nu putea rămâne. Trebuia să se întoarcă în Regat.

Grupurile de turişti se opriră lângă balustradele ce separau podeaua observatorului de spaţiul coborât până la zona de relaxare. Murmur de voci, paşi, exclamaţii.

Impulsurile electrice erau peste tot în jurul lui Sten, de la cele transmise de grafenul din structura pereţilor, la cele din bio-fluxul generat de creierul vegetal al staţiei. Informaţie la viteză de mai mulţi terahertzi. Date pe care le-ar fi procesat şi stocat în sensomemorie dacă ar fi avut timp. Date care i-ar fi fost ascunse dacă ar fi folosit trupul lui adevărat. Informaţii care, nefiltrate de implantul cu *pseudoclathrin*, i-ar fi ars creierul. Şi toate în afara fluxului *anh*, limitat la suprafaţa lui Galene.

Puţini tineri, dar nu era neobişnuit. La ora aceea a dimineţii erau la locurile de muncă, formau personalul de întreţinere, erau în laboratoare sau pe cealaltă staţie, săpată în miezul asteroidului.

Sten privi la ceasul din structura podelei albe – cifre roşii plutitoare pe suprafaţa reţelei strălucitoare. Mai avea puţin de aşteptat. Încărcătura pusă de el în centrul asteroidului urma să explodeze în curând. Pentru acel moment special, îşi cumpărase un costum la modă în Republică. O combinaţie de fâşii albastre şi mov dintr-un material pe care grafenul din ţesătură făcea să apară imagini stranii. Nu fusese o achiziţie necesară, dar plăcută...

Misiunea lui fusese avarierea centrului de pe asteroid, iar pentru asta trebuise să-şi abandoneze trupul. În schimb, corpul de împrumut îi dăduse siguranţa anonimatului, deşi reacţiile acestuia încă-l nelinişteau. Simţi o emoţie ciudată. Mâinile i se strânseră în buzunarele hainei, muşchii feţei i se contractară, ochii i se umeziră, respiraţia i se acceleră. Emoţia nu era a sa, ci a tânărului pe care izbutise să-l controleze până atunci. Undeva, conştiinţa acestuia se revoltă, iar spaima se insinuă treptat. Îşi îndreptă spatele şi căscă, trimiţând impulsuri către centrii nervoşi, o încercare de anihilare a momentului de derută. Trezit brusc, bărbatul se lupta cu el. Mai erau doar câteva secunde.

Nu se auzi niciun sunet, doar o vibraţie, o tresărire a materiei, de parcă Staţia şi-ar fi redus viteza, iar spaţiul s-ar fi curbat brusc în jurul asteroidului. Suprafaţa lui Alignak se aplecă pentru o clipă, iar turiştii de pe puntea de observaţie se treziră aruncaţi până aproape de balustrade.

Plasele de aquamelt, sintetizate din firele păianjenilor *deen*, îi împiedicară să cadă pe podeaua restaurantului. Se auziră țipete, iar Sten se apropie de marginea terasei. Dincolo de inelul luminat al Stației, se vedea suprafața asteroidului de ancorare și intrarea în labirintul complexului, de unde se ridicau nori de praf. Apăru o perturbare, simțită și de călătorii aflați în flux. Sistemele redundante pentru siguranță intrară în funcțiune, iar nacelele își continuară drumul spre Liftport. După primul moment de panică, oamenii se liniștiră. Se auziră râsete nervoase. Erau obișnuiți cu incidentele minore. Undeva, personalul stației intră în alertă, iar Sten le simți neliniștea. Se aștepta să acționeze în curând.

– Deplasați-vă în ordine spre locul de andocare, se auzi o voce.

Turiștii formară mici insule plutitoare pe suprafața lucioasă a podelei, iar grupurile începură să alunece treptat spre tunelurile secundare. Stația mai cunoscuse impactul cu obiectele rămase din perioada primilor coloniști, cu gunoaiele spațiale, ce nu fuseseră curățate înaintea captării asteroidului în punctul Lagrange. De această dată, nu era vorba de un incident minor. Impactul se simțise până jos, pe Galene, străbătând structura fractalică. Nu se temea însă, pentru că sistemele de stabilizare erau capabile să facă față și unor perturbări mai mari în Liftport. Totuși, explozia controlată afectase stația internă, iar Sten simți că mecanismul de securitate se pusese deja în mișcare.

Se desprinse încet de grup și porni spre unul dintre tunelurile conducând la zona mai liniștită a cabinelor personalului. Pereții strălucitori conțineau rețeaua hexagonală a grafenului, iar lumina venea din structura materialului.

Se amestecă printre alți turiști, stăpânindu-și panica trupului de împrumut. Naniții ce îi conțineau personalitatea nu erau atât de eficienți. Dacă și-ar fi folosit direct influența *anh* a corpului său adevărat, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Știuse asta de la început și de aceea, acceptase spaima celuilalt când naniții își croiseră drum prin țesuturi și se cuplaseră la rețeaua neuronală. Trupul lui adevărat se

găsea însă în Cripta Agenţilor din Regatul Celest şi trebuia, totuşi, să fie de acord cu Consiliul *Anh*, care alesese această metodă pentru misiune tocmai datorită versatilităţii ei. Îşi aminti prima dată când naniţii îi invadaseră corpul ca parte a antrenamentului, iar senzaţia pe care o simţise atunci nu i se păruse neplăcută, deşi alţi candidaţi urlaseră, se zbătuseră şi încercaseră să scape din legături. El îi primise ca pe un dar, ca pe asigurarea că era vrednic să intre în rândurile *Anh*.

Să fii, să simţi, să trăieşti nu înseamnă nimic în închisoarea trupului. Ridică-te, descătuşează-te, mergi spre lumină, fugi de întuneric, apoi fii puternic şi întoarce-te în mijlocul mocirlei, cufundă-te în ea şi ieşi învingător, dincolo de necurăţenie.

Îşi continuă drumul, sperând că încărcătura afectase componentele navei. Uniunea Republicilor Libere era arogantă să încerce construirea acelei corăbii stelare fără să se consulte cu Regatul, deşi lucrurile nu erau atât de simple. Tratatul de la *Melhn* le permisese să deschidă minele de pe Alignak şi de pe alţi asteroizi, dar o navă care să transporte un echipaj dincolo de sistemul planetar era cu totul altceva. Medită la călătoriile spre alte sisteme şi i se păru că undeva în Univers, Marele Um se cutremura în cercul lui de lumină. De fapt, nu era surprinzător; Uniunea Republicilor Libere acţionase întotdeauna astfel şi merita să i se dea o lecţie. Oftă fără să se poată opri.

Îi era foarte cald şi transpirase sub haina întunecată. Se uită într-unul dintre modelele-stele de pe pereţii tunelului şi văzu o faţă cu ochii mari, privindu-l ciudat. Un muşchi îi tresălta în obraz. Blestemaţii de naniţi! După realizarea misiunii, începeau deja să se retragă, arzând punţile neuronale. Trebuia să părăsească acel corp înainte de a fi prea târziu. O clipă, întrezări şi feţele unor femei cu ochi negri care-l implorau să plece. Nu erau însă amintirile lui. Podeaua-reţea i se curbă sub picioare şi, dincolo de senzaţia de ameţeală, ştiu că hăul de dedesubt nu era nici el real. Încă un strigăt şi un nume. Se luptă să recapete controlul.

Privi în jur şi o coti pe un alt tunel. Era înconjurat de

prea mulţi oameni. Aflat sub formă digitală, forţele *anh* îi erau mult reduse. Undeva, în apropiere, se afla intrarea într-o grădină urbană, care la ora aceea era probabil destul de pustie. Observă cum oamenii se grăbeau în aceeaşi direcţie. Staţia începuse deja evacuarea turiştilor spre nacele. Câţiva roboţi de pază trecură destul de aproape de grupul în mijlocul căruia se ascunsese. Îl căutau, dar nu reuşiră să-l repereze. Se simţea vulnerabil în apropierea lor, pentru că nu avea cum să-i manipuleze. Unul dintre efectele Tratatului de Neproliferare fusese interzicerea folosirii roboţilor în alte scopuri decât cele de protecţie a Staţiei şi de prospecţiuni miniere în sistemul planetar. Nu putea decât să se bucure că nu avusese până atunci parte de ei şi în altă parte a lui Galene.

Se uită rapid în jur. Numai cupluri, copii, nicio persoană singură. Nimeni potrivit.

Era forţat să acţioneze la întâmplare, pentru că alt grup compact de roboţi se îndrepta spre el. Alunecă pe podeaua-reţea, încălţările folosind energia colectată de grafen pentru a-l propulsa. Se trase înspre intrarea în grădina-junglă în căutare de adăpost. Acolo, florile îşi întindeau corolele enorme deasupra aleilor, iar arbuştii îşi etalau frunzele aproape transparente, eleganţa foliajului multicolor sau rădăcinile diafane. Recunoscu experimentele genetice ale Cominternului. Undeva, exista un creier vegetal, care se ocupa de confortul vizitatorilor şi care le cerceta preferinţele pentru a crea o experienţă memorabilă. Pentru Sten, senzorii vegetali erau mai degrabă periculoşi.

Câteva viţe se întoarseră spre el de parcă l-ar fi adulmecat, aşa că grăbi pasul.

Aşteaptă.

Cine eşti? Nu te cunosc.

O voce vagă, prinsă undeva în undele de energie.

Nu o persoană...

Filamentele se mişcau în curentul de aer.

Sten tresări şi aproape se ciocni de un bărbat între două vârste ce se grăbea spre ieşire. Turist, desigur, după hainele strânse pe trup, pline de reclame şi strălucind

palid. Agenţii de turism din Republică, prospecţiuni miniere, figura puternică a preşedintelui Medina. O învălmăşeală hipnotică. Nu mai era timp, aşa că întinse mână şi-i apăsă un punct de la gât. Simultan, îşi retrase naniţii din corpul-gazdă, lăsând în urmă prioni modificaţi şi nanoparticule infecţioase, ce şterseră orice urmă a trecerii lui. Naniţii se înfipseră în carnea bărbatului şi se deplasară cu repeziciune spre creier, spre reţeaua neuronală, pe care puseră stăpânire imediat. Fostul lui trup rămase nemişcat, iar Sten se văzu dintr-o dată trecând dincolo de ochii celuilalt, dincolo de teamă, aflat doar în faţa marii surprize pe care al doilea bărbat o simţise când se lovise de el mai devreme.

– Mă scuzaţi, auzi o şoaptă care era a lui, de fapt, a celuilalt chiar înainte de transfer.

Sten simţi cum noul trup se clatină uşor, dar recăpătă brusc controlul şi-şi continuă drumul de parcă incidentul de mai devreme nu ar fi însemnat nimic. Transferul reuşise. Se îndreptă liniştit spre Liftport fără să privească la grupul de roboţi ce se grăbeau în sens opus. Naniţii extrăgeau deja informaţii din creierul celuilalt pentru a-l ajuta să-şi formeze noua personalitate.

2.

Toate lucrurile se nasc din contrarii şi toate sunt în curgere ca apa unui râu.
(Repertoar antic)

*

HDD Martin este singurul document care înregistrează ieşirea celor trei nave din furtuna stelară, conţinând şi imagini de la marea adunare a coloniştilor. Atunci s-a luat hotărârea de-a alege acel sistem planetar şi acea planetă, atât de asemănătoare Pământului, pentru a rămâne şi a pune bazele primelor aşezări. Tot atunci, cei trei comandanţi, Jonson de pe *Ascensiune*, Andreas Pilate de pe *Bonaventura* şi Lee Yong de pe *Celeste* au discutat deschis posibilitatea stabilirii în acel colţ de univers.

Etain era o stea pitică galbenă, iar sistemul ei de patru planete oferea mai multe opţiuni decât cel propus în documentele iniţiale ale misiunii. Oricum, trebuiau să se oprească pentru reparaţii în urma problemelor înregistrate înainte de intrarea în furtună şi de-abia apoi să-şi continue călătoria, folosind din nou tancurile criogenice şi bazându-se pe ecosistemul ce începea să cedeze. În plus, nu reuşiseră să contacteze celelalte nave plecate de pe Pământ şi astfel se treziseră izolaţi, lipsiţi de suportul lor.

Discuţiile s-au purtat pe parcursul a mai multe zile, reprezentanţii susţinând o variantă sau alta, ca în final, discursul comandantului Jonson să încline balanţa în favoarea planetei telurice, pe care o descoperiseră din întâmplare. Era un risc, toţi ştiau asta, dar nu neapărat mai mare decât să plece la drum ca să găsească restul navelor.

Nu aparţinem aceloraşi ţări, dar am împărţit aceeaşi planetă. De ce să ne punem resursele şi echipajele în pericol, plecând într-o căutare fără sorţi de izbândă, când prezenţa unei planete locuibile ne garantează siguranţa viitoare? (Rob Jonson, Dosarele *Ascensiunii*)

Mai multe biblioteci din lume păstrează stenogramele discuţiilor de atunci, dar şi a celor ulterioare, când s-a hotărât împărţirea planetei în două zone. Astfel, o mare parte a lui Galene a fost ocupată de echipajele de pe *Ascensiune* şi *Bonaventura*, care au pus bazele Uniunii Republicilor Libere, pe când oamenii de pe *Celeste* şi-au urmat comandantul în nord, unde clima rece le era mai prielnică. Un grup de pe *Celeste* a ales însă insulele Oceanului de Sud, refuzând să mai accepte viziunea lui Yong. Mai târziu, teritoriile s-au subdivizat odată cu apariţia Cominternului, când Regatul Celest, fondat de Yong, a pierdut o parte din zona de sud în urma primului Război şi a Tratatul de la *Melhn*.

Mai multe informaţii despre personalul navelor şi despre primii colonişti se găsesc în HDD-urile parţial deteriorate din biblioteca centrală a Cominternului, cunoscute sub numele de Dosarele Ascensiunii.

(Despre Începuturi, anonim)

*

Mergeau prin întuneric, păşind cu grijă. Neauziţi. Rămăseseră doar doi, iar acum era important să-şi îndeplinească misiunea. Era întuneric. Nu eliberaseră nanolicuricii de teamă să nu fie văzuţi prea devreme, iar drumul îl urmau mai mult pe pipăite. Era frig, iar respiraţiile le ieşeau chinuite de sub glugile albe. Ştiau că, undeva, se afla un lac îngheţat pe care ar fi trebuit să-l traverseze şi, dincolo de el, era graniţa şi relativa siguranţă. Doar că nu aveau să ajungă acolo, nu dacă acţionau conform planului. Cu câteva ore înainte, pătrunseseră în templul Rehnhust şi încercaseră să fure cartea lui Um, dar nu reuşiseră. De fapt, nici nu era important să izbutească, ci doar să se dea veridicitate misiunii.

Karl Senn rămase puţin în urmă ca să-şi tragă sufletul. Însoţitorul său mai înaintă puţin, apoi rămase pe loc.

Nu mai pot merge, îi transmise Karl.

Îl văzu cum dă din cap, dar nu îi răspunse. Celălalt plecă mai departe. Karl se mişcă, sigur că avea să fie lăsat în urmă dacă nu se ţinea după el. Acesta era scenariul şi acesta era personajul pe care îl juca. Trebuia să nu dea de bănuit în cazul în care cineva îi monitoriza. Totuşi, sentimentul că putea fi omorât oricând îl făcu să pornească mai departe. Era foarte frig. Cu toate hainele groase, faţa şi mâinile îi erau amorţite. Se mişcă încercând să nu facă zgomot, dar picioarele i se târau prin zăpadă, iar corpul i se apleca, gata să cadă. Undeva, nu foarte departe, se auzi un chiţăit ca al unor vietăţi, scoţând capul din vizuină. Se opriră să asculte, gluga albă a agentului însoţitor răsărindu-i în faţă ca o semilună palidă.

Voinţa oarbă te mână, carnea strigă pentru a fi iertată, dar n-o asculta, fiindcă trupul te îndeamnă la rele, iar sufletul te mână pe căile mântuirii. Nu asculta de rău. Nu asculta de cel ce te atrage pe cărarea presărată de flori, pentru că amară-ţi va fi trezirea.

Sunt aici! percepu strigătul.

Începură să fugă, însoţiţi de zgomot de crengi şi gheaţă

zdrobită. Karl îi simţi – şase umbre ameninţătoare în spatele lor. Aerul îngheţat îi fripse pieptul. Se împiedică, dar se redresă când îl văzu pe însoţitor deplasându-se cu repeziciune şi depăşind sprinten liziera pădurii. Ajunse aproape de lac. Cu un efort, ieşi dintre copacii galenici, deranjat de energia pe care aceştia o acumulau, şi traversă o zonă neîmpădurită. Era expus, dar asta nu avea importanţă în acel moment. Agentul însoţitor îşi activă lamele şi fluxul propulsor. Se avântă pe gheaţa întunecată, plutind spre mijlocul lacului, iar Karl îl urmă greoi. Depăşi malul şi începu să patineze ajutat de micile propulsoare. Era mult în urmă, aşa cum şi trebuia. Umbrele se apropiară cu repeziciune, de parcă pădurea nu le-ar fi încetinit. Erau dintr-odată pe malul lacului, deja mult prea aproape. Puteau să-l lovească oricând doreau, dar nu se grăbeau. Ceva se apropie de el. Un gând. O avertizare. Se opri, însă agentul însoţitor îşi continuă drumul, zburând parcă deasupra gheţii.

Atunci, un geamăt veni de sub apă, iar suprafaţa întunecată i se frânse lui Karl sub picioare. Se scufundă în mijlocul întunericului cu trupul îngheţând şi arzând în acelaşi timp. Se zbătu, dar mişcările îi erau lente; hainele îl trăgeau în jos.

Ajută-mă, strigă, deşi ştia că era singur. Deja nu-l mai simţea pe celălalt agent. Dispăruse – exact cum trebuia. Misiunea acestuia se încheiase, pe când a lui de-abia începea.

– E unul aici! Celălalt s-a dus, auzi înainte de a se scufunda pentru a doua oară.

Îşi pierdu cunoştinţa în mijlocul gerului, dar cineva trăgea de el să-l scoată din apă. Era paralizat undeva între durere şi nefiinţă. Adâncit în sine, visă. Corpul i se mişcă şi auzi picăturile de apă căzând pe o suprafaţă dură. Deşi nu mai vedea, i se păru că se îndepărtau de lac. Nu foarte departe însă. Era întins pe ceva moale şi tremura, deşi nu simţea asta. Pleoapele i se lipiseră, gura i se încleştase, degetele i se chirciseră. Ceva i se mişca pe corp; ceilalţi îl smuciră dintr-o parte în alta, iar capul i se

lovi de o suprafaţă tare.

– Cu grijă! se auzi o voce nedefinită. Să nu-l pierdem şi pe ăsta.

Era cald, dar nu percepu asta. Stătea întins, tremurând, încercând să nu-şi revină din leşin ca să nu se confrunte cu realitatea. Mişcările continuară. Simţi mâini grăbite şi fu eliberat de strânsoarea hainelor ude. Cineva îi tamponă faţa cu o cârpă, îi îndepărtă gheaţa lipită în păr. Îi era frig. Îngrozitor de frig. Miji ochii. Văzu neclar câteva siluete aplecate asupra lui. Îl acoperiră cu pături, dar el continuă să tremure.

Nu te împotrivi duşmanului, nu şovăi, nu te opune, dar nu renunţa. Violenţa lui va trece pe lângă tine ca apa unui râu dacă eşti lunecos, dar ai sufletul de tăria granitului. Nu te împotrivi duşmanului...

Respiră lent, şuierător. Îi puseră ceva pe cap şi o mască pe faţă. Oxigen. Îl îngrijeau, asta era important. Nu încercă să se mişte, nu avea niciun rost, dar mintea i se întinse încet, adulmecând în jur. Trebuia să ştie sigur cine erau. Bălmăji prin întuneric, dar se lovi de un obstacol. Cineva râse şi îl zgâlţâi uşor. Karl deschise ochii mari. Îl duruse, deşi nu asta fusese intenţia celuilalt.

– Termină cu prostiile!

Nu vedea bine feţele celor din cameră, doar petele albe ale hainelor. Un chip rânjea aplecat asupra lui. Karl începu să tremure şi mai tare. Aproape de obrazul lui, prinsă de haina celuilalt, o sferă mare, metalică, strălucea galben în lumină. Răsuflă uşurat. Ajunsese unde trebuia.

*

Karl deschise ochii ameţit, neştiind unde se afla. Se credea în camera lui din Nyburg, capitala Regatului, gata să audă muzica cu care supraveghetorul îl trezea în fiecare dimineaţă şi să vadă ştirile zilei curgând în fluxul *anh*. Era în altă parte, iar sensomemoria amorţită îi juca feste. Stătea întins pe spate, fixând un tavan strâmb, vopsit în alb.

Pe el, cineva desenase cu nanoparticule întunecate imaginile stilizate ale unui bărbat, cu veşminte lungi şi aureolă, şi ale unui personaj cu faţă senină şi urechi prelungi, ce plutea sus pe un nor, într-o atitudine contemplativă. Era singur într-o cameră aproape goală.

Încercă să se mişte, dar nu simţi decât durere. Se întâmplase ceva cu mâinile lui. Îşi încordă muşchii braţelor şi-şi aduse palmele în dreptul ochilor. Nu văzu decât două bandaje enorme acoperite de pete gălbui. Strânse pleoapele şi gemu străpuns de o durere puternică. Un timp, se situă undeva la marginea conştiinţei, pierdut printre ramurile unui copac pe care antrenamentul *anh* îl învăţase să-l asocieze cu liniştea. Era un arbore galenic, a cărui energie, captată de strămoşul Yong, fusese prinsă în fluxul *anh* pentru a-i ajuta pe agenţi să comunice. Astfel aşezat, putea să controleze situaţia. Spera să i se mai alăture cineva în spaţiul protejat al copacului. Niciunul dintre camarazii lui nu se afla însă pe crengile cu frunze mari, palmate. Era cu adevărat singur. Mai avea acces la propria sensomemorie, dar informaţiile stocate acolo nu-l ajutau prea mult. Ceilalţi nu mai erau în viaţă şi se temea să se întindă prea departe ca să nu fie descoperit.

Se afla într-una dintre casele construite din metal şi ţesătură biopolimerică, aşezate în mijlocul unui luminiş, nu departe de lacul în care căzuse. Pădurea galenică aduna energia care se rotea în jurul planetei şi dacă se concentra, putea vedea fluxul care se scurgea prin nervurile dure ale frunzelor, prin ramurile aproape transparente, până în trunchi, unde dispăreau într-un mănunchi împletit de tuburi în care pulsa viaţa. Un creier rudimentar conducea activitatea copacilor, dar întreaga pădure se supunea unei alte minţi vegetale. În apropiere, simţi trei prezenţe, trei umbre, dar se feri să privească într-acolo. Văzu o îngrăditură transparentă din aquamelt şi ceva mai departe, un drum instant din particule dure şi neorăşini. Apoi, se opri brusc.

O umbră întunecată şi lipicioasă se întinse pe crengile copacului, încercând să-l ajungă. Ralle? Se deconectă brusc şi deschise ochii. Nu trebuia să aducă pe nimeni

în apropierea arborelui.

În cameră pătrunse un călugăr tânăr, înfăşurat într-o robă roşie, ducând în mâini o tavă metalică plină de bandaje. Puse totul pe masă şi îi zâmbi deschis. Karl oftă. Tânărul semăna uimitor de mult cu Sten, iar acest lucru nu putea fi întâmplător.

Dacă duşmanului tău îi este foame, dă-i să mănânce, dacă-i e sete, dă-i să bea; căci de vei face asta, pieirea a lui va fi.

Karl ţinea ochii întredeschişi de parcă lumina zilei l-ar fi deranjat. De fapt, îşi simţea pleoapele grele şi limba uscată. Moleşeala membrelor îl îndemna să se cufunde în somn şi să uite pentru câteva ore de încercarea ce-l aştepta. Călugărul se aşeză pe marginea patului, iar Karl îl privi pe furiş. Era înalt, avea pielea mai deschisă la culoare decât cei din Comintern, părul şaten, tuns foarte scurt, şi trăsături plăcute.

– Bună dimineaţa, îi spuse acesta prietenos. Mă numesc Asclepius.

Avea un grad mic în ierarhie şi nu trebuia să se teamă de el. Ceilalţi urmau să vină mai târziu şi pentru întâlnirea cu ei trebuia să se întărească.

Încercă să-i răspundă, dar nu reuşi decât să şoptească. Asclepius îl ajută să bea apă, apoi îi lăsă capul uşor pe pernă. Karl rămase nemişcat în timp ce călugărul îi schimba cu grijă bandajele, încercând să nu se fixeze asupra durerii, a mâinilor vinete, a neputinţei lui în general. Călugărul îi injectă mai multe seruri care îl făcură să se simtă mai bine. Ar fi putut afla ce erau, dar nu dorea să încerce, pentru că gesturile celuilalt îi spuneau că îi era milă de el şi asta îl liniştea oarecum.

– Vrei să mănânci ceva? îl întrebă.

– Nu. Nu mi-e foame.

Îi era greu să vorbească, dar nu fizic, ci pentru că înnoda cu greu o legătură cu celălalt. Se mişcă neliniştit pe pernă.

– Unde sunt?

Asclepius şovăi. Fusese prevenit în legătură cu prizonierul, dar nu vedea de ce nu ar fi răspuns la întrebare. De fapt, nu credea că putea fi un pericol pentru el. Arăta mult

prea tânăr şi fragil, cu ochii verzi, înroşiţi de suferinţă, şi părul blond, ciufulit.

– Te afli într-o cabană, la marginea pădurii Rehnhust. Ai căzut ieri în apă şi ai fost salvat de un grup de paznici. Am înţeles că vei fi transferat mâine, dar până atunci, o să încerc să fac lucrurile mai suportabile. O să fii bine, adăugă interpretând greşit o grimasă de durere de pe faţa lui Karl.

Atât de curând!

– Vei fi preluat de agenţi ai Serviciului Sfânt, continuă cu o urmă de regret în glas.

Ştia mai multe decât voia să spună. Ar fi putut să îl sondeze, dar nu trebuia să-i lase pe ceilalţi să creadă că era mai mult decât un simplu agent *anh*.

– Locuieşti aici?

Asclepius râse.

– Acesta nu este decât un adăpost pentru cei care au grijă de animale. În apropiere, este un templu sferic, dar cred că ştiai asta deja.

Karl oftă şi se uită la fresca de pe tavan.

– Niciuna dintre credinţe nu-mi dă o şansă?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Atâta milă în toate cărţile sfinte şi totuşi, atâta răzbunare. Dacă sensul vieţii noastre nu este decât durerea, ce rost mai au toate astea? Ce rost mai aveţi voi?

Călugărul râse.

– Tocmai asta. Dorinţa oarbă de a avea mai mult, de a merge dincolo de sine, de a privi acolo unde nu e îngăduit. Noi ţinem balanţa lumii, avem grijă ca echilibrul şi Marele Necunoscut să nu fie tulburate de goana oamenilor după putere. E ciudat că tocmai tu vorbeşti despre milă şi despre credinţe. Regatul se închină unui om, adepţii *anh* încearcă să controleze căile sufletului, care sunt menite numai Marelui Necunoscut. De ce vorbeşti despre milă?

Karl se foi neliniştit şi atinse fără să vrea marginea de lemn a patului. Durerea neaşteptată îl făcu să geamă. Discuţia nu avea niciun rost, dar trebuia să se poarte aşa cum îi cerea rolul. Paşii mici ai lui Sten trebuiau făcuţi toţi,

dacă voia să-şi atingă scopul. Era sigur că Asclepius urma să relateze agenţilor Serviciului Sfânt discuţia dintre ei, iar aceştia aveau să tragă o concluzie greşită. Asta avea să-i uşureze misiunea, deşi nu se aştepta să treacă foarte uşor peste încercare.

– Nu trebuia să se întâmple aşa ceva, spuse Karl cu voce scăzută ca şi când nu s-ar fi adresat lui Asclepius.

– Noi alegem calea pe care mergem, îmbrăţişăm suferinţa, o transformăm în impulsul ce ne face să continuăm, dar dincolo de asta este Marele Necunoscut, iar fiinţa umană nu mai poate controla ceea ce nu cunoaşte. Aici greşesc toţi cei care cred că pot schimba lumea, că au vreo menire înaltă. Toţi suntem egali.

– Acum nu părem prea egali.

– Suma acţiunilor noastre este egală, aveam aceleaşi suişuri şi coborâşuri, dar, la un moment dat, pe o anumită secvenţă temporală nu vom fi în aceeaşi situaţie. Poate am fost şi eu într-un context asemănător, sau voi fi...

Asclepius făcu o pauză. Nu se aştepta să aibă o astfel de discuţie cu un agent *anh*. Mai întâlnise unul cu câţiva ani înainte, dar acela nu suflase o vorbă indiferent de cum îl ispitise el sau de ce îi făcuseră sfinţii apărători. Karl era diferit într-un mod neaşteptat, un amestec de slăbiciune şi laşitate, totuşi undeva simţea o forţă care nu trebuia neglijată.

– Marele Necunoscut cunoaşte mila, dacă asta ai vrut să spui mai devreme, reluă. Mila de a te lăsa să-ţi urmezi propriul drum, de a te ajuta să te scufunzi sau să pluteşti aşa cum doreşti. Nu te aştepta însă să înfigi un pumnal în inima ta sau a altuia şi să nu existe urmări ale faptei tale. Destinul ţi se împleteşte cu al altor oameni, iar voinţa de a acţiona se manifestă în tot ce este viu.

– Ştiu ce vrei să spui. Un înţelept nu poate avea alt ţel decât eliberarea de suferinţă, de dorinţă, şi pentru că existenţa înseamnă suferinţă, eliberarea de existenţă trebuie să fie ţelul. Mila voastră nu-şi află locul aici şi nici altă influenţă.

– Ce vorbe mari! Chiar dacă ai fi desăvârşit, nu ai putea

spera la mântuire decât prin mila Marelui Necunoscut. De ce să alergi în zadar când fiecare lucru îşi are drumul şi scopul lui?

Asclepius se ridică de pe pat şi îi puse mâna pe umăr. Surprins, Karl îi privi pentru prima dată în ochi. Avea privirile intense ale un iniţiat şi-şi dădu seama că îl subestimase. Clipi repede de parcă ceva l-ar fi speriat.

– Nu te teme! îi spuse. Nu suntem oameni răi şi trăim în pace cu alţii, dacă este cu putinţă. Nu ştiu ce ai făcut, dar fii curajos. Măreţul ne încearcă în feluri diferite. Unde este credinţă, este şi curaj!

Karl simţi o ameninţare vagă venind dinspre el, iar atingerea uşoară îl străpunse cu puterea a mii de ace. Se încordă, închise ochii şi începu să-şi repete unul dintre pasajele învăţate de la Sten:

Aduceţi lui Um trupul vostru ca jertfă vie; nu vă temeţi, pentru că răsplata şi ajutorul vor veni în moduri nebănuite de mintea muritorilor.

Nu se aşteptase să aibă nevoie de el atât de repede.

3.

Universul este nelimitat şi totuşi, nu există decât o singură lume.
(Repertoar antic)

*

Măreţul Um s-a născut în anul în care fragmente din nava *Ascensiune* s-au prăbuşit de pe orbită în ocean. Crescând în Perioadei Războaielor Sfinte, a cunoscut luptele, mizeria, dar şi binecuvântarea păcii. A citit şi a învăţat tot ce se putea despre credinţe şi a înţeles adâncul rătăcirii oamenilor, abisul în care se cufundau şi, vrând să îi ajute să se desprindă de lumea imperfectă creată de demiurgul la fel de imperfect, a adunat literele sfinte ale alfabetului, le-a scuturat de praful secolelor de neştiinţă şi le-a lăsat să îşi arate adevărata forţă. Scriind Marea Carte a lui Um Comte, s-a îndepărtat de lumea iluziilor şi a

pătruns în spaţiul luminii nepieritoare, atotstăpânitoare, înlocuind zeii cu Marele Necunoscut şi poveştile lor, cu fragmente de vechi religii.

Atunci, însoţit de discipoli, a pornit să predice pe Galene pentru a deschide oamenilor mintea asupra întunericului credinţelor mincinoase. Şi mult s-au bucurat credincioşii când vălul li s-a luat de pe ochi şi au putut să vadă pentru prima oară strălucirea adevăratului Creator. Mai marii Regatului din Nord, cutremurându-se de puterea lui Um, au vrut să îl dea pieirii şi, după ce i-au distrus învelişul, au prins a-l jeli cu lacrimi false când au văzut furia oamenilor. Şi l-au depus spre odihna veşnică şi chiar au cutezat a se considera discipolii şi urmaşii lui. Dar adevăraţii credincioşi s-au scârbit de aşa mişelie şi au pornit spre sud, unde au găsit sol bun, de unde oamenii fugiseră de groaza Războiului, şi s-au aşezat acolo, adunând toate credinţele într-una şi numindu-se Comintern – de la hotărârea lor de a-l sluji de-a pururi pe Um.

(*Viaţa şi opera lui Um cel Mare*)

*

Cerul ardea, aerul tremura, iar proiectilele lansate din spatele baricadelor umpleau de zgomot liniştea nopţii. Nu se auzea decât sunetul conflictului. Nicio pasăre, niciun animal. Pădurea din apropiere era tăcută, totuşi, creierul ei vegetal simţise pericolul şi ceruse copacilor să se protejeze, să-şi strângă frunzele şi să-şi plieze ramurile în spatele unor scuturi de energie. Ascunşi după panourile translucide ca nişte peşti galenici imenşi, soldaţii şi convoiul pe care îl păzeau păreau în siguranţă, deşi, dincolo de şirurile de tancuri dezactivate mai devreme de pulsul electromagnetic, dincolo de fluxul luminos, dincolo de graniţa cu Republica, o formă neagră se ridica din lutul albiei râului Ardis şi creştea acoperind orizontul.

Era dintr-o dată linişte, nimeni nu mai trăgea, toţi îşi ţineau răsuflarea. Se lăsase întunericul. Forma înainta scoţând un sunet puternic, un zgomot pe care niciunul nu-l mai

auzise până atunci. Nu era cel de metal al transportoarelor, al vehiculelor, al tunurilor, al armelor electromagnetice. Era ceva înspăimântător, o serie de bufnituri, un uruit ca de cutremur. O mie de picioare păşind odată. Solul se cutremura uşor, obiectele din transportoare vibrând şi ele.

Soldaţii Regatului stăteau nemişcaţi, cu armele strânse în mâini, gata să riposteze dacă s-ar fi dat ordin. Zeci de feţe albe în lumina lui Alignak. Uniforme pe care hexagoanele de grafen le făceau mimetice. Ordinul întârzia, iar aşteptarea dinaintea luptei era mai îngrozitoare decât lupta în sine. Câţiva tuşeau uşor. În depărtare, se ridicau nori de praf, iar dincolo de ei – duşmanul pe care nu îl vedeau încă. Totuşi, o siluetă, o umbră întunecată se mişca între cer şi pământ, acoperind strălucirea stelelor. Vibraţiile veneau dinspre ea. Era o formă enormă ca un animal ce se târa. Un trup pe jumătate uman îşi întindea mâinile uriaşe, gata să îmbrăţişeze convoiul.

Primele proiectile porniră din vestul baricadelor, apoi se extinseră într-un baraj de lumină. Forma continuă să înainteze întunecată, rareori atinsă de fluxul de particule strălucitoare. Bufniturile, un şir de paşi gigantici, se auzeau acum clar, iar transportoarele se legănau în timp ce soldaţii se loveau de pereţii lor. Apoi, nori de praf incandescenţi ieşiră din apropierea umbrei gigantice, iar unda fierbinte mătură convoiul, transformând tot ce era viu în ţărână. Zgomotul era asurzitor, dar nicio ureche nu-l mai putea auzi acum. Totul era pustiu, pădurea se chircea acoperită de un strat gros de praf, iar râul Ardis se adâncea în albia întunecată. Umbra se retrăgea, norii de praf se risipeau treptat, convoiul era încremenit sub cerul de noapte – un deşert întins şi nicio urmă de pas.

*

Apoc privi în jos spre stăpânul lui. Părăsise vehiculul cu şenile de câteva ore, îi dăduseră să mănânce şi să bea, dar tot se simţea obosit. Stătea aşezat pe scaunul lui înalt, cu capul sprijinit în mâini şi se uita printre degete la agitaţia

oamenilor. Era prins cu lanţuri groase, ce-i împiedicau mişcările, dar asta nu era o problemă pentru el. Le-ar fi putut rupe oricând dacă ar fi vrut. Nu dorea însă să-i sperie. Era conectat la un aparat, iar prin tuburile înfipte în braţe, circula încă lichidul care îi dădea viaţă. Avea pielea pământie, atât de diferită de a oamenilor, muşchii ca nişte mănunchiuri întunecate de cabluri, iar în rest, totul era cioplit stângaci, capul mare, cu trăsături greoaie, trunchiul masiv, mâinile şi picioarele neîndemânatice. Îşi vedea imaginea reflectată în pereţii de sticlă. Un chip strâmb, înconjurat de o reţea de cabluri.

Îşi coborî privirea şi reîncepu să îi studieze pe cei de jos. Unii dintre ei păreau mai importanţi, mai colorat îmbrăcaţi, urmaţi de asistenţi în halate albe. Erau atât de mici! I-ar fi putut sfărâma pe toţi aşa cum făcuse cu cei pe care îi întâlnise la prima lui ieşire. Dar nu dorea, pentru că îi erau dragi într-un fel ciudat, deşi nu făceau parte din acelaşi neam. Asta ştia, dar nu şi de unde apăruse el. Era un apărător, iar oamenii aceia cât un deget de mari trebuiau protejaţi, pentru că erau atât de fragili. Uneori, se mira cum de erau atât de violenţi unii cu alţii. Nişte păianjeni *deen* războinici sau nişte *anghilari*, descărcându-şi energia în conflicte inutile. Nu-i înţelegea, dar încerca să îi ajute. Bărbaţi şi femei. Şi asta i se părea străin, deoarece el era doar Apoc şi atât.

Îl căută din nou pe Astrud Unne, stăpânul său, şi îl văzu dincolo de peretele de sticlă, fixând încruntat unul dintre ecrane. Îşi mişi ochii. Avea un sentiment ciudat când îl privea, ceva între bucurie şi dorinţa de a-l avea mai aproape, de a-l atinge. Ştia însă că asta nu era posibil. L-ar fi zdrobit dacă ar fi încercat să îl ţină strâns lângă el. Vag îşi amintea de primul lui stăpân, iar imaginile nu erau plăcute. Se întâmplase ceva cu el, ceva rău, deşi nu credea că voise să-l rănească. Astrud era atent, nu se apropia niciodată prea mult şi asta îl întrista. Nu putea însă să-i reproşeze că se temea. El îl scosese din nefiinţă şi pentru el exista. Oftă, iar pereţii vibrară uşor. Oamenii în alb începură să se agite, câţiva rămaseră pe loc, uitându-se la el cu o expresie pe care o identifică drept teamă.

Operatorul aparatului privi în sus şi opri alimentarea cu lichid. Apoc se simţi brusc mai obosit. Închise ochii şi se fixă pe imaginea palidă a stăpânului. Atâta fragilitate... Ar fi vrut să o reţină în palmă, să o studieze şi să o înţeleagă. Dar şi asta i se refuza.

Dincolo de peretele de sticlonit, stăpânul discuta cu un bărbat mai în vârstă, cu barbă lungă şi îmbrăcat în haine largi, negre. Se fixă asupra lui, dornic să-l simtă aproape. Nu-i plăcea când îl urmărea, ştia asta.

– E cu ochii pe mine, Sfinţia ta, spuse tânărul întorcându-se brusc cu spatele.

Interlocutorul lui mai în vârstă ridică din umeri. De fiecare dată, aceleaşi discuţii. Şi-ar fi dorit ca Apoc să fi ales pe altcineva drept stăpân, de preferat pe unul dintre oamenii lui, dar nu avusese noroc.

– Dacă stai destul de departe de el, o să fii în siguranţă. Am luat toate măsurile ca să nu se mai întâmple alt accident.

Astrud se încruntă.

– Totul merge bine, continuă Verrus, paznicul tainelor. Nimeni nu se aştepta la astfel de rezultate. Deja avem semnale că Regatul a început să se agite. Trebuie doar să avem răbdare. Apoc e o armă extraordinară, iar noi trebuie să învăţăm să-l controlăm cât mai bine.

Zâmbi. Astrud nu părea convins. *Un nimeni*, se gândi, *un tânăr ca oricare altul, un laborant. Ce înţelege el?*

– Nu are intenţii rele, continuă prelatul cu voce înaltă, privindu-l şiret pe tânăr. Doar să nu te apropii de el ca să nu te strângă în braţe!

Ceilalţi din încăpere izbucniră în râs, iar Astrud îşi încleştă pumnii. Cine se credea, nenorocitul acesta? Ştia că îşi bătea joc de el, dar nu putea riposta. Deşi îl controla pe Apoc, era prea puţin important ca să se împotrivească. Se gândi să se plângă profesorului Thorme, dar ştia că nu ar fi avut prea multe şanse. Încercă deci să facă faţă situaţiei şi râse forţat.

Dincolo de fereastră, Apoc îl fixa pierdut cu ochii enormi de culoarea noroiului, iar lui Astrud i se făcu dintr-o dată greaţă.

4.

Există o singură parte a universului pe care o poți îmbunătăți și aceea este propria ta persoană.
(Maxime clasice)

*

Pseudoclathrinul este cea mai mare descoperire a oamenilor de știință din Republică, după sintetizarea sticlonitului și a aquameltului. O proteină, pe care corpul uman o acceptă, și care are un rol important în realizarea bioimplantului și-a interfeței ce permite oamenilor să aibă acces la informațiile din Rețea. Astfel, cu ajutorul acestei proteine sintetizate în Biolab, Rețeaua de date a Republicii s-a distanțat încă o dată de cea a Regatului, deoarece, în absența implantului, agenții *anh* și alți trimiși ai acestora nu vor avea acces la informații, ci vor trebui să depună eforturi suplimentare, care vor conduce negreșit la deconspirarea lor.
(Istoria secretă)

*

Așezat aproape de granița cu Regatul, orașul se ducea de râpă, ocolit de convoaiele ce transportau minereurile aduse prin Liftport. Deși conflictul dintre țări mocnea de câțiva ani, toată lumea se aștepta la un război iminent. Nesiguranța se insinua treptat în aer. Fosta capitală a Republicii, transformată în cel mai întins muzeu al planetei, se cufunda treptat în ruină. Imensa cupolă de sticlonit, care o protejase mult timp, se fisurase în mai multe locuri. De curând, apăruse o spărtură chiar deasupra pieței centrale și a râului, iar municipalitatea încercase să o repare cu puținele fonduri pe care le primea. Programul spațial înghițea prea mulți bani. În acel moment, orașul era acoperit de o structură plină de găuri, dar poate era mai bine așa, de vreme ce programatoarele meteo nu mai funcționau ca mai înainte.

Fostul adăpost, în jurul căruia se învârteau fără rost,

nu mai semăna deloc cu imaginile laboratorului şi ale fabricii-muzeu pe care le văzuseră la centru. Rămăşiţele aduceau cu o groapă de gunoi. Un amestec de ziduri, metale contorsionate, cioburi de sticlonit, fragmente de aquamelt şi răşini.

Trecuse aproape o oră de când aşteptau echipa de specialişti, dar cum aceasta întârzia, erau blocaţi acolo, cercetând rămăşiţele. De când cu atacurile recente, toţi erau foarte ocupaţi. De altfel, nu era prima dată când investigau un incendiu şi stăteau pierzând vremea printre ruine. Adrew Hermen îşi aminti de incidente mai vechi, doar că acum lucrurile păreau diferite. Cum de focul mistuise doar câteva clădiri, cum de arsese vâlvătaie şi se stinsese de la sine atât de repede? Era rezultatul frecuşurilor cu forţele Regatului sau altceva? Se uită la fabrica rămasă intactă, la cele câteva construcţii risipite prin apropiere şi se miră. Din tot adăpostul nu se mai păstrase decât scheletul stingher al unei mese metalice.

Partenerul lui, Remi Wadee, scormonea prin gunoaie, plutind pe placa lui de grafen şi executând volte prin aer. Era supărat, mic şi cu pretenţii de duritate. Se îmbrăcase la modă. De sub guler, îi ieşeau nanocablurile conectate la biocipul cu molecule de *pseudoclathrin* din spatele urechii. Haina largă, de un cărămiziu ce îl făcea să pară şi mai palid şi mai urât, acumula energia galenică pe care o folosea pentru dispozitivele ascunse în căptuşeală. Remi avusese câţiva prieteni care fuseseră omorâţi în clădirea ce se presupunea părăsită. De curând, câteva minţi istețe amenajaseră acolo un fel de laborator. Nu era prima explozie pe care o investigau şi nu avea să fie nici ultima, pentru că vremurile se schimbaseră, iar Republica era acum ameninţată de un conflict mult mai mare.

Brusc, îşi dădu seama că adăpostul nu fusese bombardat de agenţii Regatului, iar focul izbucnise din interior. Adrew se uită fără chef în jur. Prefera să lucreze în oraş, să stea la birou, să facă surf pe bulevarde şi să alerge infractorii pe străzi. De când cu ameninţarea războiului, toate mergeau pe dos. El se alăturase Forţei de Ordine

cu câteva luni în urmă, iar Remi, ca veteran, îi spusese multe despre zilele din trecut. Acum, nimeni nu mai lua în seamă legea, armata patrula pe străzi, iar grupările paramilitare împânzeau cartierele. O adunătură de hoţi, dacă îl întrebau pe el. Se întinse şi căscă. Ar fi preferat să fie sus într-un balon de supraveghere, decât acolo jos, în mijlocul gunoaielor. O fi fost de vină şi ziua extraordinar de frumoasă, strălucirea lui Etain şi ciripitul păsărilor galenice ce scăpaseră tefere în urma ultimei explozii. Cu corpurile mici acoperite de pene, ce semănau cu frunzele copacilor, acumulând energia planetei, acestea trăiau de obicei în simbioză cu pădurea, doar că apariţia coloniştilor şi a speciilor aclimatizate de aceştia le schimbaseră în timp obiceiurile.

Îi făcu semn lui Remi să vadă ce sclipea sub o masă, dar acesta îi întoarse spatele, gest tipic pentru el. Cei care distruseseră laboratorul ruinaseră câţiva zeci de metri pătraţi de tunele şi camere, plus două încăperi care se aflaseră deasupra. Dădu din mână a lehamite şi se duse să vadă singur ce era. Descoperi ambalajul unui cocteil de arome la modă al cărei înveliş auriu fusese împăturit în forma unui T mare. Stimulente de calitate. Cuiburi de vise sintetice.

– Asta arată adevărat, îl auzi pe Remi în subvoce lângă urechea lui stângă.

Implantul aparţinea pseudocorpului, dar *anh-ul* său îl acceptase cu greu, deşi trecuseră atâţia ani de când îşi transferase sensomemoria în noul trup. Totuşi, *pseudoclathrinul* îi dădea avantajul de a se putea conecta atât la Reţeaua Republicii, cât şi la fluxul *anh* al Regatului. Era un lucru pe care maestrul Lumni îl considera important şi probabil şi motivul pentru care fusese trimis acolo.

– Cam aşa e, zise întorcând ambalajul pe o parte şi pe alta. Cam prea curat.

– Curat e puţin spus, îl completă Remi solemn, dar poate a ajuns după aceea.

– Mi se pare că noi trebuia să ajungem aici primii!

– Nu ţi s-a părut!

Adrew luă ambalajul, îl puse într-un plic şi îl ascunse în buzunar. De undeva, se auzeau tunete. Orizontul se cutremura de străfulgerări ritmice. Culorile se succedau rapid, dar lui Adrew nu i se părură spectaculoase, ci doar neliniştitoare, ca valurile cuantice ale unui ocean zbuciumat.

În apropiere, o clădire mare şi sinistră ocupa aproape tot spaţiul dintre adăpost şi şosea. Replica unei fabrici neoclasice împodobite cu o arhitectură îndoielnică, cu arcade şi incrustaţii colorate. În rest, totul era gri în jur, totul era cenuşă, nimic nu mişca prin grămada de rămăşiţe de metal şi răşină organică. Un muzeu dezarticulat. Visul unor oameni de a învia atmosfera Pământului pe ecosistemul lui Galene.

Adrew se uită la cele trei movile şi se minună ce dezlănţuire de energie transformase totul în praf şi în pulbere. Ce făceau ei acolo? Nimeni nu avea de ce să distrugă un laborator cu nişte amărâţi şi o fabrică-muzeu în care oamenii se ocupaseră la un moment dat de conservarea alimentelor ca parte a demonstraţiilor organizate pentru turişti.

Privi spre cer, pentru că începuse să i se facă frig. Etain coborâse deja aproape de orizont. Sentimentul nu provenea însă de aici. Se întâmplase altceva. Era o senzaţie vagă a *umbrei*.

– Mare păcat, îl auzi pe Remi zicând. Mare păcat de prietenii mei; dar oricum n-o să-i stea bine deloc, cui a făcut asta...

– Şi o să îl faci tu să nu-i stea bine ?

Remi ridică din umeri. Era furios şi părea de două ori mai mic şi mai dur. Adrew foşni cu intenţie ambalajul de arome din buzunar. Trebuia să îi răsară ceva prin minte. Îşi accesă sensomemoria în căutare de informaţii. O coincidenţă. Un lucru deosebit. Dar nimic...

Remi îl privi.

– Ce naiba caută un laborator la distanţa asta de oraş? Ce să facă în el? Nu aveau oricum mare lucru. Aici nu ar pune o bombă niciunul întreg la minte şi ai idee de ce? Pentru că nu ar avea de distrus decât o dărăpănătură şi

trei movile de gunoi.

– Ai dreptate. Laboratorul de abia se deschisese, nu aveau cum să afle de el atât de repede.

Se uitară unul la altul. Orice ar fi făcut, cam tot la vânătoarea de vrăjitoare ajungeau. În depărtare, se auzi zgomotul unui levitator. Echipa ajunsese în cele din urmă. Adrew îl lăsă pe Remi să scormonească printre rămăşiţe şi se îndreptă spre vehicul. Seara se arăta răcoroasă, iar crepusculul ştergea treptat urmele toamnei. Se aşeză cât mai comod pe bancheta din spate. Trebuia să vorbească cu Sten, prim-agentul care îl coordona. Odată cu faţa acestuia, văzu Regatul şi viaţa pe care o dusese acolo. În schimb, în oraşul muzeu frigul făcea ravagii. Acoperirea pe care i-o furnizaseră nu-i permitea să spere la mai mult. Un salariu mic, multă muncă, mâncare cumpărată la negru şi o dărăpănătură în care să doarmă. Oamenii de acolo erau obişnuiţi cu situaţia şi nimeni nu se plângea.

Îl auzi pe Remi, lălăind în depărtare frânturi dintr-un cântec la modă în timp ce plutea pe surf deasupra ruinelor. Silueta adusă de spate era învăpăiată de culorile ce se succedau pe suprafaţa hainelor.

Primăvara începe din nou
o nouă nebunie
se adaugă celei vechi.

El nu suferea. Vocea îi suna subţire şi falsă şi în rest era mult, mult prea multă linişte. Arăta ridicol, dar era singurul lui prieten. Până atunci, îl sprijinise să facă faţă bolii şi îl ajutase să primească slujba de la Forţa de Ordine. Oricum, Adrew îi era recunoscător pentru interludiul lansat la marginea crepusculului. Avea o viaţă complicată şi trăia într-o lume care i se scurgea printre degete ca nisipul fin de pe plaja Cominternului. Oftă. Lucrurile nu mergeau bine. Simţea asta. Totul depindea de prim-agentul din Regat şi de ce avea acesta să îi transmită.

Se aşeză mai comod pe banchetă. Conexiunea cu superiorul lui începea să prindă contur. Un cocteil de arome l-ar mai fi liniştit, dar pachetul i se frânse în mână de parcă ar fi fost cuprins de crampe. Micile recipiente

se împrăştiară pe podea. Pseudocorpul era deja obişnuit cu stimulentele, dar amestecurile ar fi făcut rău trupului său adevărat, de aceea nu le folosise niciodată înainte să vină în Republică.

Îl încercă un început de ameţeală, aşa că aşteptă să se liniştească. Undeva, se deschidea o poartă. Acum, vedea de sus clădirile din sticlă întunecată ale capitalei Regatului, palatul şi grădinile lui, jocurile de apă şi sediul central, o piramidă de marmură neagră, unde se opri. Parcă se uita la o imagine înfiripându-se într-un flux de particule.

– Sunt Ralle Genaro, auzi în minte o voce. Pregătit pentru transmisie.

Nu era o surpriză plăcută, totuşi, acceptă convorbirea.

– Am fost desemnat să ţin legătura cu tine. Prim-agentul Sten Darr a fost distribuit altcuiva.

Adrew se foi neliniştit pe banchetă. Nu îi plăcea Ralle Genaro şi nu avea încredere în el. Nu comentă însă, pentru că simţea că nici celuilalt nu îi plăcea mai mult situaţia. Rivalitatea dintre el şi Sten era cunoscută. Din păcate, fusese şi incidentul cu maestrul Minago, despre care aflase din fluxul *anh*, şi dispariţia prinţului Edrin, care îl pusese pe Sten Darr într-o poziţie destul de proastă. Oare se apucaseră să-i îndepărteze pe toţi cei care avuseseră legătură cu Sten şi Edrin? Se gândi rapid la asta. Era posibil, dar spera ca el să se bucure încă de protecţia maestrului Lumni. Cu toate acestea, apariţia lui Ralle nu era de bun augur.

– Ce s-a întâmplat?

Gândurile celuilalt erau ascunse. Existau lucruri pe care nu avea să i le spună, dar trebuia să le ghicească, pentru că el avea să înfrunte pericolul misiunii.

– Am pierdut contactul cu o echipă trimisă în zona Cominternului, iar agentul Darr încearcă să restabilească legătura. De aceea, misiunea ta se complică. Altceva?

– Deocamdată nimic, replică Adrew. Nu a scăpat nimic în Reţea şi în plus, toţi se tem că frontul se va apropia de oraş. Nicio vorbă despre convoi şi cu atât mai puţin despre problemele de pe Staţie.

Interveni o pauză.

– Este ciudat, spuse Ralle Genaro, iar lui Adrew i se păru că îi vede faţa întunecată încruntându-se.

– Acesta este material bun pentru propagandă, continuă el, şi totuşi, niciun cuvânt. Dacă au o astfel de forţă, de ce nu o folosesc? Au distrus un convoi, de ce nu continuă?

Adrew respiră adânc. Nu ştia ce să răspundă. Acoperirea, pe care i-o furnizaseră cu greu, nu îi permitea accesul la informaţii cu adevărat importante. Uniunea Republicilor avea de curând un sistem bine pus la punct de detectare a agenţilor *anh*. Fusese dificil să treacă neobservat de filtrele Forţei de Ordine, iar mai departe, ştia că nu va putea merge decât cu greu. Armata şi secretele ei nu îi erau încă la îndemână. Oftă din nou. Opt ani pierduţi într-un pseudocorp încercând să se integreze, să termine nişte studii pe care celălalt *eu* le-ar fi dorit. Sten îl încurajase să îşi ia o diplomă, care în viitor s-ar fi dovedit importantă.

– Am fost trimis să investighez un al treilea incendiu apărut la un laborator de la periferie. Poate o să obţin ceva de aici.

Ralle Genaro păru vag interesat.

– Ce fel de laborator?

– Făceau analize pentru armată, dar nu ştiu mai multe. Este al treilea incident de acest fel şi asta trebuie să însemne ceva. Doar dacă, adăugă, nu avem noi vreo legătură cu asta...

– Nu, nu am auzit de aşa ceva, dar o să mă interesez.

Adrew se gândi la cealaltă clădire atinsă de foc. Poate nu făceau doar demonstraţii pentru turişti. Simţi că Ralle Genaro îl aprobă.

–Ai grijă ce faci. Ţinem legătura.

Figura celuilalt i se smulse brusc din minte, iar Adrew simţi cum durerea rupturii în planul *anh* îi străpunge ochii. Îşi coborî pleoapele şi rămase nemişcat. Dacă Remi ar fi venit în acel moment, ar fi crezut că moţăie.

Etain apunea, iar fabrica îşi arunca umbra chiar asupra levitatorului. Rămase liniştit, cu capul sprijinit de spătar şi, când ameţeala îi trecu, se apucă să adune

recipientele cu arome. Mai era încă aplecat când, prin praf şi scame cu miros de mucegai, i se păru că găseşte ceva interesant. Descoperi, zăcând prinsă sub scaun, o sferă mică din metal galben agăţată de un şnur albastru destul de curat, semn că nu se afla acolo de mult. Se uită lung la ea. Simbolul Marelui Comintern. Se zvonea că se aliaseră cu Republica. Cele două uniuni, una laică şi alta seculară, lucrau împreună. Nu era de mirare. Pretenţiile noului rege începuseră să îi neliniştească pe mulţi, iar asta deschidea nişte căi interesante. O puse repede în buzunar, pentru că Remi terminase de vorbit cu şeful echipei şi se apropia de vehicul.

5.

Nu este cu putinţă ca omul care a călcat, pe ascuns, convenţia reciprocă de a nu vătăma şi a nu fi vătămat să creadă că va rămâne nedescoperit, chiar dacă a scăpat de mii de ori până în prezent, căci, până la sfârşitul vieţii, el nu e sigur că va fi în siguranţă.
(Repertoar antic)

*

Aşa a grăit Um către urmaşii săi – trupul şi sufletul – întunericul şi lumina – trupul este din humă şi acolo se întoarce, pentru că este prin natura lui greu şi umed, iar sufletul *anh* stă aşezat în centrul creierului şi e înconjurat de lumină, pregătit prin exerciţiu şi meditaţie să se sublimeze, să se transforme într-un cristal ce conţine pe strălucirea sa informaţii vitale. Trupul îşi are şi el forţa lui violentă şi mărginită prin *umbră*, dar adevărata putere este cea a luminii, a *anh-ului* imaterial. Realitatea este tot a *anh-ului* şi prin el, percepţia asupra timpului, a spaţiului şi a divinităţii. *Anh*-ului intern îi corespunde un *anh* global cu care are în comun un fractal de aceeaşi dimensiune fracţionară ce îi permite iniţiatului să se conecteze la conştiinţa generală aflată în mijlocul luminii. *Anh-ul* cunoaşte mai multe stadii independente de conştiinţa omului, frânturile de

date evoluând haotic până când apare dorința agentului de a le observa și de a le fixa astfel în timp și în spațiu. Altfel, *umbra* este izolată, violentă, vrea să se înalțe, dar nu poate, fiind prinsă cu lanțuri de sol.

(Lumni Natt, Despre natura *anh-ului*)

*

Sten se opri în fața ușii metalice decorate cu frunze galenice. Dincolo de ea, se aflau sala de consiliu, tronul regelui și fluxul sfetnicilor IA. Gărzile regale păzeau intrarea cu armele întinse în lateral. Îmbrăcați în negru și auriu, pe cap cu pălării înalte, erau un spectacol în sine. Ajunsese prea devreme. În apropiere, Ralle, îmbrăcat foarte elegant, discuta aprins cu alți doi consilieri. Dădură din cap la vederea lui, iar Sten le zâmbi vag. Deși revenise de pe orbită cu câteva zile în urmă, încă mai simțea plăcerea intensă de a-și fi regăsit trupul în Cripta Agenților. După trezire, naniții se conectaseră la rețeaua lui neuronală și descărcaseră datele misiunii. De atunci, fusese la sala de antrenament și își obosise corpul, luptându-se cu doi dintre maeștrii antrenori. Apoi, după o noapte petrecută în cartierul plăcerilor, încă mai păstra o stare de euforie, pentru că urma să apară în fața consiliului și, mai ales, a regelui. Era în plină formă. Se amestecase în mulțimea de pe străzi, iar prezența oamenilor care nu aveau legătură cu Consiliul *Anh* îi făcuse bine. Se simțise în siguranță, deși nu trecuse neobservat. Statura, trăsăturile, ochii albaștri, intenși, modul în care își prindea părul deschis la culoare indicau că era diferit de ceilalți. Totuși, se obișnuise cu atenția oamenilor și nu îl mai deranja. Reușise să se relaxeze și asta conta.

Prinse privirile lui Ralle. Nu îi făcea plăcere să îl vadă. Arăta bine în haina albastră, lungă, strânsă cu o curea lată pe care se roteau sfere – mici stele învăpăiate. Avea fața prelungă, ochi negri, migdalați, părul lung, întunecat, răsucit într-un nod complicat în vârful capului, dar Sten

constată cu plăcere că părea palid şi obosit. *Munceşti prea mult! Eşti foarte dedicat cauzei!* îi transmise doar ca să îl vadă cum se crispează.

Ralle îl vizitase cu o seară înainte, spunându-i că voia să-l felicite pentru reuşita de pe Staţie. Fusese surprins să îl vadă în faţa uşii la ora aceea târzie. Şovăind, îl invitase să intre, deşi se simţea în dezavantaj. Ralle pătrunsese în apartamentul lui de parcă acolo ar fi trebuit să fie. Se aşezase pe unul dintre fotoliile de lângă uşile de sticlă ce dădeau spre terasă. Sten rămăsese tăcut în picioare. Nu voia să îi uşureze celuilalt situaţia. Ralle se uitase în jur, evaluând rapid calitatea lucrurilor din cameră. Erau scumpe, în special barul-dozator şi imensul tablou al lui Alignak, văzut de pe Staţie, dar nu mai mult decât şi-ar fi putut Sten permite.

– Am vrut să fiu primul care te felicită, îi spusese, privindu-l cu seriozitate.

– Mulţumesc. Aprecierea ta înseamnă mult pentru mine, îi replicase Sten, înăbuşindu-şi pe jumătate impulsul de a-l apuca de gât şi a-l arunca peste balustrada terasei până la drumurile dintre clădiri, spre a fi tăvălit de fluxul de transportoare.

Ralle îi simţise intenţia şi zâmbise amuzat.

– Nu-mi mulţumi, continuase satisfăcut. Am vrut să te anunţ că maestrul Minago Neve ţi-a retras controlul asupra agentului Adrew. Nu s-a arătat prea productiv în ultima vreme, aşa că avem alte planuri cu el.

Sten respiră adânc ca să nu îi dea satisfacţie. Se aşteptase la asta. Bătrânul Minago avea o slăbiciune pentru Ralle, dar asta nu avea să îi ducă pe niciunul prea departe. Ştia să se ferească de uneltirile lor, Ralle era prea tânăr şi avid de putere ca să reuşească, iar Minago Neve devenise neglijent şi, odată cu vârsta, începuse să îi favorizeze pe unii şi pe alţii. Ralle nu fusese primul, dar avea să fie ultimul dintr-un şir foarte lung. Nu se grăbea, regula paşilor mici, doi înainte, unul înapoi – încet, dar sigur, avansa pe un drum cunoscut numai de el. Nu avea să dispute controlul asupra lui Adrew, de fapt, anticipase

asta, ci avea să-l lase pe Ralle să se distrugă singur.

– Sper să ai mai mult succes decât mine, spusese înclinându-se. Eşti foarte competent, nu mă îndoiesc de asta.

Ralle simţise batjocora, dar trebuise să o accepte, doar el venise să-l tulbure la acea oră din noapte.

– Onoratul Minago Neve vrea să discute cu tine mâine, după consiliu. Regele a cerut să fii prezent la sfat.

– Ce onoare neaşteptată! exclamase Sten.

Lucrurile se puneau în mişcare aşa cum prezisese maestrul Lumni. Ralle se strâmbase de parcă nu ar fi fost de acord cu el. Nebunul chiar credea că regele avea să îi accepte incompetenţa! Minago spera chiar să îl arunce direct în fundul Criptei Agenţilor, nedându-i nici măcar dreptul la reeducare. Să îndrăznească să-şi dorească locul maestrului Neve în consiliu – asta era adevărata nebunie!

Zâmbind, Sten se îndreptase spre masa de sticlonit şi ceruse cu voce joasă un amestec de la barul-dozator. Paharele erau înalte şi elegante, acoperite de chiciură şi pline cu un lichid albăstrui, ce fumega încet. Sten ridicase unul dintre ele în lumină, admirând arabescurile ce se topeau în contact cu căldura mâinii. I-l întinsese pe celălalt lui Ralle, care îl luase şovăind. Prostul credea că voia să îl otrăvească! Probabil nu spusese nimănui de vizita pe care intenţiona să o facă. Sten luase o înghiţitură şi alcoolul îi accelerase respiraţia, în timp ce Ralle începuse să tuşească, gata să scape băutura din mână. Sten o sintetizase special ca să-i lase un gust îngrozitor de amar.

– Cam tare, dar minunată, spusese Sten râzând. Foarte potrivită pentru ora asta târzie.

Ralle se înroşise şi aşezase paharul pe masă cu un clinchet puternic. Îi tremurau mâinile, iar urechile îi ardeau. Nu prea ţinea la tăvăleală, pentru că Minago avusese mare grijă de el. Sten îşi terminase deja băutura şi se întinsese căscând.

– Mi-ai dat o veste atât de bună, încât merită să sărbătoresc. O noapte în cartierul plăcerilor ar fi perfectă. Vrei să mi te alături?

Ralle se făcuse şi mai roşu la faţă.

– Trebuie să plec, spusese poticnit, ridicându-se cu greu din fotoliu.

Sten îl condusese la ieşire şi îi mulţumise încă odată cu o plecăciune adâncă pentru onoarea vizitei şi vestea pe care i-o dăduse. După ce închisese uşa, izbucnise în râs, deşi Ralle era încă destul de aproape şi putea să îl audă.

*

Atunci, în faţa sălii de consiliu, Ralle îi ocoli privirile. Chiar dacă-şi râsese de el cu o seară înainte, trebuia să aibă grijă. Deşi nu era periculos în sine, se bucura de sprijinul şi încrederea maestrului Minago Neve, sfătuitorul fostului rege Rard şi al urmaşului său. Sten mai medita încă la asta când uşile enorme de metal se deschiseră, iar consilierii în robe albastre şi agenţii *anh* în haine negre pătrunseră în sală şi-şi ocupară locurile pe băncile laterale. Sten îi urmă şi se aşeză aproape de ieşire, în zona cea mai îndepărtată de tron.

Cele şase fluxuri de particule, evoluând în dispozitivele verticale pregătite pentru IA-uri, ocupau spaţiul dintre coloanele întunecate. Stâlpii răsuciţi susţineau tavanul ca nişte trunchiuri enorme, întinzându-şi ramurile pe suprafaţa pictată cu harta lumii. Sten ridică privirile şi văzu întinderea albastră a oceanelor planetare, înconjurând singurul continent traversat de marele râu Ardis. Reprezentarea Regatului strălucea de detalii, iar oraşele principale, munţii, câmpiile păreau că se mişcă uşor dacă schimba perspectiva. Nanoparticulele erau programate să dea hărţii o profunzime deosebită. La capătul sălii se afla tronul regelui, protejat de un zid invizibil şi, în jurul lui, imaginea detaliată a capitalei ce ţâşnea din perete ca un nimb al măreţiei, strângând palatul, turnurile şi panglicile şoselelor într-o coroană deasupra căreia străluceau imaginile tridimensionale ale stelei Etain şi ale lui Alignak.

Bătrânul maestru, Minago Neve, stătea nemişcat la capătul rândului, aproape de rege. Sten privi spre el. Păr

alb, tuns scurt, faţă slabă, puţin ridată, şi ochi adânciţi în orbite, fixându-l fără expresie. Umerii îi zvâcneau. Îi simţi puterea, copleşindu-l dureros, dar nu se împotrivi. Mâinile de *umbră* ale maestrului i se strânseră în jurul gâtului, împiedicându-l să respire. Se încordă pe scaun, dar nu lăsă să se vadă ce i se întâmpla. *Insolent! Pe cine crezi că batjocoreşti, grăunte de nisip!* Ralle se foi neliniştit lângă el, ştiind că Minago îl pedepsea pentru îndrăzneală şi aproape îi păru rău că îi povestise la mânie întrevederea cu Sten din seara precedentă.

Şi demonii cred în Cel Necuprins şi Îi adoră puterea, dar credinţa lor este simplă şi însoţită numai de fapte rele. Cel rău este trufaş, mincinos şi tată al minciunii.

Totuşi, pedeapsa lui Sten era binemeritată. Şi el îl batjocorise pe profesorul şi mai marele lui, intenţionase să-l înlăture, uneltise cu prinţul Edrin, care voia să-l vadă pe maestru îndepărtat de la conducerea Consiliului *Anh.*

Sten încercă să reziste atacului lui Minago. Destul cu metodele lui. În faţa tinerilor agenţi se deschideau noi căi în interiorul puterii *anh* pe care Minago nu dorea să le experimenteze. Karl şi Adrew făcuseră şi ei parte din acest experiment. Ce avea să urmeze acum, când libertatea îi fusese mult îngrădită, când i se retrăsese dreptul de a mai forma alţi agenţi şi singurul la care mai avea acces era Karl? Din fericire, nici Minago, nici altcineva nu înţelegea ce îi făcuse subalternului său şi cum avea să acţioneze asupra lui, odată ce acesta avea să fie capturat şi torturat de Comintern. *Ce urmează să fac?* îşi repetase neliniştit. Nu fusese pedepsit cu moartea în urma atacului asupra lui Minago, pentru că Edrin intervenise în favoarea lui. Nu aveau destui prim-agenţi şi asta îl salvase. Fusese chinuit însă cu cruzime şi încă mai avea coşmaruri legate de ce i se întâmplase în săptămâna petrecută în subsolurile palatului. Îl cruţaseră, dar nu fusese un act de îndurare. Rămăsese în puterea maestrului Minago, iar dacă infiltrarea lui Karl dădea greş, nu ştia ce avea să se întâmple cu el. *Eu n-am murit prin foame, nici prin fier, nici prin otravă, ci din toate astea laolaltă!* îşi repetă în gând cuvintele de

îmbărbătare. Ce însemnau aceste vorbe când nici el nu fusese în stare să treacă dincolo de tortură? *Nimeni nu te poate pregăti pentru suferinţă şi nimic din ce am învăţat nu a ajutat*, gândi. Cu Karl nu mai repetase greşeala pe care Minago şi ceilalţi maeştri o făcuseră cu atâtea generaţii de agenţi. *Trebuie să cedezi dacă vrei să câştigi!*

Se auzi muzică şi, pe ecranul din dreapta, apăru o frunză galenică, circumscrisă unei luni arginti, însemnul casei regale. Apoi, imaginea se şterse treptat şi în locul ei se înfiripă figura calmă a primului-consilier, Edrin Rardson, fratele regelui. Sten respiră adânc, simţind cum Minago îşi retrage forţele şi-i mulţumi în gând prim-consilierului pentru mila pe care i-o arăta încă odată. Nu îl mai văzuse de la ultimul banchet, de când Edrin şi actualul rege mai aşteptau încă hotărârea lui Rard Hettson, tatăl lor, al cărui trup se odihnea în Cripta Regilor. Tradiţia spunea că la majoratul celui mai tânăr prinţ, regele era obligat să-şi numească succesorul, iar ceilalţi fraţi împreună cu regentul trebuiau să accepte digitizarea pentru a nu deveni o ameninţare la adresa dinastiei.

Rard Hettson murise într-un accident cu zece ani mai devreme, iar unul dintre membrii consiliului fusese numit regent. Totuşi, nimeni nu ştia de ce varianta digitizată a lui Rard îl alesese pe actualul rege Celest în locul lui Edrin, deşi acesta părea mult mai capabil. Sten îl admirase întotdeauna şi ar fi dorit să ocupe tronul, dar asta nu mai conta acum. Celălalt frate fusese preferat, iar Edrin devenise o imagine pe un perete. Cu toate acestea, regele Celest îl păstrase ca prim-consilier în ciuda opoziţiei celorlalţi. Sten simţi că avea un aliat, deşi nu unul declarat. I se păru că Edrin Rardson se uita spre el şi încercă să nu-l privească la rândul lui. Ce fusese, fusese! Acum, nu putea decât să facă paşi mici, să avanseze, să se retragă, apoi să avanseze din nou.

Regele Ceresc, ce străluceşte de lumina cunoaşterii Celui Înalt, a Înţelepciunii Sale şi a cunoaşterii tainelor Sale!

Se ridicară cu ochii plecaţi, pentru că regele pătrunse în sală şi-şi ocupă locul dincolo de paravane. Imaginea

lui Edrin se înclină în flux.

– Aşezaţi-vă, se auzi vocea maestrului de ceremonii, Thor Ardel. Aţi fost adunaţi pentru a fi încunoştinţaţi despre situaţia Staţiei orbitale. Primul-secretar prezintă pe scurt problema, iar măritul Rege Celest vă va transmite hotărârea pe care a luat-o.

Primul-secretar, Erst Mennon, se ridică plin de importanţă, îşi netezi capul pleşuv de culoarea fructelor de *tisee*, făcu un pas înainte şi, cu privirile aţintite tot spre podea, îşi începu prezentarea raportului. În sală se lăsă liniştea, iar ecranele rămase libere începură să prezinte copii ale rapoartelor de fezabilitate, imaginile din Liftport şi cele pe care le captase Sten cu Asteroidul de ancorare şi cu staţia minieră de pe Alignak. Sărind peste datele tehnice, Mennon trecu la veniturile pe care le încasa Regatul şi consilierii începură să murmure, deşi probabil că cifrele le erau parţial cunoscute. Sumele erau enorme şi toată lumea ştia că reprezentau doar o fracţiune din ceea ce câştigau Uniunea Republicilor Libere şi Marele Comintern.

– Oamenii Uniunilor sunt plini de trufie să facă lucrarea Măreţului Um, să încerce să treacă dincolo de învăţăturile lui, să-şi întindă nebunia şi lăcomia dincolo de graniţele lui Galene. Iarba rea trebuia secerată din rădăcină, iar fostul regent Celest, blestemat fie-i numele, a fost slab când le-a permis să construiască monstruozitatea aceea care întinează faţa lui Um. Noul rege vede însă dincolo de minciunile lor, iar noi îi urmăm învăţăturile! încheie Mennon.

Maestrul de ceremonii îşi înalţă bastonul în semn că prezentarea se încheiase. Erst Mennon se aşeză la loc, iar consiliul rămase tăcut în aşteptarea comentariului regal. Sten percepu o uşoară nelinişte adunându-se deasupra robelor albastre. Era sigur că mesajul regelui îi va şoca, asta dacă regele Cedrin Rardson nu se schimbase între timp.

– Consiliu *Anh*, vă cer să luaţi măsuri pentru a amenda tratatul prin care Regatul Celest este păgubit de venituri importante în urma semnării în timpul Regenţei a Tratatul de la *Melhn*. Prim-secretarul se va ocupa de formalităţi, iar

consilierul Magnus Linde va lua legătura cu reprezentanții Uniunii Republicilor Libere și a Marelui Comintern pentru a începe tratativele.

În sală se lăsă brusc liniștea. Erst Mennon păru uimit de întorsătura situației, iar imaginea lui Edrin Rardson se tulbură pentru o clipă.

– Măreț Rege, spuse acesta, întorcându-se spre zona tronului, asta ar putea echivala cu o declarație de război!

Lui Sten i se păru că detectează nemulțumire în glasul lui, dar fiind o IA, nu avea cum să-i înțeleagă sentimentele. Nimeni nu se așteptase la așa ceva. În jurul lui nu simțea decât teamă, așa că îndrăzni să ridice privirile spre Edrin. Avea fața liniștită, nu părea schimbat sau tulburat, iar ochii priveau drept spre rege, așa cum o făcuse întotdeauna, indiferent de etichetă. Acum, se afla dincolo de toate acestea. Chiar și în forma digitizată în care se afla, încă mai slujea casa regală.

– Rulați simulările, restul amănuntelor se vor discuta în încăperile Prea Măritului, reluă maestrul de ceremonii și făcu semn că întâlnirea se încheiase.

*

În apartamentul regelui, Cedrin Rardson, se lăsase liniștea. Camerele nu mai fuseseră folosite de pe vremea lui Rard Hettson, iar luxul aurit și aglomerația de lucruri tulburau simțurile. Pe suprafața peretelui pluteau imaginile mișcătoare și fierbinți ale vechiului Sistem solar. Erau patru tablouri tremurătoare ale căror emanații acopereau camera cu jocuri de lumini și umbre. În toate, apărea Soarele cu erupțiile de plasmă pe liniile de câmp magnetic, cu aspectul granular și pestriț al celulelor de convecție și cu petele din fotosferă. Într-un colț, mai puțin spectaculoase, craterele de impact și câmpiile *planitiae* de pe Marte, vulcanii de pe Venus învăluiți în norii de acid sulfuric, și o reprezentare digitizată a lui Hecates Chasma, canionul alungit cu pereții abrupți, pe care se cățăra un robot-prospector ca un punct luminos în mijlocul întunecimii. Alături,

o aurora jupiteriană erytro ca un imens vârtej, născut acolo unde particule se mişcau în spirală în zona polilor magnetici. Erau copii după imaginile aduse de *Celeste* de pe Pământ. Tablourile îi aparţinuseră lui Edrin, iar Sten le admirase de multe ori în camera lui. În palat, se aflau şi alte lucruri luate de pe navă. Din păcate, aceasta fusese dezmembrată în timp, iar materialele folosite pentru alte proiecte ale Regatului.

Deşi totul fusese curăţat, încă se mai percepea un vag iz de vechi, de stătut, de praf. Figura tânărului rege era cu atât mai anacronică în acel spaţiu, cu cât Sten ştia că până atunci se înconjurase de tot ce era mai modern. Toate inovaţiile aduse din Republică se înghesuiseră în camera lui din apartamentul prinţilor, spre nemulţumirea lui Edrin, care nu vedea cu ochi buni admiraţia fratelui său faţă de Republică. Acum, cererea lui Cedrin îi uimise pe toţi, iar lui Sten i se păruse o hotărâre pripită, luată de cineva fără experienţă.

În încăpere se aflau câteva persoane. Sten şi Ralle îl urmaseră pe maestrul Minago, iar când intraseră, fuseseră întâmpinaţi de figura lui Edrin pe ecranul de particule montat deasupra unei mese rotunde, negre. Lui Erst Mennon şi maestrului de ceremonii, Thor Ardel, cu faţa acoperită ca de obicei de un obrăzar negru, li se alăturase strategul-şef, Nali Teod. Minago Neve salută şi se aşeză lângă ei. Sten şi Ralle, având doar rangul de prim-agenţi, rămaseră în picioare în spatele scaunului acestuia.

– Să aveţi o zi bună, onoraţilor! spuse Minago Neve privind în jur.

Nali Teod dădu din cap şi încercă să se aşeze mai bine. Înălţimea nu îi permitea să se simtă comod în fotoliile din incinta palatului. Faţa prelungă, trăsăturile mari şi ochii puţin ieşiţi din orbite nu îi dădeau un aer prea inteligent, dar Sten ştia destule ca să nu se lase înşelat de aspectul lui şi de porecla pe care o primise: *Trestia*. Asta spunea multe despre el şi era de ajuns să-i urmărească ascensiunea, care începuse sub bunicul lui Cedrin, ca să-şi dea seama de adevăratul lui caracter.

– Regele este reținut, rosti vocea neutră a lui Edrin.

Bărbații se foiră pe scaune, iar Erst Mennon tuși nervos. Imaginea lui Edrin era atât de reală, încât suporta cu greu să o vadă. Cu un an înainte, Edrin fusese prezent la masa neagră când discutaseră atacul de pe râul Ardis, iar acum nu mai era în viața organică, ba chiar mai rău de atât. Ce nebunie ca regele Cedrin să îl păstreze drept consilier și să-i etaleze chipul pe pereți, când toți fuseseră de acord că ar fi fost un urmaș mult mai demn al lui Rard Hettson! Ce voia nebunul să demonstreze? Că era un supraviețuitor și toți trebuiau să îl accepte ca pe un salvator al Regatului? Pufni. Pentru o clipă, își imagină un conflict cu Uniunea Republicilor Libere și cu Marele Comintern și se cutremură. Era inconștient dacă intenționa să denunțe Tratatul de la *Melhn*. Adversarii lor ocupau împreună mai mult de trei sferturi din pământuri, aveau o populație și o armată pe măsură. Iar ei ce posedau – trupele regale, agenții *anh* și un orgoliu nemăsurat!

Sten îi simți gândurile cu tot dispozitivul de ecranare pe care-l purta. Ridică ochii spre Edrin și-și dădu seama că și lui îi era greu să-l privească, mai ales că părea atât de viu. Privirile albastre, părul tuns scurt și fața netedă arătau la fel ca în ziua când îmbrăcase pentru ultima oară uniforma de gală, își pusese la gât colanul cu însemnele lui Alignak și ale arborelui celest și se culcase în sarcofagul din Cripta Regilor.

Sten nu fusese prezent, dar câteva zile mai târziu, în ziua încoronării lui Cedrin, găsise un moment în care ceilalți erau ocupați cu pregătirile și coborâse în Criptă. Prin fereastra tancului criogenic îi văzuse chipul neschimbat de parcă ar fi dormit și încercase inconștient să înfiripeze o legătură cu el, deși știa că era conservat și fusese astfel din momentul în care închiseseră capacul, iar alcaloidul începuse să-și facă efectul. Cutia argintie în care se odihnea era cea mai simplă din Cripta Regilor, ca și când ar fi aparținut unui umil agent *anh*, iar Sten se gândise cu furie că regele Cedrin îi refuzase și acest ultim semn de prețuire. Pe partea superioară avea însă o carte cu pagini

deschise, minunat lucrată, pe care scria cu litere cursive:

Mulţumesc linişte,
Mulţumesc durere,
Mulţumesc clipă,
Mulţumesc putere,
Mulţumesc iluzie şi tăcere,
Mulţumesc cuvânt,
Mulţumesc toate câte sunt!

Pe o latură a sarcofagul, se găsea un alt text, parcă scrijelit de o mână tremurătoare:

Aici stă un mormânt ce nu acoperă un cadavru şi un cadavru ce nu este închis într-un mormânt!

Cu o lună în urmă, avusese loc comemorarea unui an de la trecerea lui în digital, dar Sten refuzase să meargă, ceea ce-l făcuse pe Maestrul Minago să îl mustre şi să-l numească trădător, pentru că ştia că el şi Edrin fuseseră apropiaţi. Atunci, Sten făcuse o promisiune...

De fapt, bătrânului nu îi păsase niciodată de prinţ, cum nu îi păsa nici de Sten, şi împietrit în poziţia lui aparent de neclintit, se mulţumea să îi dirijeze pe ceilalţi.

Simţi pe braţ o atingere şi îl văzu pe Ralle privindu-l mustrător. Minago Neve se oprise din discuţia pe care o avea cu Thor Ardel şi întorsese capul. Maestrul de ceremonii chicotea. Sten îşi dădu seama că lăsase să-i scape ceva din furia pe care o simţise.

– Nu prea îi controlezi, onorate! exclamă Thor, iar ochii îi sclipiră dincolo de masca neagră.

Era cunoscut pentru replicile acide şi aparent prost plasate.

– Îl ştiu pe acesta, cam nesăbuit! Nu el ţi-a făcut rana de la umăr?

– Agent Sten Darr! exclamă Minago Neve, ridicându-se şi lovindu-l peste faţă.

Sten se retrase câţiva paşi cu obrazul pulsând şi se înclină cerându-şi iertare. Toţi îl priveau, iar cuvintele lui Thor Ardel îl apăsau greu. Nu trebuia să uite că se afla în mijlocul unor bărbaţi care slujeau Regalitatea de mulţi ani.

– Onoraţi, se auzi vocea lui Edrin. Regele Celest se

alătură sfatului.

Minago se aşează la locul lui, nu fără să-i mai arunce o privire lui Sten. *Nu o să scapi aşa uşor!*

Regele Celest pătrunse în încăpere însoţit de doamna lui de onoare, Stava Ardel, fiica maestrului de ceremonii, Thor Ardel.

Regele era un tânăr şters, îmbrăcat mult prea somptuos, cu faţa ascuţită, de parcă ar fi adulmecat scandalul. Trupul îi era însă bine făcut ca urmare a antrenamentelor la care fusese supus din copilărie, iar muşchii i se simţeau pe sub veşminte când se mişca. Avea un fel repezit şi nervos de a păşi şi, deseori, curtea trebuia să se ţină după el pe coridoare de parcă ar fi participat la o vânătoare. Cea mai mare încercare era a doamnelor de onoare, pe care veşmintele grele le împiedicau să se mişte în voie. Regele Cedrin se trânti în jilţul pregătit de Stava Ardel, care rămase în picioare în spatele lui, gata să îl slujească la nevoie. Privirea ei rece trecu peste capetele celor adunaţi. Avea o frumuseţe clasică, dar respingătoare, ca şi când ar fi purtat şi ea masca neagră a tatălui.

– Pot lua loc, spuse regele cu voce scăzută, de parcă s-ar fi adresat unui interlocutor nevăzut.

Consilierii se aşezară, iar Sten rămase nemişcat, la câţiva paşi în spatele lui Ralle.

– Despre ce vreţi să îmi vorbiţi? începu Cedrin Rardson cu aceeaşi voce joasă.

Maestrul Minago se răsuci pe scaun şi i se adresă primul, fiind cel mai în vârstă din încăpere.

– Rege Celest, întreaga noastră putere ţi se închină, iar prin strădaniile noastre nu dorim decât să îţi sporim puterea nemuritoare. Nu putem însă să nu avem o reacţie când vedem că acţiunile Înălţimii tale nu merg pe drumul onoraţilor înaintaşi...

– O reacţie? îl întrerupse ferm regele. Nu eşti aici să ai reacţii de vreun fel şi nici să-ţi disciplinezi agenţii în prezenţa regelui tău dacă nu reuşeşti să o faci în altă parte! Poate te-ai cam lăsat dus de val... Sfatul spus în faţa multora este o mustrare.

În cameră se lăsă tăcerea. Faţa maestrului Minago Neve se făcu la fel de roşie ca obrazul lui Sten. *De unde ştie? Nu a fost aici!*

– Agentul acesta a... reuşi să spună, sărind în picioare.

– Staţi jos, îi spuse plat, dar ferm, doamna de onoare Stava Ardel. Nu aveţi permisiunea să vă ridicaţi în faţa regelui Celest.

Minago Neve se aşeză la loc, mai mult prăbuşindu-se, lăsându-şi capul în piept. Erst Mennon tuşi împăciuitor.

– Onorabilul Minago este desigur îngrijorat, ca noi toţi, de implicaţiile amendării Tratatului de la *Melhn.* Republica nu o să accepte asta, iar noi nu avem cu ce să negociem.

Ceilalţi îl aprobară dând din cap, iar regele Cedrin rămase tăcut câteva clipe. *Ce adunătură de nemernici!* Cei mai mulţi îşi ocupau scaunele cu incompetenţă încă de pe vremea tatălui său, Rard Hettson. Nicio mirare că lucrurile mergeau prost, că Regatul pierduse teritorii şi că se retrăsese în propria măreţie. Nu-şi dădeau seama că era de ajuns un singur foc pentru a-i arde de vii în fortăreaţa lor?

Se aplecă asupra mesei, iar trăsăturile i se ascuţiră şi mai mult.

– Dacă nu luăm măsuri, regalitatea se va încheia odată cu mine. Nu văd să avem vreun viitor înconjuraţi de un duşman atât de puternic. Acum că vor să pornească dincolo de Alignak, ce ne mai rămâne de făcut? Să străjuim Regatul în vecii-vecilor, săraci şi mândri? Nu datorăm nimic Republicii; orice stat este un potenţial agresor şi nicio ţară nu cunoaşte adevăratele intenţii ale alteia. Iar noi, ce facem? Nu suntem urmaşii echipajului de pe *Celeste*? Nu a străbătut ea spaţiul pentru a ajunge aici la fel ca *Ascensiunea* şi *Bonaventura*? De ce să rămânem tot timpul în umbra celorlalţi? Cineva a spus că Yong a greşit să impună închiderea Regatului, temându-se de influenţa celor de pe *Ascensiune,* dar asta a fost de mult. Vremurile se schimbă. Ce obligaţie mai avem să urmăm nişte reguli vechi, dictate de cineva care se temea să nu i se ia comanda? Am rămas în urma celorlalţi, acesta este

adevărul, iar acum, şi dacă am vrea, tot nu am fi acceptaţi ca parteneri. De ce să facă asta? Ce le putem oferi? Trebuie, deci, să îi forţăm să ne accepte pentru a nu repeta greşelile făcute de înaintaşi. Poate că este momentul să riscăm... să ne deschidem spre lume.

În încăpere se lăsă liniştea.

– Armata noastră este bine pregătită, dar nu suntem de fapt apăraţi decât de *Tratatul Thomson de Neproliferare a Armelor*, spuse Nali Teod destul de sceptic. Atâta timp cât nu îl încalcă, nu pot câştiga, deşi rapoartele incidentului de pe râul Ardis arată că pregătesc o armă care poate eluda pulsul electromagnetic. Acolo nu a fost decât un test, dar de atunci, nu s-a mai aflat nimic. Onorabile Minago, ce arată sursele tale? întrebă întorcându-se spre maestru.

– Un agent a semnalat amenajarea unui nou Biolab în Diege, capitala Marelui Comintern, spuse maestrul, care între timp reuşise să îşi revină. Mi-au atras atenţia echipamentul folosit, dimensiunile construcţiei şi un schimb de specialişti şi tehnică între Comintern şi Uniunea Republicilor Libere. Au fost mai multe convoaie care au transportat părţi ale unui aparat spre capitală. Din păcate, agentul a fost dezactivat, iar ultimele date sunt destul de vechi. În ultima vreme, oamenii noştri întâmpină greutăţi în timpul misiunilor, pentru că Republica a reuşit să îşi dezvolte un sistem de depistare a forţei *anh*. Din fericire, nu este încă bine pus la punct, dar ne limitează destul de mult, punând în pericol vieţile agenţilor.

– Şi ce ai întreprins de atunci? întrebă regele, îndepărtând cu un gest ultima parte a discursului. Nu îl interesau problemele agenţilor.

Minago Neve respiră adânc. Nu trebuia să se lase provocat. Regele Cedrin se enerva uşor, nu era coerent în acţiuni şi era bănuit că moştenea multe dintre tarele familiei.

– Avem un plan de infiltrare a alţi doi agenţi. De data aceasta, vor veni pe o filieră neobişnuită şi suntem încrezători că vom avea mai mult succes.

Regele râse şi privi spre doamna lui de onoare, care

zâmbi rece.

– Îi cunosc şi eu? întrebă Cedrin parcă fără noimă.

Minago îl privi mirat. La ce îi folosea nebunului să-i cunoască agenţii?

– Cei doi au fost antrenaţi de Sten Darr şi acum se ocupă de ei împreună cu Ralle Genaro, aici de faţă, spuse cu un fel de neplăcere în glas.

Regele începu să râdă în hohote, iar consilierii prinseră să se foiască pe scaune, mai puţin maestrul de ceremonii, care rămase impasibil.

– Pe Sten Darr îl cunosc! exclamă Cedrin. E adevărat că nu l-am mai văzu de mult, nu-i aşa, Edrin? i se adresă brusc IA-ului. Voi tot aveaţi ceva de discutat.

– E adevărat, spuse vocea calmă a lui Edrin.

Sten ridică surprins privirea şi pentru prima dată în ultimele luni, ochii fostului prinţ îl fixară direct. Tresări. Regele Cedrin rămase gânditor, trecându-şi absent degetul arătător peste buze, într-un tic pe care îl căpătase în copilărie. Medita profund la ceva. Se sprijini de spătarul jilţului şi-l fixă la rândul lui pe Sten.

– Sten Darr, i se adresă, ce îmi poţi spune despre cei doi agenţi, de vreme ce tu i-ai antrenat?

Sten făcu o plecăciune adâncă şi încercă să îşi aleagă cuvintele. Era surprins. Un rege nu vorbea niciodată cu un agent *anh*, fie şi unul de rang înalt, aşa că nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Nu-l putea sonda pe Cedrin şi nu se putea baza decât pe impresia pe care i-o lăsase când era adolescent.

– Înălţimea voastră, începu prudent, cei doi pot părea inegali ca valoare, dar fiecare a fost trimis în locul în care să-şi poată dezvolta calităţile. Orice i-aş fi învăţat, succesul misiunii depinde în final de cine sunt ei cu adevărat..., se poticni auzindu-l pe Minago protestând în *umbră*: *Nebunule! Nu ai dreptul să spui vorbele astea! Opreşte-te!*

– Continuă. Vreau să ştiu mai multe despre ei ca oameni, îl îndemnă Cedrin, care nu simţise întreruperea.

Sten avea gura uscată şi încercă să-şi găsească cuvintele.

– Cel pe care l-am trimis la Marele Comintern este slab,

dar încăpățânat. Este dedicat cauzei *anh* şi nu ar ceda cu adevărat, indiferent la ce presiuni l-ar supune membrii Serviciului Sfânt. Totuşi, a fost condiţionat deja să accepte faptul că va trăda *anh-ul* şi că va activa cel puţin aparent în cadrul Cominternului.

– Dacă ştii că o să ne trădeze, ce rost are să-l trimiţi acolo? comentă Cedrin.

– Tocmai asta este, va ceda ca să se adapteze, dar apoi îl vom putea recupera, pentru că misiunea lui este una mimetică. Onoarea îşi găseşte sublimarea în sacrificiu, iar el este pregătit să se sacrifice.

– Ar fi prima infiltrare de succes în cadrul Serviciului Sfânt, completă Minago cu ton acru, dar nu cred să aibă şanse de reuşită.

Sten rămase plecat, părând să ignore comentariul maestrului Neve.

– Am pierdut toţi agenţii care au încercat să intre în Serviciul Sfânt pe alte căi, în schimb, singurul care a reuşit să supravieţuiască a fost un membru *anh* reeducat chiar de ei. Din păcate, a fost imposibil să-l convingem să colaboreze din nou cu noi şi a trebuit să-l anihilăm acum câţiva ani. Acum, condiţionarea şi supravegherea pe care o vom întreprinde vor preîntâmpina succesul total al reeducării.

Cât Sten vorbise, regele Cedrin se uitase la Minago cu o privire fixă, de parcă n-ar fi auzit ce i se spusese. Nu era decât o impresie, pentru că imediat ce termină, îi adresă o nouă întrebare:

– Dacă va dori să moară?

– Nu cred că va încerca să se sinucidă. O astfel de moarte înseamnă renunţare, iar el ştie că onoarea nu străluceşte în sinucidere, ci în sacrificiu.

Cedrin păru mulţumit de răspuns.

Şi Edrin a vrut să se sacrifice? îşi spuse Sten şi se cutremură.

– Şi celălalt agent?

Sten continuă, aparent netulburat.

– Este o persoană extrem de maleabilă. Aveam planuri mari cu el, dar acum controlul lui îl deţine colegul meu,

Ralle Genaro, încheie făcând un semn uşor din cap spre stânga.

Umerii lui Ralle se încordară când atenţia regelui se abătu asupra lui.

Cedrin începu din nou să râdă.

– Ei atunci, să-i dorim succes! zise şi se ridică. Sfatul dezinteresat ascunde întotdeauna o capcană, iar nu prietenii, ci duşmanii sunt sinceri cu adevărat. Să nu uităm asta. Destul pentru astăzi!

Se întoarse şi plecă atât de repede, încât consilierilor li se păru că nici nu fusese vreodată în încăpere. Se ridicară şi ei în linişte, când o voce rece îi ţintui locului:

– Agent Sten Darr, regele Celest doreşte să ţi se adreseze acum în problema Staţiei orbitale, spuse doamna de onoare Stava Ardel, pe care nimeni nu o observase rămânând în urmă după plecarea regelui.

6.

Toţi oamenii treji au un singur univers, pe când cei ce dorm au, fiecare, universul lor.
(Repertoar antic)

*

Galene – o planetă de aproximativ mărimea Pământului, având culorile acestuia, un amestec de alb şi nuanţe de albastru, este în proporţie de 90% acoperită de ape, 10% fiind reprezentat de continentul numit la început NovaEuropa, iar mai târziu Nuna. Acesta se întinde în emisfera nordică, de la cercul polar până dincolo de ecuator, ocupând mai multe zone de climă, de la cele sub-arctice şi reci-temperate din Regat, la cele temperate şi subtropicale din Republică şi ecuatoriale din Comintern.

Radiaţia stelară, latitudinea, raportul mare-uscat şi existenţa curenţilor maritimi şi de aer influenţează clima de-a lungul continentului astfel încât fiecare ţară beneficiază de mai multe zone climaterice. În schimb, speciile indigene sunt puţine, reducându-se la elemente de faună şi floră

ce se alimentează printr-un sistem complex de la energia prezentă în atmosfera galenică, la fel ca Reţeaua Republicii şi fluxul *anh* al Regatului. Acest lucru nu a împiedicat însă introducerea speciilor tradiţionale aduse de pe Pământ şi mai ales a celor sintetizate ulterior de Comintern.

(Thorme, *La începuturi*)

*

Mai târziu, când Adrew şi Remi se întoarseră în oraş, drumul era blocat de câteva maşini blindate. Bărbaţi cu feţe dure şi plate trăgeau din când în când spre turnul unei clădiri din apropiere. Câteva păsări, cu crestele acoperite de mici relee vegetale, zburătăceau de colo până colo, ameţite de zgomot. Adrew se dădu jos din maşină, deşi Remi îi spusese să-şi vadă de treabă. Acesta ridică din umeri şi se îndreptă spre un bărbat care părea să nu aibă nimic de făcut:

– Care-i mişcarea pe aici? îl întrebă. Ceva duşmani prin preajmă?

– Nu prea, îi răspunse bărbatul fără să-şi mute privirea de la clădirea-muzeu. Nişte copii s-au jucat cu focul şi toată lumea s-a grăbit încoa'.

Se strâmbă a lehamite în timp ce îi spunea toate acestea şi-şi îndesă şi mai aprig în buzunar mâna bandajată.

– Faza neroadă e că nimeni nu mă crede.

– Ce-ai la mână?

Se holbă la pansament de parcă nu i-ar fi aparţinut. Se vedea că-l preocupa ceva.

– Nu-i nimic! Îl privi oarecum vag. Aveţi oricum grijă pe unde călcaţi. Drumurile-s nesigure, indiferent câte trupe sunt pe străzi.

Adrew îi mulţumi pentru sfat:

– În timpurile astea orice deştept poate pica de fraier! comentă el.

Când se întoarse la vehicul, constată că Remi se dăduse jos, pentru că tocmai fuseseră blocaţi de un levitator aparţinând "Tinerilor Luptători pentru Republică". Nu ştia când începuse scandalul şi cum ajunsese să ia amploare,

dar, în acel moment, toţi păreau dispuşi să se ia la harţă.

– Mama voastră de nenorociţi, urla Remi. Ia mutaţi-vă rabla de aici! Ce vă daţi mari, ce, aici e treaba voastră?

Ceilalţi urlau şi ei şi încă pe mai multe voci.

– Ce-i, ţi-a sucit Um minţile? îi strigă Remi unui tânăr bine îmbrăcat, care părea să fie liderul grupului şi care plutea pe un surf deasupra lor, placa lucioasă iradiind o strălucire discretă.

Acesta avea privirea albastră şi dură, părul tuns scurt şi arăta atât de bine, încât Adrew încercă să-şi dea seama câte operaţii estetice îi trebuiseră ca să atingă perfecţiunea. Îl cunoştea de undeva, dar în clipa aceea, nu reuşea să-şi amintească. Ar fi putut cerceta sensomemoria, dar nu merita deranjul. De pe transportoare, soldaţii urmăreau spectacolul plini de interes şi interveneau în momentele cheie cu urale şi cu sfaturi pentru protagonişti. Şi astfel, cearta ar fi mai continuat dacă unul dintre personajele în uniformă nu ar fi venit să-i împrăştie. Imediat, tinerii se potoliră, se urcară în maşină şi dispărură înainte ca bărbatul să-şi termine fraza.

O luară şi ei din loc fără prea multe discuţii. Adrew îl lăsă pe Remi să conducă şi începu să se gândească la adăpostul distrus şi la maşina Tinerilor Luptători care nu avea ce să caute în zona aceea, cel puţin nu înainte de apus. Luptătorii erau animale nocturne şi chiar se mira să îi vadă aşa devreme ieşiţi după pradă. Se aşeză mai bine pe banchetă şi închise ochii. Oboseala a două zile de nesomn i se agăţase parcă de frunte şi nu se lăsa dusă.

Pseudocorpul în care-şi transferase conştiinţa nu făcea faţă la stres. Îl aleseseră dintre cele câteva ce veniseră într-un spital din Republică în ziua transferului. Sten îl ajutase şi trebuiseră să lucreze rapid. Tehnicianul acela, al cărui creier încetase să mai funcţionase, fusese cea mai uşoară alegere pentru el, care nu avea prea multă experienţă în transferurile de *anh*. Corpul bărbatul nu reacţionase de loc când îl acaparase, doar amintirile i se mai păstraseră în zonele neafectate. Adrew le împinsese însă undeva, în partea gri a sensomemoriei, de unde le extrăgea de

fiecare dată când avea nevoie. O viață amărâtă, curmată brusc de un accident pe orbită.

Adrew nu avusese niciodată probleme de respingere a *anh-ului* sau sensomemoriei, semn că Sten alesese bine corpul cu toate problemele de sănătate cărora trebuia să le facă față. Fusese singura posibilitate, pentru că transferul sensomemoriei cu ajutorul naniților era limitat la câteva zile, după care legăturile începeau să se degradeze, iar *anh-ul* să se piardă. Știuse de la început că misiunea lui avea să dureze câțiva ani. Totuși, nu se simțea prea bine când se gândea la trupul lui adevărat, care fusese dus înapoi în Regat și se odihnea în Cripta Agenților, așteptându-l să termine și să se întoarcă.

Acum, prim-agentul Sten Darr spera să-l convingă să accepte o misiune sus pe Liftport, dar încă șovăia. Atâta timp cât Consiliul *Anh* nu-i cerea să meargă pe Stație, Sten nu putea decât să încerce să-l influențeze. Zâmbi ironic. Sten se credea mai iscusit decât era și-avea tendința să îi trateze pe toți ca pe subiecții pe care îi acapara prin diferite metode. Într-un fel, i se părea ciudat că renunțase la poziția lui de mentor și îi cedase locul lui Ralle. Probabil fusese obligat. Un fanatic. Un lacheu al Mărețului Um, fie-i numele lăudat! Eșecul atacului împotriva maestrului Minago îi mai tăiase din avânt. Râse ușor, iar Remi îl privi ciudat cu coada ochiului. Lui Adrew îi veni să râdă și mai tare. Remi știa de accident, de operații și-l credea puțin nebun.

Deși la început i se păruse greu să se adapteze, se obișnuise cu existența din Republică. Era liber. Își trăia viața singuratică între sediul Forței de Ordine și locuința modestă din cartierul vechi. Nu dorea să atragă atenția. Remi era singurul de care se apropiase cât de cât. Îl cunoscuse cu cinci ani în urmă în timpul unei vizite la spital. Bărbatul era internat în aceeași rezervă și începuseră să discute ca să alunge plictiseala, apoi păstraseră legătura. Remi îl sprijinise foarte mult, nu putea nega asta. Îl făcuse să înțeleagă viața din Republică și într-un fel, îl ajutase să se integreze.

Întoarse capul şi-i privi profilul turtit. În ultima vreme, se întâmpla ceva cu el şi tare ar fi vrut să ştie ce. Oftă. Prin fereastra transportorului, se vedeau casele ce ascundeau cum puteau ruina, în timp ce lumina albă şi portocalie a farurilor dezvăluia amănunte, curbele ornamentelor florale, profilurile statuilor fără braţe, balustradele de metal ale balcoanelor.

Se gândi din nou la liderul grupului de Luptători şi, cu cât avansa printre informaţii, cu atât îşi dădea seama că nu numai că-l cunoştea, dar exista şi posibilitatea să aibă într-adevăr legătură cu distrugerea adăpostului.

– Ce zici de individul ăsta de la Tinerii Luptători? îl întrebă pe Remi, care avea o mulţime de informatori.

Poate dacă nu l-ar fi ştiut, nici nu ar fi îndrăznit să-l înjure mai devreme.

– Ia stai pe crenguţa ta şi leagănă-te după cum dă Um să bată vântul! îi răspunse Remi. Ăla nu e nici mare, nici rău, dar cu relaţii şi al naibii de periculos, aşa că nu te pune cu el.

Se răsuci pe banchetă şi râse uşor. Îi plăcea felul în care vorbeau cei din Republică.

– O fi vreun prieten de-al tău?

– Prieten pe naiba! spuse Remi cu năduf şi începu să-l înjure cu patimă.

*

Ajunseră la sediu odată cu lăsarea întunericului. Trecură printr-unul dintre portaluri şi opriră în curtea interioară. Căscând şi ţinându-se de balustradă ca de frânghia unui colac de salvare, Adrew reuşi să ajungă până la etajul al doilea. Secţia era pustie la ora aceea, iar Adrew nu avea cu cine să schimbe o vorbă. Se opri lângă o fereastră şi privi oraşul prin ferestrele organice ce imitau aripile unei insecte, de tipul celor folosite de creierele vegetale pentru polenizarea florilor. Se frecă la ochi şi-l urmări pe Remi ducându-se spre biroul comandantului. Era obosit. Nici el nu ştia de ce nu voia să se întoarcă acasă. Pseudocorpul îi

dădea încă o senzaţie ciudată, deşi Sten îi spusese că avea să obişnuiască destul de repede. *Destul de repede*! pufni. Nici măcar o misiune mai importantă, doar să-şi creeze o identitate, să se pregătească, să se amestece printre ceilalţi. Opt ani în groapa de gunoi a Republicii! Pentru ce? Pentru ca *anh-ul* lui să se adapteze la corpul de împrumut şi, în special, la implantul cu *pseudoclathrin*, ce permitea accesul la Reţeaua Republicii. Asta dorea maestrul Lumni şi pentru asta îl lăsase acolo atâta timp. Ce planuri avea cu el, nu ştia, dar mai aştepta încă instrucţiuni.

Totuşi, amintirile celuilalt îl inundau din când în când şi atunci avea senzaţia că oraşul de graniţă fusese din totdeauna casa lui. Cu câteva luni în urmă, se dusese mânat de un impuls pe una dintre străzile de la periferie şi stătuse câtva timp în faţa unei case, aşteptând ceva. Nu plecase decât când uşa se deschisese. O femeie în vârstă ieşise pe alee, trăgând după ea un animal roşcat, cu blană lungă şi ochi întunecaţi. Îl văzuse întorcând capul şi smucind din lesă în direcţia lui. Îşi părăsise ascunzătoarea, se urcase în maşină şi plecase în grabă. De atunci, ocolise zona, deşi ar fi vrut să se întoarcă. Nu trebuia însă să amestece cele două vieţi.

Remi băgă capul pe uşa comandantului Pendeln şi se retrase imediat.

– E cu unul de la armată înăuntru şi cu încă cineva, îi spuse, o să ne cheme imediat.

Se aşezară pe un şir de banchete, prinse de-a lungul pereţilor. Adrew îşi încrucişă braţele privind în tavan. Remi tuşi şi începu să-şi admire unghiile murdare.

Bărbatul nu făcea mare impresie la prima vedere. Adrew ştia că fusese mobilizat cu ani în urmă şi activase într-o unitate care ajunsese până aproape de Nyburg, capitala Regatului. Era perioada tulbure a ultimului război. Pe atunci, el de abia începea pregătirea *anh* sub supravegherea maestrului Lumni, iar Sten, cu câţiva ani mai mare, fusese selectat deja în grupul lui Minago Neve. Maestrul Neve îşi alegea întotdeauna cei mai buni candidaţi spre nemulţumirea celorlalţi. Adrew ştia că toţi cei care

lucrau cu Minago ajungeau prim-agenţi mai devreme decât ceilalţi, dar ceva din personalitatea acestuia i se păruse neliniştitoare şi renunţase la onoarea de a fi testat de el. Maestrul Lumni, mai pozitiv, i se potrivise mai bine. *Nu întotdeauna puterea este cea care-ţi împlineşte viaţa*, îi spusese acesta, văzându-l dezamăgit după ceremonia în care Sten fusese făcut agent şi urma să-i devină superior. *Să nu-ţi pară rău că vei avansa mai greu decât alţii. Rămâi la locul tău şi observă ce se întâmplă în jur; cei care intră nepregătiţi în jocul lumii, se vor prăbuşi mai devreme sau mai târziu, pentru că aripile lor nu sunt pregătite de zbor. Succesul se construieşte în timp, nu se forţează. Şi un balon de săpun se umflă într-o clipită, dar ce importanţă are? Şi a avut dreptate*, gândi. *Sten l-a atacat pe Minago Neve, a fost gata să-şi piardă viaţa, chiar şi maestrul însuşi pare să decadă, iar în grupul lui au început să apară figuri ca Ralle Genaro. Şi în tot acest timp, maestrul Lumni e neschimbat.* Îi era într-un fel dor de el şi ar fi vrut să discute împreună în special dacă izbucnea războiul.

– Ce zici de problemele cu Regatul? îl întrebă pe Remi într-o doară.

Acesta îşi abandonă unghiile şi se uită lung la el. Până atunci, Adrew nu păruse interesat de război şi nici nu discutaseră despre experienţa lui din armată.

– Dacă se ajunge iar la conflict deschis, Regatul o să-şi pună laţul de gât, spuse el morocănos. Nu c-ar trebui s-o luăm de la capăt, războiul a fost o porcărie pentru toţi, iar aici pe graniţă, nu stăm prea bine. O să fim raşi primii, cu tot Tratatul Thomson cu tot.

Adrew îl privi mirat.

– De ce spui asta? Suntem mai bine pregătiţi decât ei din punct de vedere militar.

– N-am zis c-o să pierdem războiul, ci doar că noi n-o s-o ducem prea bine aici în oraş, chiar dacă nu mai foloseşte nimeni armele din trecut. Regatul nu prea are o armată de care să se teamă cineva. Destul de prost antrenaţi, echipament vechi, dar, poate că lucrurile s-au schimbat între timp. Singurul lor punct forte au fost trupele *Anh*; astea chiar ne-au pus în încurcătură. Se infiltrau peste tot

şi era mare bătaie de cap să le dai de urmă. Am pierdut câteva lupte din cauza lor; aici ai noştri o tot dădeau în bară.

Fusese unul dintre cele mai mari conflicte din ultimul secol, dar ascultându-l pe Remi, nu putea deduce asta.

– Am auzit de trupele *anh*, spuse Adrew cu prudenţă. Se vorbea despre ei când eram în şcoală, dar nu era ceva prea clar.

– Da, spuse Remi gânditor. Dacă-ţi aminteşti, comandantul Yong de pe *Celeste* a cumpărat de la Jonson, comandantul *Ascensiunii*, mostre de material genetic. Spunea că dorea să obţină diversitatea genetică ce exista pe celelalte două nave. Avea însă altceva în minte. Nu ştim cum au izbutit să creeze indivizi deosebiţi, dar aşa au apărut primii agenţi *anh*. Sigur că i-au perfecţionat în timp şi i-au folosit cu succes în Război. Ne-au făcut multe probleme, aveau acoperiri foarte bune, nici nu ştiai care-i prieten şi care-i duşman. Ajunsesem să nu mai vorbim între noi de teamă, în plus faţă de mizeria în sine... Să nu ştii dacă mai scapi cu viaţă din următoarea luptă, să-ţi vezi prietenii ucişi, şi apoi să te întorci în tabără şi să te mai frece şi ai tăi. Interogatorii interminabile în care să spui ce nu ştii. Parcă noi stăteam să ne urmărim unii pe alţii! Până la urmă asta am şi făcut. Se turnau unul pe altul ca nebunii, dar în final, au avut şi ăia de la *info* succes. Cred c-au asudat ceva până să dea de agenţii *anh*. Am fost de faţă când l-au prins pe unul dintre ei. Era din capitală, venit în anturajul comandantului şi nu se deosebea prea mult de mine sau de tine. Numai că era deştept, se vedea asta, iar noi ziceam cu invidie c-o să se aleagă ceva de el, nu ca de restul. Nu mi-a venit să cred că era agent *anh*, dar ce să-i faci! Ne-au aliniat pe toţi în curte când de abia se crăpase de ziuă.

Scuipă scârbit.

– Nici nu-ţi imaginezi ce i-au făcut amărâtului, aşa, ca să-i sperie pe ceilalţi. Mare porcărie. Fusese vinovat de o scurgere de informaţii, care ne costase oameni şi echipament, dar nici chiar aşa. S-a ţinut el destul de tare la început, dar la final tot o zdreanţă roşie era.

Ridică din umeri.

– Nici ai lor nu sunt mai breji, *anh* sau nu! Meseria asta nu-i pentru fitecine. Fiule, ai mare noroc că nu mai eşti bun de armată, deşi cred că ţi-ar găsi şi ţie o întrebuinţare.

Fraza nu suna prea măgulitor, dar Adrew nu reacţionă. Nici nu avea ce să spună. Nu era sigur că povestea era adevărată, dar nu se ştia niciodată. Agenţii *anh* erau greu de depistat, dar nu imposibil. Se întrebă de ce acesta nu alesese moartea, doar putea, dar nu găsi un răspuns.

– Dar agenţii Regatului n-aveau puteri speciale? tatonă el.

Nu-i plăcea cum evolua discuţia, dar nici nu putea să o încheie brusc.

– Cine ştie? Poate că da, dar nu putea să le folosească. Avuseseră deja grijă unii de el. Când l-am văzut, de abia se mai ţinea pe picioare. Au trebuit să-l care pe sus. Şi apoi, puterile lor erau bune să zăpăcească minţile unora, nu să se lupte cu sute de oameni. Armata nu-i pentru fitecine. Tehnica-i la noi, oamenii tot la noi, ei n-au decât câteva cârtiţe şi cu asta nu se câştigă un război, oricât de bune ar fi.

– Informaţia e şi ea importantă.

– Este, dar îi avem şi noi pe-ai noştri...

Uşa comandantului se deschise, iar Remi se întrerupse, ridicându-se în picioare. Adrew răsuflă uşurat.

– Vino şi tu, îi spuse Remi, iar Adrew îl urmă neliniştit.

Comandantul stătea la birou, dar în încăperea îngustă se mai aflau două persoane. Adrew simţi o ameninţare. Pe scaunele din faţa biroului stăteau un bărbat cu faţă rotundă, palidă, şi o femeie tânără cu păr lung, negru. Comandantul Pendeln îi privi în treacăt, făcu prezentările şi le făcu semn să se aşeze. Adrew îi salută şi alese unul dintre scaunele de lângă uşă, trăgându-se cât mai în *umbră*.

– Suntem într-o zonă foarte sensibilă, spuse comandantul, uitându-se la Remi. Armata se îngrijorează de incendiile din ultima vreme, iar comandorul Tars Denden a vrut să sublinieze acest lucru. De aceea v-am chemat şi pe voi la discuţie.

– Clădirile incendiate nu conţineau obiective importante,

spuse bărbatul aruncându-i lui Remi o privire scurtă, totuşi, faptul c-au fost atacate ridică nişte semne de întrebare. Ne aşteptăm la lovituri din partea Regatului şi la agenţi infiltraţi în rândurile organizaţiilor, de aceea trebuie procedat cu prudenţă.

Adrew ascultă încercând să nu se trădeze. Simţi o vibraţie venind dinspre cei doi vizitatori, un murmur ce i se insinua în minte. Respiră adânc şi se gândi la strada de la periferie, la femeie şi la animalul ei lăţos. Tânăra cu păr lung, negru îşi întoarse spre el profilul alb şi îi zâmbi. Avea o faţă frumoasă şi totuşi ascunsă, iar ochii întunecaţi îl fixau într-un mod care i se păru tulburător. Încercă să se desprindă de imaginea ei, dar ceva îl reţinu, împiedicându-i *um-ul* să se deplaseze spre centrul sensomemoriei.

– Cred că este ceva mai mult local, spuse Remi. Am avut probleme cu Tinerii Luptători şi înainte, dar, de când cu atacurile, se agită mai mult ca oricând. Se întâmplă ceva ciudat cu ei de când cu implicarea Republicii în experimentele genetice ale Cominternului. Sigur, noi n-avem cum să investigăm agenţi ai Regatului, dar nici nu cred să fie vorba de aşa ceva.

– Trebuie procedat cu maximă prudenţă şi-n cazul noilor recruţi, continuă Tars Denden. Avem date că se doreşte infiltrarea unor agenţi în puncte cheie, aşa că suntem în stare de alertă. Nici în Regat situaţia nu mai este cea de sub fosta regenţă. Noul rege pare să vadă altfel lucrurile.

– Se ştie ce a generat schimbarea? întrebă Remi.

– Sunt multe cauze, răspunse celălalt prudent. Acordul nostru cu Marele Comintern, planurile pentru deschiderea noilor mine... Regatul se agită.

– Puţină atenţie în plus nu strică, mai ales că suntem atât de aproape de graniţă, completă comandantul Pendeln, lăsându-se pe spate. Cât despre Tinerii Luptători, aveţi mână liberă să-i verificaţi, mai ales dacă situaţia escaladează.

Femeia dădu şi ea din cap, dar fără să participe la discuţie. Adrew simţi că îl studia şi din nou încercă să nu pară interesat de subiect, ci doar obosit. Ce căutau de fapt acolo şi de ce-i chemaseră să discute cu ei? Nu trebuia să

intre în panică, mai ales că întâlnirea părea întâmplătoare, dar nici nu dorea să rişte.

– Continuaţi investigaţia, dar semnalaţi orice lucru vi se pare suspect, chiar dacă nu-i daţi prea mare importanţă. Vom organiza şi instruiri cu personalul ca să ştie ce să urmărească. Unii dintre agenţii Regatului sunt extrem de versatili. Practic trebuie să raportaţi orice schimbare, orice vi se pare ciudat sau diferit. Ne bazăm în special pe tine, Remi, mai ales că ai mai multă experienţă în aşa ceva.

Remi dădu din cap şi lui Adrew i se păru că simte o legătură, ca un curent de aer, între el şi Comandorul Tars Denden. Poate se cunoşteau. Se gândi la asta şi nu i se păru exclus. Întrevederea se încheiase, aşa că se ridicară şi se îndreptară spre maşină. Imaginea femeii îi rămase lui Adrew în minte fără să poată să-şi amintească de fapt cum arăta. O umbră. Se gândi la ea mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal pe când străbăteau străzile liniştite.

*

Oraşul dormea – dormea, adânc şi fără vise. Era o noapte întunecată, iar pe trotuare oamenii umblau însoţiţi de roiuri de nanolicurici – întruniri de fiinţe fantomatice strânse la taifas, aşezate pe la răspântii, parcă în căutare de pradă. Doar cu câţiva ani în urmă, luminile învăluiau faţadele caselor, traversau ferestrele, se roteau în jurul pieţelor, se revărsau pline de culoare în preajma magazinelor din centru. Pe atunci, visele năstruşnice îşi mai aflau dezlegare. Acum, de când începuse criza, totul se cufunda încet în praful ce se aduna pe străzi. Se cernea de pe faţadele caselor, îngropa pomii arşi în parcuri, măsurând timpul scurs din vieţile lor cu fiecare nouă explozie ce zguduia oraşul. Cupola se cutremura şi ameninţa să se prăbuşească cu fiecare fisură.

Remi conducea cu grijă şi astfel mergeau aproape orbi prin centrul acoperit de camuflaj. Până atunci, mai avuseseră loc incidente, la început destul de rare, apoi mai dese pe măsură ce criza se adâncea. Câteva avioane,

modele vechi, fără însemne, cu aripi oglindă strălucind sus pe cer în zilele însorite, lansând proiectile parcă la întâmplare. O răzbunare fără rost pentru convoiul distrus pe râul Ardis. Până atunci, Adrew văzuse incendiile, casele ruinate, disperarea oamenilor din suburbii, toate prea puțin mediatizate de *coment-agenții* din Rețea.

Tăcere – din asta erau oamenii făcuți, căutând gălăgia și tovărășia celorlalți ca pe o încercare de întregire. Dar cine să stea și să judece – prefera să-și petreacă nopțile cu Remi, care nu avea unde să se ducă, și să bată străzile; nu mai dormea, dar ce importanță avea? Timpul lui părea să se scurgă altfel, de parcă pseudocorpul său ar fi simțit ceva și ar fi vrut să trăiască la maxim ultimele zile. Nimic nu era simplu. Nimic din ceea ce îi spusese Sten nu era adevărat. Poate nu-l minți cu intenție, ci doar el era ciudat și strâmb.

Și totuși incendiile... Aproape noapte de noapte, focurile și exploziile demolau clădirile de la periferie, locuri presupuse abandonate. Dar erau acestea cu adevărat părăsite sau cineva concura raidurile, distrugând parcă la întâmplare casele dintr-o parte sau alta a orașului? Auzise zvonuri, întrebase în dreapta și-n stânga, unele lucruri le crezuse, altele nu, oricum își făcuse o idee și-și dăduse seama că, pe orice cărare ar fi apucat, de orice sfoară ar fi tras, la capătul ei se găseau aceiași Tineri Luptători.

În curând, aveau să afle mai multe dacă legătura lui Remi se dovedea corectă. Părăsiseră centrul de câtva timp și se tot învârteau pe niște străduțe. Erau labirinturi de garduri aquamelt, pomi galenici și case ecologice, vopsite în alb și aplecate pe-o parte. Se rătăciseră din cauza întunericului. Nu aveau pe cine să întrebe, iar ora întâlnirii se apropia.

– Poate că ar fi bine s-o lăsăm baltă în seara asta, îi spuse lui Remi. Oricum, nu-i treaba noastră. Ar trebui să păzim câțiva bețivi să nu cadă prin șanțuri, și apoi să mergem să ne trântim în paturi și să ne odihnim.

– În vremurile astea, noțiunile de pat și odihnă sunt oarecum hilare, replică Remi, dar, dacă vrei, ne putem

întoarce oricând.

Adrew se gândi la camera lui mult prea singuratică şi scutură din cap.

– Să-i dăm drumul, deşi am ideea că ne amestecăm în ceva ce nu-i treaba noastră.

– Ba, bine că nu! Toţi se agită, toţi ar vrea să afle, dar nimeni nu ştie cum. Doar nen-tu' cel de faţă.

Adrew râse, cu toate că oboseala îl apăsa şi mai tare acum că intenţionase să se odihnească. Uneori, avea impresia că, dacă ar fi adormit adânc, celălalt ar fi ieşit la suprafaţă ca să preia controlul. Se ridică de pe banchetă şi se întinse:

– Ce mai zile!

Remi nu îi răspunse. Se încruntase şi se uita la clădirile care nu îi spuneau nimic. Acelaşi întuneric aici, ca peste tot în oraş. Linişte, vânt încărcat parcă de cenuşă şi aer greu. Mirosea vag a fum. Tăceau, aşteptând să se întâmple ceva. Remi adulmecă văzduhul. Mergeau încet-încet. Nu era nimeni în urma lor, niciun levitator, niciun cap apărând la ferestrele negre ale caselor. Pustiu şi aceeaşi linişte cernută pe jos odată cu fărâmiţarea faţadelor.

Focul izbucni într-o clipă, se înălţă deasupra străzilor luminând întreaga zonă. O singură coloană de lumină şi o bubuitură dublată de ecoul dintre clădiri. Unda de şoc sparse ferestrele din sticlonit. Cioburile se împrăştiară pe drum, apoi se degradară rapid, transformându-se în pulbere strălucitoare. Remi întoarse maşina şi porni spre locul exploziei.

– Ai grijă!

– De data asta n-o să mai spună că au fost cei din Regat! îl auzi pe Remi zicând cu un fel de înverşunare în glas.

Levitatorul prinse viteză. Podeaua specială a vehiculului, răcită permanent, se transforma într-un semiconductor, plutind deasupra nanopulberii magnetice din componenţa drumului. Levitaţie cuantică. Dintr-odată, de după colţ, drumul se termină brusc într-un teren viran. Dincolo de el, văzură intrarea luminată de foc a unei clădiri. Se dădură jos şi o luară la fugă spre incendiu. Remi avea

ceva în minte, dar nu se opri să explice, aşa că alergară gâfâind, simţind în aer un miros înţepător. Era cald, foarte cald. Curtea era mare şi aproape goală, învăluită în fum. Trecură de poarta deschisă, iar Remi spuse:

– Acum o să-i prindem pe ticăloşi!

Între timp, clădirea ardea cu putere, iar Adrew se întrebă ce se găsea înăuntru de focul se dezlănţuise aşa. Se vedea structura de rezistenţă, iar toată construcţia părea făcută din grinzi pe care se sprijineau pereţii de foc şi ferestrele de aer fierbinte. Se auzi o explozie. Încă una. Cioburi de sticlonit şi bucăţi de răşină căzură în jurul lor. Se feriră şi se ascunseră în spatele unei conducte destul de mari ca să-i acopere pe amândoi. Adrew ştia că era o prostie ce făceau, că nu aveau să reuşească să prindă pe nimeni, chiar dacă ar mai fi fost cineva de prins. *Au pus focul şi-au dispărut*, îi spuse, dar Remi se încăpăţână de parcă totul ar fi fost personal. Curând, plecă spunându-i să rămână pe loc. *Dacă m-aş întoarce în oraş?* se gândi. Rămase singur. Ceva îl pândea din întuneric! Îşi îndreptă mintea într-acolo, dar prezenţa se ecrană.

Cine eşti? întrebă speriat.

*

Cunoaşterea înseamnă putere! Află tot ce poţi despre locul în care te afli, despre istoria şi oamenii lui, chiar dacă nu au legătură cu misiunea ta! Asta îi spusese maestrul Lumni înainte să plece cu Sten în Republică. Prim-agentul, mai experimentat în transferuri *anh*, îl însoţise ca să-l ajute. Instruit de Lumni, Adrew considera însă că s-ar fi descurcat şi singur, nereuşind să scape de impresia că Sten fusese trimis de Edrin ca să-l supravegheze.

Biblioteca era o clădire cu ziduri netede din plăci metalice, un cub strălucitor în mijlocul clădirilor clasice. Fusese acolo de câteva ori în timpul zilei, dar nu îndrăznise să caute prea adânc. Acum însă, trebuia să rişte dacă voia să afle mai multe. Lumni insistase asupra acestui lucru când discutase cu el ultima oară. *Nu mai aştepta în zadar. Eşti*

pregătit. Deja corpul tău nu mai respinge pseudoclathrinul, deci te poți folosi de el pentru a te conecta la Rețea. Este important să afli mai multe despre Ascensiune! De ce era asta atât de important dintr-o dată, nu înțelegea, dar oricum trebuia să se supună. De fapt, aproape că îi mulțumise maestrului Lumni, pentru că în sfârșit îi dăduse ceva de făcut după atâția ani de inactivitate.

Totuși, ceva se apropia de el, o neliniște, o avertizare, venită dinspre ceilalți agenți din fluxul *anh*, arătând că lucrurile nu mergeau bine. Era în pericol? Poate. De la îndepărtarea lui Edrin, toți cei apropiați lui erau mai mult sau mai puțin vizați. Dacă îl amenințau pe el, care lipsise atât de mult din Regat, însemna că Sten urma să fie curând retras. Trebuia să se protejeze. Se gândi la Remi, întrebându-se dacă prietenia lor ar fi fost suficientă ca să-i ceară ajutorul. Nu trebuia să se grăbească. Nu încă.

Opri levitatorul într-o parcare din apropiere și se apropie de bibliotecă. Ușa din față era deschisă, așa că intră. Înăuntru, câțiva tineri cuplați la terminale și o bibliotecară între două vârste, care îl privi uimită când îi auzi pașii. Adrew se apropie de ea, verificând rapid scanerul cuantic din fața biroului. Nu era cel pe care-l știa, dar niciunul care să detecteze *anh-ul*, așa că nu risca nimic.

– Aș dori să caut niște informații despre Ascensiune, i se adresă zâmbind ușor.

Femeia se uită la tânărul palid, cu păr șaten deschis și ochi căprui, prietenoși, și o luminiță i se aprinse în priviri. *O să plec repede*, îi sugeră Adrew, simțindu-i gândurile ca pe o panglică de energie. *N-o să-ți fac probleme!* Femeia întinse mâna și decuplă bariera ce-i despărțea.

– Mulțumesc. O să termin în câteva minute. Unde sunt dosarele Ascensiunii?

Intră în încăperea pe care bibliotecara i-o deschisese. Pereți cu nișe din material neted și strălucitor, lumini care veneau de niciunde. Atmosfera era plăcută, diferită de cea din restul bibliotecii. În mijlocul sălii, un fotoliu și o consolă, levitând deasupra podelei. Se uită în jur. Pereții erau împărțiți în pătrate scrijelite cu semne. Se deplasă de

jur-împrejur, atingându-le uşor cu degetele şi încercând să reţină inscripţiile, chiar dacă nu ştia ce însemnau. I-ar fi putut cere ajutorul lui Sten sau altui agent din flux, dar nu voia să rişte atâta timp cât nu ştia cine-l ameninţa. Să fie Ralle? Sau poate maestrul Minago? Respiră adânc, simţind cum inima i-o lua iar razna. Nu avusese noroc să găsească un corp mai rezistent! Sten îl asigurase că misiunea lui nu avea să fie atât de lungă, încât să se pună problema înlocuirii pseudocorpului, dar anii treceau şi el era tot în Republică. *Să stai tu atâta timp într-un trup bolnav! Tu care preferi misiunile scurte şi transferul cu naniţi!* Nu avea cui să se plângă, iar inima lui nu mai rezista. Cu o săptămână în urmă Remi insistase să-l ducă la doctor ca să afle ceea ce ştia deja. Era adevărat că trupul lui din Cripta Agenţilor era sănătos, doar că nu putea ajunge la el. *După ce termin misiunea, o să fac din nou transferul!* se consolă el.

Două cercuri ce se intersectau, aşezate în mijlocul unui hexagon. Ascensiunea. Atinse panoul rece şi auzi o voce.

– Cuplaţi-vă!

Se apropie de consolă, se aşeză pe fotoliu şi conectă mufele la implantul *clathrin* al pseudocorpului. Şi în Republică exista un flux de IA-uri, din păcate nu reuşise până atunci să intre direct în el, aşa cum făcea cu cel *anh*. Încercă să simtă informaţia din spatele imaginilor puse la dispoziţie de Reţea, dar nu reuşi. Văzu însă o listă de fişiere la care avea acces, un amestec eterogen de documente şi înregistrări. Ceru să fie sortate pe ani şi le solicită pe cele mai vechi, din timpul căpitanului Jonson. Erau doar câteva, ceea ce-l miră. Se încăpăţână se meargă mai departe. *Nu-i nimic aici?* Sten îl asigurase că informaţiile despre IA-ul Ascensiunii trebuiau să fie acolo. Erau ascunse? Reţeaua părea simplă, nu semăna cu cea din Regat. Se afundă printre date, mergând tot mai adânc, ocolind obstacolele, cu ochii la fluxul de energie pe care *anh-ul* i-l punea la dispoziţie. Astfel reuşi să înainteze. Pas cu pas, de la o informaţie la alta, de la o înregistrare la alta. *Unde eşti?* IA-ul Ascensiunii părea greu de găsit.

Totuşi, memoria ce îl conţinea se afla în acel oraş, în acea bibliotecă... dacă datele aduse de Karl, în urma misiunii din insula Ariete, erau corecte.

O mişcare în flux şi dintr-o dată, Reţeaua începu să capete mai multă substanţă. O prezenţă, mai multe, ce semănau cu ale agenţilor *anh*, doar că nu erau ei. Spaţiul în care evoluau era diferit. Se gândi la Regat, la ceilalţi, şi brusc, se trezi în alt loc, pe o plajă unde mai fusese cu Sten în timpul unei misiuni în Comintern. Doar că acum era singur, întins pe nisipul ud, privind cerul foarte albastru şi ascultând zgomotul valurilor. Mirosul de alge şi cel inconfundabil, adus de briza din larg, îi desăvârşiră impresia că Sten şi Karl se aflau undeva în apropiere. Nu îi vedea, dar îi simţea în minte, gata să-i vorbească.

Cu ani în urmă, fusese pe o astfel de plajă, însoţindu-l pe Lumni. Stând pe nisip, la câţiva paşi în spatele lui şi a lui Minago, se folosise de singurul talent pe care maestrul i-l lăudase vreodată – cel de a părea invizibil în ochii oamenilor. Chiar şi în corpul lui adevărat, care nu era aşa de uşor de trecut cu vederea, reuşise să-şi dezvolte această abilitate, scăpând neobservat de Sten şi mai ales de Ralle. Ceea ce nu li se întâmpla altor tineri agenţi şi în special lui Karl. Ralle pusese ochii pe acesta şi-l chinuia de fiecare dată când i se oferea ocazia. În cele câteva zile petrecute pe plaja pustie, trebuiau să înveţe să înoate. Adrew prinsese destul de repede mişcările, dar apoi se sustrăsese cu nonşalanţă lui Ralle, care-i instruia. Rămăsese pe plajă, ascultând conversaţia dintre Lumni şi Minago de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo.

– Cu noii recruţi merge destul de greu. Nu se ridică la valoarea celorlalţi, îl auzise pe Minago vorbind.

Maestrul avea un fel de a articula clar cuvintele, ceea ce le dea o însemnătate aparte. Lui Adrew acest lucru i se părea ridicol, în loc să-i inspire teamă şi respect. Nici Lumni nu era impresionat, deşi dădea impresia că-l asculta cu cea mai mare atenţie.

– Nu vă faceţi probleme, onorate. Aveţi un instructor care va rezolva orice problemă, îi spusese Lumni, referindu-se

la Ralle.

Tonul părea sincer, dar sclipirea din ochii maestrului îi indică lui Adrew că Lumni se distra în sinea lui. Din câte-şi dăduse seama, maestrul nu avea de ce să-l aprecieze pe Ralle, dimpotrivă.

– Vă mulţumesc pentru vorbele bune, rostise Minago, înălţându-şi capul într-un mod care-i era caracteristic. Am investit mult în pregătirea lui, dar a meritat.

Adrew zâmbise, mai mult pentru că nu-şi putea permite să râdă în hohote. Era bine să fii invizibil! Altfel, s-ar fi aflat şi el printre ceilalţi din apă. Îşi anihilase personalitatea, amprenta din fluxul *anh* şi dintr-o dată nimeni nu-l mai percepea. Chiar în acel moment, Ralle se înfuriase pe câţiva agenţi care învăţau mai greu mişcările. Printre ei era şi Karl. Sten rămăsese pe plajă, privind spectacolul, pe Ralle ud leoarcă şi furios, trântindu-i pe câţiva în valuri şi înjurându-i că nu erau în stare să înveţe un lucru atât de simplu. Sten ar fi putut interveni, dar nu se mişca. Chiar dacă Lumni părea că îl protejează, teoretic era încă supus puterii lui Minago.

– Agentul Ralle nu este puţin cam dur cu ei? încercase Lumni, văzând că lucrurile păreau să scape de sub control.

Ralle îl apucase pe Karl de păr şi-i împinsese capul sub apă. Tânărul se zbătea, dar nu reuşea să se elibereze, ci doar să mai ia din când în când o gură de aer.

– În niciun caz. Unii nu pun deloc suflet în ceea ce fac, spusese Minago încruntându-se.

– Unii sunt prea tineri. Ne-am cam grăbit...

– Tineri? Ralle era chiar mai tânăr când am început să-l pregătesc!

– Ei atunci, foarte bine, spusese Lumni cu lehamite, fixându-l pe Sten de parcă ar fi încercat să-i sugereze ceva.

Acesta simţise îndemnul, se ridicase fără grabă de pe nisip şi intrase în apă, îndreptându-se spre Ralle.

– Lasă-l să mai înveţe şi mâine! i se adresase agentului, în timp ce-l trăgea pe Karl din mâna lui.

Ralle se răsucise furios, dar nu îndrăznise să-l atace. Sten era mai înalt şi mai puternic decât el, gata să riposteze

dacă era atacat. Cu el nu putea să rişte o confruntare. Nu-i rămăsese decât să se întoarcă şi să-şi verse furia pe altcineva. Tuşind şi respirând greu, Karl se trezise tras prin apă şi târât pe mal. Avea nisip în păr şi pe faţă şi nu se putea ţine pe picioare. Sten îl lăsase să se liniştească şi se întorsese la locul lui de parcă nu ar fi făcut nimic deosebit. Minago se încruntase, dar nu intervenise. Ralle trebuia să se descurce singur. Foarte rău că cedase în faţa lui Sten!

Karl rămăsese mult timp trântit pe plajă, incapabil să se mişte, apoi se ridicase cu greu şi pornise clătinându-se spre unul dintre corturile improvizate, aşezate sub ramurile enorme ale unui copac galenic. Adrew nu-l mai urmărise şi se concentrase din nou asupra celor doi maeştri.

– Acesta este slab de tot, îl auzise pe Minago comentând. Mă gândesc să îl elimin din program.

– Chiar aşa?

Cuvintele lui Lumni se pierduseră în aer.

Plaja pe care se afla acum Adrew putea fi aceeaşi, cu Minago, Lumni, Ralle şi ceilalţi, aflându-se undeva în apropiere.

Acelaşi miros de apă sărată,

Acelaşi nisip gălbui,

Aceleaşi tufişuri rare,

Acelaşi cer fără nori...

Ce bine că eşti aici! răsună o voce, care i-ar fi putut aparţine lui Sten, dacă Adrew nu ar fi stabilit de la început că era imposibil. Nu era Sten, pentru că nu putea fi el.

Cine eşti? întrebă Adrew încă întins pe nisip, simţind căldura soarelui şi răceala nisipului umed. Dacă s-ar fi ridicat, şi-ar fi văzut interlocutorul, doar că nu se putea mişca.

Cine sunt eu? Pe CINE căutai?

Adrew căzu pe gânduri.

Pe cineva care să-mi vorbească despre nava Ascensiune. Poţi să faci asta?

Poate că da. Dar de ce aş face-o? Nu discut astfel de lucruri cu oricine dă buzna aici...

Vocea suna circumspect.

Atunci de ce vorbeşti cu mine? Nu intenţionase să fie ironic, dar tonul îi ieşise mai aspru.

Nu ştiu. Nu ajung mulţi pe aici. Sunt destul de singur, sau cel puţin, am fost singur în ultima vreme.

Îmi pare rău.

Zgomotul valurilor se înteţi, aşa că Adrew ridică vocea.

Hei, e ciudat să stau aşa! De ce nu mă laşi să mă mişc?

Interveni o pauză, de parcă vocea s-ar fi stins în depărtase. Adrew simţi briza mângâindu-i faţa şi închise ochii, încercând să scape de senzaţia că Sten şi Karl se aflau lângă el.

Tu eşti IA-ul Ascensiunii? întrebă brusc.

Şi dacă aş fi?

Pe tine te căutam...

De ce?

Cu ochii încă închişi, Adrew sesiză o schimbare în structura lumii. Ceva încerca să-l sondeze, o prezenţă curioasă, avidă de informaţii. Nu putea să-l lase să se apropie, aşa că se eschivă hotărând că era mai bine să se retragă pentru moment. Adunând energia *anh*, se răsuci, smulgându-se din capcana nisipului, a soarelui şi a brizei. Privi în jur la plaja aurie şi la digul ce tăia marea în două. Pe un pietroi ieşind din apă, un tânăr asiatic îl privea alarmat. Semăna destul de mult cu Ralle, doar că nu avea privirea lunecoasă a acestuia.

De ce ai făcut asta? Nu te ameninţam cu nimic...

Adrew râse, scuturându-se de nisipul ce sclipea în soare, arătându-şi faţetele de poliedru pe care se derulau milioane de imagini. Cronica unei întregi epoci, din care Adrew încercă să reţină cât mai mult. Informaţii de tot felul, prinse de-a valma, frânturi pe care nu le înţelegea, dar le înregistra în sensomemorie, sperând să le analizeze mai târziu.

IA Yoshida?

Marea se întunecase, cerul se acoperise brusc de nori, iar o furtună părea să-şi descarce furia aproape de orizont.

Eşti un hoţ!

Adrew râse de eforturile celuilalt de a-l azvârli afară

din lumea lui.

De fapt, nici nu avem despre ce să mai discutăm..., spuse în timp ce se retrăgea rapid, folosindu-şi energia pentru a forţa o deschidere înapoi în bibliotecă. Valurile mari măturară plaja, iar tânărul se ridică de pe stânca lui, plutind deasupra mării.

Nu scapi aşa uşor! Cine eşti?

Adrew se răsuci, ferindu-se de masele de apă ce se năpusteau asupra lui. Se înălţă la rândul lui ajungând în apropierea tânărului.

Ne mai vedem atunci! spuse făcându-i semn cu mâna.

Undeva la dreapta, se crease o breşă prin care vedea camera în care intrase cu puţin timp în urmă. Se repezi prin deschizătură, rostogolindu-se dintr-o dată pe podeaua tare şi lovindu-se la umăr. Se ridică masându-şi locul dureros, cu creierul arzând de date. Se aşeză pe podeaua rece, luându-şi răgazul de a pune informaţiile într-o formă care să-i permită să le păstreze pe toate. Sigur că astfel nu mai avea acces la ele un timp, dar nu conta. Nu avea nevoie de ele în acel moment. Poate mai târziu, după ce misiunea lui începea cu adevărat. Îşi permitea să mai aştepte puţin, de vreme ce nu risca nimic. Totuşi, odată cu informaţiile, o umbră îi pătrunse în minte, agăţându-se de el, imposibil de detectat. Adrew respiră adânc, împingând noua arhivă într-un colţ al fluxului *anh* pe care-l folosea foarte rar.

7.

Nu există graniţe pentru lumină şi nu s-a ştiut când a luat fiinţă. Nimic nu era când nu era lumină, nimic nu era când nu era radiaţie. Nimic nu era când nu era Viaţă Atotputernică; n-a existat niciodată o graniţă pentru lumină.
(Crearea lumii şi Omul Străin)

La început a fost lumina, pentru că înainte nu era nimic. Lumina era nemărginită, pură, sfântă şi imaculată. Nu avea formă, nu avea dimensiune, nu era nici materială,

nici imaterială. Emanaţii non-fizice existau în lumină şi erau perechi-perechi.

În starea ei atemporală, o fiinţă nu-şi mai ajunge şi astfel creează viaţă, dar rezultatul acţiunii ei este o creatură imperfectă, demiurgică, ce se multiplică la rândul ei şi se înconjoară de propriul univers imperfect. Aici, binele şi răul coexistă ca feţele aceleiaşi monede. În acelaşi fel, această lumină şi acest întuneric sunt o Lume a strălucirii, ce se învecinează cu tărâmul solid de humă, la fel ca sufletul omului, în care o parte este *anh*, a luminii, iar cealaltă este *umbră*, rămânând prinsă în mlaştina trupului şi nemaiavând scăpare decât să se scufunde din ce în ce mai jos.

Realitatea şi natura ei, lumina şi umbra sunt bine codate în ADN, ce conţine propriul limbaj, dar indiciile despre ele sunt parte a informaţiilor pe care polinucleotidele le conţin şi le folosesc în sintetizarea moleculelor. Ce mesaj este însă în genele structurale şi cum se leagă ele de lumina primordială? Cum se ajunge la *informaţia dintâi*, ce se iroseşte sau se perpetuează prin transcripţia moleculelor, şi, în final, la ce nivel are loc citirea acestora de către ribozomi, astfel încât să nu se piardă, dar nici să nu se releve prea mult din ce se află dincolo de vălul lumii? Informaţia genetică, în trecerea ei de la bazele azotate la secvenţele de aminoacizi, se foloseşte de codul care a fost stabilit de la începutul veacurilor, iar ce rămâne este un amestec de lumină şi umbră, de informaţii care ne despart ca indivizi de marele Eu universal. Cine va reuşi însă să descifreze această enigmă, va stăpâni însăşi cheia realităţii.

(Lamne Thorme, Helm Verrus, *ADN-ul şi Lumina eternă*)

*

Apoc se mişcă în spaţiul strâmt al camerei. Îi scoseseră lanţurile, dar era agitat şi ar fi vrut să plece undeva, nici el nu ştia unde, dincolo de lumea de pigmei. Nu-şi amintea de niciun alt seamăn de-al lui, de niciun loc pe care să-l

fi numit casă.

Acasă. Eşti acasă, aşa-i spusese stăpânul, iar el nu-l înţelesese.

– Ce înseamnă asta?

– Un loc al tău, undeva unde trăieşti, unde dormi, îi spusese Astrud, fără să-şi dea seama că nimic din toate acestea nu aveau sens pentru Apoc.

Un acasă... avea şi el un acasă.

Acasă al lui avea o podea la care se uita, apoi, pe măsură ce privirea i se plimba, pereţi translucizi, ceva pe care se putea întinde, aşeza, mobilă adică. Ceva cu care se putea acoperi. O bucată enormă de material cu gaură pentru cap şi mâini. Diferit de ce purtau Astrud şi ceilalţi. Armura pe care o îmbrăcase la prima ieşire fusese stricată de tirul armelor şi era în altă parte la reparat. De atunci, trecuse foarte mult timp şi ar fi vrut să se plimbe din nou, să mai privească odată cerul, stelele şi siluetele întunecate ale copacilor galenici. Se întreba cum arătau toate acestea la lumina lui Etain. Îşi dădea seama că era pedepsit pentru moartea primului stăpân, însă Astrud îi promisese că în curând avea să i se dea voie din nou să iasă afară.

Dragostea înseamnă sacrificiu, iar, dacă vrei să te asemeni unui om adevărat, trebuie să-i trăieşti viaţa. Jertfa este piatra de temelie a credinţei, dar este şi iubire, îi spusese paznicul tainelor Verrus după moartea primului stăpân, dar Apoc nu înţelesese la ce se referea, deşi vorbele lui îi stârniseră o agitaţie ciudată în piept.

Era neliniştit, nu ştia ce să facă. Se ridică de pe pat, se aşeză pe scaun, apoi o luă de la capăt. Se mişcă prin cameră, îşi întinse braţele şi le coborî la loc pe lângă corp. Îi plăcu senzaţia şi o repetă de câteva ori.

Râul pare să aibă o ţintă, dar, de fapt, curgerea lui este o lege a naturii.

Era şi el o lege a naturii? Dacă ar fi încercat să fie o apă, un râu, şi să-şi croiască drum printre munţi? Îşi imagină o curgere continuă. Începu să-şi onduleze mâinile şi picioarele de parcă ar fi devenit brusc lichid. *Sunt o cascadă,* îşi zise şi încercă să clipocească, să salte şi să sclipească

exact ca nişte picături în bătaia lui Etain. Astrud îi pusese câteva înregistrări cu oceanul planetar, iar Apoc urmărise fascinat fiecare cadru. La sfârşit, îi ceruse să le reia şi tot aşa, o zi întreagă.

Sunt o mare, sunt un ocean, un râu, apa dintr-un pahar, o vieţuitoare maritimă, o picătură de ploaie, o băltoacă! Un mormoloc de nămol?

Oare putea deveni un mormoloc de nămol? La ce i-ar fi folosit stăpânului Astrud un mormoloc? Ar fi fost iar nemulţumit de el. Poate trebuia să încerce altceva...

Să-ţi urmezi şi slujeşti stăpânul este cea mai mare împlinire a unei vieţi obişnuite. Să mori în luptă. Trecu repede peste asta, pentru că nu ştia ce însemna. Uneori, lucrurile pe care i le spunea paznicul tainelor nu aveau niciun sens. Să moară, adică să nu mai existe, adică ce să se întâmple cu el? Să ajungă în ceruri, îi explicase Astrud, dar Verrus se strâmbase de parcă n-ar fi fost de acord. Să stai printre stele un timp, să te gândeşti la viaţa pe care ai avut-o, apoi să devii altceva. Să treci într-o altă stare. Dar el nu voia o altă formă, deşi ar fi vrut să-i semene mai mult lui Astrud.

– O să fii cu mine şi dincolo? îşi întrebase stăpânul.

Paznicul tainelor râsese uitându-se la Astrud. Tânărul făcea tot ce putea, dar în materie de probleme sufleteşti nu avea habar.

– Să ne ferească oricine-ar fi Marele Necunoscut de aşa ceva! exclamase acesta.

– Apoc e ca omul însetat care nu găseşte un izvor, aşa că se mulţumeşte şi cu o băltoacă, spusese Helm Verrus batjocoritor.

Astrud nu prinsese înţelesul, dar percepuse ironia din tonul lui.

– Primii colonişti au căzut de la locul lor din cer din cauza dorinţei de a fi suficienţi, să nu facem şi noi umilii aceeaşi greşeală, continuase el pe un ton acru.

Apoc începu din nou să se contorsioneze, imaginându-şi că era pe rând o apă, un peşte, o pasăre în zbor, un val. Podeaua metalică vibra la fiecare pas. Deseori, îşi lovea braţele de pereţi, pentru că oricât de mare ar fi fost încăperea, nu

fusese concepută ca ring de dans. Cu un gest, lovi masa, care se smulse din şuruburi şi zbură cât acolo. Lui Apoc nu-i păsa, rătăcit în mijlocul ritmului marin. Când se mişca astfel, se simţea mai aproape de o putere măreaţă.

Dincolo de peretele de sticlonit, doi tehnicieni urmăreau straniul balet, întrebându-se dacă nu trebuiau să cheme pe cineva.

– Ce tot face?

Cel mai în vârstă ridică din umeri.

– Aş zice că se joacă. Nu e om, dar se plictiseşte şi el.

Totuşi, mişcările lui Apoc păreau ameninţătoare, iar el nu era nici pe departe ca un copil.

– Mă întreb dacă poate sparge incinta, spuse cel de-al doilea, privind cu îndoială palmele enorme, ce se sprijineau în acel moment de peretele fals. Du-te înapoi în lutul din care ai venit! murmură el neliniştit.

*

Chiar când eşti singur, amintirile sunt alături de tine. Încă o noapte de nesomn în care nu făcea decât să contemple silueta adormită, ghemuită lângă el. Astrud se răsuci în aşternut şi o auzi pe Mariela bolborosind ceva în somn. Probabil o deranjase. Oftă uşor, se ridică şi se duse în camera cealaltă. Era răcoare, dar plăcut. Capitala Cominternului se afla într-o zonă subtropicală, totuşi, noaptea îi era frig. Găsi o pătură şi se înfăşură în ea. Era deja dimineaţă, aşa că nu avea mult de aşteptat. Se apropie de ferestrele ce dădeau spre cupola Biolab-ului şi spre parcul ce o înconjura. Dincolo de domul de sticlă, luminile străluceau albastre, iar ici şi colo, câte o licărire albă şi stingheră. Cei care nu aveau somn, cum era şi el, veniseră mai devreme în birouri. Locuia într-unul dintre cele patru turnuri ce străjuiau laboratorul, aproape de cascada artificială. La ora aceea, şuvoiul mai era încă luminat, dar în curând, Etain avea să răsară şi cu el, spera să dispară şi frământarea din timpul nopţii.

Se gândi la Apoc. Înainte să fie ales de el, avusese o

viaţă liniştită, dar acum, regreta că se hotărâse să plece din Republică şi să se alăture echipei care venise în Comintern. Aici, şi Mariela avea o parte de vină, curioasă să vadă din interior cum funcţiona marea credinţă universală. Lucra la o teză despre vechile religii ale lumii şi călătoria în Comintern i se păruse providenţială. Pe el nu-l interesa neapărat să călătorească. Dacă ar fi plecat undeva, ar fi preferat Staţia spaţială, dar nu se împotrivise, pentru că salariul era mai mare decât ar fi primit vreodată în Republică. Fusese la mijloc şi orgoliul său şi surpriza de a i se fi propus să facă parte din echipă. Profesorul Lamne Thorme îi spusese că avea nevoie de el şi că astfel, putea acumula experienţă dacă dorea mai târziu să-şi continue studiile. *Orgoliul ne duce pe calea disperării,* îi spusese cu o zi înainte şi paznicul tainelor când i se plânsese că fusese luat din laborator şi pus să se ocupe de Apoc. *Un orb caută întotdeauna umbra unei îndoieli.* Încercase să discute cu profesorul Thorme, dar şi acesta îi zisese acelaşi lucru: să aibă răbdare!

– Este vital pentru reuşita proiectului ca Apoc să poată fi controlat de unul dintre noi, îi zisese Thorme. A fost un noroc să te aleagă pe tine în locul unuia dintre candidaţii lui Verrus, dar asta este situaţia acum. Trebuie să mai rezişti.

Astrud nu mai protestase. Era clar că nimeni nu înţelegea, sau nu voia să recunoască, repulsia pe care o avea când se afla în preajma lui Apoc. Nici chiar el nu ştia de ce simţea asta. *E o himeră,* îi spusese Verrus, *nu are cum să nu-ţi provoace scârbă, dar asta nu are legătură cu proiectul.*

– Pentru a stăpâni ştiinţa, este nevoie de timp, nu de vanitate, continuase Thorme. Trebuie să te îndoieşti dacă vrei să progresezi, dar nu să şoveăi la infinit. Neştiinţa costă mai mult decât orice. Trebuie să înţelegem cum funcţionează o astfel de creatură pentru a crea altele şi a le putea controla.

El îl controla pe Apoc, iar asta nu-i producea decât greaţă. Un zgomot din dormitor îl anunţă că Mariela se trezise. Deşi nu avea niciun program de urmat, se simţea datoare să stea cu el în fiecare dimineaţă şi să-l

conducă la uşă. Ce făcea până seara, când el se întorcea de la laborator, nu putea decât să bănuiască. Odată, se întâlnise cu ea la biblioteca din incintă. Alteori, o zărise la cantină în compania unui tânăr în roba roşie a Iniţiaţilor. *Totul este pentru documentare,* îi spusese ea. În rest, ieşea probabil la cumpărături împreună cu soţiile colegilor lui şi trăncănea fără rost în timp ce trecea dintr-un magazin în altul. Mariela cunoştea mai bine Diege dele Manoo, capitala Cominternului, decât o ştia el.

– Bună dimineaţa, îi auzi vocea plăcută. Ai dormit bine?

Astrud dădu din cap. Ea îl sărută ridicându-se uşor pe vârfuri. Apoi trecu mai departe, dădu drumul la sintetizator şi comandă cafeaua şi micul dejun. Uneori, avea impresia că nu-l lua în seamă, preocupată de noua viaţă şi de teza pe care o scria. *Cine iubeşte cu adevărat încetează să mai fie sincer.*

– Parcă umbra lui Um nu te mai chinuieşte în dimineaţa asta! Cred că-ţi faci prea multe probleme, continuă ea, încă întoarsă cu spatele.

Purta o bluză şi un pantalon subţire, închis la culoare, iar părul şaten, ondulat, îi era încă răvăşit de somn. Se apropie şi o îmbrăţişă, făcând-o să tresară. *Dacă vrei să-ţi învingi o slăbiciune, n-o lăsa să se dezvolte.* El nu era însă un om puternic.

Mariela se eliberă şi-i aduse o cană cu cafea. Astrud o luă în palmele-i reci şi-i simţi dogoarea. Se aşezară amândoi la masă şi un timp se uitară afară, la domul Biolab. Acum, apăruseră noi stele pe suprafaţa cupolei albastre. Dincolo de ea, primele raze ale stelei luminau în roşu spiţele podului imens ce unea capitala de insula principală.

– Ieri mi-a făcut o vizită profesorul Thorme, începu ea.

Astrud o privi pe deasupra căniii. Era preocupată de ceva, iar degetele de la mâna stângă băteau un vag acord pe tăblia din foi laminate de *chitin* modificat.

– Ce dorea?

– Era îngrijorat de noile tale atribuţii şi voia să-ţi spună că este alături de tine. Nu ştiu ce dorea de fapt. N-am

înțeles prea multe din ce mi-a zis și nici n-a spus ceva foarte clar. Nu putea să-mi dea amănunte.

Făcu o pauză și îl fixă de parcă ar fi încercat să ghicească ce se întâmpla cu el.

– Cred c-ar trebui să ai grijă. Ai avut probleme la laborator?

Lui Astrud îi veni să râdă la ideea că profesorul Thorme crezuse că partenera lui avea să-l ajute cu ceva. Mariela n-avea idee cu ce se ocupa în Biolab, iar el n-avea voie să-i spună. Probabil își închipuia că greșise vreo analiză și se temea să nu fie dat afară și să trebuiască să se întoarcă în Republică. Nu dorea să-și abandoneze cercetarea pentru blestemata de teză.

– Nu-i nicio problemă la laborator, suntem doar obosiți cu toții, îi zise ridicând din umeri. Avem multe de rezolvat, iar cei de aici pur și simplu nu înțeleg ce înseamnă știință și cât durează să poți realiza ceva. Cred că se rezolvă cu vorbe de pe-o zi pe alta, așa că acum au început să facă presiuni.

– Nu-mi vine să cred. Niște oameni care au reunit atâtea credințe nu pot să nu înțeleagă ce înseamnă să creezi ceva. Asta cere timp și resurse și mai ales, oameni dedicați.

Da, Cominternul înțelegea oamenii, dar nu și știința. Asta era problema. Și apoi, în Republică, ingineria genetică era încă interzisă și se pedepsea cu închisoarea. Nici nu se putea gândi ce repercusiuni ar fi fost dacă s-ar fi aflat la ce lucrau ei de fapt, iar de aici și grijile, și nopțile nedormite.

Nu poți scăpa de soartă, deci nu te plânge și nici nu dispera când te confrunți cu ura și desconsiderarea, își spuse el privind la discul stelar multiplicat de panourile Domului. *O armată de Apoc invincibili și controlabili.* Se cutremură la acest gând.

Părăsi apartamentul mai devreme decât era nevoie, coborî în grabă și mai pierdu vremea pe aleile parcului. Totul era aberant în acea zonă. Cominternul făcuse experimente genetice la început pe plante și animale, apoi merseseră un pas mai departe. Nu erau ei păstrătorii credințelor omenirii, iar cine se pricepea la suflet, nu trebuia să aibă grijă și de trup? Plantele din grădina Domului nu semănau cu cele din parcurile terne ale Republicii. Împerecherile

vegetale nu se mai terminau. Rădăcini suspendate ca nişte perdele, frunze ce se mişcau ventilând aerul, flori gigantice cu miros suav. Meristemele primare contribuiau la dezvoltările aberante ce transformau rădăcinile în bănci, baldachine, borduri noduroase, în spatele cărora alte plante senzor îşi foloseau ţesuturile senzitive pentru a recepţiona schimbările din mediu şi a le transmite creierului vegetal central, ce conducea simfonia aceea de culori, texturi şi arome. Astrud simţi în aer un parfum vag, semn că undeva informaţia despre el fusese procesată, iar secretoarele împrăştiaseră în aer uleiurile volatile.

O dimineaţă bună! i se adresă o voce din aer.

Astăzi, lumină din plin, umiditate bună, radiaţii moderate.

Astrud trecu mai departe, ignorând glasul creierului bio local.

Totul nu era decât o împerechere studiată de celule vegetale cu rezultate neaşteptate. Nu lucrase niciodată cu aşa ceva, dar teoretic ştia cum funcţiona. Celule selecţionate erau luate de la alt organism şi apoi modificate. Genele de interes se introduceau în plante în regiunea de ADN dezarmată prin recombinare, obţinându-se un vector de integrare. Profesorul nu fusese niciodată prea interesat de acest aspect. Atâtea combinaţii şi multe dintre ele fără potenţial economic, totul numai de dragul de a crea ceva nemaivăzut. Cu animalele era altceva, iar cu oamenii cu atât mai mult! Ca Yong de pe *Celeste*. Fondase o dinastie, ce încă mai dăinuia în Regat, şi reuşise să obţină un grup de subiecţi care puseseră mult timp probleme Republicii. Tinerii Luptători aveau dreptate să se opună experimentelor de acest fel. Chiar şi din echipă, Gabriel Strun mormăia împotriva încercărilor de a sintetiza genomul omului atins de lumina Celui Măreţ despre care vorbea Um în cartea lui. Într-un fel, se simţea în siguranţă discutând cu el.

Mai târziu, traversă grădina ce despărţea turnurile de Dom. Aleile erau pavate cu dale de granit, mărginite de tufişuri înflorite şi porţiuni cu iarbă tunsă perfect. Nu ştia cine se ocupa de parc, pentru că nu văzuse pe nimeni, dar era clar că existau oameni care să măture frunzele

căzute şi să aranjeze rondurile cu flori. Auzi un cotcodăcit şi simţi o atingere pe picior. Se trase speriat şi privi in jos cu scârbă. O fiinţă himerică, jumătate pasăre, jumătate patruped, îl fixa cu ochi negri, pofticioşi. Cioc portocaliu, capul cu creastă din relee minuscule, ce creştea pe-un trup muşchiulos cu patru labe aducând cu ale unui iepure. Se cutremură. Unul dintre experimentele mai vechi ale Cominternului. Era plină capitala de ele, iar în acel loc, le găseai la tot pasul. Unele se bazau pe animalele ce trăiau în simbioză cu pădurile, consumând din energia planetei, altele pe cele aduse de colonişti.

Experimente genetice. *Mai bine s-ar fi oprit la asta*, gândi, *decât să creeze o abominaţiune ca Apoc!* Cât făcuse parte dintre Tinerii Luptători, participase la câteva întruniri la care li se vorbise despre experimentele Cominternului, dar el nu crezuse că aşa ceva era posibil. Bănuise că înregistrările erau trucate şi chiar râsese împreună cu Mariela de ele. Şi avuseseră tot timpul dreptate! Trebuia făcut ceva pentru a opri nebunia aceea! Simţea că viaţa îi era în pericol dacă mai rămânea în preajma lui Apoc, dar încă nu ştia ce avea de făcut. Trimise cu o lovitură ciudata creatură înapoi într-un tufiş şi-şi continuă drumul. Trebuia să ia o hotărâre şi încă repede.

Îşi continuă drumul, auzind în urmă bocănituri, lovituri ritmice, o suită de paşi grăbiţi. Sunetele îl deranjară şi curând, fu depăşit de o siluetă subţire care-i ajungea până la piept. Un chip cu trăsături umanoide, dar foarte turtite, de parcă s-ar fi luptat să se desprindă din structura feţei, ochi albaştri apoşi, o voce veselă care-i spuse *bună dimineaţa*. Îmbrăcat cu un fel de salopetă, acoperită de nelipsitul halat alb, creatura se îndepărtă rapid ţopăind pe unicul picior gros, terminat cu o talpă lată cu piele solzoasă. Monopodul se deplasa foarte agil spre Dom, sărind peste tufişuri şi ocolind crengile mai joase sau cârceii prea curioşi. Era unul dintre succesele Cominternului şi primul experiment reuşit de a extrage genomul primilor oameni. Din fericire, nu erau folosiţi decât în zona Biolab-ului. O populaţie de servitori, loiali, fără a fi însă

lipsiţi de inteligenţă. Creaturile lui Temerus, tălmăcitorul tainelor, autorul cărţii "Genetica Fiziologului", şi mintea din spatele proiectului Apoc.

Astrud îl văzuse foarte rar pe Temerus – numai când acesta venea la laborator purtat pe un pat-levitator, înconjurat de doctori şi discipoli. Era bătrân, poate cel mai bătrân om de pe planetă, şi comoară naţională. O grămadă de oase uscate, ce nu mai puteau fi ascunse de grefe, şi o voce sintetizată ieşind dintr-o crăpătură a feţei. Cu toate că lumea era numai iluzia Demiurgului cel Rău, iar dincolo se afla lumina eternă a Celui Măreţ, călugărul nu se prea grăbea să păşească în necunoscut. Astrud zâmbi. *Aşa iese la iveală credinţa falsă a unora!* îşi zise, păşind sub cupola enormă a domului.

Nu aşteptă prea mult la punctul de control, pentru că era încă devreme. Nu dorise să mai rămână acasă cu Mariela, aşa că se hotărâse să se apuce de lucru. Profesorului Thorme îi plăcea să-şi vadă colaboratorii ajunşi în zorii zilei la laborator şi plecând târziu. Numea asta pasiune ştiinţifică, iar Astrud avea nevoie de evaluarea lui pozitivă dacă intenţiona să-şi continue studiile. Trebuia să pară dedicat şi încrezător în succesul misiunii lor, dar iată că vizita pe care i-o făcuse Marielei însemna că profesorul nu era aşa de uşor de înşelat pe cât sperase. *Bun de nimic!* Gata să-şi vândă sufletul pentru puţină recunoaştere ştiinţifică, pentru fonduri, pentru un laborator mai bun. *Cu genetica nu mai ajungi tu departe!* gândi. *Tot ce-a fost de descoperit, s-a descoperit deja! Doar să mai lucrezi pe ici pe acolo la câte-un proiect de ameliorare, dar asta nu înseamnă cercetare, nu înseamnă faimă!* În Republică nu mergea cu genetica din cauza Tinerilor Luptători. Într-un fel, îl înţelegea că-şi vânduse sufletul, de fapt nici măcar asta, ci şi-l dăruise cu totul Cominternului. Pentru Apoc, pentru abominaţiune. De fapt, profesorul nici nu-i înţelegea pe călugării ăia pentru care lucra, pentru că Thorme nu pricepea ce era credinţa şi nici nu-i păsa ce doreau alţii să facă. Râse încet. Urmau să aibă toţi o mare surpriză.

8.

Dacă urăşti trădarea, de ce încerci să-i faci pe alţii să greşească? Să fie pentru că-i dispreţuieşti?
(Dosarele Ascensiunii)

*

Ca să afli despre *anh* şi *um* şi despre cum să-ţi găseşti echilibrul intern, trebuie să asculţi în primul rând glasul tăcut cu care-ţi vorbeşte trupul. Prin rostirile sacre, iniţiatul ajunge să-şi concentreze miezul conştiinţei, să se joace cu el după bunul plac şi chiar să-l deplaseze într-un alt recipient dacă este nevoit să facă asta. Cum proiecţia universală a eului este disponibilă prin meditaţie profundă, aşa şi conştiinţa interioară, chiar dacă este păzită de *um*, se poate desprinde şi transgresa, lăsând în urmă corpul în paza lui *um* şi ridicându-se prin *anh*. Doar *anh*, sufletul, este mai viu decât *um*, trupul!

Cel ce meditează excelează în arta de a obţine tăcerea totală, de a se înconjura de vid, de a-şi anula pentru scurt timp personalitatea, gândurile şi iluziile. Astfel, el obţine acea pace în mijlocul căreia poate deschide un canal de legătură cu marele univers şi cu propriul său eu, în acelaşi fel în care proteina *pseudoclathrin* dă formă veziculelor, favorizând transportul informaţiei conţinute de la o celulă la alta. Agentul care învaţă despre *anh* şi *um* este mai calm, mai deschis în faţa schimbărilor, mai receptiv, gata să se lase modelat de perceperea eului global şi de atingerea Celui Necuprins.

Cel mai simplu exerciţiu ce facilitează pătrunderea pe această cale este repetarea de silabe în ritmul bătăilor inimii. Cel mai greu, concentrarea puternică a lui *anh* în miezul fiinţei până când un poliedru complex, asemănător sferei, se formează, permiţând conştiinţei şi sufletului să irupă în exterior, desprinzându-se de umbra *um*. Iar acest poliedru atât de rar, având feţele formate doar din pentagoane sau hexagoane, adună în fiecare punct trei

fețe, în timp ce elementele lui se repetă ca și când ar fi dispuse în vârfurile unui icosaedru regulat.

(Manual despre Anh și Um)

*

Karl stătea așezat pe un scaun, cu mâinile legate la spate, cu capul prins într-o rețea metalică, incapabil să facă vreo mișcare, ci doar să-și țină ochii deschiși și să privească la umbrele ce se mișcau pe peretele din fața lui. Se afla într-un spațiu enorm și rece, pe care mai mult îl simțea. Lumina venea de undeva de sus, din spatele lui, astfel încât zidul la care se uita era acoperit de nuanțe gălbui. Era frig și în aer se insinuase un miros neplăcut de stătut și umezeală. Nu își amintea cum ajunsese acolo. Ultima imagine fusese cea cu Asclepius și cu sălașul din pădure, apoi i se păruse că adormise, iar când își revenise, se afla deja acolo.

Trecuseră mai multe zile, mai multe săptămâni, dar el nu mai avea memoria evenimentelor. Parcă ar fi fost acolo de la începuturi, legat de scaun și privind peretele pe care se mișcau umbre. O clipă dura o eternitate. Figurile vagi se schimbau, dar atât de încet. Mintea lui încerca să se adapteze, să le perceapă timpul în care evoluau, să găsească un sens în jocul lor.

Voința de-a trăi este rădăcina tuturor lucrurilor, iar voința este oarbă. Indiferent dacă obții sau nu ce ți-ai dorit în viață, tot nu vei fi fericit. A voi ne arde și a putea ne distruge, îi spusese Sten.

Nu avea dureri, deși nemișcarea în care se afla îl obosea. Închise ochii ca să acceseze sensomemoria și să-și dea seama ce se întâmplase cu el, dar nu reuși. Făcu o încercare să se apropie de simbolul regal, dar Copacul *Anh* nu era nici el la îndemână. Ceva îi limita sau bloca puterile. Ridică pleoapele, dar umbrele împietrite pe perete îi dădură un sentiment neplăcut de panică. Era liniște, o liniște găunoasă. I se părea că-i pătrunde prin ochi și îi inundă corpul. Suspină, dar nu auzi decât un murmur

îndepărtat. Îşi dădu seama că avea gura acoperită şi că singura mişcarea posibilă era să deschidă şi închidă ochii. Respiră adânc, dar pieptul i se frânse sub legături. Durerea îl făcu să încerce să se elibereze, dar fu urmată de şi mai multă suferinţă. Apoi, se hotărî brusc să nu se mai împotrivească.

Sinuciderea este preferabilă când te confruntă cu perspectiva a o mie de morţi şi e deci omenesc să-ţi doreşti doar o moarte.

–Văd, auzi o şoaptă.

Cu ochii strânşi, încercă să prindă mai bine murmurul acela.

– Ciudată imagine şi ciudaţi sunt oamenii ăştia legaţi! Cum pot vedea ceva dacă toată viaţa sunt siliţi să-şi ţină capetele nemişcate? o altă şoaptă mai blândă.

– Dar ce ar putea vedea? Nu e nimic. Tot acelaşi lucru...

– Nu chiar acelaşi lucru...

– Jocul umbrelor te înşală. Sunt atâtea lucruri ascunse dincolo de lumină.

– Crezi că ne vede?

Karl rezistă ispitei să deschidă ochii şi doar se înfioră în curentul de aer rece ce-i atinse faţa. Nu era aer, îşi dădu seama, era o atingere. Tresări, dar rămase nemişcat. A se mişca – însemna durere. A vorbi – nu avea niciun rost.

– E pe moarte? şopti cineva aproape de el.

– Da.

– O ştie?

– Nu.

– O doreşte?

– Da.

Karl simţi o arsură puternică în piept şi inima tremurând. Crezu că ţipase, deşi nu auzise nimic.

– O doreşte?

– Da.

Din nou durere infinită şi nimic de care să se agaţe. Îşi imagină copacul etern şi pe Sten aşteptându-l dincolo de el. Voia să moară?

Sinuciderea nu este punctul culminant al vieţii, ci curmarea ei brutală. Cei înţelepţi se trezesc ca dintr-un vis urât în faţa

necuprinsului, dar nebunii vor să-l celebreze iar şi iar.

A treia lovitură îl prinse şi mai vulnerabil. Simţi sângele mângâindu-i pielea, amorţeala membrelor, o greaţă vagă îl cuprinse, dar tot nu deschise ochii.

– *O doreşte?*

– *Da.*

Nu fusese vocea lui, dar nici a altcuiva. Era din nou singur, iar prin pleoapele coborâte vedea că lumina palidă de mai devreme devenise orbitoare. Avea impresia că l-ar fi înghiţit dacă şi-ar fi mijit privirea. Un glob strălucitor, o sferă impersonală, un loc rupt de lume în care singura culoare era roşul ce-i curgea prin corp. Pete de umezeală. Simţi o mână încleştată pe umăr.

– Karl Senn! îl strigă cineva.

Nu răspunse. Nu ar fi răspuns nici dacă ar fi avut cum. Respira din ce în ce mai greu, de parcă ceva i-ar fi apăsat pieptul. Se făcuse frig şi începu să tremure, deşi fiecare fibră din trup îl durea astfel.

– Îţi doreşti moartea? o voce suspendată îl ispiti.

Fereşte-te de mila duşmanului, pentru că nu ascunde nimic bun, îi spusese Sten. *Nu el îţi va uşura suferinţa, ci o va face şi mai amară, şi mai de nesuportat.*

Totuşi, undeva trebuia să se termine. Karl întredeschise pleoapele şi văzu un chip care-i semăna lui Sten aplecat asupra lui. Era ameţit, iar figura îngrijorată a celuilalt i se mişca în faţă ochilor. Îl simţi cum îl atinge pe faţă şi cum îi scoate încet căluşul. Înghiţi în sec şi gemu. Tremura fără să se poată controla.

– O să am mare grijă de tine, spuse celălalt liniştit.

*

Când se trezi din nou, era întuneric şi frig. Nu mai era legat, zăcea pe o suprafaţă tare, probabil una metalică. Era netedă şi sună ciudat când o zgârie cu degetele. Încercă să se ridice, dar avu senzaţia că nici nu-şi schimbase poziţia. Oare putea să se mişte? Îl cuprinse panica, apoi îşi dădu seama că probabil fusese drogat. Gura îi era uscată,

capul îl durea, parcă şi întunericul se învârtea. Reuşi cu greu să se ţină pe picioare. Bezna nu-i oferea repere şi-i era greu să se orienteze. Linişte. Mult prea multă linişte! Auzi un ţiuit, dar fu sigur că totul se afla în mintea lui. Făcu un pas, apoi încă unul. I se păru că mersese mult, întinse braţele în faţă, dar tot nu atinse peretele. Umbla pierdut prin beznă. *Am fost într-o cameră cu umbre. Poate mi-am imaginat asta! Hai gândeşte! E important să te gândeşti, să-ţi aminteşti...* Ce avea în sensomemorie? Auzise glasuri, apoi se trezise şi mâncase ceva, nu mai ştia ce, mai târziu adormise istovit, se trezise din nou, băuse apă dintr-un pahar care era lângă pat. Un pat? *Unde este?* Umblă în continuare, pentru că undeva se găsea patul şi paharul cu apă. *Trebuie să ştii ce s-a întâmplat!* În minte, avea un gol imens şi strălucitor. Deci locul fusese şi luminat la un moment dat. *Cât a trecut de atunci?*

Se aşeză pe podeaua rece. Efortul era prea mare pentru el. *Calmează-te şi nu-i lăsa să te zăpăcească...* Trebuie să aibă şi alte amintiri... Cum ar fi cea cu palatul de sticlă! *Care palat?* Există o fiinţă mai presus de toate, care este din stirpea lui Um şi... Simţi că arde, că gândurile i se învârt, că totul merge într-un ritm insuportabil, iar inima îi bate de parcă ar fi alergat şi ar fi fost în cele din urmă încolţit pe marginea unei prăpastii. Ar fi putut să facă un salt şi să se salveze, dar nu voia să moară. Nu avea niciun rost să piară astfel. Fără urmă, fără glorie. Drogurile şi aromele sintetice îl făceau să simtă asta... Îl otrăviseră, iar trupul şi mintea i se răzvrăteau... *Nu o să-i las, trebuie să preiau controlul! Sten mi-a spus... Nimic nu-i ceea ce pare... O să mă adun, o să-mi amintesc... cât de tare mă doare capul... ceva se zbate înăuntru... lăsă-mă în pace... Nu poate să iasă!* Începu să ţipe în mijlocul întunericului.

*

În apropiere, bărbatul mai în vârstă se ridică de la birou şi privi spre Asclepius. Avea părul grizonant, o faţă deschisă şi o privire ce părea sinceră.

– Cred că ajunge, spuse. E deja pregătit.

Asclepius dădu morocănos din umeri, pentru că știa că nu era hotărârea lui. Toată reprezentația la care asistase îi crease o stare de neplăcere. Celălalt îi zâmbi și tânărul se simțit mai puțin încordat.

– Cum spuneți, domnule, zise fără să-i folosească gradul.

De altfel, nimeni nu îl folosea, fie pentru că nu-l știau, fie pentru că așa se obișnuiseră. Avraam Radus funcționa undeva în afara sistemului, pendulând între Comintern și Republică, fără să aparțină însă nici unuia, nici altuia. Radus făcu semn unuia dintre monopozii care-i așteptau ordinele și acesta ieși repede. În curând, în cameră începură să curgă obiecte diferite pe care Asclepius le recunoscu ca aparținând Regatului. O statuetă cu arborele etern, o machetă a palatului regal, o frunză galenică, circumscrisă unei luni arginti, așezată pe un suport de marmură, un tablou uriaș cu astrul zilei, trimițându-și erupțiile de plasmă pe suprafața albă a peretelui.

– Trebuie să câștigi încrederea prizonierilor și să-i faci să se relaxeze cu lucruri cunoscute, continuă Radus. Dacă au încredere în tine, o să vrea să vorbească mai repede, iar dacă-i convingi să discute, îți vor spune mai devreme sau mai târziu și ceea ce vrei să afli.

– Și atunci, la ce a folosit supliciul de mai devreme? îl întrebă Asclepius cu ochii la cromosfera în flăcări.

– Totul are rostul lui. Nu a fost decât o un mod plastic de a-i arăta ce o să i se întâmple dacă nu colaborează. De aceea, nici nu e nevoie de mai mult, cred că a prins ideea, iar când o să discute cu noi, o să i se pară că e foarte norocos. Trebuie să dai iluzia că știi deja totul, nu pui întrebări, vorbești despre viața lor de agenți și Regat și dintr-o dată, își imaginează că ai mai multe răspunsuri și că oricum nu are rost să nege ceea ce spui. De ce să riște să fie torturat dacă oricum nu-ți dă informații importante? De ce să nu colaboreze dacă ceilalți l-au abandonat?

Asclepius dădu din cap, dar nu comentă. Nu avea experiență în astfel de situații și fusese ales tocmai pentru că semăna întâmplător cu o persoană despre care se spunea

că-i era apropiată lui Karl. Dar şi asta era o speculaţie, pentru că nu aveau de unde şti cine-l pregătise şi nici agentul nu avea să le spună. Radus îi zâmbi din nou. Cam încăpăţânat pentru rolul pe care trebuia să-l joace, iar el se îndoia şi de capacitatea lui de-a se folosi de indicaţiile pe care i le dădea.

– Un prizonier nu mai face în mod normal parte dintr-un sistem după ce a fost capturat. Trebuie să-i fie clar că nu are cum să evadeze, iar viaţa lui de acum încolo se va desfăşura în mediul controlat de noi. Pentru că agenţii *anh* nu au familie şi sunt doar produse ale eugeniei, legăturile de prietenie între ei nu sunt încurajate, ci doar cele de subordonare şi de fidelitate faţă de maestru şi rege. Cu foarte puţine excepţii, le lipseşte experienţa unei vieţi adevărate, aşa că putem încerca să-i insuflăm ideea că a fost minţit şi că lumea reală nu este aşa cum i s-a prezentat – broasca din iaz nu ştie nimic despre ocean, aşa cum a spus cineva.

– Sau omul din peşteră nu vede decât umbrele lumii reale.

– Exact, sper că punerea în scenă de mai devreme a atins vreo informaţie ce i s-a dat în timpul pregătirii. În fond, agenţii *anh* nu sunt nişte ignoranţi, altfel nu ar putea fi eficienţi. Revenind, cine interoghează trebuie să fie sincer prin tot ce spune şi face, iar expresia feţei să-l convingă pe celălalt că-l consideră o fiinţă umană, demnă de-a fi ascultată. E important să i se dea o şansă de a-şi prezenta punctul de vedere, pentru că fiecare om are o poveste de spus şi trebuie doar să i se asigure atmosfera potrivită pentru asta.

– Eu ce am de făcut? îl întrebă Asclepius întorcându-şi privirea de la tablou.

Radus îşi frecă mâinile într-un mod ce-i inspiră lui Asclepius apropiere.

– Nimic special. Să-i observi starea, să-ţi faci meseria de prim-vindecător dacă e nevoie. De restul mă ocup eu, pentru că sper că simpla ta prezenţă va deschide o cale de comunicare spre conştiinţa lui. Trebuie doar să

te arăţi îngrijorat, să încerci să te apropii de el, dar fără să forţezi nota. Lasă-l să aibă impresia că a făcut primul pas, că te-a atras de partea lui.

Asclepius dădu din cap că a înţeles. Era destul de amărât de rolul pe care trebuia să-l joace, dar nu avea de ales.

– Este pregătit! îi anunţă Swen-A, unul dintre monopozi.

– Foarte bine, exclamă Radus, mulţumit de parcă ar fi aşteptat cu nerăbdare să înceapă interogatoriul. Rămâi lângă perete, îi spuse lui Asclepius. Nu vreau să te vadă imediat ce intră în cameră.

Tânărul se retrase lângă discul solar, iar Radus se întoarse la birou. Cu mişcări rapide aranjă obiectele din Regat ca pentru a le pune mai bine în valoare. Turnă chiar şi apă într-un pahar şi-l aşeză la îndemână.

– Puteţi să-l aduceţi, comandă apoi, în timp ce faţa i se destinse şi un surâs liniştitor luă locul expresiei preocupate de mai devreme.

Karl pătrunse în încăpere, susţinut de doi monopozi, ceea ce-l forţa să păşească într-un mod săltăreţ şi ciudat. Cei doi îl aşezară pe scaunul din dreptul biroului şi se retraseră pe-o latură a încăperii. Karl arăta palid, părul blond îi atârna încâlcit, iar Asclepius fu uimit de cât de tânăr părea. Trupul i se chircea de parcă ar mai fi suferit încă. Avea mâinile legate la spate şi asta îl făcea să nu stea prea confortabil. Ochii i se mişcau prin odaie, dar într-un mod destul de haotic, astfel încât Asclepius se îndoi că putea observa cu adevărat ceva. Pe el nici nu îl văzuse.

– Cum te simţi? întrebă Radus zâmbind deschis şi, pentru că agentul nu-i răspunse, continuă pe acelaşi ton apropiat: îmi cer scuze că a trebuit să treci prin tot acest coşmar. A fost greşeala noastră, nu a ta, şi o să mă asigur că, de acum, lucrurile vor merge mult mai bine, mai ales dacă te hotărăşti să fii receptiv la cele câteva aspecte pe care trebuie să le lămurim.

Karl încetă să mai tremure şi-şi mută încet privirea spre birou. Mulţumit că-i atrăsese atenţia, Radus îşi frecă din nou mâinile.

– Foarte bine, zise. Aşa mai merge. Cum te numeşti?

– Karl Senn, bâigui acesta.

– Foarte bine. Nu e greu, iar eu nu sunt aşa de rău, nu-i aşa? Din ce zonă a Regatului eşti?

Karl dădu semne de nelinişte, dar nu din cauza întrebării, ci a mâinilor care începuseră din nou să-l doară. Legăturile îl strângeau prea tare şi dintr-o dată i se făcu sete, stând cu ochii la paharul de pe birou. Radus îi observă frământarea, dar nu spuse nimic.

– Hai, că nu-i greu, îl încurajă el.

– Sunt din capitală...

– Foarte bine! De cât timp ai terminat pregătirea de agent şi cine ţi-a fost maestru?

Celălalt se crispă.

– Ce e? Nu vreau decât să-mi confirmi ceea ce deja ştiu, îi spuse, pentru că trebuie să completez dosarul tău, şi-i flutură în faţa ochilor câteva foi transparente pe care pulsau şiruri de date. Hai să zicem, se hazardă el, că de abia ai terminat pregătirea şi asta-i printre primele tale misiuni, nu-i aşa? După vârstă, nu aş zice că ai multă experienţă, iar asta e bine, zise ridicând o mână. Nu te pot acuza de cine ştie ce, mai ales că încercarea de acum a fost un eşec. Deci, ce zici, am dreptate?

Agentul dădu din cap, simţind că i se face rău.

– Cât despre maestru, nu aş zice că este unul dintre cei consacraţi, cum ar fi Minago Neve sau Lumni Natt, trebuie să fie unul dintre cei mai tineri.

Se prefăcu că studiază o listă de nume.

– Hm! Nu cred să fie unul dintre ăştia! zise nemulţumit. Poate Ralle Genaro, ăla nou, continuă făcându-i complice cu ochiul, sau poate nu... e probabil... cum îl chema, tot antrenat de Minago...

– Sten Darr, îl completă Karl, aproape fără să-şi dea seama.

– La el mă gândeam. Ei, asta-i tot. Nu a fost greu, nu-i aşa? Mai trebuie doar să autentifici formularul şi gata.

Radus se ridică şi-i întinse o foaie, apoi începu să râdă.

– Îmi cer din nou scuze, exclamă şi se repezi să-i elibereze mâinile. Ce prostie, cum s-o faci aşa legat?

Confuz, Karl îşi depuse amprenta palmei drepte în cadranul indicat.

– Foarte bine, te-ai descurcat excelent! îi spuse cu prefăcută admiraţie. Vrei apă?

Karl bău, gata să se înece.

– Vezi că ştim şi noi ce-i mila? Nu suntem, cum se spune, suflete de piatră. Ştim şi noi să-i iertăm pe cei care au greşit fără voie, iar în cazul tău, care ai fost trimis atât de slab pregătit să faci treaba unui agent cu experienţă, ăsta este şi cazul. O să vezi că nu ţinem minte răul, dacă vedem că persoana îşi înţelege greşelile şi doreşte sincer să se îndrepte. *De vor fi păcatele voastre negre ca noaptea şi tot le voi albi pe toate.* Nu aşa se spune? Chiar dacă regii voştri au uzurpat dreptul lui Um şi i-au furat trupul, şi voi acceptaţi preceptele noii religii, nu-i aşa, nu ca necredincioşii din Republică?

– Da, suntem credincioşi lui Um!

– Vezi, deci ne asemănăm destul de mult. Nu ai de ce să-ţi faci griji! Nu se spune că şi omul omorât de păcat, tot va trece prin nenumărate transformări înainte de bătălia finală pentru salvarea lumii din mâinile Celui Rău? Sigur că nu te vom omorî, era doar o figură de stil, vreau să spun că ai şanse să vezi adevărată faţă a lucrurilor şi să o iei pe drumul cel bun, abandonând viaţa păcătoasă de agent şi îmbrăţişând adevărata formă a credinţei.

– Nu ştiu ce vreţi să fac, spuse Karl, observându-l de abia atunci pe Asclepius, care rămăsese nemişcat la locul lui.

– Nu? zâmbi larg. Să recunoşti că Regatul, ca orice stat, mai face şi greşeli cum a fost cea de a te trimite aici. Eşti de acord cu mine?

– Da, răspunse Karl fără să se gândească prea mult.

Nu-i mai era rău, dar durerea din mâini nu înceta.

– Vreţi să strig împreună cu iniţiaţii, să aduc laudă celui care m-a iertat!

Radus râse cu poftă făcându-i cu ochiul lui Asclepius, a cărui faţă rămase impasibilă.

– Ai deci şi simţul umorului! Am impresia că o să ne înţelegem bine. Ce zici, Republica şi Regatul nu greşesc

să se opună unul altuia?

– Cred că da.

– Ce crezi că se ascunde în spatele diferendelor, credinţele, setea de câştig sau altceva?

– Credinţa desigur, cei din Republică se închină doar ştiinţei.

– Foarte bine. Aici Cominternul şi Regatul se aseamănă destul de mult şi ar putea să fie în relaţii mai bune decât sunt din cauza controversei cu Um şi cu ultimul lui loc de odihnă. Dacă Regatul i-ar preda trupul, multe lucruri s-ar rezolva în relaţiile dintre noi, dar continuă, îl îndemnă, gata oricând să-i dea apă la moară.

Ce proşti şi agenţii ăştia! Să trimită pe unul complet nepregătit! Chiar dacă nu ştia mare lucru, tot era un bun material de lucru, măcar pentru studierea puterilor *anh* sau pentru posibilitatea de a-l recruta ei înşişi şi a-l folosi ulterior după reeducare. Existau multe variante, iar Karl era foarte tânăr şi asta îl făcea un candidat ideal pentru transformare. *Cum de au riscat cu tine?* se întrebă Radus.

Completă o nouă declaraţie conform căreia Karl credea că Regatul greşise când îl trimisese în misiune. Adăugă apoi că regele Cedrin Rardson refuzase să colaboreze cu Cominternul şi să predea trupul lui Um, pe care îl păstra în Cripta Regilor. O declaraţie destul de periculoasă pentru cineva din Regat! *Ce atâta tevatură cu întoarcerea lui Um în Comintern? Eu l-aş fi înapoiat bucuros, în loc să stau şi să asist cum două state se aliază împotriva mea!* gândi Radus.

Îi dădu lui Karl să autentifice şi această declaraţie, ştiind că agentul nu prea mai avea scăpare. Radus avea să se folosească de cuvintele lui de fiecare dată când ar fi încercat să se opună.

– O persoană care acţionează într-un anumit mod faţă de noi este îndreptăţită să se bucure de acelaşi tratament. Şi acum, vrei să te ajut să înţelegi cu ce ai greşit împotriva Cominternului?

Karl dădu repede din cap, gata să accepte orice pe moment. Trebuia să-i dea lui Radus impresia de slăbiciune. Din fericire, acesta nu ştia de câte ori trecuse prin situaţii

asemănătoare şi credea că îl sperie cu ameninţări sau îl momeşte cu promisiuni. Îşi căută în minte un citat potrivit situaţiei şi răsuflă uşurat, descoperind ceva numai bun.

– În cartea iertării se spune: *Şi eu am fost lepădat dimpreună cu toţi aceştia şi chiar mai mult decât ei. Aşadar, după bunătatea TA, fă-mă vrednic a primi iertarea, iar prin puterea acestei iertări – nădejdea unei noi vieţi.*

Radus zâmbi larg. *Asta s-o crezi tu, scârnăvie trădătoare, că o să ai parte de bunătate când ai vrut să ataci lucrarea lui Um! Prostiile Regatului nu se mai termină! Să rişti atât pentru a pune mâna pe singura copie a cărţii lui Um, păstrată la templul Rehnhust!*

– Aşa este, îi zise în schimb. O să am mare grijă de reeducarea ta!

Imaginea despre sine se modifică în bine sau în rău pe tot parcursul vieţii pentru a se potrivi cu faptele pe care un om le comite, spusese Um, iar Radus voia să se asigure că agentul va beneficia din plin de o astfel de schimbare.

9.

Oamenii numesc trădare când nu înţeleg că evenimentele îşi pun amprenta asupra celorlalţi şi-i obligă să acţioneze într-un anumit fel.

(Voci)

*

În noaptea aceea, Adrew nu dormise prea bine. Cu o seară înainte, Ralle îl contactase din nou, iar el simţise imediat că se întâmplase ceva. Îl anunţase să se pregătească, pentru că urma să i se dea o nouă misiune.

– Pot primi mai multe informaţii în acest moment? întrebase, deşi era puţin probabil să afle mai multe.

– Deocamdată atât! Vocea lui Ralle răsună rece. Unul dintre oamenii mei o să ia legătura cu tine.

Adrew observase deosebirea pe care Genaro o făcea între el şi agenţii de care se ocupase până atunci, dar nu

comentase. Ce însemna pentru el personal îndepărtarea lui Sten? În mod normal nimic, dar acum că prim-agentul căzuse în dizgrație, trebuia să fie mai atent. Colaborarea cu Ralle nu prevestea nimic bun.

După ce încheiase discuția, nu mai reușise să adoarmă și-și petrecuse noaptea întrebându-se unde avea să fie trimis. Ar fi vrut să discute cu Sten, însă trebuia să aștepte să-l contacteze el primul. Nu știa cu certitudine ce se întâmplase în capitală, pentru că lipsise în ultimii ani cât își construise noua identitate în Republică, totuși, maestrul Lumni avusese dreptate când îi spusese: *Dușmanii sunt prieteni, iar prietenii sunt dușmani. Nu te grăbi să împarți oamenii în grupuri.* Și iată că acum, îndepărtarea lui Sten îl neliniștea și descoperea că avea mai multă încredere în el, decât în Ralle Genaro. Lucrurile se complicaseră foarte mult.

*

După-amiaza îi descoperi pe podul unde trebuiau să se întâlnească cu unul dintre prietenii lui Remi. Câteva clădiri din secolele trecute se oglindeau în râu, iar cupola împrumuta culorile arămii ale apusului, în timp ce crăpăturile de pe suprafața transparentă erau tot atâtea urme ale unor creaturi fantomatice. Orașul era unul dintre cele mai vechi din Republică, însă situația din ultimele decenii îl lăsase în afara evenimentelor.

Prietenul lui Remi, Tarlo Laurel, cel cu care ar fi trebuit să se întâlnească cu o seară înainte, îi era copie fidelă, la fel de mic și de scârbos, dar de o răutate bine studiată, ce i se citea pe față în special când se uita la Adrew. Acesta observase și se mirase. Ce să aibă cu el? Remi îi spusese că se ocupa de unul dintre grupurile de Tineri Luptători. Oricum, arăta spilcuit și sigur pe el când dezvolta teoria lipsei de vină.

– Nu cred că băieții mei au făcut vreo prostie. Nu cred c-au vreo legătură cu incendiile, le spuse clătinând violent din cap. E posibil să fi profitat de ocazie, să se fi distrat

şi ei, că doar sunt tineri, dar să pună ei focul? Asta nu. Nu e posibil.

Adrew vru să intervină, dar Remi îi făcu semn să tacă.

– Din experienţa mea de până acum, zise în schimb, experienţă care e atât de insignifiantă că nici nu merită pomenită, am reuşit să deduc că oamenii noştri nu sunt niciodată vinovaţi.

– Dar ce ..., încercă bondocul să-l întrerupă.

– Şi cum spuneai că-l cheamă pe individul ăsta?

– N-am zis cum îl cheamă.

– Atunci, zi odată...

Adrew începu să se neliniştească. Era obişnuit cu ciudăţeniile lui Remi, dar nu înţelegea tonul discuţiei.

– Ia ascultă, ce-ar fi să vezi dacă nu-i vreo veste de la centru! auzi vocea lui Remi retransmisă prin intermediul *pseudoclathrinului.*

Adrew înţelese mesajul şi-i lăsă să discute. Era sigur că Tarlo avea să fie mai deschis dacă rămânea singur cu Remi.

Se îndreptă spre fosta clădire a Adunării Coloniştilor şi traversă parcul unde un creier vegetal amenaja primele alei cu iarbă şi tufişuri scunde. Se uită înapoi, dar Remi şi Tarlo nu se mai deosebeau cu nimic de statuile de la capătul podului. Se gândi să intre într-unul dintre barurile de la marginea râului, dar renunţă. Niciunul nu era destul de select pentru ziua aceea. Mai târziu, se opri pe scara mimetică a Adunării. Una dintre drone îl survolă, îl scană, dar nu-i ceru să se ridice. Ochiul ei, o serie de cercuri concentrice, îl fixă câtva timp, apoi se retrase.

Un lucru nu îi dădea însă pace. Un ecou în minte, ca o amintire pe care nu reuşea să o recupereze. O plajă, valuri, ameţeala de-a fi în Reţea. Imaginea lui Yoshida. Scutură din cap şi înghiţi în sec. Senzaţia dispăru, dar teama nu. Un semnal de alarmă. Era în pericol, deşi nu ştia încă ce-l ameninţa.

Trebuia, totuşi, să asculte discuţia cu Tarlo, aşa că deschise un canal spre Remi.

– Nu este ceea ce crezi, tocmai îi spunea acesta, pentru că aici nu-i vorba de activităţi subversive. Să ne opunem

experimentelor genetice e una, să incendiem nişte laboratoare, e cu totul altceva. Tinerii Luptători nu se opun statului, militează doar împotriva folosirii nepotrivite a ştiinţei.

Vocea lui Remi sună înfundat când continuă.

– Poate că laboratoarele astea semiclandestine aveau legătură cu experimentele genetice, de unde ştii că nu-i aşa?

Urmă o pauză.

– Chiar şi aşa, nu le-am fi distrus, am fi organizat proteste, am fi atras atenţia comentatorilor din Reţea. Doar ştii cum lucrăm!

Tarlo părea sincer.

– Şi spui că acest tip, Yonis, nu-i implicat...

– Nu e! Au primit o informaţie şi s-au dus s-o verifice, dar n-au aflat mare lucru.

Tarlo era tolerant.

– Am încredere în ei, deşi perspectiva războiul îi înnebuneşte pe tineri. Se folosesc mulţi de ei...

– Sunt sigur că se folosesc şi unii de alţii, dar nu asta-i problema. Vorbeşti de parcă n-ar fi murit nimeni.

– Dar chiar aşa şi e! protestă Tarlo.

– Eu am auzit altceva. Sigur, în rapoarte nu scrie nimic, dar sunt nişte tipi care, de când cu incendiul, nu s-au mai întors acasă.

– De unde-ai aflat povestea asta? Tarlo suna sever.

– Pe unii i-am cunoscut şi eu. Ştiam că lucrau pentru armată.

– Poate c-au fost mutaţi în alt sediu. Proiectele acestea strict secrete îşi schimbă locul tot timpul. Poate mai sunt şi alţii care vor să şteargă nişte urme. N-ar fi imposibil. De fapt, n-ai nicio dovadă. De ce te legi numai de Yonis şi de băieţii lui?

Adrew şi-l imagină pe Remi clătinând din cap.

– Şi asta-i posibil – numai că Armata n-am văzut-o, dar pe Tinerii tăi, da! Şi nu-mi vorbi de dovezi, mie nu-mi trebuie aşa ceva.

– Poate-au fost atraşi acolo doar ca să se poată da vina pe ei. Am discutat cu Yonis, dar nu ştie nici el prea multe. S-au dus într-adevăr în zonele incendiate, dar nu când

au avut loc incidentele. Eu îl cred, pentru că ne-a ajutat foarte mult în trecut.

Remi deveni mai circumspect.

– Te-o fi ajutat, dar în locul tău l-aş verifica din nou. Se întâmplă lucruri ciudate în ultima vreme. Nu strică să fii atent. Mai ales că suntem atât de aproape de graniţă. Mai ales că suntem aproape de Regat! Ce-ar fi să vorbesc personal cu Yonis ca să-mi explice el ce s-a întâmplat? Mă pricep la oameni mai bine decât tine, ştii asta.

Un timp tăcură amândoi, iar Adrew simţi o nelinişte în Reţea de parcă între cei doi ar fi avut loc un schimb de informaţii care lui îi scăpa.

– Cred c-ar fi cazul să-l chem, spuse Tarlo tărăgănat. Mă aşteaptă în levitator şi nu cred c-o să se înnebunească după ce-o să-i zici.

– Şi dacă n-o să-i placă şi-o să se înfurie – ce-i cu asta? Ce mare lucru e Yonis ăsta? întrebă Remi prost dispus.

Adrew se hotărî să se ducă să-i arunce Luptătorului o privire. Coborî spre râu şi îl văzu pe Remi în mijlocul podului, făcându-i semn cu mâna. Era cald, era apăsător. Ştia că spre seară trebuia să se ducă acasă, că avea treburi ce nu mai puteau fi amânate, dar parcă îi pierise tot cheful.

– Ce părere ai? îl întrebă Remi. Cred că ne-am găsit omul.

– Aşa se pare. Să vedem ce-are de spus.

Yonis se apropie, iar Adrew îşi dădu seama că Remi avea dreptate. Tânărul ascundea ceva, deşi putea să fie un lucru ce nu avea legătură cu ancheta lor. Totuşi, era ceva cunoscut. O vibraţie în aer. O umbră. Yonis îi salută degajat.

– Ei, ce-ai de zis despre incendii? îl întrebă Remi direct.

– Nu ştiu nimic despre asta, le spuse acesta arogant. Suntem un grup care se ocupă de probleme sociale, nu unul de huligani.

– Nu s-ar zice, îl întrerupse Remi.

Yonis ridică din umeri şi privi în treacăt spre Adrew. Acestuia i se păru că desluşeşte o expresie mirată în ochii tânărului. Parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia. Să-i transmită ceva.

– Clădirile erau abandonate şi nu aveţi nicio dovadă,

doar bănuieli, care nu fac două parale după părerea mea.

– Eu am mai aflat câte ceva despre asta şi, dacă nu te potoleşti, o să am grijă s-o încasezi şi tu, şi prietenii tăi!

Ameninţarea lui Remi se ridică în aer, pluti de trei ori deasupra capetelor lor şi apoi, rotindu-se şi răsucindu-se, se aşeză la pândă deasupra râului.

– Eşti nebun dacă-ţi închipui că mă sperii pe mine! îi zise Yonis, privindu-l cu dispreţ.

Pentru el discuţia se încheiase, aşa că le întoarse spatele şi se îndepărtă în grabă. Apoi, păru că şovăie, pentru că se opri şi se uită lung la Adrew. Tarlo ridică din umeri şi-l urmă scuzându-se.

Rămaseră singuri în mijlocul podului, uitându-se unul la altul.

– Putem încheia, Adrew, spuse Remi încruntându-se. Până la urmă, e ziua noastră liberă, iar eu mai am şi-altele de făcut.

Adrew rămase singur, neştiind încotro s-o apuce. În ultima vreme, comportamentul lui Remi se schimbase. Se gândi la întrevederea cu comandorul Tars Denden şi simţi că treburile lui Remi erau legate de acesta. Poate avea probleme? De fapt, îi spusese foarte puţine lucruri despre trecutul lui. Nu avea familie, fusese în război, cam asta era tot. Poate exista mai mult de atât. Trebuia să fie atent, pentru că legăturile din Regat nu-l puteau ajuta. Era pe cont propriu, iar dacă greşea, nu-l aştepta decât moartea. Îşi aminti ce îi povestise Remi despre agenţii *anh* şi îl luă cu frig.

Se îndreptă spre maşină fără să-l vadă pe Remi, care se oprise la o oarecare distanţă. Adrew era destul de uşor de reperat, pentru că avea ceva diferit în felul în care-şi ţinea capul. Putea fi de la accident sau ca urmare a operaţiilor şi recuperării, dar doctorii îi spuseseră că era puţin probabil. Altfel, era un tânăr obişnuit, şaten şi destul de firav, ca mulţi alţii care suferiseră de lipsuri în timpul Războiului. Remi îl privi gânditor cum se urcă la volan şi porneşte de pe loc. Scuipă în direcţia râului. Ceva îl nemulţumea şi tare ar fi vrut să ştie ce...

*

Adrew deschise uşa şi pătrunse în apartamentul ce mirosea a închis. Pe mobile se aşternuseră huse de praf de două zile grosime, iar lumina se revărsa rece din tavan. De deasupra, se auzea scârţâit de lemn uscat şi paşi ce dădeau târcoale încoace şi încolo. Nu ştia cine locuia sus. Fostul proprietar murise cu un an înainte şi nimeni nu se prezentase să-l închirieze. Poate câţiva vagabonzi, vreun cerşetor. Oricum, nimeni care să-l tulbure.

Se simţea fără chef. Nu ar fi fost rău să doarmă, mai ales că nu avea idee ce urma să facă în continuare. Trebuia să-l aştepte pe Ralle să ia din nou legătura cu el, dar nu avea decât o idee vagă legată de cum urma să se descurce în continuare. Fusese abandonat? Sten dispăruse, iar el era singur. Ce avea să se întâmple mai departe? Nu avea încredere nici în Genaro, nici în capacitatea maestrului Minago de a raţiona.

Opt ani de muncă aruncaţi la gunoi şi, tocmai când îşi construise o viaţă, trebuia să o ia de la capăt. *Dacă aş face lucrurile de mântuială*, gândi, *ar pune imediat mâna pe mine!* Povestea lui Remi nu-i dădea pace şi, pentru prima dată în ultimii ani, se simţea supravegheat. Auzi din nou paşii de deasupra. L-o fi urmărit cineva? Dar nu. Se duse în dormitor şi se trânti pe patul ce mirosea şi el a aer închis. *O să găsesc o soluţie*, îşi spune şi între timp adormi adânc şi ireversibil, parcă.

*

Valuri. Plaja fierbinte. O voce adusă de vânt.

Ce faci, hoţule? Crezi că eşti în siguranţă?

Yoshida îl privea cu ochii de-abia mijiţi ca două felii de întuneric pe fundalul strălucitor al reţelei. IA-ul reuşise să deschidă un canal de comunicare cu el, depăşind graniţele Reţelei din Republică şi intrând direct în fluxul *anh*. Adrew se răsuci neliniştit în somn.

Cum m-ai găsit?

Yoshida râse. Avea buzele pline şi roşii şi tenul ireal de neted. Purta pantaloni albastru închis şi o robă întunecată cu un imprimeu schimbător, amintind de reclamele din Republică.

Te-am urmărit. Crezi că mi-a fost greu? Aşa cum tu ai intrat în Reţea, am reuşit şi eu să te urmăresc şi să-ţi intru în flux. M-am luat după urmele pe care le-ai lăsat.

Palmele cu degete lungi se mişcară prin aer, întruchipând nişte paşi uriaşi.

Dispari!

Prezenţa lui Yoshida îl indispunea, de parcă ar fi atras o atenţie nedorită asupra lui.

Mă pui în pericol!

Şi crezi că-mi pasă? Nu tu m-ai deranjat primul?

Adrew se răsuci din nou în somn, împingând cearceafurile jos din pat. În flux, îl trânti pe Yoshida în mijlocul valurilor, încercând să-l facă să tacă.

Bine, spuse acesta în timp ce se ridica ascultând vuietul mării. *Se pare că nu-ţi place să-ţi intru în spaţiul personal! Oricum, eram curios dacă pot merge mai departe. Par să fie atâtea lucruri dincolo de tine. Dar fie, o să continuăm discuţia altă dată. Chiar te pun în pericol!*

Lui Adrew i se făcu frig. Temerile lui erau îndreptăţite. Figura lui Yoshida se eStrompă până când deveni transparentă şi dispăru odată cu vântul.

Cine mă ameninţă? Aşteaptă! Nu pleca acum!

*

Când se trezi, era noapte, iar lumina încă mai ardea în tavan. Era buimac, dar şi alert, de parcă ar fi simţit pericolul. Sări în picioare şi dădu cu ochii de Yonis, aşezat comod într-un fotoliu. Tânărul avea întipărită pe faţă o expresie ironică. Rămase nemişcat, incapabil să ia o decizie, apoi se scutură de teama ce-l paraliza. Dinspre celălalt venea un sentiment cunoscut, o linişte care probabil că-l înşelase până atunci şi-l împiedicase să se trezească. *Umbră. Nu-ţi mai recunoşti prietenii?* îi simţi gândurile şi se lăsă la loc

pe pat. Yonis râse de confuzia lui. *Credeai că eşti singur aici? Marele agent Sten nu prea te-a ţinut la curent!*

Adrew înghiţi în sec. Yonis era agent *anh* ca şi el, dar descoperirea asta nu-l linişti prea mult.

– Ce cauţi aici? îl întrebă cu prudenţă, folosind cuvintele.

– Nu ai fost anunţat de venirea mea? îi întoarse celălalt vorba.

Adrew dădu uşor din cap. Se ridică şi se apropie de ferestrele camuflate. Privi afară prin deschizătura lor. Strada era liniştită. Nimeni nu pândea casa. *Şi acum? Nu ar fi trebuit să vii! Dacă te-a urmărit cineva?* Yonis dădu din mână a lehamite. *Nu-ţi face probleme. Oricum, n-o să te mai întorci aici.* Se ridică brusc şi privi în jur cu dispreţ. *Ce mizerie. Nu ai găsit ceva mai bun?* Adrew ridică din umeri. Parcă asta avea vreo importanţă. *Unde mergem?* Yonis nu-i răspunse imediat. *O să ţi se dea o altă însărcinare din ordinul prim-agentului Genaro. Trebuie să plecăm acum.*

De ce atâta grabă? dar nu-i răspunse nimeni. Yonis deschisese deja uşa şi-l aştepta nerăbdător în prag. Adrew nu avea voie să întârzie, aşa că-şi luă haina şi-l urmă şovăind, aruncând o ultimă privire în urmă. Camera aproape goală nu părea să fi fost locuită vreodată, iar dacă el avea să dispară, ce rămânea în urmă? Câteva obiecte impersonale, nimic care să-l lege de vreun loc. Stinse lumina şi închise uşa cu grijă. La etajul de deasupra, se auzeau voci certându-se şi undeva, se trânti o altă uşă. Yonis o luase înainte pe scări, iar Adrew îl văzu urcându-se într-un levitator destul de modern. Se aşeză lângă el, fără un cuvânt.

O luară spre râu. Noaptea era tăcută, dar niciunul dintre ei nu avea chef de vorbă. Adrew se uită gânditor pe fereastră. *Unde mergem?* Niciun răspuns. Se întoarse spre profilul palid al celuilalt şi încercă să-l sondeze, dar nu reuşi să simtă nimic. Yonis ridicase o stavilă între ei şi nu putea să se uite dincolo de ea. Pulsul i se acceleră când văzu un zâmbet fugar pe faţa bărbatului. *De ce ţi-e teamă? Agentul Genaro are grijă de toate! O să-ţi găsească şi ţie un loc.*

Focul apăru pe cer ca şi prima oară, un halo roşiatic ca

iluminația orașului pe când mai exista. În aer – mirosul de fum și de sticlonit încins acoperea adierea rece venită dinspre apă. În apropiere, exista un teren viran – deja Adrew înțelesese cum Luptătorii își alegeau clădirile pe care să le incendieze, așa că, în momentul în care casele începură să se rărească, știu că se apropiau de un depozit.

Lăsară mașina într-o parcare și dincolo de ea văzură focul ce se înălța deasupra unui petec de pădure. *Ce facem aici?* Adrew rămase nemișcat lângă mașină, și apoi capul i se smuci în lateral ca și când ar fi fost lovit peste obraz. Yonis se oprise la câțiva metri distanță și îl fixa zâmbind. La lumina flăcărilor, gura îi părea o linie tăiată în față.

A fost planul lui Genaro? Să dai foc laboratoarelor? întrebă Adrew.

Yonis ridică din umeri.

Aveau legătură cu Cominternul, cu experimentele genetice, și trebuiau distruse. Nu a fost greu să mă infiltrez, să-l păcălesc pe Tarlo, să-i pun să dea foc. Nici nu-ți imaginezi ce va urma. Adrew gemu. Ce îl interesau pe el toate astea! *Să nu crezi că vreunul dintre oamenii agentului Sten o să scape cu viață! Dar n-o lua personal, nu am nimic cu tine!*

Adrew nu mai așteptă continuarea. O luă la fugă printre pomi, simțindu-se o țintă și respirând cu greutate, pentru că fumul era gros și înțepător. Auzi muzică. Era melodia de acompaniament a celuilalt incendiu, aceleași alămuri lovite ce tremurau o dată cu aerul fierbinte, aceleași sunete grave ale sintetizatorului, aceleași lovituri de tobe și aceeași voce obraznică și plină de siguranță a lui Yonis intrându-i în minte.

Unde te duci? Ralle Genaro n-are ce face cu gunoaiele agentului Sten. O să fii încă o victimă a Tinerilor Luptători în timp ce eu o să ajung înapoi în Regat. Nu o să rămână nimic din tine... ca și când n-ai fi existat niciodată!

Înțelegea ce se întâmpla, înțelegea că se vorbea despre moartea lui, dar nu voia să accepte asta. Nu putea să-și termine viața în acest fel, omorât de un alt agent într-o dispută internă, fără niciun rost și fără glorie.

Se apropie de poarta depozitului. Era nebunie curată

să intre acolo, în mijlocul fumului, dar nu era nimeni în jur, doar cubul translucid pe care imprimaseră muzica, abandonat pe o grămadă de pietre. Mai departe, era parcat transportorul Tinerilor Luptători. Ceva se întâmplase, ceva le întrerupsese petrecerea. Yonis se apropie, împingându-l spre incendiu. Adrew deschise uşile din spate ale transportorului. Interiorul era gol, în afară de o cutie plină cu un explozibil destul de puternic ca să distrugă tot cartierul, nu numai un depozit.

Pe scaunul şoferului, găsi în sfârşit o apărătoare pentru faţă. Muzica se opri o clipă, apoi, până să ajungă la uşa depozitului, se porni din nou. Parcă focul nu mai avea puterea de altă dată, doar fumul era mai gros. Acum nu îl mai deranja, deşi îi lăcrimau ochii.

Înăuntru nu era lumină. Dădu drumul pseudolicuricilor, care nu îl ajutară prea mult. O luă încet înainte şi se împiedică de un corp ghemuit pe jos. Se aplecă şi-l recunoscu pe unul dintre Luptători. Mai încolo, încă unul şi încă unul, agăţaţi de prima treaptă a unei scări metalice. Yonis făcea curat înainte de plecare! Păreau morţi de câteva ore şi atunci, se întrebă cât de gravă o fi fost situaţia în Regat, dacă Genaro se hotărâse cu atâta uşurinţă să scape de el. *Încearcă să-l lase pe Sten fără sprijin,* gândi. *Să pună pe seama lui încă un eşec!*

Simţi un fior rece şi se feri la timp pentru a nu fi lovit de unul dintre discurile din arbaleta lui Yonis. Acesta apăru din întuneric, îşi abandonă camuflarea şi se repezi spre el. Adrew începu să fugă, ştiind că pseudocorpul nu îl va ajuta să câştige lupta. Trebuia să se distanţeze, să se ascundă, dar nu avea unde să se ducă. O porni pe scara ce ducea la etaj.

Sus, lumina era mai puternică, iar din pereţi izbucneau flăcări albastre. Se uită la tavanul ce părea putred, de parcă ceva ar fi mocnit în el. *O să se prăbuşească precis,* dar nu se întâmplă nimic. Focurile ardeau, dar nu mistuiau. Flăcările erau înalte, strălucitoare şi curate, consumându-se într-un mediu controlat. Doar un strigăt venit din spatele lui le determină să tremure, altfel ardeau drepte, albastre pe

margine, cu nucleu alb-gălbui.

Adrew rămase nemişcat, gata să se întoarcă. Se auzi un nou urlet, apoi vocea lui Remi răguşită, triumfătoare ca melodia ce se derula afară. Se întoarse spre scară, şovăind. Să coboare? Să rişte? Flăcările nu mai tremurară, doar se rotiră după el de parcă l-ar fi urmărit.

– Ţine, tu, împuţiciune! îl auzi pe Remi şi un ţipăt îl întrerupse. Să te saturi odată pentru totdeauna!

Adrew se întoarse şi coborî în fugă. Masca îl deranja. Nu era obişnuit să o poarte, aşa că o scoase. Jos nu mai era fum, de parcă nici n-ar fi fost niciodată. În aer, mirosea a carne arsă şi a spaimă:

– Las' că pune Rèmi lucrurile la punct. Ăsta-i ultimul incendiu pe care-l aprinzi şi pe care-l sting! Am mai prăjit eu mulţi ca tine!

Îi era teamă, dar mai făcu câţiva paşi. Ajunse până la o uşă şi se uită înăuntru. Remi şi cu Yonis. Focul stătea liniştit în jurul lor de parcă cineva l-ar fi stăpânit. Yonis încerca să îl apuce pe Remi de gât cu mâinile lui de *umbră*, fără să-i poată face nimic. Adrew simţi că i se strânge Stomacul. Ar fi plecat, dar nu avea niciun rost. Remi îi rânji tâmp în timp ce-l prinse mai strâns pe Yonis.

– Ce-i cu tine de eşti aşa speriat în seara asta? îi spuse amuzat. Eu sunt periculos, zici? continuă, deşi Adrew nu-i răspunsese. Nici vorbă. Toţi durii s-au curăţat în război. Eu doar îmi fac treaba.

Lui Adrew i se păru că vorbea aiurea. Poate era din cauza şocului, poate se intoxicase cu fum. Remi se uită la el şi rânji. Era tot el cel dintotdeauna, doar mai transpirat. Yonis urlă spre Adrew, folosind vorbe de această dată:

– Ajută-mă ! Pentru numele lui Um, opreşte-l!

Faţa lui Yonis plină de durere, vocea răguşită, ochii speriaţi... *Ei, ei, dar cine te crezi?* Remi stătea în mijlocul incendiului, flăcările nu-l atingeau, doar îi mângâiau urechile, i se amestecau în păr, îi alunecau uşor de-a lungul gâtului, pe braţe, spre mâini, apoi spre ceafa lui Yonis. *Ce prost să te foloseşti chiar de foc!*

Adrew o luă la fugă şi ieşi afară la aer, cât mai departe

de depozit. În urma lui, auzi un zgomot ascuţit de sticlă spartă, un strigăt scurt şi o bufnitură. Yonis avusese un accident îngrozitor, sărise pe fereastră speriat cu siguranţă de incendiul pe care-l stârnise. Cel puţin, asta avea Remi să-i spună lui Pendeln! *E prea târziu pentru mine!* gândi agentul în timp ce fugea spre levitator.

Afară îl aştepta un grup în uniformă, iar Adrew se opri buimăcit, văzându-l în mijlocul lor pe Tars Denden. Nu mai avea unde să se ducă.

Se întoarse clătinându-se, dar în spatele lui se afla Remi cu faţa murdară de fum şi cu părul zburlit.

– A vrut să mă omoare... ai venit la timp! spuse, sperând că nu-l bănuiau.

Remi clătină din cap.

– N-are rost! Te urmărim de mult! Ştim cine eşti.

Remi râse, iar Adrew îl privi buimac, de parcă nu ar fi înţeles ce-i vorbea.

– Asta fac eu. Îi găsesc pe cei ca tine...

Se terminase. Adrew nu mai trebuia să se ascundă, aşa că-şi întinse disperat *umbra*, încercând să-şi transpună suflul *anh* în trupul lui Remi. Acolo, unde ar fi trebuit să găsească miezul sufletului, nu era însă decât o flacără ce îl cuprinse strâns.

– Fiule, meseria asta nu-i pentru fitecine! îl auzi înainte să simtă arsura şi să-şi piardă cunoştinţa.

10.

Dacă străbaţi tunelul şi ieşi la lumina astrului zilei, suflete, tu vei regăsi negreşit voinţa şi dorul de viaţă!
(*Viaţa lui Um în Regat*)

*

Noua credinţă nu e părtinitoare, iar Um a luat tot ce era comun în alte religii, o serie de norme general valabile, şi şi-a bazat crezul pe dualitatea inerentă a lumii, pe antagonismul bine-rău, lumină-întuneric. În mijlocul acestui univers, l-a pus pe Cel Necuprins sau Cel Necunoscut,

opunându-l Celui Rău.

Nu este o forță în toate cele ce sunt sau se lasă bănuite? Nu sunt aceleași simboluri în atâtea locuri din lume? Nu sunt cercul, crucea, pentagonul, hexagonul tot atâtea elemente recurente, deși nu toate mistice? Și astfel, Marea Carte a luat naștere din cugetările prezente în lucrările sfinte, iar mai târziu, discipolul Diege i-a adăugat un capitol în care a povestit viața lui Um Comte, de la marea revelație avută în Nord, la moartea lui în timpul regelui Arne.

Formele geometrice au fost descoperite cu mii de ani în urmă, tocmai pentru că sunt întâlnite în natură, iar dacă aduni toate acestea, ce obții? O formă universală, care, deși nu este în toate cele ce există, conține poate toate cele ce vor fi. Oare proteina *pseudoclathrin,* cu forma ei de rețea, nu este una dintre acele rămășite ale sclipirii dintâi, ce s-a pierdut cu trecerea veacurilor, iar acum nu mai este de găsit decât cu greu și cu puterea dată de știință? Structura ei nu este oare o rămășiță a genezei pe care și rețeaua actuală de IA poate să o copieze sau să o mimeze? Iar noi nu putem fi priviți ca o oglindire, la scară mult mai mare, a aceleiași forme care în mic a fost numită poliedrul Goldberg? O formă a proteinei, ce existând în cadrul retinei umane, are legătură cu transmiterea luminii dintâi. Și nu seamănă oare mecanismele ce dirijează corpul uman cu o Rețea, cum este cea pe care o avem pentru transmiterea informației?

Pseudoclathrinul, aflat pe suprafața citoplasmei, este implicat în mecanismul ce conferă veziculelor o anumită formă, perfectă pentru funcția pe care o împlinesc: de a transporta anumite molecule de la o celulă la alta. Un set de gene guvernează deplasarea veziculelor, iar perturbările la nivelul acestora au consecințe grave asupra întregului sistem, așa cum o legătură întreruptă, un virus informațional, sau o IA coruptă pot crea confuzie în cadrul unei rețele, cum este cea actuală.

Transportul vezicular poate fi comparat cu dialogul unei IA cu alta, a unui terminal cu altul, deși transmiterea informației nu se face neapărat în același fel. Și astfel, o

structură internă, atât de mult timp ascunsă ştiinţei, se dezvăluie într-o formă care aduce cu ceea ce omul însuşi a creat prin reţelele neuronale. Prin urmare, tot ce se dezvoltă pe Galene ia inerent forme ce seamănă cu structurile pe care Cel Dintâi le-a stabilit la începutul timpului.

(Temerus, *Mutabilitatea formei*)

*

Lichidul cald îi mângâia uşor umerii şi-i susţinea trupul, având consistenţa vâscoasă a unui nămol subţire, dar incolor. Sten se lăsă purtat de senzaţia intensă de imponderabilitate pe care i-o dădea cufundarea în baia regală, nedumerit de favoarea ce i se făcea. Se relaxă, încercând să se bucure de momentul acela de libertate, fără să se mai gândească la situaţia în care se afla. Toate la timpul lor! Începu să înoate îndreptându-se spre capătul bazinului, apoi înapoi, spre scara de piatră.

În apă, se aflau miliarde de nutrimente, de celule minuscule, de naniţi care se ocupau acum de trupul lui, de cicatricele pe care le mai avea încă în urma perioadei petrecute în subsolurile palatului. Constată cu uimire că durerea pe care o simţea în umăr, darul maestrului Minago, aşa cum îi spusese el însuşi, începea treptat să se eStrompeze.

Încăperea era destul de goală, dar şi aici se vedea obsesia regelui pentru planete. Pe tavan, nanoparticulele întruchipaseră un uragan imens de praf portocaliu, ce traversa calota polului nord Marţian, antrenând nori alb-albăstrui de cristale de gheaţă. Pereţii erau împodobiţi cu imagini ale fostului Sistem solar – ale Europei şi în special, ale lui Culan Patera, craterul cu formă neregulată, ale cărui erupţii colorate, de la verde, la galben, portocaliu şi roşu, ascundeau un amestec de compuşi de sulf şi lavă bogată în silicaţi. Imaginile erau mişcătoare, iar emanaţiile efemere pluteau ca un abur deasupra bazinul din piatră. Sten se răsuci pe spate şi privi imaginile. Cel puţin acestea

îi aparţineau de drept lui Cedrin şi nu fuseseră luate fratelui său după dispariţia acestuia!

Gândurile i se rotiră în jurul regelui şi a motivului pentru care acesta devenise brusc interesat de el de vreme ce, până atunci, îl sprijinise făţiş pe Minago şi chiar fusese dintre cei care ceruseră pedepsirea lui cu asprime când îşi atacase maestrul. Astfel, chinurile deveniseră mai rafinate şi perioada petrecută în închisoare, mai lungă. Sten nu avea cum să uite asta, chiar dacă sentinţa fusese dreaptă, iar el vinovat pentru ce se întâmplase. Adevărul era că trădarea lui Ralle, atât de convenabil venită chiar înainte de alegerea succesiunii, aruncase o umbră nu numai asupra lui, care era vinovat, dar şi a lui Edrin, care îl proteja.

Ce creatură îngrozitoare, Ralle, iar maestrul atât de orb, de uşor de măgulit, gata să creadă orice, să accepte orice de la unul care nu poseda niciun talent, dar care ştia să manipuleze în mod neruşinat! *Am fost vreodată prieteni?* se întrebă cu scârbă. Nu, Ralle doar se folosise de el ca să ajungă în preajma maestrului. Şi atunci? *Minago şi Nali Teod l-au sprijinit pe Cedrin, Erst Mennon l-a preferat pe Edrin, iar Thor Ardel s-a ţinut departe de discuţii, de parcă pentru el nu ar fi contat cine era pe tron.* Sigur că asta nu era totul... Înotă spre marginea bazinului, întrebându-se dacă zvonurile despre complot nu ajunseseră şi la conştiinţa digitală a lui Rard. Era greu de demonstrat, dar nu imposibil, dacă lua legătura cu Departamentul IA şi ştia ce căuta.

Când un arcaş vrea să tragă săgeţile sale cu folos, el se îngrijeşte mai întâi de poziţia lui, aşezându-se corect în faţa ţintei. Şi voi, care vă pregătiţi de-a săgeta capul duşmanului, ar trebui să faceţi la fel. Să vă îngrijiţi mai întâi să vă puneţi în rânduială simţurile, şi apoi de buna aşezare a gândurilor voastre.

Auzi un foşnet şi se răsuci să privească dincolo de marginea de piatră. Stava Ardel se desprinse ca o umbră din întuneric şi înaintă până la paturile aşezate lângă pereţi. Era însoţită de alte două doamne de onoare, care purtau în braţe mai multe obiecte de îmbrăcăminte. După ce aşezară hainele pe un pat, Stava le făcu semn să se îndepărteze.

Sten nu se clinti. Îşi sprijini braţele de marginea bazinului şi o urmări liniştit, apropiindu-se de el. Deşi era tânără, avea un fel ciudat de a se mişca, de parcă ar fi dus povara unor ani pe care nu-i avea. Semăna destul de mult cu tatăl ei prin forma şi culoarea închisă a feţei, dar mai mult decât atât, prin aerul de superioritate pe care i-l dădeau sprâncenele arcuite şi gura subţire şi imobilă. Era înaltă şi purta haine scumpe, dar terne. Părul, prins într-un coc bogat, era împodobit cu perle, mici flori şi clopoţei de aur şi email – o risipă de podoabe ce nu i se potrivea, dar care-i indica originea nobilă. Prezenţa ei alături de rege nu era întâmplătoare, iar Thor Ardel încerca probabil să se insinueze şi în apartamentele regale, nu numai în problemele de stat.

– Măritul te poate primi, i se adresă pe un ton jos, dar rece.

Îşi ţinea mâinile încleştate şi umerii ţepeni, de parcă orice mişcare ar fi însemnat un imens efort.

Sten înclină din cap, dar nu se clinti, simţind că avea să mai urmeze ceva. Stava părea că şovăie. O examină pe furiş. Nu dorea să pară insinuant sau lipsit de respect. Trebuia să fie atent cu fiica maestrului de ceremonii. Dacă ar fi vrut, acesta l-ar fi distrus cu un cuvânt. Puterea lui era chiar mai mare decât a lui Minago, deşi Sten nu reuşise încă să înţeleagă pe ce se baza teama cu care era privit. Nu voia însă să afle în ce consta aceasta. Se concentră asupra feţei împietrite a Stavei. Îşi întinse încet mintea spre ea, uşor ca să nu o sperie, dar destul de deschis ca ea să-i simtă prezenţa. Nu întâmpină împotrivire. Continuă să coboare în vârtejul sufletului ei, de fapt propria-i imagine despre sine, un amestec de nori tulburi. Descoperi că tânăra avea în interior o planetă furtunoasă, care-l uimi. Stava părea să penduleze acum între dorinţa de a vorbi şi teama de a-l aborda direct.

O aşteptă să îngenuncheze lângă bazin şi o privi aranjându-şi poalele rochiei. Feţele le erau acum foarte apropiate. Stava avea ochii căprui pe jumătate acoperiţi de genele dese. Nu se uita la el, nici măcar nu se gândea

la el ca la o persoană, iar Sten îşi dădu seama că în locul imaginii lui, se afla faţa altui bărbat. Încercă să se concentreze asupra acelui chip, dar nu reuşi.

Cine este? Pe cine ascunzi? Îmi vei spune? O coroană argintie, Etain şi Alignak, speranţe spulberate! Cât de fragili suntem şi cât de izolaţi în mijlocul lumii... câtă amărăciune şi singurătate. Aş vrea să pot vedea mai mult. Îmi dai voie? Stava îşi descoperi degetele lungi cu unghii palide şi-i atinse uşor umărul, acolo unde cu un an înainte îi înfipseseră în carne o vergea ascuţită pentru a simula rana pe care i-o făcuse lui Minago. Cicatricea rămasă era încă dureroasă şi nicio regenerare nu reuşise să o eStrompeze. Degetele îi mângâiară ţesutul încă roşiatic, şi apoi îi cuprinseră umărul. Pe faţa Stavei se înfiripă un surâs care îi lumină pentru o clipă trăsăturile împietrite – dintr-o dată era frumoasă.

– Te mai doare? întrebă, dar nu ca şi când s-ar fi adresat lui.

Sten clătină din cap, simţind cum vârtejul din sufletul ei creştea în intensitate. Dacă s-ar fi mişcat, tânăra s-ar fi întors la realitate. Trebuia să-şi revină singură, pentru că el nu era decât un agent, iar ea, fiica unei familii nobiliare. În apropiere, se auzi un foşnet şi un zgomot de paşi. Stava tresări şi-şi retrase mâna. Expresia pierdută de pe chip îi dispăru în timp ce se ridica şi-şi îndrepta hainele. Privindu-l de sus, cu ochii încă acoperiţi de genele coborâte, i se adresă fără căldură.

– Vreau să te văd după aceea! îi spuse şi plecă fără să mai aştepte răspunsul.

Sten o urmări cum se îndepărtează. Era nedumerit. Mai avusese legături cu doamnele de onoare şi până atunci, dar acum era diferit. Era bine că nu cedase impulsului de a reacţiona la rândul lui. Stava era fiica lui Thor Ardel, care nu îi era prieten. Poate tatăl ei o trimisese, dar în ce scop, nu putea să-şi dea seama. Să-l ademenească? Nu îl credea atât de puţin abil. *Astfel de manevre i se potrivesc mai bine lui Ralle*, îşi spuse. *Thor e din alt aluat şi, totuşi, interesant că începe să se ocupe de mine!*

*

Părăsi cu regret baia fierbinte şi se îmbrăcă cu hainele aduse de doamnele de onoare. Erau simple, dar dintr-un material mai bun decât i se permitea să poarte de obicei. Totuşi, dacă regele Cedrin credea că astfel avea să-l facă să se simtă recunoscător pentru ce-i oferea, se înşela. *Regula reciprocităţii. Să te consideri obligat să întorci favorurile primite. O privire, un cuvânt aruncat de mai marele tău, răsplătite de la masa lui şi dintr-o dată simţi că-i datorezi viaţa,* gândi în timp ce-şi urma călăuza pe coridoarele de sticlonit ale palatului. *Să plăteşti de zeci de ori mai mult decât merită favorurile pe care nici nu le-ai cerut. Încearcă să mă facă să-i fiu recunoscător?* Regele Cedrin dorea ceva de la el.

Doamna de onoare se opri în faţa unei uşi din împletitură de aquamelt, decorată cu frunze galenice. Îi făcu semn să aştepte şi pătrunse în încăpere. Reveni curând. Sten o urmă într-o sală rotundă, deschisă pe jumătate spre panorama oraşului. Dincolo de ferestrele mari, se vedeau turnurile îngheţate sub astrul palid, drumurile suspendate şi, în depărtare, siluetele albastre ale munţilor. În dreapta, un tablou tridimensional din care comandantul Yong îl privea cu ochi negri, reci.

Cedrin stătea dincolo de o masă-reţea uriaşă. Era îmbrăcat în haine simple şi cerceta atent textul unui raport ce se succeda rapid, intersectând planul biroului. Nimeni nu ar fi bănuit că era cel mai important om din regat. Sten se înclină după ce doamna de onoare îi anunţă prezenţa. Se opri în mijlocul încăperii, urmărit de privirile celor două gărzi.

Regele dădu din cap în direcţia lui.

– Este mult mai bine, nu? i se adresă cu aceeaşi familiaritate cu care îi vorbea când nu era încă rege.

– Mult mai bine, mulţumesc.

Cedrin zâmbi şi se lăsă pe spate, fixându-l cu o expresie nedefinită. Ochii nu îi surâdeau, erau reci şi plaţi. Sten se strânse şi mai mult în sine.

– Întotdeauna m-am întrebat de ce l-ai atacat pe Minago,

i se adresă brusc, apoi când Sten încercă să răspundă, îl opri cu un gest. Ştiu ce ai declarat la anchetă, dar n-am crezut niciodată că te gândeai să-i iei locul. Făcu o pauză, şi apoi continuă ţinându-şi capul uşor aplecat, de parcă astfel ar fi căpătat o altă perspectivă asupra agentului:

– De aceea, am şi insistat să fii pedepsit, deşi Edrin pleda pentru clemenţă. Ai minţit când ai apărut în faţa noastră. Nu vreau să-mi spui adevărul, dar vreau să ştiu un lucru. Mă vei mai minţi vreodată agent Darr?

– Nu, Mărite, murmură Sten, simţindu-se pierdut pentru prima dată în aceea zi.

Cedrin se ridică şi se apropie de el. Deşi mult mai tânăr, era deja cu un cap mai înalt decât Sten şi părea mult mai puternic. Dar nu acest lucru intimida şi nici măcar autoritatea de care dispunea. Era altceva, mult mai periculos, mult mai grav ce se ascundea în sufletul lui. Sten simţi asta şi se înfioră. Cedrin semăna mai mult cu Rard cel Nebun, decât cu Edrin.

– Mă vei trăda? vocea ameninţătoare îi pătrunse în creier.

Chiar fără *anh*, regele se putea folosi de puterea moştenită de a manipula un canal al fluxului pentru a obţine supunerea agenţilor obişnuiţi.

– Nu, Mărite! repetă Sten mai ferm de data asta.

Cedrin zâmbi.

– Foarte bine, atunci. Nu uita ce spune Um: şi o mie de fapte bune tot nu-ţi garantează iertarea. Speranţa de a fi util trebuie să se întemeieze pe încrederea în mila lui Um şi a regelui tău. Ai greşit faţă de mine când ai atacat un om care-mi era loial. Pot trece asta cu vederea dacă începi să mă slujeşti din această clipă şi abandonezi credinţele deşarte. Fratele meu e ca şi mort, nu te mai gândi la el. Eu sunt regele tău acum!

Vocea îi răsună poruncitoare, iar Sten îngenunche tremurând. *Sunt regele tău acum!* repetă Cedrin. *De ce loveşti aerul şi de ce alergi în zadar, de ce te împotriveşti inevitabilului? Orice lucrare are scopul ei, fireşte! Nu mai lupta cu mine, cedează!*

Mâna lui Cedrin i se lăsă pe creştetul capului, apăsându-l greu.

Cedează! Cel Rău a fost izgonit din lumină din cauza trufiei, de ce-ţi iroseşti talentul în confruntări inegale? De ce te împotriveşti? Ziua se făcea noapte, timpul se dilată, o oră e o săptămână, o săptămână, mai multe luni de chin când zaci în întuneric, iar oamenii pe care-i vezi nu sunt acolo decât ca să îţi facă rău. Zeci de ace, de sonde care te distrug bucată cu bucată. Respiră adânc, priveşte dincolo, spre propria imagine, spre lumină, nu te lăsa târât în umbră, pentru că acolo nu este decât durere. Desprinde-te! Lasă-i în urmă şi durerile vor înceta!

Mâna lui Cedrin îl apăsă şi mai greu.

Pereţii celulei te strâng; acum cine te mai protejează agent Darr, îţi spun, Edrin te-a abandonat, ce rost mai are să crezi în el? Cedează şi căieşte-te! Cel Mărit nu-i permite răului să ispitească omul peste puterile sale, ci îi oferă şi mijlocul de a rezista ispitei!

– Mă vei sluji de acum încolo?

– Da, Mărite! Îţi jur! şopti Sten cu capul plecat, încercând cu un efort să se scuture de gânduri, de amintirile din temniţele palatului.

Ce credea regele că obţine? Orice îl obliga să facă nu avea cum să fie mai rău decât ce i se întâmplase deja. Totuşi, era greu. Ceva se târa din întuneric spre el. Era Minago venind în celulă şi încercând să-i distrugă centrul *anh*. Era Ralle lovindu-l în închisoare şi spunându-i să nu-l mai considere prieten. *Nu te cunosc. Nu te-am urmat niciodată. Nu am nicio legătură cu trădarea ta. Ai făcut totul de capul tău! Te-ai scufundat singur! Nu te las să mă tragi după tine!*

Privi spre Cedrin. *Ce o să faci? Unde o să te duci? Fără sprijin, nu eşti nimic.* Simţi că-l doare capul. Regele îi şoptea ceva ce-i tulbura echilibrul *um-anh*. Încercă să se conecteze la flux, dar pentru prima dată nu reuşi. Era izolat, în puterea lui Cedrin. Podeaua îi pulsa sub genunchi. Din exterior nu se vedea nimic. Sten stătea aplecat, împietrit, cu mâinile sprijinite pe suprafaţa rece. Cedrin avea puterea să-l distrugă acolo şi atunci. Nu o făcea însă. Se juca. *Te doare?* Umărul îi pulsa. *Ăsta-i preţul trădării! Nu-i prea puţin? N-ai scăpat prea ieftin? Pot face mult mai mult. Ce crezi că meriţi?* Sten închise ochii. Îl durea tot

corpul. Când avea să se oprească?

– Ridică-te! zise Cedrin cu voce tare, retrăgându-se brusc. Nu-ţi spun mai mult. Răspunsul se află numai în inima ta. Să nu uiţi însă ce-ai jurat. Şi acum vino cu mine...

Sten se ridică greoi şi-l urmă încă tremurând în încăperea alăturată. Respiră adânc şi încercă să se relaxeze, să atingă acea senzaţie de bine, ce-i permitea să continue, să privească în jur cu calm. *Nu te mai gândi la ce s-a întâmplat! N-are rost! Mergi înainte!* Oftă şi se abandonă liniştii.

Pătrunse într-o sală cu pereţii acoperiţi de plăci mari de nanofibre în mijlocul căreia levita macheta mişcătoare a Staţiei spaţiale. Sten se opri uimit în loc, copleşit de acurateţea detaliilor şi de senzaţia pe care o avea că Staţia adevărată fusese într-un fel redusă şi reaşezată în acel loc.

– Frumos, nu?

Cedrin părea satisfăcut. Întinse mâna şi atinse o latură a cercului extern. Acesta se deschise şi Sten văzu spaţiul interior, iar pe un ecran virtual, date despre personal şi facilităţi.

– Este uimitor! exclamă mai mult pentru Cedrin, decât pentru că simţea nevoia să o facă.

– A durat destul să-mi construiască macheta, dar am insistat să adune toate datele pe care le avem. Am introdus şi imaginile aduse de tine, chiar şi planul ansamblului intern.

Cedrin atinse altă zonă, iar asteroidul de ancorare se deschise, lăsând să se vadă structura internă de camere, laboratoare şi tuneluri. Nici chiar Sten nu ajunsese în toate zonele în timpul misiunii pe Staţie.

–Asta este adevărata măreţie, continuă Cedrin. Nu să fii conducătorul unui simplu ţinut. Nu să te crezi urmaşul unui profet, ci să ai la picioare un teritoriu neexplorat, care promite mult mai multe decât va oferi Galene vreodată. Au spus că pot declanşa un război? Ce importanţă are? Oricum, Republica şi Cominternul consideră Regatul un adversar permanent.

– Dar suntem pregătiţi pentru război? îndrăzni Sten să întrebe, dând glas îndoielilor formulate de Minago şi

de primul-secretar, Erst Mennon.

Cedrin îl privi ciudat, de parcă întreruperea nu l-ar fi vizat pe el, ci o convorbire ce avea loc în paralel. Continuă de parcă s-ar fi adresat Consiliului.

– Se pot obține avantaje importante de pe urma războiului, deși foarte des, calculele pe care și le fac statele sunt complet greșite. Eu nu vreau nici război, nici anarhie. Doresc cheia puterii viitoare. Doresc să controlez Stația și viitoarea navă stelară și vreau să mă ajuți. Dintre toți agenții, ai cele mai multe misiuni în Republică și experiența lucrului în spațiu.

Sten îl privi mirat, neînțelegând ce îi cerea să facă. De ce nu discuta aceste lucruri cu Minago sau cu alt maestru? De ce îl aborda direct?

Cedrin continuă, simțind frământarea din mintea lui.

– Am hotărât deja trimiterea ta pe Stație și i-am comunicat acest lucru și maestrul Minago Neve. Nu a fost de acord cu mine că ești cel mai potrivit, dar nu contează asta, continuă cu ochii la inelul rotitor.

Sten încercă să-și stăpânească bucuria violentă ce-l cuprinse. Aproape se temea ca regele să nu observe cât de mult dorea să se întoarcă într-o zi în spațiu. *Și totuși, ce vrea să facă? Planurile lui sunt neclare. Ce ascunde? De ce eu?* Cu toate acestea, mai era și altceva dincolo de ce îi spusese Cedrin, dar nu reușea să-și dea seama ce. Tăcu și se înclină acceptând însărcinarea, dacă despre acceptare putea fi vorba.

– Desigur, cum veți stabili, încercă să spună cât de neutru posibil.

Cedrin, care pândise o reacție, păru mulțumit de rezultat. Atinse o altă parte a machetei și, pe un ecran secundar, apăru imaginea unui bărbat în uniforma albastră a diviziei spațiale. Era comandantul stației de ancorare, Ahmar Al-Jabal, iar Sten îl văzuse de mai multe ori în săptămâna petrecută în spațiu.

– El este ținta ce-ți revine, dar nu-ți face probleme, pentru că nu vei fi singur și, parcă răspunzând unei întrebări mute, continuă: în curând, vei primi mai multe

informații despre misiune.

Sten se înclină din nou, mulțumindu-i pentru imensa onoare, iar Cedrin dădu din cap. Dintr-o dată, nu mai părea interesat de subiect, de parcă gândurile i s-ar fi îndreptat deja asupra altei probleme.

– Să nu dai greș! îi spuse pe un ton brusc, rece.

– Nu voi da greș... începu Sten să spună, dar se întrerupse, pentru că regele, în felul său caracteristic, îi întoarse spatele și părăsi încăperea.

Rămase pe loc și începu să viseze cu ochii la imaginea rotitoare a Stației.

Regele traversă biroul și pătrunse într-o altă cameră. Minago și Ralle îl așteptau și se înclinară adânc la vederea lui.

– Ce părere aveți, onorate Neve? îl întrebă regele nerăbdător.

Minago se aplecă și mai adânc, până când spinarea lui luă forma unei elipse. Apoi, se îndreptă și răspunse:

– S-a bucurat amărâtul. De abia așteaptă să se întoarcă în spațiu.

– Foarte bine, spuse Cedrin și începu brusc să râdă într-un mod ciudat, scârțâit. O să-i pregătești o lesă mai lungă. Sunt sigur că o să se încurce în ea mai devreme sau mai târziu!

Ralle surâse fericit. Planul regelui nu avea sorți izbândă, dar nu conta. Era destul ca să-i abată atenția de la lucruri mai importante. *Ai grijă ce gândești!* îl atenționă Minago. În sfârșit, lucrurile păreau să se pună în mișcare, chiar dacă lui Cedrin îi trebuise un an să înțeleagă asta.

*

Sten mai zăbovi câtva timp în sala machetei, așteptând-o pe Stava Ardel. Nu știa sigur dacă avea să se întoarcă. Spera doar că va veni să-l conducă în afara apartamentului regal. Un sunet de clopoței îl anunță că tânăra era prin apropiere. Apăru în curând și-i făcu semn să o urmeze. Străbătură amândoi în liniște coridoarele pustii până la ușa imensă

ce despărţea aripa de restul complexului. Stava deschise unul dintre canaturi şi-i strecură repede în mână un cub de memorie, având gravate însemnele regale.

– Prinţul Edrin mi-a cerut să-ţi dau asta, îi şopti privindu-l pentru prima dată în ochi. Nu trebuie să afle nimeni de el.

Sten dădu din cap şi-l puse repede în buzunar. Într-un fel, se aşteptase la asta. Tânăra îi zâmbi şi dispăru în spatele uşii ce se închise fără zgomot în urma ei.

Toate fiinţele tremură înaintea violenţei. Toate se tem de moarte, toate iubesc viaţa. Priveşte-te în alţii. Apoi, pe cine mai poţi răni? Ce rău mai poţi face?

Sten se îndepărtă grăbit să scape de privirile gărzilor. Pe drum, întâlni puţini oameni, majoritatea curteni. Traversă pasarela ce lega zona regală de cea administrativă şi de locuit. Străbătu în grabă imensul hol din care porneau ascensoarele. Afară se stârnise o furtună de zăpadă, iar norii tulburi evoluau pe suprafaţa podelei şi a pereţilor. Întreaga structură părea suspendată pe cer.

Era obligat să discute cu Minago, dar avea ceva mult mai important de făcut înainte de întâlnirea cu maestrul. Îşi puse mâna în buzunar şi strânse cubul. Din interior, simţi o furnicătură de parcă o mică parte din energia conţinută ar fi iradiat în contact cu pielea lui. Aştepta de mult semnul acesta! Edrin îi spusese să fie pregătit când avea să vină vremea, dar el aproape renunţase să mai spere. Ce neaşteptat! Stava Ardel era şi ea implicată într-un fel pe care încă nu îl înţelegea. Trebuia să se grăbească, pentru că nu putea risca să găsească cineva cubul asupra lui, iar informaţia să ajungă în mâinile lui Minago şi ale regelui.

Aşteptă până găsi un ascensor în care se urcară doar câteva persoane, majoritatea agenţi de grad inferior, care aveau să coboare în zona birourilor *anh* de la nivelul al doilea. Îi privi în treacăt. Foarte tineri, aproape de vârsta lui Karl, se aflau la începutul antrenamentului şi stăteau stingheri unul lângă altul. Nu discutau între ei, vizibil timoraţi de prezenţa lui. Încercă să-şi amintească dacă şi el simţise acelaşi lucru în apropierea lui Minago Neve,

dar nu, nu era la fel! Nu. *Eu n-am considerat niciodată că Minago ar fi demn de respect, nu cu toate zvonurile şi cu modul în care se comporta. Poate a fost o greşeală,* oftă el. *Poate l-am subestimat, doar şi oamenii de nimic ne pot face rău. Chiar şi mai mult decât ceilalţi dacă au putere, dar chiar şi dacă n-au.* Ca Ralle! *Tot ceea ce suntem este rezultatul a ceea ce am gândit. Mintea este totul. Devenim ceea ce gândim.*

Salutul agenţilor care părăseau ascensorul îl trezi la realitate. Dădu din cap în direcţia lor. Aşteptă să se închidă uşile şi ceru accesul în Cripta Regală. Ca prim-agent avea dreptul să meargă acolo oricând dorea.

Criptele erau săpate în stânca pe care fusese construit oraşul, dincolo de stratul de gheaţă. Uşile se deschiseră, iar atmosfera glaciară îl întâmpină necruţătoare. *Îndoieşte-te de toate şi găseşte-ţi propria lumină!* Avea în faţă un hău, ce deveni dintr-o dată strălucitor în momentul în care păşi afară din ascensor. *Să nu şovăi să mergi la mormântul meu!* îi spusese Edrin cu un an în urmă. *Să nu te temi, indiferent de ce se va întâmpla cu mine! Nu vreau să mor, dar nici nu vreau să mai trăiesc în acest fel!* Atunci, nu îl înţelesese şi nici acum nu ştia dacă-l înţelegea pe deplin.

Pe măsură ce înainta, coridorul se lumina tot mai mult. Trecu de Cripta Agenţilor, de cea a nobililor şi ajunse la capăt, în faţa porţii acoperite cu un şir de himere metalice. IA-ul ce administra criptele îi înregistră prezenţa şi-i aprobă vizita. Edrin avusese grijă să nu-i îngrădească accesul şi nimeni nu se sinchisise să caute alte motive decât apropierea dintre ei. Sten se ferise să le dea de bănuit şi nu coborâse acolo decât foarte rar. *Cred că l-am uitat! Nebunii cred că am trecut peste toate ca să supravieţuiesc!*

Cripta era mai mică decât cea a agenţilor *anh* şi a laicilor, dar nu era de mirare. *Au murit mai mulţi agenţi, decât regi!* îşi spuse Sten cu răutate. De fapt, nu erau toţi morţi. Unora li se păstra doar trupul, cum fusese şi cazul lui, a lui Adrew, al lui Karl şi al tuturor celor plecaţi în misiune. Mai erau şi pseudocorpurile ai căror posesori fuseseră şterşi din diferite motive.

Lumea gheţii. În criptă, pereţii fuseseră realizaţi din

blocuri albe şi negre, ce imitau gheţurile nesfârşite de la începutul lumii, după ce lumina se despărţise de întuneric. Lui Um Comte îi plăcuseră aceste mituri şi le înglobase în cartea lui despre adevărata credinţă, chiar dacă nu se potriveau cu credinţele din zona meridională. Totuşi, crease şi o lume de foc, pe care o echivalase luminii primordiale. Um vorbise şi de un animal mitic ce plămădise oamenii şi lucrurile din amestecul de sloiuri curate, albe, cu cele otrăvite, întunecate. Astfel, lumea devenise un amalgam de bine şi rău, împletit, ci nu antagonic, după cum spunea Um, în esenţa ei.

Înţelepciunea vine din Nord!
La începutul veacurilor nu exista nimic;
Nu exista nisipul, nici marea, nici valurile reci,
Nu exista pământul, nici înaltele ceruri,
Doar un mare vid; ieşit din nimic.

Cripta era un spaţiu îngheţat, iar tavanul metalic se desprindea parcă de planul etajului, scurgându-se spre podea într-un con negru, pe care lumina ambientală se aduna şi evolua ca un imens vortex. În vârful conului, se afla un cap enorm, cu ochii larg deschişi. Era cel ce păzea izvorul înţelepciunii, entitatea care-şi aminteşte. *Lumea are nevoie de înţelepciune, mai mult decât de adăpost, mâncare şi băutură.*

Sarcofagele erau aşezate în şiruri ordonate ca razele stelare, conducând spre elementul principal, mausoleul lui Um, decorat cu figuri alegorice.

Sten îl ignoră şi se îndreptă spre capătul celui mai îndepărtat şir, acolo unde se odihneau prinţii care nu ajunseseră să domnească. Dinastia dura de peste cinci sute de ani, dar numărul de sarcofage nu era atât de mare cât s-ar fi aşteptat cineva. Unele dintre ele erau mai bogat împodobite decât altele, unele mai purtau dovezi ale dragostei şi tristeţii vechilor regine, altele domneau simple şi solitare. Edrin, cu imensa carte deschisă pe piept, stătea izolat în mijlocul cuburilor metalice. Sten îşi reţinu un tremur şi urcă cele câteva trepte ale postamentului.

Nu poţi scăpa de moarte, nimeni n-a reuşit niciodată, iar

oamenii de azi nu vor mai fi peste câţiva ani. Să nu uiţi asta! îi spusese Lumni după dispariţia lui Edrin. *Nemurirea ne este în gene, dar cât de puţin pricepuţi suntem s-o aflăm! Nici chiar Cominternul nu a reuşit să izoleze acele gene care ne-ar face să trăim veşnic, aşa că o zi, o lună, un an, un veac – ce importanţă mai au! Toţi ne ducem şi fiecare bătaie a inimii ne apropie de momentul final. Slăbiciunea trupului e şi ea mărturie a fragilităţii vieţii. Ce e trupul, dacă nu o carcasă goală pe care-o lăsăm în urmă? Să nu te întristezi, nu el contează, ci miezul conştiinţei. El trebuie păstrat pentru vecie! Prin înţelepciune îmi voi găsi nemurirea, pentru că nici moartea nu este de temut pentru cel ce a trăit înţelept!*

Sten se feri să privească pe fereastra de sticlă, dincolo de care se ghicea chipul lui Edrin. Orice i-ar fi spus acesta despre moarte şi nemurire, nu putea să nu simtă tristeţe. Era mai presus de el.

Să vezi o lume în nisip,
Şi raiul într-o floare,
Cu infinitu-n palma mâinii,
Şi eternitatea într-o boare.

Scoase din buzunar cristalul şi, fără să şovăie, îl aşeză între paginile cărţii, în pătratul gravat cu cercurile intersectate ale lui Etain şi Alignak. Cubul se aprinse şi Sten percepu o vibraţie în aer. În criptă nu se afla nimeni, dar şoaptele porniră deodată să curgă în jurul lui. *Nu te teme şi nu pregeta! Putem reuşi!* Tremura fără să ştie de ce. Nu se temea într-adevăr; pentru el nu mai conta dacă Minago sau Cedrin aveau să descopere ce făcea, dar pentru Edrin...

Întinse mâna, aproape fără să vrea, şi atinse cu podul palmei radiaţia albă ce se desprindea din cub. Tresări, simţind răceală la început, apoi mai multe înţepături. Braţul începu să îl doară, dar nu se mişcă. Senzaţia crescu în intensitate fără să fie însă insuportabilă. Respiră adânc. Naniţii erau ca nişte ace minuscule ce îi pătrunseră prin piele în fluxul sanguin, deplasându-i-se prin vene, apoi spre inimă, spre plămâni, în artere, ramificându-se spre trunchiul cerebral. Dintr-o dată, totul se termină, iar cubul se dezintegră în scântei reci. Vederea i se tulbură uşor.

Se agăţă de marginea sarcofagului, încercând să-şi regăsească echilibrul. Lumea era mai luminoasă, culorile mai vii, iar mirosurile vagi îl asaltau din toate părţile. Se lăsă cuprins de bucurie, fără să înţeleagă de ce. Totul îl fascina dintr-o dată. Îşi privi mâinile mişcându-se, atinse metalul îngheţat şi zâmbi. Totul era nou. Totul era proaspăt. Îşi întinse membrele numai pentru a percepe tremurul muşchilor şi al tendoanelor. Îi era frig, dar nu-l deranja. Se mişcă atent să nu se dezechilibreze şi se apropie încet de fereastra din capacul sarcofagului. *Viaţa e moarte şi moartea este viaţă, un tor al sorţii, pe suprafaţa căruia ne tot învârtim!* şopti cu voce schimbată, străină. Se aplecă. Privi cu atenţie faţa palidă, propriul său chip, ce se odihnea pentru vecie, şi surâse fericit pentru prima dată în ultimii ani. Se simţea puternic, se simţea eliberat! Era... era iar OM!

11.

Ştiinţa este curiozitate sistematică sau cunoaştere organizată.
(Dosarele Ascensiunii)

*

Poliedrul Goldberg, convex şi echilateral, este aproape sferic. Aproape, deoarece natura nu este capabilă să creeze corpuri perfect sferice, deşi această formă permite acumularea a maximum de informaţie într-un spaţiu relativ mic şi cu un consum minim de energie. Şi să ne închipuim că forma aceasta ca o minge are pe suprafaţa ei un număr de pentagoane şi un număr şi mai mare de hexagoane şi că, din centrul de greutate al pentagoanelor, pornesc laturile ce vor forma mai multe triunghiuri. Iată deci, o parte dintre formele considerate sfinte şi mistice.

Şi de asemenea, presupunând că un astfel de poliedru, ce defineşte de fapt divinitatea în toată complexitatea ei, evoluând într-un spaţiu *n*-dimensional, dar într-o dimensiune superioară nouă, îşi va îndrepta spre cei aleşi,

care au acces parțial la această realitate, câte una dintre fațete și astfel, profeții sau oamenii considerați sfinți vor avea o imagine clară, deși limitată, asupra acelei părticele a divinității. Acesta va fi adevărul pentru ei, pentru că nu vor cunoaște altceva.

Totuși, în alt spațiu-timp, o altă fațetă va fi relevată și o altă variantă a divinității va fi vizibilă credincioșilor. Astfel, vor apărea o multitudine de mituri și credințe, ce referindu-se la unul și același lucru, vor cunoaște dezvoltări diferite, chiar antagonice, uneori.

De aceea, adevărul despre divinitate trebuie să se afle undeva, nu neapărat pe fațetele poliedrului situat dincolo de ce putem noi înțelege, ci pe suprafețele însumate ale acestuia după ce s-au realizat corecțiile necesare, eliminând elementele redundante.

Și acum, revenind la simboluri, vă voi spune cum hexagonul regulat este forma perfectă, ce conține două triunghiuri echilaterale și este strâns legat de ideea de creație, de structura noastră moleculară, simbolizând manifestarea vieții în toate formele ei. Pentagramele, pe de altă parte, reprezintă perfecțiunea umană, ilustrând aspirația omului către divinitate, conferind stabilitate și siguranță. Cât despre triunghi ca simbol al creației, acesta adună pozitivul, negativul și neutrul pentru a defini spațiul în care omul evoluează undeva în cadrul unui univers pe care, pentru simetrie, aș dori să-l consider și eu convex.

(*Elemente de geometrie divină*)

*

În laborator era liniște. Dintre cei șase membri ai echipei nu veniseră decât cei doi Strun. Profesorul Thorme lipsea ca de obicei. Astrud îi salută și se așeză la locul lui. Imediat, senzorii îi detectară prezența și intenția de a rămâne, iar cele două ecrane de pe suprafața biroului reveniră la viață. Rămase cu ochii la date, fără să le vadă de fapt, doar legănându-se pe scaun. Se simțea obosit, deși dormise

mai bine decât în alte nopți. Discuția cu Mariela îl făcuse să se gândească din nou la situația lor, iar asta fusese de ajuns să-i strice cheful. Se roti cu scaunul şi se lăsă pe spătar cu mâinile sub cap, privind în tavan.

– Cred că ai nevoie de asta, îi spuse Tora Strun, întinzându-i o cană cu un lichid fierbinte.

Era un amestec de plante cu efect energizant.

– Mulţumesc. Chiar asta-mi trebuia.

Tora sorbi din cana ei şi îl privi cercetător. Astrud o simpatiza mai mult decât pe soțul ei Gabriel, deşi el era un neogenetician mai bun. Nu că pe Astrud l-ar fi interesat asta, dar cu Tora găsea întotdeauna subiecte comune, pe când Gabriel era mai taciturn, mulţumindu-se să-i asculte.

– Merge?

Astrud ridică din umeri.

– Să meargă? Ce crezi? Tot aşa.

Tora dădu din cap de parcă l-ar fi înțeles perfect. Era înaltă şi zveltă, cu fața ridată şi părul blond prins într-o coadă bogată.

– Încă-i devreme, continuă ea. Verrus ajunge mai târziu şi foarte bine face!

– Da, am o oră de libertate, oftă Astrud, uitându-se strâmb la datele pe care trebuia să le verifice.

– M-am ocupat eu de ele, îi spuse Tora Strun, întorcându-se la locul ei.

– Mulţumesc. Nu prea mai am timp de nimic.

Ar fi vrut să-i povestească mai multe despre Apoc, dar nu avea voie. Ea l-ar fi înțeles mai bine decât Mariela. Din păcate, Verrus îi interzisese să discute cu cineva vreun aspect al experimentului în afara profesorului Thorme, care era oricum direct implicat. Tare ar fi vrut să-i ceară sfatul. Nu îndrăznea însă să încalce ordinul. *Nenorociții! Să mă amenințe în halul ăsta de parcă aş fi sluga lor! Iar Thorme să nu zică nimic, doar să le cânte în strună! Ce treabă avem noi cu Cominternul, de trebuie să înghițim toate porcăriile?*

Îşi aminti cu neplăcere discuția cu Verrus, când acesta îi spusese direct că avea să aibă grijă personal să nu mai vadă vreodată întreg pământul Republicii dacă nu făcea

exact ce îi spunea. Chiar aşa se şi exprimase. În cameră nu se mai afla decât tânărul Nicorus, care avea gradul umil de căutător al adevărului. Să-l ameninţe în halul ăsta! Cine se credeau? De uimit ce fusese, nu-i replicase nimic lui Verrus şi acum îi părea rău că, din toate frazele posibile, el nu găsise niciuna potrivită să-i mai taie din aroganţă. De fapt, îl deranja mai mult că nu găsise un răspuns bun, decât că Verrus îl ameninţase. *N-o să facă el ce vrea!* îşi zise.

Uşa laboratorului se deschise din nou, lăsând să intre un bărbat între două vârste. Îi salută şi se apropie de el.

– Iar visezi. Vezi că vine profesorul! îi zise în glumă şeful echipei, Dann Trigiss.

Astrud se strâmbă la el. Se cunoşteau de mult, dinainte să ajungă în Comintern şi fuseseră împreună la alt laborator din baza plutitoare a Liftportului.

– Văd că lucrezi mai mult pentru Verrus decât pentru noi. Poate vrei să te călugăreşti!

Astrud mârâi spre el, apoi râse.

– Lasă-te de glume! îi zise fără să se supere.

Ziua începu liniştită, iar Astrud se apucă să recupereze din lucrările rămase în urmă. Nu-i plăcea că Verrus îi tot solicita prezenţa lângă Apoc. Asta îl făcea să-şi neglijeze îndatoririle în cadrul echipei şi-l deranja, chiar dacă toată lumea se arăta înţelegătoare. Încercă să se concentreze asupra unui text trimis de Thorme:

Un proces înseamnă o modelare matematică a unui fenomen derulat în timp şi care evoluează într-un mod întâmplător, astfel încât, dacă i se calculează o traiectorie posibilă, atunci se poate specula asupra evoluţiei posibile a fenomenului. Aşadar, dacă se analizează starea prezentă a procesului, se va constata că stările viitoare sunt independente de cele trecute. Acest lucru aplicat în genetică va releva faptul că fiecare cod reţine informaţia despre întreaga evoluţie a procesului, inclusiv tranziţiile către altă stare aşa cum se întâmplă cu ADN-ul modern. Pentru a extrage din el şi a sintetiza secvenţele primordiale, nu trebuie decât să se analizeze sistemul pentru a-i reconstitui istoria. Dacă se acceptă că transformările din genom traversează un

număr finit de stări şi anumite probabilităţi cunoscute, sau care trebuie apreciate într-un anumit interval de timp, atunci se poate stabili şi codul iniţial şi modul în care acesta s-a alterat odată cu trecerea de la o generaţie la alta.

În mare, înţelegea despre ce era vorba, doar că un astfel de calcul îl depăşea, deşi tălmăcitorul tainelor, Temerus, reuşise parţial să decodifice un genom arhaic pe baza celui modern. Dacă era însă cel corect, nimeni nu putea spune, cum nu puteau prezice nici impactul descoperirii asupra lumii.

– Asta ar fi, până la urmă, capacitatea unui sistem viu sau artificial de a-şi îmbunătăţi şi dezvolta inteligenţa, funcţionalitatea, energia, experienţa şi disponibilitatea, o auzi pe Tora spunându-i lui Dann Trigiss.

Acesta clătină din capul roşcovan. Astrud ciuli urechile, fără să intervină.

– Dacă vrem să depăşim umanul actual, folosind ştiinţa şi tehnologia, trebuie să-l regândim pe homo sapiens. Şi asta atât din punct de vedere cognitiv, cât şi fizic, pentru a contracara efectele de degenerare ale speciei şi în special îmbătrânirea şi moartea, insistă Tora.

– Stadiul actual al umanităţii este numai tranzitoriu. Efectul cercetării poate fi de trecere accelerată la condiţia postumană, dacă asta se vrea, încercă Trigiss să-i explice. Extrapolând puţin, să ne gândim că putem să demolăm barierele politice şi culturale. Asta nu s-a reuşit nici până acum, dacă ne amintim ce se întâmplă în Regat. Dar să zicem că reuşim, atunci trebuie să ne ocupăm şi de corectarea genetică şi de limitarea existenţei pe care codul în sine ne-o impune. Adică: viaţă veşnică şi cunoştinţe nelimitate, pe care un om le poate acumula, fără ca individul să trebuiască s-o ia de la capăt cu învăţarea la fiecare nouă generaţie. Dacă tot descoperim roata la fiecare douăzeci de ani, progresul adevărat nu se întrevede prea curând, cu doi paşi înainte şi unul înapoi, tocmai când trebuie s-o iei la vale mai repede.

Tora pufni, uşor iritată că nu se făcea pe deplin înţeleasă.

– Toate bune, dar să nu-mi spui tu mie că tot procesul

acesta de perfecţionare biologică nu trebuie însoţit de ceva mai mult. Să zicem, de un rafinament emoţional şi psihologic, de care puţini sunt până la urmă capabili. Parcă aşa susţineau şi întemeietorii din care s-a inspirat Um Comte. Să gândim raţional, să cercetăm dincolo de dogmă, să respingem credinţa oarbă, să rămânem deschişi la noile idei, independenţi în gândire, dar să fim şi responsabili, plini de respect pentru alţii şi de dorinţa de cooperare.

– Aşa ca noi! interveni şi Gabriel Strun. Exact ca noi! Un grup de oameni de ştiinţă care lucrează în mijlocul celui mai mare stat religios şi singurul din lume, pentru a descoperi o idee care până la urmă se opune dogmelor şi credinţei în sine. Şi nu mai zic altceva! Dacă am fi acasă, am fi cu Tinerii Luptători pe urmele noastre! Şi pentru ce? Poate că Astrud ne va spune mai mult despre superomul deja creat de Temerus. Cât de avansat, de puţin dogmatic, de capabil de control, de responsabilitate adevărată şi de stimă de sine este cu adevărat?

Ochii se îndreptară spre Astrud care încetă să se mai legene pe scaun. Ridică din umeri.

– V-aş spune dacă aş putea!

Gabriel pufni şi faţa palidă îi deveni dintr-o dată şi mai ridată sub masa de păr cărunt. Discuţiile i se păreau ridicole, având în vedere situaţia.

– Şi aşa cu conlucrarea şi cu omul ideal! Mulţi se opun acestor idei, nu-i aşa? Iar Tinerii Luptători nu sunt singurii! Nu spun că limitele naturale ale omului n-ar putea fi depăşite, dar mecanismele ce guvernează dezvoltarea umanităţii în timp şi pe care le avem în genom, nu ne lasă să descoperim cu uşurinţă ceea ce dorim. Nu v-aţi gândit că frâna din codul genetic ne împiedică să ne facem de cap, să ne întindem peste toată planeta şi dincolo de ea, puternici şi nemuritori? Şi asta chiar vrem să realizăm acum. Să devenim mai inteligenţi, să plecăm de pe planetă nu se ştie unde, să trecem peste starea noastră, care a devenit stavilă în calea progresului.

Trigiss începu să râdă, văzându-l atât de pornit.

– Nu asta facem? Folosim genetica şi tehnologiile informaţionale pentru a transcende aceste limite. Libertate cognitivă, libertate morfologică – nu-i omul sculptorul propriei statui? Nu e el raţional, dar şi autonom şi, aş adăuga, şi puternic, prin folosirea ştiinţei?

– Asta a fost spusă de mulţi de-a lungul timpului chiar şi de Um Comte, care-i cita pe alţii dinaintea lui, continuă Gabriel Strun. Mă-ndoiesc de capacitatea omului în general, ci nu de-a unui individ anume, de-a trăi la nivelul cerut de postumani. *Omul nu trebuie să trăiască precum animalul după măsura instinctelor sale. Dimpotrivă, el trebuie să le ia în stăpânire pentru a reuşi să se dedice unor scopuri superioare.* Aici sunt cuvintele cheie – scopuri superioare. Să se dedice unor acţiuni care par meritorii şi în slujba cărora trebuie să-şi pună energiile creatoare. Şi după cum zice mai departe: *Îşi face până la urmă din scopuri zeitate şi crede că scopurile sunt divine, pentru că sunt necesare, le numeşte "porunci morale veşnice sau adevăr de dragul adevărului". Se crede un om superior, pentru că a reuşit să-şi înfrângă pornirile naturale şi-i dispreţuieşte pe alţii, care zice-se, nu au atins o asemenea stare. Deci omule, nu-ţi îndrepta energiile spre scopuri care te depăşesc, ci, mai degrabă, îndreaptă-te spre tine însuţi şi priveşte în inima ta!*

Tora ridică din umeri a neputinţă.

– Şi uite aşa ne dăm seama că suntem anacronici şi reacţionari, spuse ea. *Ceea ce vestesc eu, este istoria următoarelor secole!* Şi avea dreptate, dar nu numai cu următoarele secole. Acum suntem ca omul care alerga strigând: *A murit Cel Necuprins! Ce ne facem? Încotro o luăm? Care-i rolul nostru în lume?* E periculos să le iei oamenilor reperele, valorile tradiţionale, idolii mentali, şi să-i arunci în obscuritate. Ce bine că Um a avut ideea salvatoare să înlocuiască divinităţile cu Marele Necunoscut, pentru că altfel, mulţi ar fi alegat ca nebunii, strigând asta. Cel puţin, aşa tot avem o putere supranaturală, în care să creadă unii, şi care nu-i, desigur, ştiinţa! Bine că nu trebuie să ne spânzurăm sau să ne scoatem un ochi pentru a plăti cunoaşterea, aşa cum au făcut-o unii în mitologiile preluate tot de Um.

– Nu plătim cu un ochi, o întrerupse Astrud, dar tot plătim cu ceva.

Cei trei tăcură jenaţi. Nu le era clar în ce fusese tânărul implicat, dar nu puteau decât să constate rezultatele, care nu erau de loc îmbucurătoare.

– Poate ar trebui să discuţi cu Thorme, îi spuse Tora preocupată.

– Am făcut-o deja de câteva ori, bombăni Astrud. Fără rezultat.

– Atunci cere ajutorul Tinerilor Luptători! zise Gabriel, făcându-i cu ochiul.

Ceilalţi râseră, dar Astrud nu gustă gluma. Referirea la activitatea lui în slujba Tinerilor Luptători nu-i pica bine. Lăsase asta în urmă. Nici cu Tarlo nu mai vorbise de câteva luni. Îşi refăcea viaţa, iar vremea nebuniilor trecuse.

Gabriel ridică din umeri. În fond ce tot voia! Toţi fuseseră obligaţi la concesii, inclusiv Tora şi el, pentru că Temerus le furnizase tratamentul pentru boala aceea contractată în cadrul ultimului proiect cu Thorme, când profesorul se purtase absolut ruşinos, promiţându-le ajutorul, şi apoi lăsându-i să se descurce singuri. Se descurcaseră, iar Thorme înghiţise în sec când se trezise din nou cu ei în echipă, de data asta propuşi şi susţinuţi de Noul Centru Postuman, al cărui preşedinte era Temerus însuşi. Asta ar fi fost de ajuns să-l urască, cum susţineau unii. Şi iată că unul ca Astrud se trezise implicat în ceva ce nici nu înţelegea pe deplin. Prost, dar îngâmfat, credea că are dreptul la mai mult. *"Nu te umfla: un ghimpe mic, Ajunge să devii nimic"* Începu să râdă uşor. *"Ce, eşti voinic, iar ei o gloată de nimic?"* Aproape că nu putea să şi-l imagineze pe Astrud cu Apoc şi pe Verrus încercând să ţină echilibrul între un prost şi un nebun divin, dar tare ar fi vrut să vadă ce avea să iasă.

Câţiva monopozi începură să se agite printre birouri, ocupaţi cu aranjarea unor mostre pe care le trimisese Verrus cu o zi înainte. Cu o intuiţie fără greş, simţeau că profesorul Thorme urma să vină la laborator. Hărnicie condiţionată! Altfel, erau destul de leneşi, stând cap în

cap şi şuşotind pe limba lor. Urmărindu-i preocupaţi, Tora surâse fără să vrea. Profesorul pătrunse în încăpere, întrerupându-le discuţia. Îi salută vizibil concentrat asupra altor probleme. Se uită în jur, parcă numărându-i, iar privirile i se opriră asupra lui Astrud.

– Paznicul tainelor, Verrus, vrea să discute ceva cu tine, îi spuse pe un ton destul de aspru, care îl făcu pe Astrud să sară în picioare.

Gabriel îl privi ironic. Existenţa este iraţională, până la urmă! Bărbatul se purta exact ca o marionetă, dar una cârtitoare şi nemulţumită de statutul ei, tocmai bună de a fi făcută surcele şi pusă pe foc. Văpaie! Să ardă, ca şi când ar fi fost consumat de lumina primordială a lui Um! Ar fi fost mult mai bine să accepte situaţia dacă ar fi avut o urmă de decenţă şi de stimă de sine în el, dar nu, exact ca o frunză veştedă, se lăsa purtat după cum bătea vântul! Şi se mai aştepta şi la respect! Degeaba-i dispreţuia acum pe Tinerii Luptători! Nu o să treacă mult şi-o să alerge înapoi la Tarlo ca să-l ajute! Colţurile gurii i se ridicară şi mai mult, ochii i se micşorară până deveniră două tăieturi oblice, iar ridurile i se adunară spre mijlocul feţei. Gabriel râdea cu adevărat, ceea ce i se întâmpla extrem de rar.

*

Spre disperarea paznicilor, Apoc lovea cu pumnii în pereţii de sticlonit, făcându-i să vibreze puternic. Verrus încercase să-l liniştească de afară, fără să îndrăznească să pătrundă însă în încăpere. Ar fi fost nebunie curată. Aşa că îl trimisese pe Nicorus să-l aducă pe Astrud ca ultimă soluţie, chiar şi cu riscul de a intra din nou în conflict cu el. Apoc striga atât de tare, încât trebuiseră să-şi acopere urechile. *Unde eşti? Unde eşti? De ce nu vii?* Tânărul Nicorus se retrăsese speriat spre uşă, cu faţa palidă, gata să fugă dacă Apoc reuşea să spargă zidul, iar Verrus îi spusese atunci să-l caute urgent pe Astrud Unne.

Acesta apăru după câteva minute, deşi asistentul lui Verrus îl îndemna să grăbească pasul. Avea aceeaşi chip

insipid şi aceeaşi expresie stupidă pe chip. Cel mai spălăcit om pe care îl văzuse vreodată!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Astrud, de parcă nu i-ar fi fost clar.

– Trebuie să vorbeşti cu Apoc, să-l linişteşti! îi spuse Verrus, vizibil enervat.

Astrud ridică din umeri, pentru că nu considera treaba lui să facă aşa ceva şi se apropie de perete. Dincolo de el, Apoc se opri brusc şi începu să adulmece aerul cu nările lui enorme de culoarea noroiului. Îl simţea. *Stăpânul a venit!* Se vedea pe faţa lui diformă cât se bucura. *Stăpâne? Unde ai fost?*

– Sunt aici! spuse Astrud liniştit, atingând cu mâinile zidul ce părea transparent dinspre partea lor, dar opac din cealaltă. Nicorus scoase un strigăt de spaimă când Apoc îşi apropie faţa de locul în care se găsea Astrud. Ochii injectaţi păreau să se fixeze chiar asupra lui. Verrus îi făcu semn să se liniştească.

– E ca animalele, simte frica!

Astrud întoarse capul spre unul dintre paznici.

– Mă aude?

– Da, puteţi vorbi acum.

Vocea lui Apoc răsună la început ca un bubuit, apoi scăzu în intensitate când paznicii reglară sonorul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Astrud destul de rece.

– Când te pot vedea? sosi întrebarea. Vreau să te văd!

– Acum nu se poate, am multe lucruri de făcut. Îmi pare rău, poate mai târziu. Trebuie să ai răbdare şi să nu mai faci atâta zgomot. I-ai speriat pe oamenii de aici. Încearcă să te linişteşti.

Faţa lui Apoc se mototoli, iar gura i se strânse de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. De ce nu înţelegea că-i era dor de el? De ce să aibă răbdare tot timpul? De ce să aştepte în zadar ca să-l vadă, măcar pentru o clipă?

– Îmi pare rău! repetă Astrud. Nu pot sta cu tine, pentru că am şi alte responsabilităţi. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre laborator şi îndatoririle pe care le am în cadrul lui?

Apoc dădu trist din cap. Sigur că ştia, sigur că-şi amintea...

– Ar fi trebuit să aştept, spuse cuprins de tristeţe.

– Foarte bine, şi întorcându-se către Verrus: asta-i tot?

Păzitorul tainelor clătină din cap, vizibil nedumerit de tonul ferm al lui Astrud. Nu prea era obişnuit cu aşa ceva, dar în ultima vreme i se păruse că tânărul începuse să-şi ia în serios rolul de stăpân. Părăsi camera, sucind în minte această observaţie. Nicorus îl urmă grăbit, iar Astrud rămase cu cei doi paznici, uitându-se gânditor la Apoc, ca şi când faţa acestuia l-ar fi putut ajuta să rezolve o problemă ce îl frământa.

*

– Unde eşti stăpâne? De ce mă chinui? De ce mă laşi să ard, să mă consum în lumină? De ce nu mă laşi să te văd? Creatorule! De ce mă ocoleşti şi mă laşi pradă duşmanului?

– Ce s-a întâmplat? întreabă stăpânul.

– Nu ştiu. Sunt copleşit de umbră şi totuşi, ard de viu. Nu sunt nimic, nu trăiesc, dar nici nu mor. Înveninat şi fără leac. Stau la graniţa dintre două lumi, dreapta îmi îngheaţă, iar stânga e în flăcări, nu pot să mă desprind, sunt împietrit şi am nevoie de un impuls pentru a mă mişca. Sunt fix. Lumea a ajuns la un sfârşit? Este vidul care ia naştere când cuvintele s-au terminat? Mă îndrept de la centru spre nimic şi mă tem. Mă poţi ajuta? Constat absenţa, golul şi nu ştiu cu ce să îl umplu.

– De ce ai nevoie?

– Nu ştiu. Văd lumea ca o închisoare şi simt că undeva există mai mult de atât.

Mintea lui Apoc era plină de gânduri străine, care veneau de undeva şi pe care nu le înţelegea încă pe deplin. Luminile erau stinse în camera lui. Ar fi trebuit să doarmă, dar nu putea, ceva îi bubuia în piept şi n-avea somn. Stătea întins în pat cu ochii în tavan şi se gândea. Imagini din secvenţele vizionate peste zi, frânturi de discuţii auzite din întâmplare, toate i se învălmăşeau în minte fără să le poată opri. *Ce sunt eu? Ce menire am? Ce e un apărător? Ce trebuie să fac pentru a-mi mulţumi stăpânul?* Făcea progrese

desigur. Învăţase să meargă, să vorbească, să se poarte în prezenţa oamenilor. Îi ascultase chiar şi când îi ceruseră să elibereze forţa care zăcea în el, deşi asta îi cauza numai durere. Făcea tot ce putea, dar Astrud nu părea mulţumit. Unde greşea?

– Toţi avem o datorie de împlinit, o rutină, îi spusese Verrus cu câteva zile în urmă. Nu înseamnă că ne place neapărat ceea ce facem, dar e o parte din activitatea noastră, care până la urmă ne defineşte.

Dar pe el ce îl definea? Era şi energie şi materie. Deschise pumnul stâng şi în palmă îi apăru o flăcăruie roşiatică, deschise pumnul drept şi creă o plăsmuire fractalică de gheaţă. Îşi aduse mâinile una lângă cealaltă, flacăra pâlpâi, şi apoi se contopi cu structura de gheaţă într-un nor de vapori, ce se adunară născând, pentru o clipă, o descărcare de energie şi, în cele din urmă, o formă aproape sferică, alcătuită din mici alveole.

12.

Prin spaţiu, universul mă cuprinde, mă înghite ca pe un punct; prin gândire, îl cuprind eu.
(Dosarele Ascensiunii)

*

Un domeniu care trebuie aprofundat este reprezentat de studiul conexiunilor existente între Sistemul Planetar şi Etain, mai precis a modului în care regiunile plasmatice din jurul lui Galene sunt afectate de schimbările din spaţiul învecinat, deoarece aceste schimbări vor avea un impact direct nu numai asupra planetei, dar şi a vremii în spaţiu şi implicit a tuturor sistemelor şi navelor de transport prezente într-o anumită zonă.

Magnetosfera, zona controlată de câmpul magnetic galenic, deviază vântul stelar şi fluxurile de particulele cu sarcină electrică, purtate de acesta, prin ceea ce se numeşte „arcul de şoc", iar modificările aduse de câmpul magnetic stelar pot deregla sau altera în mod dramatic

echipamentele folosite în prospecțiuni sau vehiculele implicate în transport și angajate pe marea autostradă spațială.

Cercetări mai vechi au relevat legătura dintre magnetismul stelar și tulburările în spațiul Sistemului Planetar, generate de activitatea din interiorul astrului, de zona convectivă și de trecerea dintre rotația diferențială a învelișului stelar și cea uniformă a interiorului său. Această trecere se desfășoară la baza zonei convective, iar variația rotației va da naștere, în primul rând, oscilațiilor torsionare, care se referă la alternanțele de benzi de latitudine cu rotații diferențiale diferite, având o periodicitate legată de ciclul activității stelare și, în al doilea rând, altor oscilații, localizate între tahiclimă și partea inferioară a zonei convective.

În plus de asta, studiul grupurilor de pete, a rotației diferențiale a acestora și a variației zilnice a unghiul de înclinare, dar și a protuberanțelor și a curenților coronali formați deasupra lor, va releva schimbările determinate de interacțiunea între plasmă și câmpul magnetic al lui Etain, sau între ejecțiile coronale de masă, adică plasma magnetizată, expulzată în urma erupțiilor, și spațiul interplanetar.

Impact asupra spațiului interplanetar îl au și furnalele coronale, deoarece reprezintă baza câmpului magnetic deschis. Câmpul magnetic al astrului este purtat de vântul stelar și astfel ajunge să imprime direct vremea, afectând în mare măsură activitatea din zonele învecinate lui Galene, ce ne interesează pe moment, și nu numai, în cazul unei expansiuni ulterioare către alte planete.

(*Vremea în Sistemul planetar*)

*

Să stea și să nu facă nimic toată ziua nu ar fi fost ceva care l-ar fi deranjat pe Adrew cu câtva timp în urmă, dar după luni de inactivitate și izolare, ar fi preferat să facă orice și să discute cu oricine. Acest lucru îl îngrijora, deși

recunoştea procedeul din descrierile lui Lumni şi Sten. Ştia la ce să se aştepte şi totuşi, *a conştientiza* nu este la fel cu *a trăi* acest lucru pe propria piele. Se plictisea de moarte închis într-o cameră destul de mică, dar uimitor de confortabilă pentru ce s-ar fi aşteptat el să primească, dar în rest, interacţiona doar cu roboţii paznici, semn că se afla pe Staţia Liftport.

Nu îşi amintea cum îl transportaseră spre sud. Nu avea de fapt amintiri cu călătoria de pe Galene şi nu simţise nici schimbarea de gravitaţie, nici senzaţia de apăsare din timpul desprinderii. Un gol, de parcă s-ar fi culcat în patul lui şi s-ar fi trezit a doua zi în cu totul altă parte; doar că imaginile incendiului şi ale sfârşitului lui Yonis nu îl părăseau de loc.

Un timp aşteptase şi chiar se temuse de întâlnirea cu Remi, dar apoi încetase să se mai gândească la asta. Se purtau neaşteptat de bine cu el, roboţii aveau grijă să nu îi lipsească nimic, primea chiar şi medicamente, deşi nu-şi dădea seama când aveau loc controalele medicale. Probabil că-l monitorizau îndeaproape, iar găurile din memorie puteau avea numeroase explicaţii, de la droguri, la ştergerea acesteia. Poate şi percepţia lui asupra timpului fusese alterată. Bănuia că nu trecuse mult timp de când era acolo, dar această senzaţie, amplificată de modificarea de gravitaţie, insesizabilă aproape, şi de faptul că plutea în spaţiu, îi crea o stare de nervozitate. Neliniştea nu era numai a lui, cât a bărbatului care avusese o experienţă nefericită pe Staţie. Chiar şi conştiinţa lui adormită îi mai trimitea semnale, care împreună cu senzaţiile experimentate de corp, cu mirosurile cunoscute şi cu imaginile familiare îl făceau să se simtă nefericit şi şovăielnic.

În plus, propria lui situaţie, faptul că Regatul, sau poate doar Ralle, se hotărâseră să renunţe atât de uşor la el, îi sporea anxietatea. Nu mai avea ţară, fusese respins de ai lui, toate aceste lucruri i se învârteau în cap în timp ce stătea întins în pat şi privea în tavan din lipsă de altceva mai bun. Prea multe gânduri, prea multă frământare! Îl lăsau pur şi simplu să se consume în singurătate! Fără

percepția timpului, doar cât calcula singur între o masă și alta, între stinsul și aprinsul luminii.

Din fericire pentru el, trupul pentru care optase nu era destul de puternic și trebuia să-i mulțumească lui Um pentru asta. În afara unei coerciții blânde, nu puteau să-i facă nimic, deoarece pseudocorpul nu ar fi suportat. Nici măcar prezența roboților nu îl mai neliniștea, cu toată statura lor masivă. Se instaura obișnuința. Într-un fel, de abia aștepta să discute cu Remi sau cu oricine altcineva.

De aceea, când Remi Wadee reapăru, Adrew avu tendința să uite cele întâmplate. Fostul lui partener deschise ușa într-un moment în care Adrew se pregătea să se culce, fără legătură cu ritmul noapte-zi de pe Stație.

– Ce mai faci, băiete! îl salută acesta de parcă s-ar fi despărțit cu o seară înainte.

Adrew păru neliniștit de bruscheța cu care-i invadase spațiul. Nu avu replică, doar sări în picioare, ușor defensiv, cu ochii mari și inima bătând. *Nu te teme să te arăți slab dacă e nevoie!* Remi, scund, dar extrem de puternic, nu arăta de loc bine în uniforma Stației spațiale. Fața rotundă cu păr șaten, ciufulit, era urâtă și lipsită parcă de simetrie. Doar ochii căprui păreau calzi și umani. Râse brutal, văzându-l pe Adrew atât de neliniștit.

– Ei, gata! spuse prietenos. Ce-a fost a fost! Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme pe Stație, dar sper că s-au purtat bine cu tine.

Adrew se așeză înapoi pe pat. Se purtaseră bine, nu se putea plânge de asta în condițiile date! Remi întinse mâna și Adrew i-o strânse șovăielnic, așteptându-se să-l ardă. Nu se întâmplă nimic, doar că palma celuilalt era mică, umedă și destul de neplăcută la atingere.

– Nu credeai să dai de mine și aici, nu-i așa? continuă Remi.

– Nu chiar. Nu știam la ce să mă aștept.

– Nu întru totul adevărat dacă ne gândim la ce ești, îl întrerupse Remi pe ton de glumă, dar să zicem, de dragul discuției, că așa și e. Văd că arăți bine; cu sănătatea, tot așa? Fără probleme majore, nu? insistă el bătându-se cu

pumnul undeva în zona inimii.

Adrew clătină din cap fixându-l intens, apoi se încruntă, simţindu-i dispreţul. Ar fi încercat să-l sondeze, dar se temea de zidul de foc pe care îl atinsese ultima dată când încercase asta. Lui Remi nu-i scăpă nici acest lucru.

Ei, nu te lăsi, dar aşa-i la început. Pun pariu că-ţi umblă prin minte că eşti ca un anghilar a cărui baltă se micşorează văzând cu ochii şi nu ştie în ce lac să migreze ca să n-o mierlească. Ce aberaţii ale naturii, agenţii ăştia! îşi zise el. *Nu c-ar trebui să spun eu asta, dar ce mizerii de oameni, să-ţi intre în suflet de parcă trupul dat de Cel Înalt ar fi o casă din care dai afară oaspeţii nepoftiţi ca să te instalezi oricând ai chef! Ei, ce să-i faci! Trebuie să te obişnuieşti pentru c-o să ai parte din plin de asta! Bănuitor, dar las' că-i trece!* Nu-i zise nimic din toate acestea, în schimb continuă să-l liniştească:

– Mă bucur c-o duci bine. Am să-ţi dau şi-o veste bună. În mod normal, ai fi fost închis cine ştie pe unde şi nu ţi-ar fi fost bine de loc, dar norocul tău e că mă cunoşti şi că ai tăi au vrut să te elimine. Apropo, ai idee de ce te-a atacat agentul Yonis?

– Nu.

Răspunsul prea direct îl făcut pe Remi să ridice din sprâncene, aşa că Adrew se simţi dator să avanseze o ipoteză.

– Poate s-a simţit ameninţat de prezenţa mea, chiar nu ştiu cu siguranţă.

– În fine. N-are importanţă. Cineva tot o să afle până la urmă. Trupul lui a fost procesat, aşa c-o să avem curând şi nişte concluzii. Noroc că vă supravegheam pe amândoi! În fine, să lăsăm asta. Eşti de destul timp în Republică pentru a cunoaşte cum merg lucrurile. Dacă mă bazez pe rapoartele mai vechi, ai suferit o schimbare de personalitate acum opt ani, după accidentul care te-a adus înapoi pe Galene, deci, aş zice că Adrew a murit cam atunci şi-ai apărut tu în loc.

Agentul nu negă, aşa că Remi continuă:

– Teoretic vorbind desigur, ai stat destul în Republică pentru a ţi se părea un loc extrem de familiar, nu-i aşa?

Vreau să te întreb ceva şi aş vrea un răspuns sincer. Crezi că se poate?

– Depinde de întrebare!

– Desigur, deşi nu eşti în situaţia să spui aşa ceva. Dar oricum... Întrebarea era: ai avut vreun prieten cât ai fost în Regat, te-ai legat de cineva în mod deosebit?

Adrew rămase tăcut, părând că se gândeşte.

– Nu, nu chiar, regulamentul *anh* nu încurajează prieteniile între agenţi. Sigur au fost oameni care mi-au plăcut mai mult şi alţii mai puţin, e normal, nu? Nu văd unde vrei să ajungi.

– Păi, nu mai ai ţară, nu mai ai nici sprijinul organizaţiei care te-a trimis aici şi, în plus, nu vreau neapărat să speculez, dar în fine, o s-o fac de dragul argumentaţiei... crezi că mai ai corp?

Pe Adrew îl trecu un fior rece. Se gândise şi la asta în solitudinea camerei, dar până la urmă refuzase să-şi imagineze cum îi modificaseră trupul conform regulamentului care stipula ca agenţii capturaţi în timp ce ocupau temporar alte gazde erau condamnaţi la extragerea definitivă, devenind pseudocorpuri folosite în alte misiuni.

Respiră adânc.

– Nu cred că mai am unde să mă întorc, dacă asta vrei să afli.

– Foarte bine. Într-un fel, nu-i aşa de rău pentru tine, deşi putea fi. Câtva timp s-a dezbătut dacă personalitatea ta să fie ştearsă din acest trup pentru a-l reda adevăratului Adrew, deşi nu cred să mai fi rămas mare lucru din el. Tars Denden a susţinut această soluţie. Eu am vrut să-ţi acord o şansă, date fiind circumstanţele, aşa că până la urmă, s-a convenit să ţi se înainteze o propunere din partea Forţei de Ordine. Sper că n-am făcut o greşeală, dar cred că te cunosc destul de bine şi, dacă putem ajunge la o soluţie avantajoasă pentru ambele părţi, nu văd de ce să nu încercăm.

– Mulţumesc, spuse Adrew, fără să dea cuvântului vreo încărcătură emoţională. Era încă circumspect.

Remi sesiză şovăiala. *Foarte bine, teme-te de mine! Chiar*

ai şi de ce. O să mai vedem pe urmă! Nu eşti decât un parazit.

Gândul că ar fi încercat din nou să-i ocupe trupul îl făcu să se încrunte. Adrew îl atacase în seara aceea la depozit şi, deşi îi înţelegea panica, nu se putea abţine să nu se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit. *O să-ţi montăm botniţă, n-ai grijă!*

– Comandantul Staţiei, Ahmar Al-Jabal, îţi va comunica în ce constă propunerea, îi spuse făcând semn spre cei doi roboţi care îl însoţeau. Ne aşteaptă chiar acum.

Adrew înghiţi în sec. Lucrurile se puneau dintr-o dată în mişcare şi trebuia să acţioneze cu prudenţă. Se gândi la Sten şi la faptul că prim-agentul prevăzuse acel moment şi se simţi dintr-o dată în siguranţă. Avansa, dar nu pe un teren complet înşelător.

– Sunt pregătit! îi spuse lui Remi, care părea că doreşte un fel de confirmare.

*

Staţia era împărţită în zona de tranzit, vizitată de turişti, şi în sectorul ocupat de personal şi de laboratoare. Cele două spaţii, izolate prin două porţi imense, erau delimitate şi de o junglă dezvoltată de Comintern. Remi îl conduse dincolo de parc, pe aleile unde vegetaţia se dezvolta aparent haotic. Traversară o secţiune în care rădăcinile aeriene formau perdele, ce se dădură la o parte ca să îi lase să treacă. În aer, se auzea o vibraţie pe care Adrew nu reuşea să o identifice, de parcă gândurile a mii de oameni s-ar fi intersectat deasupra capului său. Nu putea să înţeleagă cuvintele, sentimentele, pentru că totul nu era decât un tremur în structura materiei. Nelinişte. Frunzele se legănau uşor răcorind aerul, filamentele se mişcau în briza ce venea din sistemul de ventilaţie, iar florile îşi roteau corolele spre ei. Atmosfera era încărcată de un miros plăcut de polen şi vegetaţie proaspătă. Undeva, creierul vegetal ce coordona grădina îi înregistră venirea şi încercă să-l identifice pentru a-i stabili preferinţele. În curând, o aromă plăcută îl înconjură, calmându-l. Agentul oftă. Tot acest

antrenament şi tot nu făcea faţă stresului! Îşi îndepărtă mâinile de trup şi mângâie tufişurile de la marginea potecii. Sten îi spusese că putea să-şi reîmprospăteze rezervele dacă intra în contact cu formele vegetale. Îşi adună *anh-ul* până când îl simţi pulsând în interior, apoi îşi întinse uşor *umbra* din vârful degetelor spre plantele galenice care emiteau energie într-o aură galben-strălucitoare. Era o lume diferită de cea a oamenilor obişnuiţi, iar, dacă se concentra, avea acces la ea. Totuşi, nici el nu o vedea cu adevărat, ci o simţea doar, vălurindu-se într-o multitudine de culori, trecând de la tulpină la alta, pătrunzând în sol şi cuprinzând toată Staţia.

Remi o luase înainte, dar el era în continuare păzit de cei doi roboţi. La un moment dat, unul dintre ei îl apucă de umăr, iar Adrew îi simţi strânsoarea şi se întoarse surprins. Sunetele pe care le auzea deveniră mai puternice şi îl văzu pe Remi oprit ceva mai departe, aşteptând parcă să se întâmple ceva. Din perdeaua de rădăcini, se desprinseră nişte cârcei care se apropiară lent. Adrew se smuci încercând să se desprindă de robot şi să fugă înainte pe potecă, dar nu reuşi. Strânsoarea deveni mai dureroasă, iar cârceii îl atinseră la început ca şi cum ar fi încercat să îl evalueze, apoi din ce în ce mai insistenţi, cătărându-i-se de-a lungul spatelui până ajunseră aproape de faţă.

– Ce-i asta? strigă Adrew uitându-se la Remi.

Acesta nu-i răspunse, ca şi când nu l-ar fi auzit.

Adrew se smuci din nou, fără să observe tulpina ce se desprinsese dintr-o latură a potecii şi se întinsese spre el având la capăt degete cărnoase, verzi. Cu o zvâcnitură, spinii lor îi pătrunseră în braţ, iar arsura îl făcu să geamă. Tulpina se retrase la fel de repede cum apăruse, iar robotul îl eliberă. Braţul îi zvâcnea dureros şi, pentru moment, se aşeză pe dalele de piatră. Remi se apropie de el fără să se grăbească.

– Trece, n-ai grijă! Creierul vegetal te-a însemnat la ordinul comandantului. Nu vrea să hălăduieşti pe aici când vrei şi când nu.

Adrew nu spuse nimic, doar se chirci, pentru că vârtejul pe care-l avea în minte îi sporea senzația de greață. Remi se aplecă spre el și-i puse mâna pe umăr. Din palma lui se desprinse o sferă de energie. Adrew simți o căldură puternică și durerea îi dispăru împreună cu nevoia de a se odihni. Remi îl ajută să se ridice și-l sprijini până la prima bancă. Adrew se așeză încercând să-și liniștească bătăile inimii. Mușchii brațului îi zvâcneau, iar degetele-i tremurau. Cu greu, își ridică mâneca și privi mușcătura roșie, ce începea să ia forma unui cerc perfect.

– Chiar era nevoie de asta? întrebă amărât.

Remi ridică din umeri.

– Asta-i procedura. N-ai ce-i face. Putem merge acum?

Își continuară drumul până la porțile ce închideau secțiunea turistică și care erau păzite de alți roboți. Unul dintre ei, mai înalt, mai masiv decât ceilalți și vizibil dintr-o generație mai nouă, se apropie de Adrew și îi prinse mâna. Îl forță să o introducă într-un aparat care-i ștanță pe dosul palmei un model ce aducea cu două cercuri concentrice, cel interior fiind reprezentat de un cip de identificare. Adrew nu mai protestă; aproape se aștepta la asta. Voiau să îl monitorizeze, iar el ar fi fost naiv dacă și-ar fi închipuit că avea să se bucure de mai mult decât de-o libertate aparentă. *Să ai credință înseamnă să-ți disciplinezi trupul și să-ți liniștești sufletul. Dar mai mult decât atât, înseamnă să crezi că există o forță dincolo de ce cunoști cu ajutorul simțurilor și care-ți călăuzește pașii pe drumul pe care trebuie să mergi. Nu te feri de poteca presărată cu spini, pentru că ea te va duce spre nemurire.* Și el crezuse în maestrul Lumni și acceptase să îl urmeze pe Sten, chiar dacă nu îl cunoștea foarte bine și nici nu-l aprecia. Dacă ei se înșelau, viața lui nu mai valora mare lucru.

Ei, hoțule!

Vocea din minte îl făcu să tresară. Se opri brusc, dar Remi îl împinse înainte.

Cine ești?

M-ai uitat atât de repede? Ai crezut că scapi de mine dacă pleci pe Stație?

Yoshida râse.

Pentru mine nu mai există graniţe. Poate ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai scos de-acolo. A fost uşor odată ce mi-ai arătat calea...

Ce vrei de la mine?

Vocea se stinse. Adrew încercă să privească în fluxul *anh*. Era departe, evoluând în jurul lui Galene, dar simţea că l-ar fi putut atinge dacă ar fi vrut. Pe Staţie, exista doar Reţeaua Republicii, dar şovăia să se conecteze la ea. Nu voia să rişte să fie descoperit de Remi. *Toate la timpul lor!* Nu era încă sigur de intenţiile lui Yoshida. Deocamdată era mai mult curios, decât ameninţător. Se putea folosi de el mai târziu? Studie această posibilitate în timp ce mergea alături de Remi.

Roboţii se dădură la o parte din drumul lor, monitorizându-le în continuare mişcările. Trecură dincolo de porţi, iar Adrew întoarse capul şi privi jungla. Poate pentru ultima oară.

Dincolo, arhitectura era mai simplă, mai funcţională. Lumina neutră umplea spaţiul compartimentat în care Adrew simţi prezenţa oamenilor. Pe coridoare, nu întâlniră însă pe nimeni. Se opriră în faţa unui ascensor.

– Unde mergem? întrebă Adrew neliniştit.

– O să vezi.

Pătrunseră în cabină, iar Remi îl împinse spre partea din spate, aproape de un perete translucid.

– Ţine-te bine!

Cabina porni cu o zvâcnitură, iar Adrew se agăţă de o bară metalică. Se deplasară un timp prin întuneric, apoi, dintr-o dată, pătrunseră într-un tunel de sticlonit aşezat în unul dintre braţe; dincolo de el se vedea curbura inelului luminat şi imaginea enormă a lui Alignak, pe care strălucea slab baza de extracţie. Adrew îşi desprinse privirile de cercul staţiei de parcă imaginea i-ar fi făcut rău şi privi în jos spre suprafaţa plină de praf şi fragmente de rocă a asteroidului de ancorare. Era o formaţiune aproape sferică, cu contururi totuşi neregulate şi cu o densitate asemănătoare lui Galene. Asteroidul nu era o aglomerare de bolovani. Adrew îl privi fascinat, deşi

undeva în sensomemorie imaginea nu era tocmai nouă, pentru că Sten o distribuise deja în flux.

Cabina lăsă rapid în urmă zona de tranzit şi se opri cu o smucitură. Dincolo de uşi, îi aştepta tânăra cu păr lung, negru, pe care Adrew o întâlnise în biroul comandantului Pendeln. Îmbrăcată cu un halat lung, contrasta puternic cu grupul care părăsise liftul. Tânăra îl privi fix în ochi şi zâmbi. *Ştiu cine eşti!* îi transmise. *Pentru mine nu contează asta, deci nu te teme.*

– Idolia Ajay, spuse cu voce plăcută. Mă bucur să ne întâlnim din nou.

Remi râse şi se întoarse spre Adrew explicând:

– Idolia e fascinată de agenţii *anh.* Conduce de ceva timp programul de cercetare a forţelor *anh,* venite din Regat.

Adrew nu comentă. Îi urmări în tăcere, încercând să evalueze situaţia. Exista simpatie din partea Idoliei Ajay şi, de altfel, nici Remi nu părea să îi fie duşman, totuşi, nu ştia cum era mai bine să procedeze în continuare. Sfatul lui Sten i-ar fi fost de folos, dar nu putea în acel moment să ia legătura cu el. Dădu din cap în direcţia femeii fără să spună nimic.

– Comandantul vă aşteaptă, zise tânăra cu ochii aţintiţi la Adrew, pândindu-i reacţia.

Ahmar Al-Jabal se afla într-o încăpere ce fusese amenajată ca sală de întruniri, cu pereţii acoperiţi de ecrane şi în mijloc, cu o masă enormă pe care rulau imagini ale spaţiului din jurul Staţiei. Bărbatul brunet şi înalt se ridică la intrarea lor şi îi salută scurt din cap. Numele lui era cunoscut, pentru că provenea dintr-o familie bogată din sud, cu interese în zona extracţiilor de pe Alignak. Era urmaş direct al unui ofiţer de pe *Bonaventura.* Faţa îi era colţuroasă, dar trăsăturile plăcute. Avea un fel direct şi sincer de a privi, la fel ca Remi şi Idolia. Adrew observase că sinceritatea era o trăsătură a celor din Republică şi învăţase să o aprecieze. Totuşi, acum considera că trebuia să se comporte ca un prizonier, aşa că evită să pară prea deschis.

– Bine ai venit pe Staţie! i se adresă Ahmar Al-Jabal.

Adrew îşi atinse braţul ce zvâcnea. Cuvintele comandantului

erau goale de conţinut, dar îl făcură să se simtă oarecum în siguranţă. Fără să vrea, se agăţa de orice. Trebuia să supravieţuiască, iar pentru moment, situaţia nu era în favoarea lui.

– Nu eşti primul agent *anh* care ajunge la noi, îi spuse Idolia. Cred că-ţi dai seama de asta.

– Ce-i aici? întrebă Adrew prefăcându-se surprins.

Comandantul şi Remi schimbară priviri, apoi fostul lui partener îi spuse:

– În timpul războiului, am înfiinţat un departament care se ocupa de studierea puterilor *anh* pentru a le putea contracara. Cu oarece succes, dar ţi-am povestit deja despre asta. Acum cinci ani, ne-am extins şi ne-am mutat pe Staţie, pentru că aveam nevoie de-un spaţiu izolat. Influenţele externe nu prea sunt benefice în cercetare, mai ales în domeniul nostru.

– Mai sunt şi alţi agenţi aici? se interesă Adrew privind rapid în jur.

Idolia râse, observându-i neliniştea.

– Nu, momentan nu, dar au fost şi alţii de-a lungul timpului.

– Ce doriţi de la mine?

Comandantul Al-Jabal se apropie de el şi Adrew îşi dădu seama că avea un dispozitiv de ecranare asemănător celor purtate de membrii Consiliului regal pentru a se proteja de agenţi. Cei din Republică descopereau treptat modalităţi de a se împotrivi Consiliului *Anh*.

– Îţi propun să colaborezi cu noi în cercetările pe care le întreprinde Centrul de Studii Postumane. O să beneficiezi de-o oarecare libertate şi încredere din partea noastră, atâta timp cât vei respecta înţelegerea. Desigur, dacă ne înşeli încrederea, lucrurile se vor schimba dramatic. Domnişoara Ajay îţi va explica mai multe legat de ce se aşteaptă de la tine, dar în mare, trebuie să participi la experimentele pe care le consideră necesare.

– Ce fel de experimente? întrebă Adrew cu şovăială în glas.

– Vrem să măsurăm intensitatea puterii *anh* şi să descoperim

modul în care aceasta se manifestă, interveni Idolia.

Ochii ei îl fixară intens şi, pentru o clipă, Adrew percepu o vagă emoţie, de parcă femeia ar fi încercat să câştige influenţă asupra lui prin mijloace care îi erau necunoscute. *Nu te teme,* îi spunea. *Acceptă. Nu vrei să ştii? Nu vrei să-ţi afli locul? Ce datorezi Regatului? Ce înseamnă acesta pentru tine, care n-ai familie, n-ai prieteni?*

Adrew respiră adânc ca să scape de apăsare şi închise ochii pentru o secundă. Era ceva cu femeia asta, ceva ce nu mai întâlnise! Idolia pătrunse în mintea lui, iar el reuşi să i se opună cu greu. Încercă să-i limiteze accesul doar la amintirile din perioada Republicii, dar fără succes. Ceva îi sfredelea mintea în continuare, aşa că îşi adună toată puterea pentru a învinge atacul şi a ridica bariere între datele pe care le voia ascunse şi cele mai puţin importante. Un amestec de informaţii se scurgea din creierul lui de parcă ar fi fost rănit şi ar fi sângerat. *Opreşte-te! Nu continua.*

– Nu!

Nu-şi dădu seama că striga, iar Idolia se retrase brusc.

– Îmi pare rău, spuse. N-am vrut să-ţi fac rău. Am să fiu mai atentă.

– Ce spui? Accepţi? interveni Remi nerăbdător.

– Am vreo altă alternativă?

– Nu, vocea comandantului era fermă. Dacă nu ne ajuţi de bună voie, îţi vom şterge personalitatea, putem deja să facem asta, chiar dacă în cazul tău riscăm să pierdem şi trupul pe care l-ai ocupat. Dacă accepţi să colaborezi şi dacă reuşeşti să te integrezi, e posibil să rămâi să lucrezi cu noi la alte proiecte. Sigur, în cazul în care vrei asta. E posibil să fim de acord şi să te întorci în Regat după ceva timp.

Adrew dădu din cap. Să se întoarcă? Asta nu făcea parte din plan; pentru el nu mai exista întoarcere. *Răbdarea înseamnă suferinţă de sine. Aşteaptă. Bătăliile se câştigă şi prin non-acţiune.* Trebuia să ia lucrurile pe rând, pentru că oricum nu putea să le influenţeze în acel moment.

– Accept, spuse în cele din urmă, îndreptându-şi privirile spre Idolia, al cărei chip îl atrăgea cu putere.

– Mulţumesc, schiţară buzele ei, înainte de a-i zâmbi. Vom lucra foarte bine împreună.

Nu te teme de adversar, încearcă să-l înţelegi, pentru că şi el este tot plămadă de lut şi apă. Prieten sau duşman, deseori nu înseamnă nimic, aşa că cercetează-i sufletul fără ură şi descoperă lucrurile care te pot ajuta în misiunea ta. Dacă îţi atingi scopul, nu mai contează altceva, aşa că fii drept şi generos.

13.

Culorile îl orbesc pe om, sunetele îl asurzesc.
Gusturile îi slăbesc simţul gustului.
Alergatul la vânătoare îl sălbăticeşte.
Ceea ce se obţine greu îi îngreunează manifestarea.
Astfel că înţeleptul se detaşează de simţuri
Şi trăieşte în lumea lui interioară.
(Dosarele Ascensiunii)

*

Plinul şi golul sunt împreună ca şi *anh* şi *um*, pentru că nu pot fi percepute şi înţelese decât dacă se manifestă împreună. Ce înseamnă plin, dacă gol nu există? Cum defineşti golul şi cum înveţi să-l foloseşti, dacă nu-l poţi umple?

Aşa şi conştiinţa, cum să o percepi în afara trupului, cum s-o defineşti dacă nu mai are legătură cu carnea şi devine efemeră, dizolvându-se în marea structură universală? Fiecare lucru îşi are locul lui, fiecare acţiune are şi reacţiunea ei, este un timp când trebuie să mergi şi altul în care trebuie să stai pentru a câştiga, iar cel care înţelege asta devine cu adevărat maestru.

Un înţelept a spus:
Sunt 30 de spiţe în butucul roţii,
Dar folosirea lui depinde de golul din centru.
Vasul făcut din humă este util
Prin golul creat de forma lui.
Casa cu ziduri, ferestre şi uşi
Este utilă prin golul creat de aceasta.

Deşi preţuim ceea ce există, ne folosim de ceea ce nu există.

Anh-ul înseamnă energie pură, informaţie, sau corpul de lumină ce se poate deplasa şi descărca, în timp ce trupul *um* este stare, este nemişcare, dar este şi ceea ce ţine conştiinţa, împiedicând-o să se disipeze în spaţiu înainte de a se rafina. Deci *anh* fără *um* nu se poate, aşa cum nu se poate plin fără gol şi materie fără absenţa ei. Pe de altă parte, corpul *um* este şi el compus din celule şi din molecule, ce vibrează şi emit unde electromagnetice sub formă de căldură, astfel încât totul este energie atât în exteriorul, cât şi în interiorul fiinţei umane şi de aceea, *anh* şi *um* sunt strâns legate.

Totul este radiaţie, totul este energie pe Galene!

De aceea, cei care nu înţeleg acest principiu, cei pentru care bogăţia şi puterea înseamnă totul, au creat himere cu ajutorul ştiinţei. Pentru că una e să faci o plantă sau un animal, şi alta, o fiinţă care are gândire şi sentimente! Aceste creaţii sunt oameni fără legături pe lume, fără familie, nefiind crescuţi şi educaţi decât pentru a folosi aceste daruri ale naturii în scopul susţinerii dorinţelor egoiste ale Regatului, care îi foloseşte fără să le dea mai multe drepturi decât unei plante sau unui animal. Şi iată că nimic nu se va alege din efortul lor, pentru că acţiunile lor sfidează legile firii şi pentru că au uitat să-şi iubească semenii ca pe ei înşişi. Preocupându-se de bunăstarea lor, de câştigurile şi de propria măreţie, ei s-au îndepărtat de tot ceea ce este simplu şi curat. Cum să înţeleagă aceşti oameni lumea, când ei sunt ciuntiţi de la naştere?

Celeste! O navă cu un echipaj fără nicio aspiraţie şi stăpânit doar de dorinţa de a-şi urma comandantul. Fără credinţă, fără ambiţii personale. Un grup de marionete pe care Yong le-a închis în nord şi le-a folosit pentru a-şi consolida puterea. Ei l-au urmat, dar, iată că auzind de Marele Necunoscut, care se află în toate cele din lumea asta, descendenţii lor au început în sfârşit să şovăie.

De aceea, urmaşii lui Yong, aşa-zişii regi, vor să mă îndepărteze şi să distrugă ce am construit. Şi asta pentru

că le-am dat oamenilor o alternativă, o credinţă în ceva superior şi nemuritor. Deci, nebuni din nord, ce credeţi că faceţi cu puterile voastre? Cum vreţi să stăpâniţi lumea când nu vă stăpâniţi pe voi înşivă, când nu vă preţuiţi oamenii şi vă ucideţi propriii fraţi? Aţi uitat că trebuie să-i consideri pe alţii ca pe voi înşivă?

(Um Comte, *Tratat despre suflet*)

*

O lumină strălucitoare era sufletul lui Sten, ghemuit în mijlocul întunericului. Edrin văzu conexiunile, informaţiile, amintirile, împletite în lanţuri multiple. Acestea formau o structură complexă, răsucindu-se şi penetrând miezul conştiinţei, în care albul imaculat se desfăcea brusc într-o explozie de culori şi energie. Deşi discutaseră despre asta de atâtea ori, deşi îl cunoştea şi ştia că nu-i dorea răul, deşi fusese antrenat în acest fel de Lumni, Sten era cuprins de teama iraţională a celui a cărui conştiinţă era invadată. Naniţii, ce conţineau copia personalităţii lui Edrin, fuseseră creaţi special pentru a se potrivi perfect cu structura neuronală a lui Sten şi pentru a diminua impactul asupra acestuia. Totuşi, nu era de ajuns.

Nu te teme!

Anh-ul lui Sten se rotea în mijlocul punctelor de întuneric reprezentate de naniţii lui Edrin, încercând să-i elimine prin impulsuri puternice. Acesta era momentul cel mai periculos în care Sten trebuia să-şi împiedice *anh-ul* să atace şi să distrugă corpurile străine.

Nu te mai opune!

Trupul lui Sten se prăbuşi peste sarcofag, iar cine l-ar fi văzut ar fi crezut că-l jelea pe Edrin. Agentul încercă să-şi amintească sentimentul pe care îl avea când Minago îi invada mintea pentru a-l învăţa mecanismele de apărare ale *anh-ului* şi mimă supunerea pe care o arăta în faţa maestrului. Împotrivirea faţă de Edrin se reduse astfel, iar Sten reuşi să-şi izoleze conştiinţa într-un spaţiu de

unde putea s-o acceseze fără a mai intra în conflict cu prinţul. Să pui două *anh*-uri în acelaşi trup, chiar dacă unul digital, era extrem de greu de realizat şi amândoi ştiau că timpul petrecut alături era limitat. În final, unul dintre ei avea inevitabil să dispară. Peste un timp, Edrin urma să aibă nevoie de alt corp.

A fost greu! Neînchipuit de greu!

Totuşi, trupul îi era uşor de parcă ar fi plutit, iar energia suplimentară a *anh-ului* lui Edrin îl făcea să iradieze o aură multicoloră. Naniţii se stabilizară în cele din urmă şi începură să-şi descarce informaţiile în mintea agentului. Edrin se trezi cu adevărat şi privi mirat în jur. Simţea răceala din aer, iar mâinile îi erau îngheţate pe suprafaţa metalică. Lumina emana ciudat din pereţi şi tavan, iar el o privi fără să clipească, fascinat de spectacol.

Apoi, deveni conştient de locul în care se afla şi de faptul că faţa îi era despărţită de fostul trup numai de fereastra de sticlonit. *Dormea? Undeva, mai exista şi conştiinţa lui, moţăind pe patul de gheaţă?* Chipul palid părea liniştit, dar numai el ştia cât îl costase să se abţină când Nali Teod şi Minago Neve îl anunţaseră că nu aveau să-l susţină în faţa tatălui său. Încercase să se împotrivească şi nu descoperise decât că avea puţini oameni loiali. În jurul lui, se făcuse deodată vid. Doar Sten, într-o încercare disperată, îl atacase pe Minago, sperând că asta ar fi putut schimba ceva. Din păcate ratase, fusese condamnat şi doar cu greu reuşise să scape de pedeapsa capitală. De fapt, intervenţia maestrului Lumni, şi nu a lui, făcuse Consiliul să-şi schimbe părerea când le spusese liniştit, dar ferm, că aveau prea puţini agenţi pentru a-şi permite luxul de a pierde unul valoros.

Hotărârea lui Rard şi faptul că trebuise să se sacrifice pentru ca fratele lui să se urce pe tron îl răniseră profund. Simţise furie acceptând digitizarea, pentru că toate eforturile, toate planurile şi toată pregătirea lui fuseseră în zadar.

Nu te teme, Înălţimea ta, îi spusese Lumni Natt. *Moartea şi digitizarea nu sunt întotdeauna sfârşitul. Nu dispera, există o soluţie pentru orice problemă, iar timpul vindecă rănile. A trăi*

înseamnă a trece printr-o serie de schimbări spontane. Învață să le accepți. Criogenarea trupului nu înseamnă non-existență, ci doar trecerea dintr-o stare în alta. Nu este corpul un câmp de energie, de ce te temi atunci să devii un flux de electroni? Ce te leagă de ceea ce crezi a fi solid dacă știi că-i iluzoriu?

Îi era recunoscător lui Lumni, care îl ajutase fără ca măcar să poată spera la o răsplată din partea lui. Abia atunci, își dăduse seama că maestrul avea o putere pe care puțini o percepeau și care cobora adânc în sufletul Regatului. Lumni aranjase realizarea copiei lui IA Edrin, care fusese în cele din urmă eliberată de Sten, și tot el îl împinsese pe actualul rege spre Stava Ardel. Ciudat, dar Thor Ardel încuviințase și susținuse complotul.

Stăpâne? vocea lui Sten era șovăitoare.

Știu. Trebuie să plecăm. Este atât de puțin timp!

Nu am crezut că maestrul Lumni a avut dreptate, nu am crezut că o să vă mai văd vreodată...

Două lacrimi i se prelinseră pe obraji, iar Edrin le șterse, mirat de amestecul de durere și speranță pe care-l avea în suflet. *Să simți, să exiști, să nu mai exiști și totuși, să suferi!* Era aplecat asupra trupului ce se odihnea pe patul de gheață și nu putea să se desprindă încă, deși știa că trebuia să plece.

Așteptați!

Undeva, în structura fluxului pe care-l simțea în palat, IA-ul său îi detectase trezirea și o subrutină, implantată de Lumni, avea în curând să intervină pentru a precipita plecarea lui Sten în spațiu. Din vârtejul ce se rotea în vârful conului, se desprinse o rază care luă forma IA-ului lui Edrin. Prințul se afla acum în fața propriei sale replici, care părea mult mai vie decât învelișul adevărat de carne. Trei versiuni ale aceleași persoane ocupau același spațiu fără ca asta să fie o aberație. Edrin-ul tridimensional se înclină netulburat. Purta haine elegante de culoare închisă și semăna atât de bine cu el însuși, încât adevăratul Edrin simți o strângere de inimă.

– Mă bucur să te văd, îi spuse.

Celălalt se înclină la rândul său.

– Şi eu. Am aşteptat de mult acest moment.

Anul petrecut prins în închisoarea cubului păruse o veşnicie tristă, ce nu-l făcuse decât să se gândească şi mai mult la situaţia lui şi la posibilităţile pe care le avea. Din când în când, Stava intrase în legătură cu el, dar şi aceste discuţii nu făcuseră decât să-i adâncească singurătatea.

IA Edrin se uită la el cu seriozitate.

– Nu avem mult timp. Am ţinut legătura cu maestrul Lumni şi am făcut mulţi paşi înainte. Lucrurile au mers de la sine, desigur cu puţin ajutor, dar important este că nimeni nu bănuieşte nimic. L-am convins pe rege să-l trimită pe Sten pe Staţie împreună cu Ralle Genaro şi tocmai am cerut urgentarea misiunii. Rapoartele din Republică arată că preşedintele Medina şi Forul Superior pregătesc o ofensivă. Asta nu se poate trece cu vederea. Nu uita că maestrul Minago Neve îl aşteaptă pe Sten. Grăbiţi-vă! Ne vedem acolo.

Imaginea dispăru. Îl simţi pe Sten agitându-se şi încercă să-l liniştească.

Minago vrea să discute cu tine.

Cu un efort, se desprinse de sarcofag şi-şi luă în tăcere adio de la trupul lui. Nu avea să se mai întoarcă în Regat şi, chiar dacă planul reuşea, nu avea să mai fie niciodată el însuşi. Poate alt corp, poate altă lume. Doar asta reuşise Lumni Natt să-i promită!

Mă voi retrage acum! Să ai grijă!

Edrin deveni mai puţin prezent, iar Sten îl percepu dintr-o dată mai mult ca pe-un ecou, ca pe o amintire pe care încerca să o reprime. Sten părăsi cripta, cuprins şi el de sentimentul că nu se va mai întoarce acolo niciodată.

*

Mergând spre încăperile lui Minago Neve, Sten se temea. Prezenţa lui Edrin i se părea puternică, mult prea puternică pentru a trece neobservată, aşa că pătrunse neliniştit în camera în care Minago şi Ralle îl aşteptau. Maestrul îi simţi starea, dar o puse pe seama discuţiei

cu regele şi a temerilor legate de misiunea de pe Staţie.

– Ai întârziat! începu brusc Minago fără să-i mai aştepte salutul. Vedeţi, Înălţimea Voastră, cum acest agent nu înţelege nici măcar lucrurile elementare, continuă adresându-se unei a treia persoane, pe care Sten o identifică cu o tresărire drept copia tridimensională a lui Edrin. Undeva în interiorul lui, se cutremură de râs, iar teama îi dispăru.

IA-ul lui Edrin nu păru foarte afectat de critica adusă lui Sten şi ignoră comentariul maestrului, a cărui faţă lividă se lungi şi mai mult. *Şi-a pierdut minţile de ură şi nu-şi dă seama că a devenit ridicol tot insistând cu prigoana asupra ta,* comentă Edrin-ul interior, în timp ce Sten se înclina şi mai adânc în faţa versiunii 3D a acestuia.

– Nu contează acum! Plecarea va fi în seara aceasta şi sunt sigur că agentul Darr este pregătit pentru orice, mai ales că a fost antrenat de un maestru ca Domnia ta.

Minago îşi înghiţi cuvintele.

– Păi, cred că mai erau lucruri pe care trebuia să le înveţe...

– Şi sunt sigur că agentul Ralle Genaro o să-l completeze foarte bine, pentru că precis el a reuşit să acopere şi aspectele care i-au scăpat lui Darr.

– Desigur, se grăbi Minago să-l aprobe. Se vor descurca perfect împreună, iar eu voi rămâne să o slujesc pe Înălţimea Voastră ca întotdeauna.

Sten îl simţi pe Edrin agitându-se în adâncul lui. *Linguşitor fără pic de cuviinţă! Nu tu m-ai vândut ca să-ţi păstrezi poziţia în consiliu? Şi Ralle, pe care-l credeam apropiat de tine, Sten, să-l apere pe Minago în faţa atacului, doar pentru că spera să primească în schimb mai multă putere! Dacă n-ai fi fost tu, Ralle, atentatul ar fi reuşit şi poate aş fi fost încă în viaţă!*

Oftă, umplându-i tânărului sufletul de amărăciune. Rard avusese încredere în Minago mai mult decât în oricine altcineva, iar, dacă acesta ar fi dispărut, poate şi soarta lui ar fi fost alta.

– Sunt pregătit să lucrez cu agentul Darr, se adresă Ralle IA-ului Edrin de parcă acesta ar fi fost un act de mărinimie din partea lui.

– E de la sine înțeles că veți face amândoi tot ce se poate pentru succesul misiunii, îi tăie Edrin vorba. Trebuie să vă apropiați de Ahmar Al-Jabal, comandantul stației, pentru că agentul Darr urmează să-i acapareze trupul. Nu va fi ușor, de aceea este necesar ca amândoi să mergeți în corpurile voastre și să vă folosiți puterile în totalitate. Naniții sunt instabili pe perioade mai lungi de timp și nu putem risca. Sten, trebuie să-ți transferi direct conștiința *anh* în mintea lui. Este important ca locul lui Al-Jabal să fie luat de tine înainte ca forțele noastre să atace Liftportul și implicit stația. Agent Genaro, va trebui să aduni informațiile despre sistemele de securitate și despre cum vor reacționa acestea în cazul unui atac. Să nu uităm că regele a cerut să deținem controlul asupra Stației pentru a avea un avantaj în negocierile cu Republica și Cominternul în problema importurilor de minereuri și a prospecțiunilor miniere. Dacă le tăiem calea de acces spre Alignak, vor fi obligați să discute cu noi. În plus, regele este interesat și de zvonurile legate de construirea unei nave în spațiul de dincolo de satelit.

– Înălțimea ta, riscă Ralle. De ce rolurile au fost dispuse astfel, iar agentul Darr se va ocupa direct de comandant?

Ochii albaștri îl fixară reci.

– Aceasta a fost hotărârea Consiliului. Agentul Darr are mai multă experiență decât tine în cuplări *anh*.

Minago îi făcu semn să nu mai insiste, așa că Ralle cedă strâmbându-se nemulțumit. Ochii negri și oblici i se îngustară și mai mult uitându-se cu ură la Sten. *După tot ce a făcut încă mai beneficiază de protecție! Maestrul ar trebui să termine o dată cu cuibul acesta de anghilari și să insiste ca IA-ul lui Edrin să fie depozitat în Marea Arhivă sau chiar șters cu totul!*

Pentru o clipă se imaginâ victorios, eliminându-l pe Sten și asumându-și în totalitate succesul misiunii. Trebuia doar să aibă răbdare și să-l lase să creadă că deținea controlul. După aceea, avea să-l facă să dispară, iar Liftportul era locul cel mai potrivit pentru asta. Misiunea dată de Cedrin era o aberație! Toți știau asta, așa că nu-și făcea probleme.

De fapt, trebuia să-i distragă lui Cedrin atenţia de la manevrele maestrului Minago. Să fie ocupat să viseze la cucerirea spaţiului şi să nu observe ce se întâmpla chiar lângă el! *După ce-şi îndeplineşte rolul, am să-l azvârl pe Sten în spaţiu,* se gândi satisfăcut. *Nici nu se poate mai bine. Fără urmă, fără mormânt, fără onoare. Şi pe mine m-ai rănit, nu numai pe maestru, şi nu ai plătit pentru asta! Eşti ultimul acolit al lui Edrin de care o să scăpăm, iar maestrul Lumni nu o să mai aibă ce să zică. O să dispari pur şi simplu!* Cicatricea pe care o avea pe braţ îi amintea de momentul în care se luptase cu Sten în marele hol al palatului pe când îşi protejase maestrul. *O misiune sinucigaşă; nu aş fi crezut să aibă atâta îndrăzneală.* Minago îşi întinse degetele de *um* spre el, îndemnându-l să se liniştească. *Ai răbdare, timpul va rezolva totul. Doar aşteaptă. Nu trebuie să trezim bănuieli!*

– Asta e tot, spuse rece imaginea lui Edrin.

Tot plin de sine este, chiar şi mort! remarcă Minago cu neplăcere. Se gândi la planul pe care-l făcuse cu Nali Teod şi se simţi mulţumit. Aparent, se împotriviseră amândoi invaziei, dar de fapt, erau de acord că Regatul nu mai avea decât o singură soluţie pentru a supravieţui – să iasă din izolare şi să-şi ocupe locul de drept în jocul puterii. Politica de neamestec nu dusese la nimic, decât la diminuarea şi mai mare a resurselor şi a teritoriilor. Republica şi Cominternul aveau să-şi extindă graniţele la infinit, iar pe ei nu-i aştepta decât dispariţia ca naţiune. Consiliul trebuia şi el reformat. Ce adunătură de nemernici, care nu făceau decât să se îmbogăţească pe spinarea Regatului şi a regelui! Rard încercase să li se împotrivească şi domnia îi fusese curmată brutal, iar Edrin, dacă ar fi preluat puterea, le-ar fi cântat în continuare în strună. Trebuia făcut ceva şi de aceea avusese grijă ca Rard să-şi dea seama că prinţul Cedrin ar fi fost un urmaş mult mai potrivit.

Înălţimea ta! Trebuie să-mi faceţi dreptate! îi spusese acestuia după ce fusese atacat de Sten. Suferea încă de pe urma rănii şi refuzase să fie vindecat înainte ca Rard să-i simtă durerea. Se cuplase la flux de la un terminal din Arhiva IA, la care avea acces ca maestru, iar Rard,

trezit din amorțeală, apăruse în mijlocul luminii, pe care Minago o făcuse să pară însângerată, fără să-i vină să creadă la început că fiul lui fusese în stare de un complot prin care să-i atace sfătuitorul și omul care, până la urmă, îl și crescuse. Deși IA-urile nu erau capabile de sentimente puternice, Minago îi percepuse mânia.

Nerecunoscătorul! Prințul Edrin dorește puterea cu orice preț! Nici nu a mai vrut să vă aștepte hotărârea. Vrea să vă ia locul!

Spațiul personal al lui Rard se întunecase, iar imaginea i se tulburase. Vocea îi răsunase ca o lovitură pe care Minago o simțise în tot corpul. Rard răcnea mânios, așa cum făcuse și în timpul vieții, iar energia descărcată degradase spațiul virtual și făcuse să dispară temporar câțiva dintre servitorii digitali care îl însoțeau. Marea cameră a apartamentului regal, redată în cele mai mici detalii, se deformase. Mânia lui Rard era îngrozitoare.

Prințe Edrin, nici bogăția, nici cunoștințele, nici trufia, nici frumusețea nu valorează nimic și nu ți-au folosit la nimic! Dacă atacul ar fi avut succes, situația ar fi fost cu totul alta, gândi Minago. *Acum, alt maestru s-ar fi uitat la alt rege, la tine. Tu nu l-ai fi păstrat pe Cedrin ca sfătuitor, ci l-ai fi îngropat cu siguranță în fundul Arhivei IA.* De fapt, nici nu ar fi avut de ce; regele actual nu părea capabil să se descurce singur. *Atacul lui Sten ar fi reușit dacă n-ar fi intervenit Ralle.* Se uită la el cu afecțiune și îl mângâie ușor pe obraz cu degetele de *um.* Agentul mimă supunerea, iar figura aspră a lui Minago se îmblânzi pentru o clipă. Ralle îi era loial și o dovedise, Sten însă îl dezamăgise, deși se așteptase la mai mult din partea lui. Edrin îl sedusese și pe el ca pe mulți alții; uneori îl uimea capacitatea de manipulare a prințului! *Să piară, să dispară pentru totdeauna! Ce nebunie! Regele să-l păstreze doar ca să se bucure că a reușit să-i ia locul cu toate intrigile! O IA nu mai este om și nu mai simte la fel. Pe cine crede Cedrin că se răzbună pentru anii în care a fost neglijat în favoarea fratelui mai deștept și mai abil?*

Gândurile i se întoarseră spre campania pregătită de Teod și începu să analizeze posibilitatea ca ea să eșueze.

Dacă regele Cedrin murea, Edrin ar fi trebuit să-i succeadă, iar acest lucru nu era o opțiune viabilă. Edrin trebuia să dispară, dar atunci? *Vom vedea* ... Exista un precedent în care unul dintre maeștrii *anh* ajunsese rege. *De ce nu? De ce nu eu?* Își calculă șansele. *Există și posibilitatea asta!*

– Informațiile despre acoperirea voastră sunt disponibile în fluxul personal.

Vocea lui Edrin îl trezi la realitate.

Cei doi agenți se înclinară în semn că acceptau misiunea.

– Mulțumim pentru încredere! i se adresară amândoi lui Edrin așa cum cereau uzanțele.

Nimic nu este încheiat până când nu se rostește și ultimul cuvânt!

IA-ul se mișcă prin încăpere, se apropie de Sten și privi în ochii lui, de fapt spre Edrin cel ascuns. Sten surprinse o descărcare de energie între cele două entități și se cutremură. Informațiile se scurgeau spre el cu o viteză incredibilă. Nu erau numai date în stare pură, ci și emoții, gânduri, amintiri. Frânturi de planuri, de subrutine, de vise și dorințe. Cele două personalități se completau reciproc. Sten tremură. Niciodată nu se gândise că avea să ajungă să-l cunoască pe prinț atât de bine. *Oprește-te!*

Emoția era prea puternică și, pe când se lupta să o ascundă, propriile lui amintiri îl copleșiră cu brutalitate. Singurătatea copilăriei din centrul *anh*, adolescența tulburată, lupta pentru a fi mai bun și pentru a atrage atenția maestrului – toate în van, pentru că un gol imens îl înconjura. Își desăvârșise forțele, avansase în ierarhie ca să descopere că tot efortul nu ducea nicăieri, că era doar o rotiță într-un angrenaj și că puteau oricând să se dispenseze de el. Întâlnirea cu Edrin în sala de antrenament îi dăduse un sens în viață și o misiune căreia merita să se dedice. Se făcu palid. Minago și Ralle îi fixară nedumeriți, simțind și ei că se întâmpla ceva. Imaginea lui Edrin avea o consistență ce o făcea să pară aproape reală, iar Darr avu pentru o clipă impresia că prințul mai era viu. Se uită la Minago și la Ralle, atât de mulțumiți în nimicnicia lor, atât de încrezători și atât de orbi! *Cei care sunt sortiți morții își pierd întâi lumina ochilor, apoi mințile, ca să rătăcească în întuneric și să se dizolve la*

final în țesătura lumii!

*

Când Sten se întoarse în încăperile lui, o umbră îl aștepta profilându-se pe peretele barului; o siluetă feminină în lumina lui Alignak. Era Stava, iar el nu se miră să o găsească acolo. Tânăra stătea nemișcată, de parcă s-ar fi aflat într-un vis, iar agentul se strădui să nu o tulbure. Femeia se apropie repede de el. Podoabele de păr scoaseră un clinchet, iar Sten îi simți parfumul suav. Îmbrăcase o rochie elegantă, de un albastru închis, mult mai potrivită decât ce purta de obicei. Făcuse eforturi disperate pentru a arăta bine și lui Sten i se făcu milă de ea.

– Am sperat că vei veni, spuse femeia în șoaptă.

Edrin o așteptase să apară cu o oarecare emoție, iar Sten observă acest lucru și se miră. Riscase mult să vină acolo, pentru că agenții erau monitorizați în permanență. Și totuși, ce se putea întâmpla? Să se creadă că avea o legătură cu el? Era asta de ajuns pentru a fi îndepărtată din palat? Probabil că da.

– Nu avem mult timp, continuă ea și deodată îl îmbrățișă.

Pe Sten îl uimi violența cu care se agăță de el.

Edrin îl forță să se retragă și preluă controlul. Rămaseră înlănțuiți fără să spună o vorbă. Stava plângea și hohotele ei înăbușite îl făceau să se cutremure. *De ce suferi? Așa a fost să fie!*

– Nu ne vom mai vedea niciodată, nu-i așa?

Edrin dădu din cap cu tristețe.

– Nu, pentru mine nu mai există cale de întoarcere.

O strânse pe Stava lângă el. *Iubirea altora îți dă putere.* Fusese întotdeauna conștient de dragostea ei, dar nu i se păruse nici destul de frumoasă, nici destul de interesantă pentru a-l atrage. Avusese numeroase legături, multe îi hrăniseră vanitatea, altele fuseseră dictate de interesul politic din momentul respectiv, iar doamna lui de onoare, ce-i rămăsese alături ani de zile, fusese neglijată ca o persoană care nu era menită decât să-l servească și să-l vegheze. Niciodată nu-și coborâse privirile asupra ei, iar ea rămăsese calmă și modestă îndeplinindu-și îndatoririle

aproape nevăzută. Când fusese amenințat și când se trezise părăsit de toți, ea îi rămăsese alături.

– Îmi pare rău! îi șopti.

Pentru că nu te-am apreciat, te-am desconsiderat, te-am uitat. De abia acum înțelegea cu adevărat ce însemna să fii vulnerabil. Să fii deschis către suferință, dar și către plăcere, către necunoscut, dar și către oportunități, către lovituri, dar și către atingeri. El nu fusese vulnerabil și totuși, puterea și încrederea în forțele proprii îi fuseseră cei mai mari dușmani. *O stâncă este tare, dar apa și vântul sunt mai de temut, pentru că o transformă într-o mare de pietriș.* Așa era și el. Era o grămadă de nisip la cheremul elementelor. *Nu m-am irosit, m-am transformat! Dacă nu știi că suferi, nu ești om!* Stava suferea, iar el nu putea să o ajute cu nimic. Nici măcar cu o promisiune.

Amintirea ultimei lor întâlniri îi era încă proaspătă în minte, pentru că lunile care trecuseră nu însemnau nimic pentru o IA. Cu un an înainte, chiar în seara dinaintea Adormirii, rămăsese în apartamentele lui pentru a se pregăti de marea trecere. Ore în șir, fusese obligat să accepte vizitele membrilor Consiliului, oameni pe care nu îi plăcuse niciodată și de sprijinul cărora nu se bucurase. Erau fățarnici în tot ceea ce întreprindeau, iar atunci, veniseră să-și ia rămas bun de la el și să îl felicite pentru trecerea din lumea fizică în cea digitală, care putea fi privită și ca o formă aparte de nemurire. Atmosfera fusese fals sărbătorească, iar el trebuise să-și adune toată stăpânirea de sine pentru a putea face față conversației. În cele din urmă, plecaseră, iar el stinsese toate lămpile și se prăbușise pe o canapea, secătuit de puteri. Păstrase vii doar tablourile incandescente ale Soarelui și ale planetelor furtunoase, ce aruncau jocuri de lumini și umbre pe pereți. Totul fusese în van. Pentru prima oară de când i se comunicase hotărârea tatălui său, conștientiza că urma să dispară a doua zi. Își lăsase capul în mâini, cuprins de mânie, dar și de panică. Crezuse că avea să suporte mai bine lucrurile în singurătatea încăperii, dar se înșelase.

Din întuneric, se desprinsese silueta unui bărbat în robă,

iar el îl recunoscuse pe Lumni, care nevăzut, rămăsese în urma celorlalţi.

– Pace ţie, prinţul meu! îi spusese acesta schiţând asupra lui semnul cercului.

Edrin se ridicase să-l întâmpine, stăpânindu-se cu greu.

– Nu pace simt acum! îi zisese amar.

Lumni îşi clătinase capul cărunt, iar faţa rotundă arătase întristare.

– Nu-ţi pot spune multe lucruri care să te ajute. De aceea îţi voi zice doar atât: tristeţea este pieritoare cum toate sunt trecătoare pe lumea asta. O clipă, o zi, un an – tot una-i. Ai crezut că vei trăi mai mult, dar te-ai înşelat. Cine ştie însă că firul vieţii i se va rupe? Nu ai făcut tot ce puteai? Nu ai avut noroc? Norocul e ca spuma, o adiere o împrăştie. Când lumina piere, florile plâng şi ele. Nu eşti pregătit pentru marea trecere, prinţul meu!

Edrin oftase. Nimic din ceea ce-i spusese Lumni nu îl ajuta cu adevărat.

– Am pierdut atât de mult!

– Ce e mult, ce e puţin? O uşă ţi se închide, dar alta se deschide. Voi avea grijă de asta.

– Mă doare inima. Atâtea speranţe deşarte şi atâtea planuri zadarnice. Pentru ce ne luptăm dacă nimic nu stă în puterea noastră? Dacă nu m-aş fi zbătut, aş fi ajuns tot aici.

– Poate că da. Puterile superioare îşi râd de dorinţele oamenilor. Un atom printre alţi atomi – ce libertate are? Nu are rost să te frământi, aşa ţi-a fost menit. Nu trebuie să te duci cu ură în suflet, pentru că dacă nu-ţi iubeşti şi înţelegi vrăşmaşii, nu vei putea avea pace nici dincolo. Trebuie să te pregăteşti pentru veşnicie. Niciun păcat nu este mai mare decât deznădejdea, pentru că ea te împinge la fapte cumplite. Dacă înţelegi unde ai greşit, te poţi îndrepta, aşa că de ce să te tulburi?

– Dar eu nu mai am timp! Mâine, viaţa mea pe acest lume se va încheia.

Lumni dăduse nemulţumit din cap.

– De ce nu asculţi? Eu dau din gură, cuvintele ies de-a

valma, dar, pentru tine, sunt ca picăturile de ploaie căzute într-o baltă. Ce e o clipă, ce e o oră? Nu-ţi vei încheia viaţa chiar acum şi chiar şi atunci... Priveşte-te în oglindă, ce mai rămâne din deznădejdea ta? Doar o imagine. Gândeşte-te la faptele pe care le-ai comis şi împacă-te cu tine însuţi. Viaţa şi moartea se completează, ca *anh* şi *um*. Iar tu nu vei muri, ci te vei transforma, doar suntem toţi o cantitate de energie şi doar întâmplător luăm o formă sau alta! Deci nu deznădăjdui!

Atunci, Lumni îi vorbise pentru prima dată despre planul lui şi al lui Thor Ardel. Edrin fusese uimit, de parcă o mână s-ar fi întins şi l-ar fi tras afară din mocirla în care se zbătea.

– De ce mă ajutaţi? întrebase, conştient de cât de puţin merita acest lucru din partea unor oameni pe care nu-i apreciase niciodată.

Lumni îi zâmbise misterios.

– Pentru că stă în puterea noastră!

Stava Ardel pătrunsese în cameră ducând o tavă cu o carafă şi două pahare. Discretă, le aşezase pe o masă în apropierea lor. Lumni îşi ridicase privirea şi o surprinsese plângând tăcută şi ştergându-şi lacrimile cu mâneca largă a rochiei. Edrin nici nu o băgase în seamă.

– Vei avea regatul tău, îi promisese Lumni, chiar dacă nu cel pe care crezi că-l meriţi.

Edrin se simţise mai liniştit, iar maestrul se pregătise de plecare.

– Nu te mai gândi cum ţi-au greşit ceilalţi, ci cum le-ai greşit tu lor.

Apoi i-o arătase pe Stava, care se retrăsese tăcută într-un colţ.

– Poate un exerciţiu de umilinţă ţi-ar fi de folos.

Lumni plecase, iar el înţelesese în cele din urmă cât de orb fusese, pierdut în vârtejul lumii. Stava devenise exerciţiul lui de umilinţă în acea seară, iar a doua zi, aşteptând întins în sarcofag ca regele Cedrin să-şi facă apariţia, îşi dăduse seama cât de singur fusese în tot acest timp şi cât de puţin îi apreciase pe cei care îi erau cu adevărat loiali.

O mână de oameni de care el se folosise de parcă ar fi avut acest drept. *Nu numărul soldaților contează, ci hotărârea lor!* Şi iată că fratele lui îl batjocorise pentru ultima oară, arătându-i că de fapt nu era nimic, înconjurat de toată curtea şi de tot Consiliul, ca martori ai înfrângerii sale. Îi auzise murmurând în jurul lui, protestând, spunând cuvinte de milă şi condamnare, dar nu se tulburase. Nu mai avea niciun rost. Întins pe metalul rece, ştiind că urma să nu mai existe peste puţin timp, Edrin închisese ochii şi încercase să se gândească la Rard şi la Cedrin, întrebându-se unde greşise.

Îmi pare rău!

*

În seara aceea, cu Stava plângând în braţele lui, Edrin îşi ceru din nou iertare. *Ce a trecut nu se mai întoarce, apa care a fărâmiţat stânca n-o va mai ridica la loc, vântul ce a culcat copacii nu-i va mai îndrepta. De ce să deplângi aceste lucruri?* Şi totuşi, el le deplângea fără sens. Deznădejdea. Trebuia să se elibereze de ea.

– Trebuie să plec! îi spuse încet Stavei, iar acesta dădu din cap ştergându-şi lacrimile.

– Ştiu.

Se despărţiră, iar Stava dispăru tăcută ca întotdeauna, în urma ei rămânând doar un vag clinchet de clopoţei. Edrin rămase singur privind imensul tablou al lui Alignak, ce decora peretele din spatele barului-dozator. Îl simţea pe Sten ghemuit în interiorul lui, tremurând tulburat, şi-i păru rău că trebuise să-i împărtăşească aceste amintiri. Nu avea ce să facă, pentru că acum erau legaţi şi urmau să rămână astfel ceva timp. *Nu te grăbi şi cumpăneşte lucrurile!* îl îndemnase Lumni, dar el nu-i putea asculta sfatul. Se uită în jur şi văzu într-un colţ hainele pe care trebuia să le poarte în Republică. Informaţiile necesare se aflau deja în flux, iar Sten trebuia doar să şi le descarce în reţeaua neuronală. Ochii îi poposiră din nou pe imaginea satelitului, respiră adânc şi se retrase în adâncul conştiinţei,

lăsând locul agentului.

Acum totul depinde de tine!

Este un timp când trebuie să mergi şi altul în care trebuie să stai pentru a câştiga. Acum trebuie să acţionăm.

14.

Universul a fost creat pentru om, nu omul pentru univers.

(Cuvintele lui Um)

*

Un sistem de patru planete evoluează în jurul stelei Etain. În apropiere, există o planetă telurică, Loke, copleşită de radiaţia ei mortală.

Mai departe, Galene, mică şi albastră, aşezată în singurul loc unde viaţa poate înflori, însoţită de Alignak, unicul ei satelit.

Şi mai departe, o centură de asteroizi, şi apoi Taranis, un gigant gazos, rotindu-se lent în jurul lui Etain, urmat de o planetă moartă, împietrită: Tinia, o sferă de silicaţi, de azot şi metan îngheţat, însoţită de sateliţi la fel de sterpi .

Un sistem planetar puţin variat, dar important, pentru că prezenţa lui Galene a părut răspunsul la căutările coloniştilor. De aceea, s-au şi oprit aici, abandonând alte candidate mai îndepărtate, socotind că în lumea Marelui Necunoscut nu era loc pentru mai multe minuni.

(HDD Martin - *De la începuturi*)

*

Aglomeraţia şi căldura îl făceau pe Karl să se sufoce. Încercă să se ţină după Asclepius, croindu-şi drum prin mulţimea de călugări ce se grăbeau spre localurile unde se servea prânzul. Era pauza de masă şi toată capitala părea să se găsească pe străzi. Erau atâtea veşminte colorate – de la cele verzi ale neofiţilor, la cele albastre ale tinerilor călugări sau cele galbene şi roşii ale iniţiaţilor, încât Karl

se simțea confuz. Hainele cu care îl îmbrăcaseră erau incomode și agentul se tot poticnea în poalele lungi sau trebuia să-și aranjeze din când în când bucata de material ce îi venea peste umăr și care-i cădea în permanență.

– Este vorba de poziția corpului, îi spusese Asclepius. Nu-ți mai purta veșmintele de parcă ți-ar fi teamă de ele!

Asclepius se opri să îl aștepte la marginea marii piețe centrale, iar Karl reuși cu greu să ajungă până la el. Era epuizat.

– Putem să ne odihnim puțin? îl întrebă, lăsându-se să cadă pe o bancă de piatră.

Interogatoriile nesfârșite îl secătuiseră de puteri, la fel și implantul ce trebuia să-i controleze puterile *anh* și care îi tot dădea dureri de cap.

– Ești bine?

Asclepius se apropie de el și-i puse mâna pe umăr încercând să-i perceapă starea. Karl era nervos și asta îl făcea să se simtă și mai rău decât în realitate. Totuși, prezența medicului îl liniștea, pentru că semăna cu Sten și pentru că era singurul care nu-i dorea de fapt răul. Karl clătină din cap.

– Sunt doar obosit.

Se ridică și-și continuară drumul, de data asta încercând să evite mulțimea. Era foarte cald, cerul era nefiresc de albastru, iar toată lumina aceasta îi rănea ochii. Cominternul avea o climă extrem de caldă, iar trupul lui suferea, obișnuit cu vremea rece din nord. Aici, totul era colorat și totul strălucea intens, începând cu clădirile de sticlonit, cu sferele imense ale Sanctuarelor, și încheind cu marea de un verde deschis și cu astrul dogoritor. La umbră, era mai suportabil când se simțea briza sărată, dar altfel, era fierbinte – dalele ardeau sub sandalele subțiri, iar pereții emanau căldură. Parcă ar fi fost aruncat într-un cuptor și pus să coacă la foc mic! În apropiere, o imensă sferă lucioasă părea să plutească la câțiva metri în aer. Oamenii și clădirile se oglindeau în ea pe când trecea deasupra lor. Karl se opri și privi în sus. Un roi de cinci sfere mai mici gravitau în jurul ei, la perioade perfect egale.

– Ce-i ăsta?

– Un Templu sferic, îi răspunse Asclepius. Nu ştiai de ele?

Karl dădu din cap.

– Nu am văzut niciodată unul asemănător. Cele din Regat sunt construite din gheaţă şi nu plutesc. În plus, sunt înconjurate de şase sfere, care unite formează un hexagon.

Asclepius ridică din umeri. Ştia că Regatul respingea pentagoanele din Poliedrul Goldberg şi-l considera compus numai din hexagoane, deoarece acestea întruchipau ideea de creaţie la toate nivelurile. O erezie desigur, dar nu avea chef să se lanseze cu Karl într-o polemică.

– Poate o să mergem să vizitezi unul dacă te interesează, îi propuse Asclepius, iar Karl încuviinţă bucuros.

De ce nu, doar era şi el credincios! Uneori medicul se purta cu el de parcă ar fi fost unul dintre ateii din Republică!

O rază se opri pe suprafaţa de oglindă şi aproape îl orbi. Se frecă iritat la ochi. Lumina era a lui Um şi făcea parte din *anh*, dar ce îngrozitoare era strălucirea ei! Îşi continuară drumul. *Altfel, lucrurile merg bine,* se gândi în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe frunte. Acceptase să-şi folosească puterea pentru a-l ajuta pe Avraam Radus la interogatorii şi fusese de acord şi cu implantul, care funcţiona ca un întrerupător de la care îi blocau *anh-ul* când doreau. Îi lăsase să creadă că funcţiona, dar în afara faptului că îi dădea dureri de cap, nu avusese alt efect asupra lui. Totuşi, implantul fusese biletul lui către libertate, aşa că meritase un disconfort trecător.

– Ţi-e foame? îl întrebă Asclepius.

– Foarte, dar să mergem undeva unde este mai puţină lume, îl rugă el.

Medicul ridică din umeri. Cei din nord erau făpturi singuratice, dar asta nu-l mira prea tare. În apropiere, se afla noul Biolab cu parcul şi cupola incandescentă în razele amiezii.

– Ce zici să încercăm acolo? Karl arătă spre Biolab. Nu de el ne-a zis Radus că are cel mai mare parc din centru şi cea mai mare sală de mese?

Asclepius se opri să cumpănească o clipă, apoi ridică din umeri. De ce nu? Radus îi spusese că puteau să se plimbe pe unde doreau, numai să nu-l scape din ochi. Ieşirile astea îi făceau bine lui Karl, care fusese închis prea mult timp, iar dispozitivul pe care i-l implantaseră îl împiedica să se piardă în mulţime. Într-un fel, Asclepius îl ţinea într-o lesă invizibilă. Fu de acord şi se îndreptară spre uşile rotative, ajungând într-un spaţiu în care Karl reuşi să respire în voie. Era răcoare şi plăcut sub Domul imens.

– Mult mai bine! suspină el aranjându-şi materialul galben ce-i alunecase iar de pe umăr. *Ce culori îngrozitoare!*

Asclepius se opri şi privi în jur. Nici el nu mai fusese în noul Dom şi încercă să se orienteze.

– S-o luăm pe aici!

Indică cu bărbia un drum printre un şir de tufişuri cu frunze ca nişte tuburi de sticlonit. Vegetaţia era abundentă, semănând mai mult cu o junglă, deşi temperatura era mult mai joasă şi mai plăcută. Karl respiră adânc. În sfârşit, aer curat, bine-venit după canicula de afară. Într-un luminiş, îi întâmpină un mic lac şi o structură din aquamelt în spatele căreia monopozii îmbrăcaţi în alb se foiau pregătind mâncarea. Se aşezară la una dintre mese şi aşteptară să-şi primească porţiile. Karl se lăsă pe spătarul scaunului, iar Asclepius privi plictisit în jur. Erau doar câţiva călugări în verde şi câteva femei, probabil partenerele celor care lucrau în Biolab, iar aerul mirosea plăcut a mirodenii şi a vegetaţie.

– Mi-e foame! se plânse Karl întinzându-se.

Asclepius zâmbi şi ochii îi poposiră o clipă asupra lui. Cum erau agenţii *anh* de fapt? Radus îi spusese să încerce să se apropie de Karl, să discute cu el, să-i câştige încrederea şi să vadă dacă nu reuşeşte să afle mai multe lucruri. Descoperise însă că agentul, deşi nu se ferea să vorbească şi nici nu refuza să-i răspundă la întrebări, era deosebit de discret în ceea ce priveşte viaţa lui din Regat. *Ce vârstă să aibă?* se întrebă. Karl părea de abia ieşit din adolescenţă şi medicul se miră ce fel de oameni îl trimiseseră

atât de tânăr într-o misiune ce părea sinucigaşă. Chiar şi în mediul pestriţ al Cominternului, Karl arăta deosebit, cu faţa albă şi părul blond strâns într-un moţ în vârful capului, iar Radus insistase să nu-i schimbe înfăţişarea probabil pentru a-l împiedica să se piardă în mulţime prea uşor. Se încruntă, fără să ştie de ce, la monopodul care le aduse farfuriile. Ar fi preferat să revină cât mai repede la templul din pădurea Rehnhust, dar Radus nu fusese de acord. Era încă nevoie de el acolo, cel puţin până se hotărau să scape de Karl. Şi cum agenţii *anh*, care acceptau să coopereze, erau la mare căutare, nu vedea să se întoarcă în chilia lui prea curând.

Karl stătea cu nasul în farfurie şi nu părea să se sinchisească de ce se întâmpla în jur. *Proşti şi orbi!* Îi venea să râdă, simţindu-l pe Asclepius cum se frământă. Dacă ar fi ştiut câte informaţii reuşise să strângă numai sondând la întâmplare oamenii de pe stradă, nu i-ar mai fi fost aşa de milă de el! Frânturi de date, amintiri şi tot felul de alte lucruri, puţin importante luate separat, dar care adunate şi puse cap la cap îl aduseseră în Biolab... *Lucrurile încep să se mişte*, constată satisfăcut. *Totul se derulează conform planului, mulţumesc lui Um pentru asta, iar adunătura asta de călugări fără rost pe lume nu o să aibă surpriză mai mare!* Să creadă că-i pot opri puterea *anh*, pe care nici măcar nu o înţelegeau pe deplin, asta era o nebunie şi mai mare!

Cu o seară înainte, îl simţise pe Sten după atâtea săptămâni de absenţă şi acceptase bucuros convorbirea cu el. Era noapte, iar casa în care stătea cu Asclepius şi Radus era cufundată în întuneric. Tatonase în jur, prin camerele aşezate în jurul grădinii, dar toată lumea dormea adânc, aşa că nu risca nimic.

Stăpâne! M-ai găsit! Era inundat de bucurie.

Imaginea lui Sten se conturase treptat în mintea lui, înconjurată de un halo albăstrui.

Ai supravieţuit!

Da, am reuşit!

Sten îi zâmbise.

Mă bucur că eşti bine. Să ai grijă de tine.

Nu te gândi la mine, stăpâne! Nu te îngrijora!

Printre ramurile copacului, *anh-ul* lui Sten iradia liniște. Se lăsase cuprins de lumină și simțise cum rănile din inimă i se vindecau.

Nu mă mai tem! Acum avea putere să meargă mai departe, pentru că, dintr-o dată, nu mai era singur.

Se cufundase în somn și dormise până târziu, spre surprinderea lui Asclepius, care se obișnuise cu el mai matinal. Prințul Edrin revenise, iar Sten avea să plece pe Stație; încă nu știa nimic de Adrew, dar era sigur că și el se descurcase bine.

Revenit la realitate, își savură mâncarea de legume, bine asezonată și mirosind îmbietor. Asclepius părea cufundat în gânduri, așa că-și permise să privească în jur. La o masă, patru femei colorat îmbrăcate stăteau de vorbă și râdeau. Una dintre ele, mai tânără și mai drăguță, îl observă, se aplecă spre celelalte și le atrase atenția asupra lui. Celelalte se întoarseră și râseră. Surâse și el, coborându-și privirea în farfurie. *Să fie ea? Cea pe care o căuta? Partenera țintei lui?* Profilul energetic semăna cu cel dat de Sten. Se întinse încet spre ea și încercă să o vizualizeze în context.

Cine ești de fapt? Îi extrase numele, amintirile recente, chipul spălăcit al bărbatului cu care locuia. Era unul dintre tehnicienii de la Biolab, chiar cel pe care-l căuta. Avusese dreptate să asculte chemarea pe care o simțise în piața din fața Domului. Femeia avea multe vise, ce pluteau în jurul ei ca o ceață, dorințe neîmpărtășite, multă singurătate, multă nesiguranță. Era o pradă ușoară pentru el. Tânăra întoarse capul și-l privi plină de interes.

– Îți place mâncarea? i se adresă Asclepius, văzându-l că rămăsese nemișcat cu furculița în farfurie, fixând absent o rădăcină de *tisse*. Bucata era aproape transparentă, dar neașteptat de bună la gust.

Karl se retrase rapid.

– Nu prea, spuse, deși nu era adevărat. Are un gust ciudat.

Asclepius pufni.

– Va trebui să te obişnuieşti cu meniul vegetarian, pentru că altceva nu o să găseşti aici.

Poate că nu-i chiar aşa! îşi spuse Karl ridicând capul şi uitându-se cu interes la femeia cu păr şaten şi ondulat. Totul era să reuşească să scape de supravegherea lui Asclepius, ceea ce nu era chiar imposibil de realizat.

*

Intenţiona să meargă în camera lui mai devreme decât de obicei. Era obosit şi avea planuri pentru mai târziu.

– Vorbim mâine dimineaţă. E timpul să te pui pe treabă, îi spuse Radus.

Bărbatul părea încordat când îl apucă pe Karl de umăr şi-l strânse cu un gest prietenesc. Agentul se strâmbă, având impresia că Radus se pregătea să îl lovească. Se întâmplase ceva. *Să mai ies deseară?* se întrebă. *Risc sau nu?* Radus îl neliniştea cu schimbările bruşte de dispoziţie. Însemna ceva?

Se îndreptă spre dormitorul de la etajul unu şi se aruncă pe pat. Implantul îi monitoriza deplasările, iar ferestrele aveau gratii şi grădina era împânzită de senzori. *Tot le e frică să n-o şterg!*

Adormi aproape instantaneu cu gândul la misiune şi se cufundă în întuneric. Fu trezit de zgomote, dar nu era de fapt conştient pe de-a-ntregul, ci doar se legăna într-un spaţiu intermediar. Pericol. Cineva încerca să-i străpungă apărarea. Radus? Dar, nu; nu putea fi el! Era altcineva din trecut. Se înfioră, simţind atingerea neplăcută, umedă. Nu acceptă transmisia, dar *umbra* se tot întinse spre el. Puternică, de neoprit! O amintire i se materializă dintr-o dată în vis. Era din nou în mijlocul deşertului Sahria din vestul Cominternului. Hainele îi fluturau în jurul trupului şi faţa-i era acoperită de un obrăzar. De abia se ţinea pe picioare. Mai erau şi alţii cu el, iar rafalele le făceau paşii şovăielnici. Minago şi Ralle erau în frunte, de abia întrezărindu-se în furtuna de nisip. Căutau adăpost. Undeva, era o peşteră pe podeaua căreia se prăbuşiră ceva

mai târziu. Tinerii agenţi erau extenuaţi, dar Minago şi Ralle nu păreau afectaţi.

– Nişte cârpe! urlă Ralle lovindu-l cu piciorul pe agentul cel mai apropiat.

Acesta nu protestă şi nici nu gemu. *Nu sunteţi buni de nimic!* Maestrul îl aprobă. Cea mai slabă promoţie din câte avusese. Afară, vântul scotea strigăte disperate. Ralle îl lovi pe altul. Îşi descărcă nervii pe ei. Să fii blocat în mijlocul deşertului, aproape de un centru de pază Comintern şi asta numai pentru că cei cinci proaspăt agenţi nu fuseseră în stare să găsească drumul. El îi lăsase în pace. Trebuiau să se descurce singuri. Îl lovi şi pe al treilea. Ajunse la Karl şi-l apucă de gât. Sten îl credea promiţător. Îl scuipă drept în faţă. *Nici tu nu eşti bun de nimic!* Îi puse palma peste ochi şi apăsă. Karl începu să se zbată. Ceva îi umbla prin minte, fierbinte şi răscolitor. *Să vedem ce poţi face!* Încercă să-l împingă afară, dar nu reuşi. *Anh-ul* avea braţe de *umbră,* ce se roteau sfredelindu-l. Erau întunecate, fatale. Unde se găsea lumina din miezului conştiinţei? *Ce o să zică Sten dacă te las să putrezeşti aici? Nimic. Cine te mai apără acum?* Degetele lui Ralle îi pătrundeau parcă în craniu. Orice ar fi învăţat, nu se putea apăra de asta. Ceilalţi agenţi se retraseră, disociindu-se de el. Minago se apropie şi-i puse mâna pe creştet. Karl încetă să se zbată. Nu era decât un corp golit pe care nisipul bătut de vânt îl trăgea şi-l împingea, gata să îl izbească de stânci. *Ce-ar zice acum? Poate i-ar plăcea!* Erau acum două vârtejuri şi mii de braţe ce-l sfârtecau. *Anh-ul* lui era palid, iar energia i se scurgea rapid. Încercă să vorbească, dar gura îi era plină de nisip. Încercă să se mişte, dar nu-şi simţea membrele. Totuşi, trăgea de încheietura lui Ralle. *Ce vrei să faci?* hohoti el. *Să fugi?* Înconjurat de frica lui şi a celorlalţi, şopti: *De ce?* Ralle îl împinse şi se prăbuşi pe podeaua peşterii. *Să putrezeşti aici!*

În casa din capitala Diege, Karl recunoscu amprenta întunecată a lui Ralle. Doar că acum trecuseră câţiva ani de la incident! *Nu mai sunt o pradă aşa uşoară.* Prim-agentul voia să-l elimine. Karl zâmbi în somn. *Ce crezi că faci?*

Anh-ul lui Genaro era puternic şi sigur de reuşită. Braţele vârtejului semănau cu o galaxie spirală, învârtindu-se în jurul miezului de întuneric. Sorii erau strălucitori, dar cât de departe de lumina internă! Valuri de energie îl loviră, dar scutul îi rezistă. Nu mai era cel din deşert; contracară, iar fluxul de lumină lovi drept în mijlocul întunecat. Îl simţi pe Ralle tresărind în camera lui din Regat, rănit, dezorientat, vărsându-şi maţele lângă pat. *Ce crezi că faci? E al meu!* Legătura se întrerupse. Deasupra lui Karl plutea un glob incandescent, ce se rotea veghindu-l. *A vrut să mă elimine!* îi spuse lui Sten, deşi nu era nevoie. *Lasă-l! Mă ocup eu!* Sten venise să-l ajute, aşa cum o făcuse şi în deşert. Simţi răspunsul, se linişti şi se cufundă din nou în somn.

*

Dormi până după miezul nopţii şi se trezi când casa se cufundase în întuneric. Radus era într-o cameră alăturată şi dormea adânc. Ce uşor ar fi fost să-l omoare! Să răzbune momentele petrecute în celulă şi interogatoriile nesfârşite. Dar nu putea să o facă, pentru că ar fi fost primul bănuit. Sondă împrejurimile pentru mai multă siguranţă şi părăsi clădirea pe uşa din faţă. Se mişca normal, dezinvolt, de parcă nu ar fi făcut nimic deosebit. Depăşi grădina, atent să nu declanşeze senzorii. Ar fi putut să-i dezactiveze, dar era mai înţelept să se abţină.

Se afla într-o zonă de vile cu peluze verzi, bine îngrijite. Pe străzi, tot nimeni. Ridică poalele veşmântului şi le îndesă în brâu, apoi se descălţă şi-şi ascunse sandalele într-o latură a porţii. Începu să alerge, concentrându-şi energia în partea inferioară a corpului. Răcoarea nopţii îl înconjură. Briza se transformase într-un vânt mai tăios, amintindu-i plăcut de acasă. Depăşi zona rezidenţială, locuită în special de tălmăcitorii sau păzitorii tainelor, şi se îndreptă spre piaţa centrală.

Domul Biolab îl atrăgea profilându-se întunecat pe cerul nopţii. O formaţiune, ca o mână de ceaţă, acoperea partea

de la răsărit, iar stelele licăreau printre degete uriaşe. Se opri să-şi tragă sufletul înainte de a intra în zona expusă a pieţei. Adulmecă în jur. Oamenii dormeau adânc, doar câteva suflete se chinuiau, cuprinse de nesomn. Auzi paşi şi se ascunse după copacii translucizi, plantaţi în ghivece uriaşe. Un grup de paznici cu arme paralizante trecu aproape de locul în care se aflase cu puţin timp în urmă. Îi aşteptă să se îndepărteze şi-şi căută o ascunzătoare mai bună în apropierea Domului. O găsi în pântecele unei opere de artă ce împodobea piaţa. Sfera puţin luminată îi oferi un spaţiu în care să se odihnească. Semănând cu un asteroid lovit de meteoriţi, o parte îi era spartă, cu contururi tăioase, neregulate. Pe acolo, intră şi Karl ca să se ascundă în străfundurile întunecate. Se întinse şi încercă să se concentreze.

Ai găsit ceva? îi răsună Sten în minte.

Cred că da. Partenera bărbatului.

O poţi folosi?

Da, oricând mi-o ceri.

O pauză.

Cunoaşte-o mai bine până când vine clipa, dar ai grijă!

Ralle mă vânează? Nu se temea de el şi-i transmise asta şi lui Sten.

Ei, prea multă încredere strică! Nu o să te mai deranjeze. Mâine plecăm şi o să fie ocupat. Încearcă şi el. Crede că nu ştiu că l-a atacat şi pe Adrew. Nu a suflat o vorbă despre asta.

Adrew e bine?

Era, cel puţin. Pe Staţie nu-l pot atinge. Aştept să ajung acolo.

Îl vedea clar pe Sten, deşi vocea-i răsuna dublată. Tresări speriat. Minago? Strălucirea era puternică, fluctuaţiile de energie extrem de mari. *Cine mai e acolo?*

Un prieten...

Karl aşteptă neliniştit. Era ciudat, dar nu era treaba lui! Sten dispăru din nou, iar Karl se fixă asupra Domului şi în special a turnurilor ce-l străjuiau.

Mii de suflete, fiecare cu visele lui. El căuta însă unul special, unul pe care-l mai întâlnise în după-amiaza aceea. *Unde eşti?* Mariela stătea trează privind în tavan. Astrud

dormea agitat, sucindu-se şi răsucindu-se în pat, pradă coşmarului. Era în camera uriaşului, căruia i se spunea Apoc şi care încerca să-l apuce cu mâinile lui de noroi. Era lipicios şi mirosea a putregai. Degetele i se strângeau în jurul torsului şi Astrud dădea degeaba din mâini. Voia să-i zică să înceteze, dar Apoc nu se oprea. Era fascinat să-l atingă, să vadă din ce era făcut.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă jos! strigă, dar în vis nu se auzi nimic. Era ca o păpuşă de porţelan cu gura întredeschisă.

– Stăpâne, nu mă respinge!

Strânsoarea lui Apoc nu-l lăsa să respire. A doua zi, urma să meargă din nou pe teren, iar Astrud se temea. Poate de aceea şi visa în acel moment. Spaimele ascunse la lumina zilei ieşeau să-l bântuie noaptea. Ultima dată când Apoc atacase un convoi al Regatului, scăpase de sub supraveghere şi-şi omorâse stăpânul ales de Verrus. Avea să i se întâmple acelaşi lucru? Tresări în somn. Karl se insinuase în visul lui. Ca o *umbră*. Luase chipul unui soldat pe care Apoc îl ardea cu o minge de plasmă. *Vrei să fii în locul meu?* îl întrebase întorcându-şi chipul scobit de văpaie. Nu mai avea trăsături, doar o imensă gaură neagră rotindu-se în locul nasului şi a ochilor. Întinse mâinile spre el. Astrud ţipă şi se retrase în realitate. Sări în sus, împiedicându-se de cearceaf şi căzând lângă pat.

– Ce-i cu tine? strigă Mariela, dar nu de îngrijorare, ci nervoasă că nu o lăsa să doarmă.

O plictisea, iar Astrud văzu asta clar pe faţa ei. Se lovise, dar nu asta îl durea cel mai tare. Se ridică şi se aşeză la loc.

– Alt coşmar! oftă el.

Karl se retrase, nu înainte de a planta în mintea lui sămânţa îndoielii. Ce avea în comun cu femeia asta? Cu pretenţiile ei? Ce-l interesa dacă teza ei avea succes? Ce căuta acolo? Plină de tinereţe, cu ochii strălucitori, lunecoşi, umblând brambura toată ziua! În acel moment, îl fixa nemulţumită, de parcă numai datoria ar fi împiedicat-o să nu fie aspră. *Vezi ce învârte cât lipseşti!* îi suflă Karl la ureche. Astrud se încruntă. La asta nu se gândise până atunci.

Ai încredere în călugării ăştia? Dar în ea? insistă vocea.

Mariela se răsuci în pat, mormăind.

– Mâine am o întâlnire importantă. La prima oră!

– Dormi atunci! îi spuse.

Trupul i se ghicea sub cearceaful subţire; întinse mâna şi o mângâie uşor pe spate. Ea nu se mişcă, spuse doar ceva nedesluşit.

Vezi? zise vocea. *Te respinge.*

Astrud puse capul pe pernă, dar nu reuşi să adoarmă prea curând. Karl surâse în interiorul sferei. Simţise răceala pietrei sub tălpile goale, dar surplusul de energie îl încălzise. Bărbatul nu avea idee că îl secătuise.

Îşi îndreptă interesul spre femeie. Adormise deja. Se apropie de ea în acelaşi fel, urmând-o în adâncul visului. Ce văzu, nu-l mulţumi. Tânăra era într-o bibliotecă enormă în care căuta febril o anumită informaţie. Putea să încerce să modifice scenariul, dar era mai sigur să-l folosească pe cel generat deja de mintea ei. *Ce ţi-ar plăcea?* Se imagină îmbrăcat în uniforma albastru închis a Staţiei, cu părul prins în coadă şi cu ochii de o nuanţă ceva mai deschisă, bătând spre verdele mării. Mult mai aproape de idealul ei. Cobora treptele de lemn ale unei scări în spirală când se întâlniră faţă în faţă. Femeia tresări, recunoscându-l ca pe o persoană pe care o pierduse din vedere şi o regăsise din întâmplare. Karl surâse, întinse mâna şi o mângâie uşor pe obraz. Mariela se cutremură cu inima bătând. Era mai tânăr decât şi-l amintea. Karl se suprapuse peste imaginea bărbatului. Plăsmuirea prinse contur pe când femeia regreta că se despărţise de el acceptând parteneriatul cu Astrud. Ce prostie! Talentatul tehnician nu făcuse nimic în viaţă, poate doar să se vaite interminabil!

– Ce mai faci? o întrebă Karl cu voce caldă. Nu te-am mai văzut de mult.

– Bine, răspunse prinzându-l de braţ.

– Unde-ai dispărut? Te-am căutat peste tot.

Lucrurile nu se întâmplaseră astfel, dar nu conta.

– A trebuit să plec. Să-l urmez pe Astrud.

Ochii îi erau plini de lacrimi.

– M-a forţat s-o fac. Să vin aici.

El o îmbrăţişă. Stăteau pe scara îngustă, agăţaţi unul de altul.

– Nu mai contează, acum sunt cu tine. O să am eu grijă de Astrud şi n-o să te mai las să pleci.

Mariela se simţi inundată de o fericire atât de puternică, încât îşi dori să se contopească atunci cu el.

– Nu mă mai întorc la Astrud! şopti ea. Pentru nimic în lume!

– Nici nu va trebui. Vii cu mine.

Se desprinseră din îmbrăţişare şi părăsiră biblioteca sub astrul arzător al Cominternului. Cerul era albastru, iar marea verde deschis se mişca uşor sub barca în care se urcaseră. Câţiva peşti îşi descărcau energia în apă evoluând elegant, înconjuraţi de voalurile înotătoarelor. Se aşezară îmbrăţişaţi pe o banchetă şi se sărutară. *Nu mă mai întorc!* îşi spuse ea hotărâtă. Nu mai simţise niciodată aşa ceva! Fiecare atingere era o descărcare de energie ce o făcea să se înfioare. Dacă mai rămânea în braţele lui, avea să se piardă de tot. Îi atinse obrajii şi-l sărută cuprinsă de o violenţă pe care nici ea nu şi-o explica. Karl o lăsă să se dezlănţuie, ştiind că trezirea avea să fie mai amară astfel. Visul avea să i se şteargă din minte, dar chipul lui şi senzaţia simţită aveau să rămână până se întâlneau în realitate. Se desprinse uşor din braţele ei privind undeva pe ţărm, unde Astrud le făcea semne disperate.

– Mă voi întoarce! îi promise şi dispăru într-un vârtej de lumină.

O auzi strigându-l, o văzu zvârcolindu-se în pat şi-şi spuse că reuşise. Astrud se răsuci, o bătu uşor pe braţ şi adormi din nou. Mariela se mai frământă puţin, apoi se linişti. Karl se retrase în sfera lui, mulţumit de rezultat. Amândoi erau ţinte sigure, ca de altfel toţi cei adormiţi. O mare de energie în care s-ar fi putut scălda! Deasupra lui, liniile fluxului se întretăiau, se învolburau mânate de magnetismul planetei şi coborau în perdele de lumină. Închise ochii şi se lăsă cuprins de ele, visând la nord.

A doua zi, Asclepius trase draperiile şi se miră găsindu-l dormind atât de aproape de ora prânzului. *Săracul! Toată povestea asta-l oboseşte!* îşi spuse. *Să-i zic lui Radus?* Apoi alungă gândul; precis i-ar fi atras atenţia că nu era treaba lui...

15.

Fiecare om este centrul propriului univers.
(Dosarele Ascensiunii)

*

Considerând că primii colonişti au călătorit sute de ani pentru a ajunge aici, de ce nu am putea şi noi să facem acelaşi lucru folosind tehnologia lor, beneficiind însă de habitate mai bune, cum ar fi cele dezvoltate de Comintern, creiere vegetale mai performante şi de un ecosistem ce se va guverna singur în timp ce călătorii voi fi în crio-somn? Colaborarea cu Regatul ar fi importantă aici, pentru că oamenii lor de ştiinţă s-au ocupat de îmbunătăţirea Criptelor şi au crescut şansele de supravieţuire ale corpurilor revitalizate după sute de ani. De asemenea, se cunoaşte interesul Regatului pentru IA-uri şi pentru valorificarea acestei tehnologii în scopul obţinerii de avataruri, asemănătoare celor care au condus navele antice.

Studiul asupra fragmentelor de vechi pânze solare descoperite în nordul Republicii au permis replicarea şi îmbunătăţirea lor pentru a dezvolta mai multe vele ce vor propulsa, pentru început, un prototip ce va depăşi planetele Tinia şi Taranis, deplasându-se spre cea mai apropiată stea vizibilă. Dacă există şi alte stele mai apropiate, ecranate de Etain, rămâne de văzut.

Pentru construcţia navei, trebuie însă luaţi în considerare mai mulţi factori referitori la tipul ecosistemului dezvoltat, a orbitei, a dimensiunilor şi structurii pânzei şi a cablurilor de manevrare, a scutului stelar, accelerării la periheliu, decelerării, realizării unei acceleraţii gravitaţionale constante,

suportate de oameni, şi, nu în ultimul rând, a protecţiei locuitorilor faţă de radiaţia de fond. Prezentul studiu va analiza posibilităţile existente şi viabilitatea unei astfel de misiuni în stadiul actual de dezvoltare a tehnologiei.

Începând cu ecosistemul, acesta va putea fi susţinut de o navă şi/sau de un asteroid, în care se vor săpa tuneluri, asigurând astfel nu numai protecţia faţă de radiaţii, ci şi un spaţiu ce va putea fi amenajat după modelul parcurilor-jungle ale Cominternului pentru a oferi hrana personalului navei, care nu se află în stază şi care se ocupă de manevrarea pânzelor, de întreţinerea ansamblului şi de verificarea, la nevoie, a generatorului atomic şi sistemului de propulsie ionic. Dacă se consideră un spaţiu suficient pentru o persoană, calculele descoperite pe HDD-ul Humphrey indică masa necesară pentru susţinerea unei populaţii de 1000 de persoane, a atmosferei, centralelor electrice, tehnologiei şi uneltelor aferente.

Folosind aceste calcule, putem extrapola şi încerca să definim ce presupune o călătorie pe distanţe atât de mari. Avantajele utilizării unui asteroid sunt multiple, atât ca vehicul gata constituit, având structura chimică şi densitatea asemănătoarea scoarţei galenice, cât şi ca protecţie naturală. Captarea unui astfel de asteroid, a cărui masă să se potrivească celei dorite, nu este imposibil de realizat, iar ancorarea lui se poate face pe faţa lui Alignak, opusă planetei, pentru mai multă protecţie şi discreţie în faza de asamblare, folosindu-se tehnologia deja existentă pentru exploatările miniere din zonă.

Odată ce asteroidul va deveni funcţional, el neexcluzând existenţa unei nave care să se poată desprinde la nevoie, va fi dotat cu o pânză manevrabilă pe o orbită parabolică sau hiperbolică cu un periheliu ce va trebui calculat faţă de centrul lui Etain. Pânza va fi desfăşurată în spatele unui scut mult mai mare şi care va fi îndepărtat la periheliu, urmând să se întoarcă la centrul de extracţie de pe Alignak pentru folosire ulterioară. Modul în care pânza se va comporta va ţine seamă de mai mulţi factori detaliaţi mai jos, cum ar fi constanta gravitaţională, masa lui Etain,

condițiile inițiale și raportul dintre pânză/cablu/încărcătură. O atenție deosebită trebuie acordată modalităților de reducere a accelerației gravitaționale a lui Etain (de șase ori cea galenică) luând în considerare că o accelerație prea mare poate avea efecte nedorite asupra echipajului, cum ar fi și pierderea cunoștinței pe perioade scurte de timp. Un capitol separat va fi dedicat cablurilor, posibilelor materiale și a forțelor ce pot genera uzura și deteriorarea lor. De asemenea, trebuie luată în calcul și lungimea velaturii și distrugerile aduse de micrometeoriți atât la nivelul ei, cât și a pânzei.

În plus, la distanța optimă de Etain, temperatura pânzei va fi foarte mare, chiar dacă 90% din energia stelară va fi reflectată. Astfel, un design curb, cu marginile spre interior și o reflexivitate crescută la 99% va scădea mult temperatura. Din fericire, durata pulsului termic la periheliu va fi foarte redusă, singura problemă rămânând până la urmă cea legată de manevrarea pânzei în acest punct. Folosind însă asteroidul ca rampă de lansare, această problemă poate fi evitată. Ulterior asteroidul își va continua drumul pe o orbită în jurul lui Etain pentru a fi folosit ulterior pentru lansarea altor nave.

HDD-ul Humphrey oferă suportul științific pentru calcularea cuantumului energiei cinetice obținute în timpul deplasării navei în spațiul interstelar, indicând și modalități în care aceasta poate fi folosită pentru susținerea ecosistemului și echipajului – cum ar fi cu ajutorul unui solenoid superconductor, folosind câmpul magnetic interstelar. Calcule suplimentare pot fi realizate folosind ecuațiile de pe celelalte HDD-uri antice și datele provenite de la IA Yoshida, recuperat parțial și aflat în biblioteca principală a Cominternului și a Stației Liftport.

(*Raportul Impetus - fragment*)

*

Îl puneau să facă tot felul de lucruri. Să se concentreze, să simuleze un atac asupra unei ținte, să se retragă, să

înainteze. Idolia insista să repete acelaşi gest de mai multe ori şi asta îl plictisea la culme. Căuta informaţii, dar nu înţelegea ce. Şi ea avea o aură puternică şi uneori o simţea umblându-i prin minte, de parcă ar fi încercat să extragă ceva anume. *De ce nu mă laşi?* îi reproşa pe un ton ce sugera mai multă intimitate decât exista între ei. Şi de ce-ar fi lăsat-o? Adrew era tot într-o închisoare – prins între senzori şi aparate, fără să poate spune: *Nu, m-am săturat!*

– Încă o dată! vocea răsună poruncitoare.

Adrew oftă.

– Am obosit! Nu o să iasă nimic din asta. Degeaba insişti!

Tehnicianul de la consolă şovăi şi se uită furiş la şefa lui. Idolia era îmbrăcată tot într-un halat alb, în buzunarul căruia îndesase mai multe lucruri. Se aplecă spre Adrew evaluându-i starea. Agentul o fixă îndărătnic. Braţele îi tremurau sub legăturile ce-l ţintuiau de scaun. Îi puse o mână pe umăr şi îl simţi extenuat. Era nedormit, îi era foame, dar mai ales sete. Voise să vadă dacă energia lui fluctua în condiţii de stres, dar datele nu fuseseră concludente. Înregistrase la început o scădere a valorilor, urmată apoi de o creştere pe măsură ce starea lui se deteriora. Nu prea putea să-şi explice asta.

– Lasă-mă să fac o pauză, îi ceru privind-o în ochi ca să se asigure că-l percepea ca pe o persoană, nu ca pe un obiect de studiu.

Idolia şovăi, apoi îşi dădu acordul. Peste câteva minute, aşezat într-un fotoliu, înfuleca biscuiţi, singurul lucru pe care-l găsiseră la ora aceea, şi se umfla de apă. Se simţea ceva mai bine. Idolia rămăsese în laborator şi discuta cu echipa. Îi vedea prin fereastra interioară cum căscau şi se foiau. Erau obosiţi, dar nu le plângea el de milă!

Se aşeză cât mai confortabil şi închise ochii. Ciudat, dar, orice-ar fi făcut, ajungea în aceeaşi situaţie. Tot într-o închisoare, adică.

Vrei lucruri imposibile, de aceea te tot învârţi în cerc, îi spusese Lumni. *Vrei să scapi, dar te opui evenimentelor şi ajungi inevitabil să fii dărâmat de ele. Şi tot nu te schimbi. Stai pe nisip şi, în loc să treci pe sub val, te aşezi în calea lui. Când*

o să te înveți minte?

Nu știu cum s-o fac!

Asta fusese tragedia vieții lui. Avea bunăvoință, dar nu reușea să ajungă undeva. Lumni îl scosese din Regat, îl subordonase lui Sten, dar ratase din nou șansa de a fi independent. *Oare pot să trăiesc pe picioarele mele?* se întrebă. Cu Sten nu se înțelesese, pentru că și el voia supunere necondiționată. Karl i se potrivise mai bine. *Sigur, stăpâne, prea bine stăpâne!* Îi venea să verse de la atâta lingușeală! El nu înțelegea asta, deși o văzuse la Sten și Edrin, la Ralle și Minago și la atâția alții. Să lucrezi cu cineva, asta da. Cum colaborase cu Remi sau cu alții din Republică! Dar să devii obsesiv, să te sacrifici, să uiți de tine, asta nu!

Desigur, se prefăcuse și el că acceptă rigorile, urmase antrenamentele și nu crâcnise, doar dorea să se perfecționeze. Cei care nu se ridicau la nivelul standardelor erau îndepărtați pe timpul pregătirii și trimiși în zonele înghețate ale Regatului, dar el unul nu credea că îi lăsau liberi sau măcar în viață. Nimeni nu-i mai întâlnise pe cei plecați și nici nu mai auzise de ei. Din cuvele de cultură apăreau alți copii care umpleau golul celor ce nu se ridicau la nivelul așteptărilor. Se foi neliniștit, dar nu deschise ochii. Vocile răsunau tare din laborator. Camere pline cu cilindri în care cultura era desigur bogată și totuși, îl auzise pe Lumni plângându-se că duceau lipsă de noi recruți. *Nu toate produsele sunt de calitate!* rânji el. În ciuda selecției genetice, a anilor de pregătire, unii tot nu făceau față. Supunerea le era în gene, nu exista altă explicație, dar în cazul lui, ceva nu funcționase.

Avea admirație pentru Lumni ca persoană, îi recunoștea superioritatea, dar cu Sten era altă poveste. Îi veni să râdă, amintindu-și un episod mai vechi dintr-o misiune din Comintern. Era Festivalul Reînnoirii, sărbătorit încă de pe vremea primilor coloniști. Era o misiune de rutină în care aduna informații împreună cu Sten și Karl. Lumina era puternică, iar culorile tari. Pe el nu-l deranjau, din contră, se simțea în Comintern de parcă ar fi fost acasă. Aglomerația îi pria, veșmintele stridente îl amuzau, muzica îl făcea să fredoneze, iar dansurile să-și miște trupul pe

ritmurile vesele. Sten îl fixa încruntat, dar nu-i păsa. Îl ignora cu bună-ştiinţă. Trebuia şi el să se simtă liber o dată în viaţă, chiar dacă ştia că prim-agentul avea să i se plângă mai târziu lui Lumni. Ce bine că maestrul nu-i asculta balivernele! Îşi făcea treaba bine şi în rest îl privea cum se purta, atâta timp cât nu periclita misiunea. Stăteau aşezaţi pe o bancă de piatră, pe o latură a pieţei. Credincioşi purtând ramuri ce străluceau de energie se îmbulzeau în jurul platformelor plutitoare, de pe care călugării în verde stropeau cu apă din abundenţă. Stropii fini formau cascade de curcubeie preluate de amplificatoarele holografice. Adrew simţise că trebuia să se ridice ca să se alăture mulţimii.

– Unde te duci? îl întrebase Sten.

– Acolo! răspunsese arătând spre piramida de flori din centrul pieţei.

Karl ridicase privirea surprins, mijindu-şi ochii din cauza luminii puternice.

– Nu-ţi permit să pleci!

Lui Adrew îi venise să râdă. În ultima vreme, de când Edrin îl proteja, Sten împrumutase ceva din aroganţa prinţului. Ridicase din umeri simţindu-l şi pe Karl speriat. Avea şi de ce să fie! Nu putea supravieţui fără Sten şi o ştia. Umilinţa îi dădea să mănânce şi-i oferea un adăpost deasupra capului. *Fii mai răbdător*, îi spusese Lumni. *Şi Sten are dreptatea lui.* În acel moment, nu dorea însă să fie răbdător, muzica-i intrase în creier şi voia doar să se contopească cu ritmul şi cu marea de oameni.

– O să aflu mai multe dacă mă duc în mijlocul lor, decât dacă stau aici!

Şi plecase, ştiind că avea dreptate. *De ce nu mă lasă în pace?* De obicei îl asculta, dar îşi urma şi intuiţia, de aceea nu avusese nicio misiune ratată până atunci.

– Uite-l cum tremură de nerăbdare! îl auzise pe Sten în urma lui. Nu părea prea supărat.

– Un nesupus! comentase Karl privindu-l printre gene, dar nu mai conta, pentru că Adrew se pierduse deja în mijlocul dansului.

Încă mai simțea bucuria libertății, frenezia muzicii, căldura soarelui și briza mării mângâindu-i fața și brațele...

– La ce te gândeai? îl întrerupse vocea Idoliei.

Deschise ochii vizibil deranjat și se ridică, închizându-se din nou în sine. Femeia observă schimbarea și se întrebă ce ar fi putut face pentru a-l aduce la starea de dinainte. Dacă nu reușea asta, avea puține șanse să obțină rezultate. *Ce ți-ar plăcea să faci?* îi adresă o întrebare mută. *La ce visai?*

*

Cele mai bune informații se extrăgeau în somn, când corpul se relaxa, iar mintea era mai receptivă și mai incoerentă. Dacă voia libertate, Adrew trebuia să facă și asta, deși scotocitul prin vise nu-i plăcea în mod deosebit, fiind specialitatea lui Karl. Totuși, nu era momentul potrivit. Știa că Remi îl vizita în fiecare seară, așa că așteptă.

Fostul lui partener intră ca o vijelie strigând:

– Ridică-te!

Adrew sări în picioare.

– Ce faci? Idolia s-a plâns de tine!

Îl apucă de gât și-l împinse izbindu-l de perete. Remi era cu un cap mai scund, dar infinit mai puternic. Adrew simți energia pe care o emana, dar se feri să se zbată ca să nu-l întărâte și mai mult.

– Așteaptă!

– Ce? Ce s-aștept? Să-ți bați joc de mine? Trebuia să-i las să te toace mărunt!

– Dar...

– Ce dacă erai obosit! Aici nu-i casă de odihnă! Avem o înțelegere, de ce n-o respecți? urlă el, iar Adrew își simți pieptul vibrând. Să faci bine s-asculți ce ți se spune!

Îi dădu drumul. Adrew se târî până la pat. Asta era libertatea lui! Să fie bruscat de unii și de alții! Îi părea rău că acceptase propunerea lui Lumni, dar acum era prea târziu. De ce fusese de acord? Opt ani în nordul Republicii și nu se știe cât timp azvârlit pe orbită! Merita efortul? Se liniști treptat. Remi rămăsese în picioare.

– Ascultă, îi zise acesta ceva mai blând. Nu sunt de capul meu, niciunul nu-i. Trebuie să-nţelegi ce-am făcut pentru tine şi să nu mă pui în situaţii... ciudate. Nu-ţi place şi nu te condamn pentru asta, dar arată şi tu bunăvoinţă. De ce te plângi, doar nu-ţi face mare lucru. Doar nişte senzori, câteva măsurători, ce mare scofală?

Remi se uită în jos. Umerii lui Adrew se lăsaseră a deprimare şi stătea cu privirea în jos şi cu pumnii încleştaţi pe genunchi. Îndărătnic şi dificil! Asta era. Îl asculta muştruluindu-l, dar nu băga nimic la cap. *Data viitoare o să procedeze exact la fel!* îşi spuse. Nu mai era furios, ci doar nemulţumit. *Ce să mă fac cu el?* Se aşează pe pat. *De ce n-o pricepe odată? Doar ne cunoaştem de atâta timp.*

– Uite cum facem, o asculţi pe Idolia, dar dacă exagerează, îmi zici mie. Nu mai discuţi cu ea că tot una-i. I s-a plâns lui Al-Jabal, care mi-a frecat ridichea cum i-a venit. Pricepi ce-ţi zic?

– Da.

– Bine. Atunci ne-am înţeles?

Adrew dădu din cap.

– O să fac ce ai spus.

– Grozav.

Se întinse şi căscă.

– Ce zi grea!

Mie-mi spui! Încercă să nu dea frâu liber mâniei, pentru că nu ştia cât de mult putea simţi Remi. Respiră adânc. Se aşteptase ca fostul lui partener să se poarte altfel cu el, dar se înşelase.

– O să am grijă de acum încolo!

– Bine, bine. Nu mai promite, ţin-te de treabă şi nu mai scot o vorbă despre asta. Oricum, nu-mi face nicio plăcere! concluzionă.

Adrew nu se mişcă până când uşa nu se închise în spatele lui Remi. Se întinse în pat. *Şi cu asta basta!* îşi zise cu ochii în tavan. *Îmi joc bine rolul de victimă. Poate iese ceva şi de aici. E normal să mă împotrivesc la început, nici nu cred că se aşteptau la altceva!* Exploră alte câteva posibilităţi. *Lasă-i să creadă că au câştigat.*

Mergi cu valul, nu împotriva lui!

Vocea îi apăru în minte de parcă ar fi fost întotdeauna acolo.

Yoshida?

Da. Nu ţi-a spus maestrul tău asta? Să nu te împotriveşti, adică!

De unde ştii?

Din sensomemoria ta. De unde crezi?

Tăcere.

Nu o duci prea bine, nu-i aşa? Te pot ajuta, dar mă mai gândesc.

Gândeşte-te cât vrei! Nu mă aştept la mare lucru de la tine!

Yoshida chicoti.

Bine spus! Dar poate o să intervin dacă lucrurile devin neplăcute.

De ce ai face-o?

Pentru că mă intrigi şi pentru că m-ai ajutat să ajung aici. Ştii că m-am reunit cu un alt fragment, păstrat pe Staţie. Mă simt întregit, iar tu mi-ai arătat calea... Dacă ai nevoie de ceva...

Poate şi am!

*

Ceva mai târziu, activitatea de pe Staţie se mai domoli. O parte din personal se retrase în camere, iar cei din schimbul de noapte îşi luaseră posturile în primire. Adrew simţi această mişcare, fără a o putea defini. Pentru prima dată, era rupt de ceilalţi agenţi. Energia *anh* era mult mai slabă pe orbită şi părea că se dispersa de-a lungul inelului, urmându-i rotaţia. Totuşi, ar fi preferat să se afle acolo şi nu îngropat sub suprafaţa asteroidului, pe care-l simţea ostil.

Închise ochii şi încercă să vizualizeze complexul. Implanturile îi restrângeau libertatea de mişcare, dar altfel nu aveau efect asupra lui.

Yoshida, mă ajuţi?

O luă încet înainte. Dincolo de uşă – un coridor ce ducea la un ascensor extern, la stânga, alt coridor ce cobora la un

moment dat; mai jos, un etaj la care se găsea laboratorul Idoliei Ajay, mai sus, biroul lui Ahmar Al-Jabal. Încercă să se orienteze. Ce se afla mai departe? Dintre toate şoaptele adormite prinse una şi o ţinu strâns. Un bărbat dormea chircit, leoarcă de sudoare.

Ia să vedem, ce ai să-mi spui? Acesta lucra mult şi se imagina în costumul spaţial, plutind în întuneric, apoi imponderabil, meşterind la maşinării uriaşe. Era într-o cavernă de metal, scobită în pântecele asteroidului, şi câteva angrenaje enorme se mişcau în apropierea lui. Bărbatul vedea o explozie ce-l azvârlea cât acolo, dar costumul îl proteja. Alţii nu erau aşa de norocoşi şi de aceea avea şi coşmaruri, îngrozit că situaţia se va repeta, iar el nu va supravieţui. Multă muncă, nicio clipă de răgaz. Era în urmă şi-l tot chinuiau cu termenele, dar el ce putea face? Activitatea era grea şi periculoasă. Deja pierduse doi oameni din echipă.

Adrew recunoscu informaţiile transmise de Sten. Tehnicianul pe care agentul îl controlase la ultima vizită pe Staţie plantase explozibilul într-unul dintre vehiculele ce deserveau acea zonă, transportând echipamente şi materiale. Explozia distrusese unul dintre angrenaje şi blocase producţia. Bărbatul al cărui vis îl recepţionase era şeful echipei de mentenanţă şi se numea Hadi Meran. Se ocupa de întreţinerea şi reparaţiile necesare utilajelor ce funcţionau la gravitaţia 0 din centrul asteroidului. *Bine plătită activitate, dar nu merita să moară pentru asta! Au spus c-a fost vina mea!* se frământă Hadi în vis, plângându-i-se lui Adrew care împrumutase imaginea unuia dintre supraveghetori.

Ce putea el să facă? Tehnicianul Yaeger fusese testat psihologic şi totul păruse normal. De aia-i prelungise şi contractul cu un an. Cine să creadă că avea să pună explozibil nici după două săptămâni? De ce să facă aşa ceva? Comunica regulat cu familia, nu avea probleme, se înţelegea bine cu echipa. Îl găsiseră mort după câteva ore în parcul de pe inel, cu un anevrism ce se rupsese, provocându-i hemoragia ce dusese la deces. Şi totuşi, cu o

lună înainte fusese declarat apt la examenul clinic. Acum, doctorii dădeau vina unii pe alţii. Probabil fusese o eroare, dar cine ştia de ce natură! Adrew îl aprobă.

Nu-i vina ta! îi spuse liniştitor. *Aşa a fost să fie!*

Ce ghinion nenorocit! Ne-a întârziat cu mai multe luni!

Ce să-i faci? Se mai întâmplă şi din astea.

Corpul lui Hadi plutea aproape de tavanul cavernei, prins de un cablu de siguranţă şi înconjurat de instrumente de tot felul, ca o planetă de sateliţii ei.

Nu ţi se pare ciudat să stai aşa? îl ispiti Adrew, socotind că se putea folosi de Meran şi mai târziu.

M-am obişnuit, dar tot e periculos.

O muncă nenorocită. Sunt şi alte activităţi pe lume şi cu bani mai mulţi, continuă Adrew. Hadi oftă şi pluti departe de el, până când lumina de la costumul de protecţie fu înghiţită de întuneric.

Adrew nu se retrase. Analizând mintea lui Meran, încercă să determine natura utilajelor pe care le vedea funcţionând în cavernă. Structuri metalice ca nişte poliţe, panouri cum erau cele ce căptuşeau pereţii Staţiei şi stâlpi de susţinere. O maşinărie ca o cârtiţă enormă, asamblată într-un colţ. Aceasta era destinată mineritului, dar nu totul avea aceeaşi întrebuinţare. Trecu în revistă echipamentele aşezate în zone diferite ale peşterii. Nu ştia la ce foloseau. Încercă să le găsească utilitatea, comparându-le cu cele din minte, dar fără succes. Tehnica nu era punctul lui forte. Se mulţumi să le înregistreze, urmând să adauge noi informaţii în spaţiile lăsate libere. Trebuia să-l aştepte pe Sten, care ştia ce să facă cu toate datele. Se retrase, lăsându-l pe Hadi Meran liber, plutind în spaţiul lui crepuscular. Era de ajuns pentru prima zi.

Ai aflat ce voiai? întrebă Yoshida.

Da, mulţumesc! Ar fi fost mai greu fără ajutorul tău.

Mă bucur. Ai grijă de tine...

Vocea se stinse şi Adrew rămase singur.

*

Idolia îşi desprinse conexiunea din implantul *pseudoclathrin* şi începu să se plimbe nervoasă prin laborator. Adrew încerca să-i păcălească fără pic de ruşine, după ce-i jurase lui Remi că va colabora! Ce să-i facă? Să-l lase fără trup, aşa cum îl ameninţase? Nu era sigură că transferul avea să reuşească în stadiul în care ajunsese cu cercetările. Putea risca să-l piardă. Dar aşa, să-l lase să extragă informaţii de la cei de pe Staţie în cine ştie ce scop? Se aşeză pe un scaun, dar se ridică din nou şi se duse la uşă. Apoi, se răzgândi şi se întoarse la consolă. De fapt ce făcuse? Detectase creşteri ale *anh-ului* şi o experienţă extracorporală. Unde fusese? Se opri să chibzuiască. Era clar că implantul nu funcţiona şi că trebuia modificat. Dacă îl anunţa pe Ahmar al-Jabal, rezultatul ar fi fost anihilarea permanentă a lui Adrew. Era şi normal, pentru binele Staţiei, dar ea nu-şi putea permite să mai piardă un agent. Ultimul murise în condiţii destul de suspecte, dacă o întrebai pe ea, omorât probabil de unul dintre roboţi. Cine-l programase nu se aflase nici până în ziua aceea! Cum să obţină rezultate dacă nu avea ce cerceta?

Se strâmbă. Până la urmă, tot Remi era soluţia, doar el se ocupa de securitate şi tot el îl cunoştea pe Adrew cel mai bine. Se simţi din nou cuprinsă de revoltă la gândul că Adrew făcea ce voia în ciuda înţelegerii lor. *Ei, lasă că vedem noi mâine dacă, după noile teste, o să mai ai chef să umbli aiurea!* Luă legătura cu Remi care apăru pe ecran, ciufulit şi căscând.

– Vreau să discutăm ceva, îi spuse direct, fără să se mai scuze că îl trezise. Pe scurt, l-am surprins pe Adrew „părăsindu-şi" camera.

Remi se dezmetici şi o întrebă cu voce spartă:

– Ai idee unde s-a dus?

Idolia clătină din cap.

– Doar parţial. Nu s-a deplasat decât două etaje în sus

şi-n jos, dar a stat mai mult în zona personalului. Nu ştiu cine-a fost ţinta.

Remi se scărpină în cap, vizibil încurcat.

– Ce ne facem cu el? insistă ea. Nu se ţine de cuvânt.

– Şi te aşteptai la asta? Speram ca implanturile să fie bune de ceva, dar nu ca un agent să nu-i dea înainte cu ce ştie mai bine. Poate adună informaţii pentru propria protecţie, dar nu ne putem baza pe asta. Rămase gânditor.

– Cine locuieşte în zona aia?

– Personalul de întreţinere, în principal. Nimeni important.

– Pentru agenţi, toată lumea-i importantă. Se pricep să pună cap la cap frânturi de informaţii şi te miri ce ajung s-afle. Las' că mă gândesc la asta. Vezi ce faci cu implantul, poate i-l schimbi, şi nicio vorbă lui al-Jabal. Dacă află, nu mai dă doi bani pe Adrew şi nici pe noi, că i l-am adus pe Staţie!

– Nici nu-mi trece prin cap să-i spun.

– Bine. Culcă-te, că găsesc eu o soluţie până mâine.

Legătura se întrerupse şi Remi rămase treaz încă multă vreme. Ar fi fost bine ca echipajul să aibă un specialist *anh*, iar Adrew fusese cel mai bun candidat. Nemulţumit de poziţia lui în Regat şi în ierarhie, era ideal pentru rolul pe care i-l găsise. Se gândi dacă Adrew ar fi putut avea altă misiune, dar respinse ideea. Nu era posibil. El îl observase pe când frecventa cursurile colegiului de biotehnologie, îi urmărise evoluţia la laboratorul la care lucrase, îl recrutase în Forţele de Ordine, iar acolo îl mai verificase câteva luni. Păruse inactiv. Nu că fusese infiltrat fără vreun scop, dar încă vegeta. Misiunea lui nu începuse, probabil aduna doar informaţii. Nu era periculos şi în plus, nici foarte loial nu părea. Îi plăcea în Republică, iar întoarcerea în Regat îl îngrozea. Asta reuşise şi el să simtă. Puse lucrurile cap la cap. Poate trebuia cointeresat! Ar fi mers dacă... Se gândi intens la asta înainte de a adormi şi în cele din urmă, ajunse la o concluzie. Rânji. Se pare că avea şi el un as în mânecă.

16.

Iartă-ţi duşmanii şi fii tolerant cu oamenii care ţi se împotrivesc.
(Dosarul Celeste)

*

A doua zi dimineaţă, părăsiră palatul şi, în curând, ajunseră în mijlocul unui viscol cumplit. În levitator era cald, aşa că Sten îşi scoase haina groasă, punând-o pe banchetă. Ralle se aşezase într-un colţ, cât mai departe de el şi părea că moţăie. Schimbaseră doar câteva cuvinte la limita politeţii. Sten nu insistase, văzându-l că nu se simţea bine. Avea o paloare pe care nici tenul smead nu i-o ascundea. Fuseseră nevoiţi să-şi taie părul scurt, ca să nu se deosebească de cei din Republică şi asta îi făcea să arate ciudat. Sten se apucă să studieze datele misiunii, uitându-se din când în când la Ralle. Mişcările levitatorului nu-l ajutau. Stătea cu buzele strânse şi ochii închişi, defensiv şi închis în sine. Mai bine aşa!

Levitatorul avea să-i lase peste câteva ore la graniţa cu Republica, unde îi aştepta alt vehicul ce urma să-i ducă până la primul oraş ce avea legătură directă cu Liftportul. Cartele de identitate fuseseră realizate de cea mai bună echipă de manipulatori de date şi nu era nicio problemă în această direcţie. Nu documentele îi dădeau de gol pe agenţi, ci folosirea *anh-ului* în momente nepotrivite, când descărcarea de energie putea fi detectată de punctele de control. După Război, Republica dezvoltase sisteme de protecţie ce ridicau probleme agenţilor. Nu mai era atât de uşor să te infiltrezi aşa cum fusese înainte de război. Dacă doreau să treacă neobservaţi, trebuiau să se comporte ca nişte oameni obişnuiţi. El juca rolul unui intermediar în afacerile cu heliu-3 şi avea acte ce-i dovedeau apartenenţa la unul dintre conglomeratele cu interese în domeniul energiei, iar Ralle îl urma ca asistent – o mică răzbunare

a IA Edrin, care îl făcu pe Sten să zâmbească. Zilele bune se terminaseră pentru Ralle Genaro şi simţea şi el asta. *Dar să nu anticipăm!* îşi zise.

Şi totuşi... Un timp fuseseră prieteni, atât cât permitea regulamentul *anh*, şi încercaseră să se ajute reciproc ca să treacă mai uşor peste perioada de pregătire. Ralle se pricepea mai bine decât el să fie pe placul superiorilor şi de aceea nu duseseră lipsă de nimic. Într-o iarnă, azvârliţi în mijlocul unui viscol asemănător, aflându-şi adăpost într-un cort, ce se cutremura la fiecare rafală, Genaro găsise destulă forţă să plece să caute de mâncare în timp ce el stătea învelit în sacul de dormit şi tremura. Se întorsese după un timp cu două bucăţi de pâine uscată pe care le ronţăiseră într-un colţ.

Apoi, fuseseră amândoi aleşi de către Maestrul Minago şi lucrurile intraseră pe un nou făgaş. Pregătirea devenise mai dură, dar se terminase cu foamea şi frigul. Aveau alt statut, fiecare primise câte o încăpere, haine mai bune, mai mult respect din partea celorlalţi, mai multă libertate. Pentru prima dată, aveau lucruri care le aparţineau. Mai târziu, el fusese remarcat de Edrin şi, dintr-o dată, Ralle se distanţase, petrecând mai mult timp în preajma maestrului. Nu discutaseră niciodată poziţia fiecăruia, cu toate acestea, Sten crezuse că îl va susţine. Fusese naiv? Desigur. Genaro nu avea nicio legătură cu Edrin, în schimb îi datora loialitate lui Minago. Când el îl atacase, Ralle acţionase în mod normal şi îl apărase.

Aşa e. Nu trebuia să te las să faci asta! auzi vocea lui Edrin.

Se ridică şi se apropie de Ralle. Dacă nu lua măsuri, starea lui avea să îi pună pe amândoi în pericol.

– Cum îţi mai e?

Ralle miji ochii şi se strâmbă. Îi era greaţă şi se temea să deschidă gura ca să nu vomite. Lovitura lui Sten îi distrusese echilibrul şi îl umpluse de răni prin care energia i se scurgea treptat. Suferea cumplit. Nu ar fi trebuit să fie pe drum în starea asta, dar nu avusese de ales. Se hotărâse să se odihnească până la destinaţie ca să-şi conserve forţele. Se gândea însă cu groază că va trebui să se dea jos

din levitator şi să traverseze graniţa, înfruntând viscolul.

– Lasă-mă să te ajut.

Sten se aşeză lângă el şi-i cuprinse umerii. Ralle încercă să protesteze, dar fără prea multă convingere. Dacă primea energie, urma să se simtă mai bine, dar nu voia nimic de la Sten. Totuşi, în acel moment, nu avea putere nici să-l urască.

– Vrei să te ajut, Ralle? insistă el.

– Da, şuieră acesta deschizând ochii mari.

Repară ce ai stricat!

Chiar aşa?

Sten îşi imagină o furtună de protoni în mijlocul căreia îl împinse brutal. Energia începu să se scurgă încet spre agent, în timp se radiaţia îi lingea faţa. Ralle încercă să se ferească, fără să renunţe însă la energia vindecătoare. Undeva, Edrin începu să râdă de dezolarea agentului şi de neputinţa lui de a-şi accepta înfrângerea sau de a se retrage. Ura lui Ralle semăna cu nişte nori de furtună ce înconjurară fluxul.

Cine te-a pus să fii nesăbuit?

– Odihneşte-te acum!

Sten se retrase rânjind în colţul lui. *O să fii mai bine în curând.*

Ralle adormi legănat de mişcările levitatorului, dar Sten rămase treaz încă multă vreme. Se foi pe banchetă. Hainele, mai strâmte decât robele purtate de obicei, îl deranjau. Se hotărî să-şi desfacă fermoarul de la cămaşă şi făcu acelaşi lucru şi pentru Ralle, care nu se mişcă, cufundat în somn. Afară viscolul scotea sunete înalte, iar prin fereastră, Sten vedea câmpia albă şi copacii ce se aplecau în bătaia vântului. Nu ningea, dar zăpada era spulberată, făcând drumul mai anevoios. Şoferul levitatorului, un bărbat în vârstă, stătea cu ochii aţintiţi la şosea, fredonând nişte frânturi de cântec.

– Cum o duce? îl luă prin surprindere întrebarea lui.

De obicei, inferiorii nu se adresau prim-agenţilor, dar nu se supără.

– Probabil mai bine.

Ochii şoferului se întoarseră o clipă spre el. Era negri şi intenşi; buzele-i zâmbeau însă.

– Mila este mare lucru!

– Crezi că am făcut-o din milă? Sten ridică din sprâncene.

– Nu, dar n-are importanţă pentru el, nu-i aşa, şefule?

Sten îl cântări din priviri şi-şi întinse mintea spre el. Spre surprinderea lui, nu găsi nimic, de parcă agentul ar fi fost făcut din întuneric. *Lasă-l!* îi spuse Edrin şi Sten se retrase nedumerit. Şoferul se cufundă din nou în muţenie.

Se ghemui pe banchetă şi închise ochii. Poate era bine să adoarmă; cine ştie când urma să se odihnească din nou?

Prinţe?

Edrin părea să moţăie şi el.

*Am pornit în sfârşit. V*ocea-i răsuna somnoroasă. *Vom vedea acum cât a meritat aşteptarea!*

Aşteptarea?

Da, un răgaz în care să învăţ, asta mi-a cerut Lumni. Sunt atâtea de ştiut despre lume. Deci nu pot spune că a fost un an irosit, deşi a părut o eternitate.

Ralle gemu în somn.

Lasă-l în pace. Pentru Edrin, Ralle nici nu exista. *Ce idee pe Minago să-l trimită la moarte cu bună-ştiinţă. Nu că i-ar fi fost mare aliat, dar îi era, totuşi, loial.*

Maestrul Minago acţionează ciudat în ultima vreme.

Poate ceva îl afectează!

Lui Sten fraza i se păru ironică, dar nu ceru lămuriri. Edrin îi explica anumite lucruri dacă o considera potrivit. Fără legătură cu discuţia, văzu Cripta Agenţilor şi pe Minago, odihnindu-se într-unul dintre sarcofage. Imaginea îi scăpase lui Edrin, tocmai pentru că împărţeau aceeaşi sensomemorie.

Ce se va întâmpla? spuse, temându-se singur de întrebare.

Sensomemoria lui Edrin îl prinse strâns, fără să îl rănească.

Nu-ţi bate capul cu asta. Ai grijă să ajungi cu bine pe Staţie. Odată acolo, mă voi descurca singur.

Sten se retrase. Poate îşi îngăduise prea multe, dar prinţul avea dreptate. Era un vehicul. Mai important decât

misiunea dată de Cedrin, era să supravieţuiască până la Liftport. Levitatorul se cutremură şi se opri brusc. Sten deschise ochii şi-l văzu pe şofer îmbrăcându-şi haina şi trăgându-şi gluga.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-am înzăpezit. Nu-i problemă, rezolv eu imediat.

Deschise uşa, iar aerul rece năvăli înăuntru, împrospătând pentru o clipă atmosfera fierbinte. O pudră fină acoperi scaunele din faţă şi se aşternu pe podea. Mirosea a câmp deschis şi a ninsoare. Sten respiră adânc şi adormi.

*

Pentru Ralle drumul fu un coşmar adânc care nu se termină nici când ajunseră la graniţă. Părăsi levitatorul cald şi se târî după Sten prin viscol, evitând posturile de pază. Din fericire, vremea proastă afecta echipamentele şi senzorii. De scanere trebuiau încă să se ferească, dar cum aveau date despre amplasarea lor, nici asta nu era o problemă. Totuşi, starea lui, da! Gros îmbrăcat, nu simţea frigul, dar rafalele de vânt îl făceau să şovăie pe picioare. O pală mai puternică îl dărâmă în zăpadă. Se ridică cu greu, înaintând încovoiat. Mergeau contra vântului. Sten luase un avans destul de mare, iar el se chinui să-l ajungă, bâjbâind prin ninsoare.

Traversau o câmpie întinsă, plină de copaci desfrunziţi şi tufişuri. *O să mă lase aici să îngheţ!* gândi de parcă ar fi fost o consecinţă logică a ceea ce se întâmplase până atunci. Se forţă să continue, dar picioarele parcă nu-l ascultau. *Sunt un nevolnic!* gândi. *Nu sunt bun de nimic.* Dar nu era vina lui, ci a lui Sten şi a lui Karl, care îl atacaseră cu o seară înainte. Ura îi dădu puţină putere şi mai parcurse câţiva metri fără să se împiedice. *Să fii una cu natura!* îşi repetă încercând să se liniştească şi să-şi mai sporească forţele. *Să fii netulburat! Să fii ca vântul, ca ninsoarea!* Masele de aer în mişcare aveau multă energie înmagazinată şi, dacă reuşea să intre în starea potrivită, putea să se alimenteze de la ele. Nu funcţiona însă, pentru că nu simţea nici pace,

nici abandon. *M-a atacat! A vrut să distrugă misiunea! Sau poate pe mine!* Se mai chinui puţin. *Nu vrea să ajungă pe Staţie, ci să scape de mine şi să fugă în Republică.* Îl cuprinse panica şi-şi dădu seama ce greşeală fusese să plece cu el în misiune. Nu ar fi trebuit să accepte asta. Dar cum? Nu i se împotrivise niciodată maestrului Minago. Cum să-i spună că se înşela, dar să nu semene cu nesupusul de Sten? Încercase totuşi, dar nu fusese ascultat! Silueta celuilalt se vedea neclară undeva între două tufişuri. Încă un pas şi-l pierdu din vedere. *Se joacă cu mine!*

– Sten! îl strigă ajungând la capătul puterilor. Aşteaptă!

Încercă să se grăbească spre locul unde îl văzuse ultima oară, dar se împiedică din nou şi căzu cu faţa în zăpadă. Se zbătu să se ridice, cu vântul copleşindu-l, singur în mijlocul întinderii alb-negru. La stânga, nişte stânci scobite, gata să-i ofere adăpost. Graniţa nu era departe şi se putea întoarce în Regat după ce se termina viscolul. Se târî până la ele şi se lăsă să cadă într-o adâncitură. Se chirci cu mâinile strânse la piept şi închise ochii, care îl usturau. Nimeni nu se aşteptase la un asemenea viscol. *Oh, ce să fac? Cum o să-l înfrunt? Nu am nicio şansă!* Se concentră să-l simtă pe Sten, dar nu reuşi. Nu avea suficientă energie pentru asta. Irosise surplusul dat de Sten Darr ca să ajungă până acolo. Îl cuprinse disperarea. Chiar dacă se întorcea în Regat, ce primire îl aştepta acolo? Cum să explice că nu-şi îndeplinise misiunea? Ce avea să spună maestrul Minago? Atât de aspru cu alţii, avea să fie părtinitor cu el şi de data asta? Vântul inundă pentru o clipă scobitura în care se afla, gata să îl azvârle afară. Pipăi peretele şi-şi prinse degetele de crăpăturile ce îl brăzdau.

Chiar nu eşti bun de nimic! o voce îi răsună în minte.

Miji ochii şi îl văzu pe Sten înghesuindu-se lângă el în spaţiul strâmt. Agentul scoase din rucsac o reţea inteligentă ce se prinse de pereţi, sigilând intrarea. Vântul şi şuieratul încetară. Ralle îşi îndreptă trupul numai atât cât îi permitea înălţimea cavernei, îşi coborî gluga şi-şi scoase obrăzarul. Era alb la faţă. Sten făcu acelaşi lucru. Ralle văzu energia pe care o emana, de parcă nu s-ar fi

luptat cu furtuna până atunci. Chipul îi strălucea puternic şi ceva din privirea lui îl făcu să se teamă. Sten întinse mâna dreaptă şi-i acoperi ochii cu palma.

– Nu eşti bun de nimic, nu-i aşa? îi spuse apăsându-i fruntea cu putere, până ce ceafa i se lipi de piatra rece.

*

Porniră prin viscol după ce Ralle se mai odihni, iar Sten îi mai transferă energie. El nu se simţea slăbit, pentru că avea acces la rezervele naniţilor lui Edrin. Totuşi, se deplasau destul de greu, Sten susţinându-l pe Genaro ca să nu cadă. Vântul bătea în rafale, vizibilitatea era minimă, iar ei navigau prin întuneric şi prin ninsoare, ghidaţi doar de Sten, care luase deja legătura cu agentul aflat dincolo de graniţă. Ralle gâfâia şi tremura.

– Nu mai avem mult! spuse Sten împiedicându-l să se aşeze.

Continuară drumul şi, în curând, ajunseră la locul indicat. Sten se opri să privească în jur. Îl lăsă pe Ralle şi făcu câţiva paşi – zăpadă, tufişuri bătute de vânt şi, foarte aproape, bine camuflată, forma alungită, argintie a vehiculului.

– E aici!

Ralle căzu în genunchi, lipsit de sprijin, aşa că Sten îl trase în sus şi-l forţă să parcurgă ultimii metri până la maşină. Agentul îi întâmpină la uşă şi îl susţinu pe Genaro până la un pat improvizat, aşezat în spate. Îl dezbrăcară de hainele groase şi îl lăsară să se odihnească.

– Aake Teck, îi spuse agentul strângându-i mâna.

Sten îl privi cu atenţie. Era mai scund decât media, cu tenul deschis şi ochi mici, apoşi. Riduri fine îi acopereau faţa ca o reţea. Bărbatul i se păru vag cunoscut. Nu îi recunoştea amprenta *anh*, dar asta nu însemna nimic, pentru că fusese probabil pregătit de unul dintre maeştrii care se retrăsese deja.

– Aţi întârziat, îi spuse acesta.

Sten ridică din umeri. Privirea lui Aake se opri asupra

lui Ralle, care adormise deja. Avea o expresie ambiguă pe chip, care îi displăcu.

– Nu vă aşteptaţi la aşa viscol, nu-i aşa prim-agent Darr?

– Nu, răspunse Sten aşezându-se pe o banchetă.

Vehiculul era mai mare şi mai confortabil decât părea din exterior. Pe lângă cele două banchete, mai existau şi o masă, un dulap şi patul pe care zăcea Ralle. Lumina venea din lateral şi nu era foarte puternică.

– Cu ce ne afectează întârzierea?

– Nu cu mult. Oricum, ajungeam cu cinci ore înainte de plecarea trenului spre Liftport, îi spuse Aake în timp ce se conecta la interfaţa maşinii. Avem planul de drum deja inserat şi nu o să ne ia mai mult de trei ore cu tot viscolul.

– Foarte bine.

Vehiculul începu să vibreze şi o voce neutră îi anunţă să se pregătească de drum. Aake părăsi habitaclul şi se întoarse în partea locuibilă. Se aşeză în faţa lui Sten şi-şi puse mâinile pe genunchi cu palmele în sus.

– Am pornit. Vreţi nişte haleală?

Sten refuză.

– Parcă vă ştiu de undeva...

Îl fixă cercetător.

– Se poate...

Aake se scărpină în barbă. Îi ziseseră de cei doi prim-agenţi pe care trebuia să-i transporte şi se aşteptase să fie ţepeni ca toţi cei de rangul lor. Nişte nenorociţi! Ar fi scuipat dacă ar fi putut. Auzise tot felul de zvonuri despre ăştia doi, aşa că i se părea ciudat să-i vadă împreună în misiune. Ca să vezi!

– Ce-i cu el? întrebă arătând cu capul spre Ralle.

– Nu te priveşte, i-o tăie Sten, care nu avea chef de conversaţie.

O voce din adânc îl îndemnă să aibă grijă.

Aake ridică palmele în semn de scuză.

– Îmi pare rău, şefu'. N-am vrut să-mi bag nasul, dar n-arată prea bine. Pot să mă uit la el dacă vreţi. Mă pricep. Când eşti mult timp singur, tre' să ştii de toate.

Sten încuviinţă. Aake deschise dulapul şi scoase un

distribuitor şi alte câteva aparate. Îl întoarse pe Ralle cu faţa în sus şi începu să se ocupe de el. Genaro nu se trezi şi nici nu se mişcă. Aake se încrunta tot mai mult pe măsură ce continua.

– Aproape nu mai are putere, îi spuse peste umăr lui Sten, doar o gaură imensă în centrul energetic, deci nu mă mir că-i aşa.

– I-am făcut un transfer mai devreme.

Aake plescăi din buze.

– Păi, tot una-i dacă nu repar ruptura. Pe-o parte primeşte şi p-alta se duce. N-am văzut prea des aşa ceva. Când mă antrenam încă, a păţit-o unul de s-a ales cu miezul conştiinţei făcut praf. Nici că şi-a revenit, dar ăla era lovit rău! Aici, sunt niscaiva şanse.

Îl privi curios pe Sten, care stătea liniştit la locul lui.

– Foarte bine că nu l-aţi părăsit să moară în furtună, prim-agent Darr.

– Ce vrei să spui? De ce să-l abandonez?

– Nimic, ridică din umeri Aake. Zic şi eu aşa de dragul conversaţiei. Ceva ce nici Um n-ar lua în seamă!

Se întoarse spre Genaro şi continuă să-i acopere spărtura în *anh*, transferându-i energie direct în acea zonă.

Sten se retrase în habitaclu, lăsându-l să-şi facă treaba. Viscolul nu se oprise şi, prin parbriz, văzu vârtejurile de zăpadă ce se roteau deasupra câmpiei. Respiră adânc şi închise ochii.

Oamenii sunt ciudaţi, nu? îi spuse vocea din interior. *Nu credeam să regreţi că m-ai cunoscut. Crezi că te-am înşelat?*

Nu, prinţe. Am vrut să fac ce am făcut. Îmi pare rău că nu m-am priceput mai bine.

Eu, în schimb, am fost foarte bun să stric tot ce am construit. Cum mi-a spus Lumni – cel mai mare duşman al meu sunt eu însumi. M-am distrus singur, duşmanii nici n-au avut prea mult de lucru. Doar un mic impuls şi m-am rostogolit rapid pe povârniş!

Trebuia să-l las pe Ralle să moară?

Nu. Ar fi fost inutil; viu ne mai poate servi la ceva. Are şi el dreptul la o şansă, ca noi toţi. Lumni a insistat asupra

acestui lucru.

– Şefule, cred că-i gata.

Sten întoarse capul şi-l văzu pe Aake în spatele lui. Nu îi simţise apropierea. Îl însoţi până la patul lui Ralle, care părea mai puţin palid şi respira mai adânc.

– Asta-i tot. Dacă se odihneşte câteva ore, o să fie ca nou.

Aake părea satisfăcut.

– Bine. Mulţumesc, se simţi Sten dator să-i spună, deşi ca prim-agent nu era obligat să facă asta.

Aake dădu din cap, se întoarse şi se îndreptă spre dulap.

– Cred c-o să halesc ceva acum, spuse pândindu-l pe Sten cu coada ochiului.

Acesta rămăsese lângă pat fixându-l pe Ralle şi nu anticipă atacul decât când era prea târziu pentru a se feri. Scutul energiei lui Edrin îl protejă, dar lovitura îl aruncă peste Genaro. Asta îl salvă, pentru că Aake şovăi înainte să lanseze un nou atac.

Nu vrea să-l rănească pe Ralle!

Când realiză acest lucru, Sten rămase pe loc şi rânji la omuleţul care se chinuia să-şi compună o apărare cât mai bună. Îi sondă nivelul *anh-ului* şi-şi dădu seama că avea de-a face cu un luptător experimentat.

– Aşa deci! spuse.

– Chiar aşa. Nu te mai ascunde după el, şuieră Aake. Sau ăsta-i stilul tău, să loveşti pe la spate!

– O să vezi exact care e!

Sten îşi adună o parte din *umbră* şi o lansă spre el ca pe nişte săgeţi întunecate. Aake se feri, iar energia se disipă în habitaclu. O voce îi anunţă că nivelul critic fusese atins şi că sistemele urmau să se închidă pentru a se proteja. Lumina se stinse şi vehiculul rămase nemişcat în mijlocul viscolului.

– Dacă scap, îl repornesc, se auzi vocea lui Aake, dar tu poţi s-o faci?

Sten îl ignoră şi lovi din nou. Aake se deplasă rapid prin întuneric, râzând.

– Ai probleme?

O explozie de energie îl lovi pe Sten, dar naniţii lui

Edrin preluară surplusul şi îl acumulară. Aake nu era conştient de acest lucru şi se bucură că-l nimerise.

– Te doare, nu, agent Darr? Ai şi tu o gaură în centrul *anh?*

Sten se hotărî să încheie. Adună *umbra*, pe care tot Aake i-o furnizase, şi o trimise împotriva lui în valuri succesive care-i distruseră *anh-ul* şi-l dispersară în tot vehiculul. Naniţii se grăbiră să capteze şi această energie, ce se adună în corpul lui Sten, absorbită de releele pe care aceştia le scoseseră prin piele. Aake se prăbuşi pe podea, se zvârcoli şi înţepeni. Sten orbecăi spre habitaclu şi atinse panoul de comandă. Impulsul îl făcu să licărească şi să-şi ruleze programele. Lumina se aprinse brusc, iar Sten îl văzu pe Aake căzut lângă masă, cu ochii albi şi membrele răsucite. Răsuflă adânc şi se uită la Ralle. Genaro dormea netulburat de agitaţia de mai devreme şi picături de sudoare i se adunau pe frunte.

Aşa a fost să fie! Era unul dintre oamenii lui Minago!

Sten îl apucă pe Aake de picioare, deschise uşa şi, înfruntând viscolul, îl rostogoli afară, lăsându-l în mijlocul drumului. Apoi, se întoarse în habitaclu şi introduse în reţeaua vehiculului datele staţiei terminus primite de la IA Edrin.

Poate e mai bine aşa!

Sten se uită gânditor la Ralle. *Ce să mă fac cu tine?* se întrebă. *Poate nu ai greşit cu nimic, dar ne pui în pericol!* Genaro era vulnerabil în acel moment şi putea să scape uşor de el aruncându-l lângă Aake în zăpadă. Vehiculul se puse în mişcare, iar vocea acestuia îl anunţă că mai aveau două ore până la destinaţie.

Nu, îl opri Edrin. *Nu o face! Am alte planuri cu el.*

17.

Înainte de a te gândi să-ţi înfrunţi duşmanii, vezi dacă te poţi disciplina pe tine însuţi.
(Predicile lui Um)

*

Marea verde se rostogolea până departe, la piramida Liftportului. Construcţia strălucea în soare, cu tunul din vârf dispărând în nori şi cu transportoarele ţinând legătura cu Staţia. Era o structură de o mie de metri, cu o bază de mai mulţi kilometri, ce domina toată regiunea, ieşind ca un munte din mijlocul mării, dincolo de graniţele statelor.

Pe cer, chiar deasupra plajei, trona proiecţia întunecată a ultimului edict dat de Marea Adunare a Înţelepţilor:

Fiţi smeriţi, dar fiţi puternici, respectaţi natura şi bucuraţi-vă de darurile ei; fără a o altera, folosiţi-o cu înţelepciune şi meditaţi la darurile ei.

Şi Karl meditase, dar nu pe o plajă însorită, nu înconjurat de nisipul fin şi de briză, ci în mijlocul ninsorii şi al viscolului. *Niciun fulg de nea nu cade în locul nepotrivit,* i se spusese când, îngheţat, încercase să se apropie de foc ca să se încălzească.

Natura te învaţă mai multe decât poţi cuprinde cu mintea, iar planeta râde prin flori, pomi şi iarbă.

În Regat, nu prea avusese parte de toate acestea, dar Cominternul era indiscutabil un altar închinat naturii, chiar dacă într-o formă modificată şi strâmbă.

Karl mai văzuse o întindere mare de apă, dar mirosul sărat, briza şi lumina puternică tot îl ameţeau. Chiar şi Um fusese impresionat de zona sudică şi spusese: *Oceanele îmi mişcă inima, îmi aprind imaginaţia şi-mi coboară pacea în suflet! Şi vara-i cântul însuşi.* Totuşi, Karl era aşezat pe şezlong la umbră şi simţea că lua foc. Probabil că Um era din sud, îşi spuse, dându-şi seama că nici măcar nu ştia unde se născuse, deşi îi învăţase cartea pe dinafară la începutul

pregătirii şi era sigur că se trăgea din personalul de pe *Ascensiune*. Ce scăpare de neiertat! Doar că nu avea cine să-l mai pedepsească pentru asta...

Nici acum nu era acolo să se distreze, deşi nu scotea asta complet din calcul. Radus voia ceva de la un reprezentant al Republicii, care participa la întâlnirea anuală a specialiştilor în problema dezarmării. Bărbatul cu trăsături ascuţite şi păr spălăcit stătea în apropiere, însoţit de o femeie şi doi copii. Părea încordat şi-şi ducea din când în când mâna la urechea dreaptă, probabil la biocipul în care introdusese deja mai multe arome sintetice.

Erau un grup destul de tăcut, ce contrasta cu exuberanţa celorlalţi tineri de pe plajă. Majoritatea străini, erau oameni de ştiinţă din Republică, reprezentanţi comerciali, turişti relaxându-se înainte de a pleca pe Staţie, precum şi câţiva lideri spirituali din Nord, care îl priviră curioşi pe Karl. Din fericire, niciun agent *anh. Avem noroc*, îi spusese Asclepius, *pentru că Marea Adunare a Înţelepţilor a ridicat de câteva luni interdicţia de a folosi plajele.* Imediat, turiştii din Republică dăduseră năvală, urmaţi ceva mai rezervat însă, de preoţii din regiunile mai reci ale Cominternului.

Se cutremură simţind radiaţia trecând prin pânza umbrelei. Asclepius îi dăduse o cremă protectoare, dar pielea albă îl ustura deja. *Ce păcat că nu m-am gândit la asta mai devreme!* îşi zise. Îngrozitoare climă! Şi totuşi, apa transparentă îl atrăgea şi ar fi intrat să facă o baie, deşi nu ştia să înoate. *Nu că Ralle nu a încercat să mă înveţe!* îşi spuse zâmbind strâmb. Un grup gălăgios se dusese deja în mare, aruncându-şi o minge de la unul la altul. Karl îi privi cu invidie. Erau liberi şi fără griji, crescuţi în Republică de familii bogate, având viitorul asigurat.

Lui Karl îi era cald cu toate veşmintele uşoare, aşa că apa l-ar fi răcorit. La orizont, structura Liftportului strălucea puternic ca un al doilea Etain. Piramida era o formă pe care Cominternul nu o agrea, preferând cercul şi sfera. Totuşi, în Regat, aceasta se regăsea aproape peste tot ca simbol al stabilităţii. Câmpul de lumină în rotaţie, spiritul şi sufletul erau cele trei elemente ale triunghiului

aflat în spatele filosofiei *Anh*. Privi spre Radus care părea să dormiteze alături.

Acesta îi simţi privirea şi-l întrebă:

– Acum eşti pregătit?

Karl mai luă un gât de apă călâie, se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Sunt gata!

Ţinta lui purta un dispozitiv de bruiaj *anh*, dar nu cel mai performant pe care-l văzuse. Trecu peste el fără probleme, traversă câmpul personalităţii, o îngrămădire de munţi de gheaţă neagră, şi se îndreptă spre zona memoriei.

– Ce vrei să ştii?

– Mâine participă la votul pentru amendarea Tratatul Thomson, ce o să facă?

Tratatul Thomson interzicea folosirea armelor de distrugere în masă pe suprafaţa planetei, dar de curând, Regatul ceruse modificarea clauzelor care vizau răspunsul în situaţiile de urgenţă. În cazul unui atac, se insista asupra posibilităţii folosirii unor anumite focoase pentru apărare. Karl se concentră şi pătrunse în miezul memoriei. Văzu un şir nesfârşit de discuţii, de întâlniri la care bărbatul participase, precum şi figura noului preşedinte Anton Medina, pe care o cunoştea din rulările din Regat. Undeva ascuns, chipul scofâlcit al tălmăcitorului tainelor, Temerus, parcă neschimbat de când îl văzuse prima dată, cu ani în urmă. Apoi, alte chipuri care nu-i ziceau nimic, dar pe care le etichetă cu grijă pentru a le folosi mai târziu în caz de nevoie, aşa cum făceau toţi agenţii, construindu-şi o bază de date proprie. Pe el îl interesa însă un singur lucru. Acţiunile viitoare ale bărbatului îşi aveau rădăcini în evenimentele trăite, dar răspunsul nu avea să se afle acolo. Săpă în continuare şi găsi informaţia, ascunsă în spatele unui zid protector.

– Va vota pentru modificare, îi spuse lui Radus.

– Eram sigur! şuieră acesta printre dinţi.

Karl mai bău un gât de apă. *Ce să zic!* Regatul se aştepta la atac şi voia să se asigure că putea contracara. În mod normal, nimeni nu ar fi votat în favoarea lor, dar iată că

unii se mai lăsau şi mituiţi. Radus era furios.

– Vreţi să-l termin? întrebă Karl ridicându-se pe jumătate din şezlong.

Marea îl atrăgea şi era nerăbdător să meargă să încerce senzaţia prezentă la toţi din jurul său.

Radus îl fixă câteva clipe fără expresie, apoi întrebă:

– O să o faci să pară un accident?

– Da. Nicio problemă! După aceea, trebuie să rămân aici?

– Da. Unde vrei să mergi?

– În mare.

– Vrei să înoţi?

– Nu, zâmbi Karl plin de candoare. Nu ştiu să înot, vreau doar să văd cum e apa.

Radus se încruntă. Uneori uita că agentul era foarte tânăr. Până la urmă de ce nu? Trebuia să-i dea impresia că-l recompensează cumva. Îl cântări gânditor. Cedase destul de repede, dacă stătea să analizeze, fusese dornic să coopereze şi asta nu prea se potrivea cu imaginea pe care şi-o formase despre agenţi în general. Să se fi înşelat? Pe de altă parte, nu întâlnise niciunul atât de tânăr şi maleabil.

Tinereţea-i necumpătată şi orgolioasă, gata să se avânte, să cadă şi să se ridice din nou de parcă acesta ar fi mersul adevărat al lucrurilor, spusese Um vorbind despre Diege, supranumit mai târziu Cel Drept, unul dintre discipolii lui, care la vremea aceea greşea mereu. Mai târziu, Diege fondase Cominternul în amintirea maestrului său, iar efigia lui se găsea în cea mai mare sferă din cel mai mare Templu Plutitor al Capitalei, care-i purta şi numele.

Să fi greşit ei? Karl îi aştepta răspunsul cu o expresie reţinută pe chipul palid.

– Fie. Dar, Karl, aşteaptă-l pe Asclepius să se întoarcă şi să vină cu tine.

Karl dădu din cap şi se concentră din nou asupra bărbatului. *Ce-mi ascunzi?* Undeva, era o zonă gri, un spaţiu în care neliniştea se acumulase şi se sedimentase în straturi succesive. Avea mari probleme financiare, datorii ce se adunau, iar suma primită avea să amâne dezastrul.

– De ce a făcut-o?

– Plasamente proaste în mine care nu s-au mai deschis. Avea nevoie urgentă de bani. A dus o viață foarte agitată.

Radus ridică din sprâncene. Ce înțelegea Karl prin viață agitată, el care nu părea să aibă vreo experiență de viață în afară de noțiunile pur teoretice primite în timpul pregătirii?

– Bine. Fă-o!

– Nu o să se întâmple imediat, îi atrase el atenția. O să dureze câteva ore.

– Foarte bine. Doar să nu apuce ziua de mâine. Și Karl, ai grijă să pară cât mai natural posibil. Nu vrem probleme cu Republica, mai ales acum.

Karl dădu din cap, mulțumit că reușise să câștige o favoare. Radus nici nu-și imagina cum avea să se folosească de ea! Se întoarse spre bărbat, îi intră în creier pe unul dintre canalele energetice și blocă fluxul până când acesta cauză o ruptură. Bău din toată forța ce se irosea în aer și se simți mult mai bine. Dacă toate lucrurile ar fi atât de simple! Bărbatul tresări, se încruntă de parcă ceva l-ar fi durut și se aplecă spre femeia de lângă el. Discuția dură foarte puțin, iar cei doi se îndepărtară, urmați de copii. Bărbatul se clătina ușor pe picioare. Radus și Karl îi urmăriră până ieșiră de pe plajă.

– S-a făcut! spuse Karl serios.

– Bună treabă!

Asclepius apăru de undeva din spate, aducând câteva sticle cu apă. Radus îl îndepărtase special ca să-l lase pe Karl să lucreze. Nu dorea să îl amestece pe medic în așa ceva, pentru că-i cunoștea opiniile. Karl se ridică de pe șezlong, nerăbdător să intre în mare. Tinerii care se jucau cu mingea scoteau strigăte puternice, iar agentul nu părea să mai aibă răbdare să li se alăture.

– Mergi cu el! spuse Radus răspunzând privirii mirate a medicului.

Asclepius așeză pe șezlong sticlele cu apă, se dezbrăcă și-l urmă pe Karl, care, cuprins de neliniște, alergase deja pe mal și se oprise brusc la limita valurilor. Nisipul ud era mai rece și mai neplăcut decât se aștepta, iar scoicile

îi înțepau tălpile. Rămase nehotărât, mutându-se de pe un picior pe altul. Asclepius intrase deja până la genunchi, dar văzându-l că șovăie, îi întinse mâna.

– Hai, Karl, o să te obișnuiești!

Tânărul păși cu grijă, uitându-se în jos. Apa era rece, într-adevăr, și se simțea nesigur, gata să cadă. În apropiere, pluteau pești cu trupuri transparente, gata să-l atingă cu unde de energie. Le vedea structura internă și micile relee cu care se conectau la fluxul lui Galene. Se agăță cu putere de mâna lui Asclepius. Valurile domoale îl loviră pe piept și i se făcu frig cu toată căldura din jur.

– Uşurel! îi spuse Asclepius și deodată începu să râdă, stropindu-l cu apă.

Karl se feri, gata să se dezechilibreze. Era ud din cap până-n picioare, așa că se cufundă până la gât, imitându-l pe medic. Senzația de frig îi dispăru rapid și-și dădu seama că apa sărată îl susținea la suprafață dacă nu se împotrivea. Se întinse pe spate și se lăsă să plutească. Apa își avea propria energie, pe care încercă să o înțeleagă. Oare de ce Ralle nu reușise să-l învețe un lucru atât de simplu?

Totul mersese foarte bine! Nu avea timp de pierdut. Radus îi privea de pe țărm, încrezător în implant. Încă plutind, Karl se gândi la amprenta energetică a Marielei și încercă să o descopere în matricea orașului. Era dificil printre atâtea structuri, dar marea îl ajuta să se concentreze, așa că reuși s-o găsească într-un bar din apropiere. Stătea la o masă cu încă o femeie și discuta. Îi lansă o chemare, iar ea își îndreptă privirile spre plajă, simțind că se încălzise prea mult și ar fi făcut o baie. Mai devreme, își introdusese în biocip un cocteil de arome și endorfine, care-i accentuaseră starea de bine, iar Karl simți asta în țesătura ei energetică.

– Adele, vii cu mine? își întrebă prietena.

Aceasta se strâmbă. Avea trăsături fine și părul lung, șaten, prins într-un coc neglijent la ceafă.

– Prea cald pentru gustul meu. Du-te singură! Dacă vrei, te aștept.

Nu are rost să stai acolo, îi șopti Karl, *nu o să se mai întoarcă.*

– Și mai bine, merg la Dom! continuă Adele, făcându-și

vânt cu un evantai verde cu auriu. Mă sufoc aici.

– Bine, încuviință Mariela. Ne vedem atunci după-masă.

Se îndepărtă grăbită, de parcă ceva ar fi atras-o irezistibil spre mare.

Karl se îndreptă spre Asclepius, care înota în apropiere.

– Să ne jucăm şi noi cu mingea! spuse.

– Păi, ştii să joci, Karl?

– Nu, râse mijindu-şi ochii, dar cât de greu poate fi?

Pe plajă, Mariela îşi găsi un şezlong liber şi se pregăti să intre în apă. Karl o simți şi, în timp ce prindea mingea în mâini, gândurile i se îndreptară spre partenerul ei.

– Loveşte-o cu palma, aşa! îi arătă Asclepius.

Picăturile de apă sclipiră în soare, suspendate o clipă între mare şi cer – sfere translucide peste întinderea verde şi mişcătoare, în care chipurile oamenilor se oglindiră înainte de-a se cufunda din nou în oceanul de energie ce-i înconjura. Înainte ca mingea să se desprindă din mâna lui, Karl îl văzu pe Astrud prins într-un glob de gheață neagră şi se aplecă avid spre el.

*

Convoiul se deplasa de-a lungul şoselei, destul de aproape de granița cu Regatul. Astrud văzu şirul de containere ce transportau minereurile îmbogățite, provenite de pe Stație. Era probabil a zecea parte din totalul ce se cuvenea Regatului corespunzător investiției inițiale în Liftport. *O să fie o lovitură destul de grea pentru ei! N-o să le pice bine deloc!* îşi zise, fără să considere asta o problemă.

În noaptea aceea, plecaseră însoțiți de o escortă destul de numeroasă. Apoc fusese închis într-un container enorm, iar el fusese obligat să-l însoțească, apărat doar de un perete de sticlonit. Uriaşul stătea aşezat direct pe podea, iar Astrud pe un scăunel pe care unul dintre militari i-l adusese dintr-un levitator. Fața lui Apoc era mai pământie decât de obicei, iar mâinile i se mişcau haotic, lovind din când în când peretele despărțitor şi făcându-l pe Astrud

să tresară.

– Mi-e frică, stăpâne! gemu uriaşul, privindu-l pe tânăr într-un fel care ar fi trebuit să-i inspire acestuia milă.

Astrud nu simţea însă compasiune. Era doar furios pentru că-l obligaseră să participe.

– N-are de ce! Nu-i mare scofală pentru tine!

– Dar nu vreau să ucid pe nimeni! scânci Apoc.

Astrud ridică din umeri. Nici el nu voia să îl pună să facă aşa ceva, dar nu avea de ales.

– E pentru binele credinţei adevărate şi pentru distrugerea necredincioşilor, îi repetă destul de plictisit cuvintele lui Verrus. Regatul e un cuib de nemernici, cel puţin aşa se zice, că n-am fost acolo. Ei l-au omorât pe Um Comte, cel despre care ţi-am zis că a adunat credinţele primilor colonişti şi le-a pus într-o carte. De fapt, a compilat o culegere de proverbe, învăţături, mituri, cum vrei să le spui. De asta s-a născut Cominternul – ca să apere moştenirea lui Um. Înţelegi?

– Mai spune-mi despre necredincioşii din Regat, îl rugă Apoc privindu-l avid.

Se răsuci pe jumătate spre el, iar faţa urâtă era şi mai hidoasă văzută de aproape. Astrud nici nu se putea uita la el.

– Păi, ce să-ţi mai zic? Verrus se pricepe la d-astea. În Regat, Um e considerat întemeietorul dinastiei regale moderne ...

– Da' nu l-au omorât ei? Nu aşa ai zis?

Astrud simţi că se enervează.

– L-au omorât, pentru că nu era de acord cu ideea de rege şi voia să facă din Regat un fel de Comintern. Se gândea la o dinastie, dar la una condusă de călugări şi guvernată de credinţă. Cei ce conduceau Regatul acum sute de ani n-aveau de ce să lase puterea din mâini şi, prin urmare, au aranjat un accident sau l-au otrăvit, nu mai ştiu sigur. Oricum, toţi au dat vina pe ei şi, când i-au păstrat trupul în Cripta Regală, Republica, îndemnată de primii apostoli, a rupt relaţiile cu Regatul. Şi aşa au dus-o câteva sute de ani, până când a devenit clar că

Regatul nu mai putea supraviețui izolat în nord, unde clima era din ce în ce mai aspră. Ajunseseră și la fundul sacului cu rezervele provenite de pe nava lor, *Celeste*, și aveau nevoie de minereu. Așa c-au lăsat-o mai moale cu segregarea și-au reînnodat legătura cu Republica și cu Cominternul, care între timp se dezvoltase la ecuator. Se plănuia construirea Liftportului și nu doreau să fie lăsați de-o parte la marea împărțeală. Doar c-au trebuit să înghită găluşca. Au primit ceva, dar nu cât se așteptau, normal că partea leului s-a împărțit între ceilalți doi!

Se opri, având impresia că Apoc nu-l înțelegea.

– Și noi îi pedepsim, pentru că sunt necredincioşi! insistă Apoc.

– Da, Apoc. Nelegiuiți, necredincioşi, cum vrei să le zici. Și în plus, pentru c-au pornit un război acum câteva decenii pe care n-au avut decența să-l și câștige și umblă să mai declanşeze unul. Înțelegi cum merge treaba? Se zice că noul rege vrea să schimbe împărțeala și să ia mai mult, dacă nu tot, din Liftport. Sunt mulți cărora asta nu le convine. Și dacă mai vrei să-ți spun ceva, Regatul foloseşte și așa-zişii agenți *anh*, care nici nu-s oameni, ci doar plăsmuiri ale unor programe genetice de ameliorare. Ascultă, e un fel de luptă între Marea Adunare a Înțelepților din Comintern, pe de-o parte și Rege, pe de alta.

– Și-atunci Republica?

Biocipul începu să îi dea o senzație neplăcută de mâncărime. Nu mai folosise hormoni și nici sinteto-arome de ceva timp și capul îi era învelit într-o negură pe care apropierea de Apoc nu făcea decât să o sporească. Existase un timp când medicamentele îl ajutaseră să se țină pe linia de plutire, când îi ținuseră loc de familie și de casă. La fel fusese situația și cu Tinerii Luptători, iar Tarlo îl împiedicase să nu se ducă la fund. Apoi, o găsise pe Mariela și sperase că perioada aceea de hoinăreală solitară luase sfârșit. Avea o slujbă, un loc unde să pună capul, chiar dacă lucrurile nu ieşiseră exact cum îşi dorea.

Știa că în timp aromele și alte substanțe pe care le încercase aveau să-i distrugă mintea, dar uneori nu se

putea abține. Acestea îi stimulau anumite porțiuni ale creierului şi asta îl făcea să uite sau să-şi amintească anumite lucruri şi să se simtă într-un anumit fel. În acel moment, tare-ar mai fi vrut o doză care să-i dea curaj. De fapt, avea deja una bine ascunsă, pe care urma să o ia mai târziu, aşa, ca să facă față situației.

– Republica e condusă bine-nțeles de un preşedinte, care-i în relații de prietenie cu Temerus, la fel ca precedenții şase. Cel de-acum se trage dintr-o familie de pe *Bonaventura*, dar cel dinainte, Saden, cică ar fi urmaşul direct al comandantului Jonson de pe cealaltă navă, *Ascensiunea*. Preşedinții se schimbă la câțiva ani, dar linia politică nu, şi-aici intervii tu. După cum a zis Verrus, *trebuie să sădeşti spaimă în inimile lor*, ca Regatul s-o lase mai moale cu pretențiile. Aşa că le atacăm convoaiele ca să-i facem să se teamă.

– Dar vor şti cine a făcut-o?

– Da, deşi n-o să-i anunțe nimeni din Comintern sau Republică ce-o să facem mai exact. E un fel de tras de urechi pe întuneric, comentă Astrud. Dar cine va trebui să priceapă o să vadă că nu ne jucăm. La nevoie, dacă nu renunță să mai ceară beneficii, putem porni şi la război, dar poate n-o să fie nevoie. Şi apoi, armele noi trebuie testate, nu? Înaintaşii lui Edrin erau mai deştepți, s-au închis între granițele Regatului şi-au tăcut din gură cât Jonson şi urmaşii lui făceau legea pe restul continentului. Acesta de-acu' nu ştiu ce-are în cap. Probabil nimic, încheie el cu dispreț.

– Şi dacă n-o pot face? Dacă nu mă pricep?

– Data trecută te-ai descurcat, acum de ce n-ai face-o?

– Dar data trecută, mi-am ... rănit stăpânul! spuse Apoc gata să plângă.

Astrud se enervă. Asta mai lipsea, să-l vadă smiorcăindu-se!

– N-ai decât să fii atent, şi adăugă în gând: *Pocitanie! N-am să stau nici în ruptul capului lângă tine, iar Verrus ducă-se!*

După câteva ore în care Astrud se plictisi de moarte, se opriră lângă o pădure, aproape de locul prin care trebuiau să înainteze containerele cu minereuri de pe

Staţie. Astrud ieşi să-şi dezmorţească picioarele şi observă câţiva militari care îi urmăreau plini de interes mişcările. Era supravegheat, ceea ce-i accentuă starea de neplăcere. Blestemă printre dinţi.

– Unde-i Verrus? îi întrebă.

Aceştia îi indicară un levitator aşezat într-o parte. Astrud smuci uşa. Verrus şi Nicorus studiau holograma zonei şi întoarseră capetele când îl auziră.

– M-am săturat! izbucni Astrud. De ce nu mi se zice nimic?

– O să afli la momentul potrivit! îi replică rece Verrus. Mai bine te duci înapoi. O să începem în curând. Marele Tălmăcitor al tainelor Temerus a insistat să rămâi în permanenţă lângă Apoc.

Astrud se înroşi la faţă. Maimuţa de Temerus, de abia târându-şi bătrâneţile la cârma Marii Adunări a Înţelepţilor! Ce ştia el? Se folosea de cercetările Centrului Postuman ca să-şi mai prelungească viaţa, dar degradarea era vizibilă şi ireversibilă. *I-ar trebui nişte citokinine sintetizate, că tot vegetează*! se gândi cu răutate.

Nicorus rânji, iar Astrud îl fulgeră cu privirea, simţind că-l urăşte. Până şi un umil căutător al adevărului avea mai multă trecere decât el. Trânti uşa nervos, se duse după un pâlc de tufişuri şi se căută în buzunar. *Drăcia dracului! Unde-o fi?* Mâinile îi tremurau pe ambalajul transparent. Extrase din el un cilindru subţire ca o gelatină întărită şi-l introduse în biocip cu mare grijă ca să nu-l zdrobească. Apoi, se şterse atent cu batista, pentru că degetele îi rămaseră unsuroase şi miroseau a plante. Implantul i se încălzi pe măsură ce aroma se degaja, iar sinteto-hormonii începeau să se disperseze în organism. Îşi îndreptă spatele, lovit de o senzaţie plăcută, simţindu-se dintr-o dată revigorat şi plin de încredere. *Aşa da, mai merge! Altă viaţă!* îşi spuse umflându-şi pieptul. Lumea avea altă consistenţă, culorile erau mai vii, iar aerul tare al regiunii submontane îi dădea putere.

Pădurea galenică aduna energia ce se rotea în jurul planetei şi o trecea prin nervurile dure ale frunzelor, prin

ramurile aproape transparente, până la trunchi, unde dispărea într-un mănunchi împletit de tuburi în care pulsa viaţa. Un creier rudimentar conducea activitatea copacilor, dar întreaga pădure se supunea unei alte minţi vegetale. Arome de tot felul, miresme răspândite în aer la cererea creierului, cârcei întinzându-se către Astrud pentru a-l cunoaşte mai bine. Mirosea a verde, a sol. De cele mai multe ori, viţele adunau sudoarea sau celulele moarte de pe pielea oamenilor şi le transmiteau în interiorul copacului pentru a fi analizate şi clasificate. Informaţiile coborau în rădăcini şi de aici, călătoreau prin vasele întinse de la un arbore la altul, până la locul unde creierul vegetal le procesa, dând comanda celulelor specializate, ce sintetizau aromele potrivite persoanei. Astfel, fauna şi flora de pe Galene, aflate în simbioză perfectă, reuşiseră să supravieţuiască primilor colonişti.

Foşnetul vegetaţiei avea ceva liniştitor, iarba înaltă îi mângâia insistent picioarele, o tufă cu floricele albastre înflori în onoarea lui, iar câteva seminţe transparente trecură în zbor pe lângă el, fixându-l cu ochi minusculi. Lumea era dintr-o dată plină de splendoare, iar el nu se mai simţea exclus. Se întoarse încet în zona transportoarelor, pregătit să-l întâlnească din nou pe uriaş.

*

Apoc ieşi afară şi adulmecă aerul rece pentru prima dată în ultimele luni. Simţea mirosul solului, vegetaţiei, apei, dar şi cel de putreziciune şi de moarte. Vântul bătea cu putere, iar norii mişcători îl fascinau, acoperindu-l şi descoperindu-l pe Etain. Rămăsese cu gura căscată la cer, nemişcat ca un turn. Purta un costum de protecţie, realizat din plăcuţe flexibile, îmbinate în aşa fel încât să reflecte cât mai mult din energia trimisă de inamic. Mai purta încă lanţurile, dar oamenii se ţineau departe de el. Astrud stătea ceva mai aproape, dar, când încercă să mai reducă distanţa, tânărul îl opri.

– Rămâi unde eşti!

Apoc se opri ca trăsnit. Vocea lui Astrud sunase neplăcut. Îşi înălţă capul şi privi peste copaci. La orizont, se ridica un nor de praf şi se auzeau scrâşnetele unor angrenaje în mişcare. Se uită în jos.

– Se apropie, spuse.

– Bine. Să fii pregătit.

Astrud se întoarse spre Verrus, care tocmai ieşise din levitator.

– Eu ce fac?

– Ce să faci, Astrud? Stai cu el. Apoi, îi spui când să atace şi, cu ajutorul lui Um, îl convingi să se şi oprească.

– Şi cum reuşesc asta?

– O să descoperi singur. Nimeni nu te poate ajuta, înţelegi?

Verrus se retrase la adăpost, iar Astrud rămase afară cu militarii. Unul dintre ei, care manevra o armă electromagnetică, încercă să-l liniştească:

– O să vă protejăm. Nicio grijă!

Astrud pufni. Cum să-l protejeze de Apoc? Măcar dacă monstrul nu-şi mai pierdea iar minţile! Privi din nou prin binoclu la convoiul ce se apropia. Erau mai multe containere uriaşe, urcate pe platforme, dar escorta nu era atât de numeroasă pe cât s-ar fi aşteptat. Auzi un zgomot şi dealul îi fugi de sub picioare. Apoc se ridicase brusc de la locul lui, se dezechilibrase, apoi se agăţase de un copac, scoţându-l aproape din rădăcini. Din sol, izbucnise o coloană de energie care se disipase rapid în jur. Verrus scoase capul din levitator, apoi se retrase rapid, văzând că totul era în ordine. Astrud sări în picioare, urmat de ceilalţi. Uitând de teamă, se apropie de Apoc mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal. Respira agitat, aproape sufocându-se, iar aromele îi pulsau în vene.

– Stai locului odată! urlă la el.

Uriaşul încremeni, privindu-l cu ochi mari, plini de lacrimi. De ce îl certa stăpânul? Se lăsă să cadă la loc, strângându-şi genunchii la gură şi înconjurându-i cu braţele, încercând să ocupe cât mai puţin spaţiu. Greşise din nou, oamenii îl priveau speriaţi, iar stăpânul era

supărat. Apoc îl văzu pe Astrud într-un câmp de energie întunecată, ce îl învăluia ca o ceață. Şi totuşi, altceva se mai afla acolo, ca o mic vârtej luminos. Se aplecă asupra lui şi descoperi fața unui tânăr care îl fixă la început mirat, apoi speriat, cu ochii verzi, larg deschişi, plutind parcă pe o întindere albastră şi mişcătoare. Auzi râsete, dar când întinse mâna spre imagine şi încercă să atingă apa, suprafața se tulbură, iar plăsmuirea dispăru. În lumea lui, Karl căzu pe spate şi se scufundă ca trăsnit. Apoc tresări, iar Astrud îi întoarse brusc spatele, fără să-şi dea seama ce se întâmplase. Cineva fusese acolo într-un mod nemaiîntâlnit.

– Stăpâne! şopti uimit.

Era oare în pericol?

Astrud se aşează pe o buturugă încercând să se liniştească. Dacă asta îl speriase, cum avea să fie mai târziu, când urma să rămână singur cu Apoc?

– Domnule, i se adresă comandantul. A venit vremea.

Astrud respiră adânc şi se ridică în picioare.

– Bine, atunci.

Se apropie din nou de uriaş. Ceilalți militari se poziționară pe muchia dealului, iar unul dintre ei lansă un proiectil în levitatorul din față, făcându-l să se oprească brusc. Convoiul rămase pe loc, iar escorta începu să se agite. Astrud îi văzu plantând rapid baricadele de sticlonit, apoi unii începură să tragă spre ei, câteva proiectile lovind copacii din preajmă.

– A venit momentul! îi spuse lui Apoc. După ce termini, te-ntorci aici.

Apoc se ridică şi o luă pe povârniş, cu mâinile la distanță de corp şi cu palmele îndreptate în sus. Cei din Regat îl văzură şi-şi îndreptară tirul spre el, fără să îl oprească însă. Astrud se întinse lângă ceilalți pe muchia dealului şi observă un bărbat în robă neagră, ieşind dintr-un levitator şi îndepărtându-se printre tufişuri. *Vrea să fugă*, îşi zise, dar în curând, nu se mai gândi la el.

Apoc se profila pe cer, mai mare şi mai amenințător, acum când alerga, decât înainte, chircit pe jos. Solul se

cutremură sub paşii lui, obligându-i pe toţi să-şi înfigă degetele în vegetaţie pentru nu se rostogoli la vale. Astrud auzi nişte bubuituri, dar nu era decât inima lui, bătându-i puternic în piept. Pădurea foşni mai tare, iarba i se agită sub palme şi un miros persistent de flori se răspândi în aer. Sinteto-hormonii încercau să compenseze, atenuându-i emoţiile. Apoc ajunse lângă convoi, apucă baricadele şi le împrăştie cât acolo; imediat urmară containere, care zburară prin aer şi se prăbuşiră cu un zgomot asurzitor dincolo de câmpie. Oamenii începură să se disperseze în negura ce se scurgea dinspre el. În palmele întoarse spre cer, îi apărură deodată două globuri de gheaţă şi foc, ce coborâră asupra supravieţuitorilor, pârjolindu-i şi îngheţându-i în acelaşi timp. Valea fu cuprinsă de un întuneric prin care sclipeau doar fulgerele proiectilelor lansate. În curând, se lăsă tăcerea, urmată de murmurul a mii de voci.

– Aşa a fost şi data trecută! şopti unul dintre militari. Înainte să... se întoarcă şi... se opri brusc, văzând că Astrud îl fixa încordat. Ar fi bine să te pregăteşti!

Ceaţa se îndreptă spre ei, iar Astrud se ridică în picioare aşteptând. Se chinuia să fie încrezător, dar teama venea şi pleca în valuri. Spera să poată măcar să deschidă gura, cât să-i spună să se oprească. Silueta lui Apoc se întrezări pentru o clipă în mijlocul întunericului, iar paşii i se auziră distinct. Solul tremură din nou. Când depăşi zona întunecată şi ajunse aproape de culmea dealului, Astrud îi văzu întâi armura acoperită de fum, şi apoi faţa mutilată de o expresie strâmbă. Ochii îi erau roşii şi arzători, iar în mâna dreaptă ducea un corp inert în robă neagră. Se apropie, privind prin el, iar Astrud ştiu că nu-l va putea opri. Violenţa de mai devreme declanşase ceva întunecat şi rece în el. Ca o mlaştină, gata să-i înghită pe toţi.

– Ce face cu ăla? întrebă cineva. E un agent *anh*!

Astrud se dădu câţiva paşi în spate, gata să se împiedice. Deşi mai jos decât ei, Apoc îi domina. Aşeză trupul pe iarbă şi întinse mâna după Astrud. *Acum te pot cunoaşte mai bine!* Tânărul s-ar fi întors să fugă, dar nu putea. Simţi

dinspre Apoc dorința de a-l apuca strâns și se cutremură, incapabil să facă vreo mișcare. Se întâmpla ca în visul pe care-l avusese în apartamentul din Biolab. Văzu chipul alb al bărbatului, corpul contorsionat, iar privirea lui îl lovi dureros. Își dădu seama atunci că agentul voia să-l salveze, deși nu știa de ce i se ceruse asta.

Lasă-l pe el! Vino spre mine! i se păru că îl aude șoptindu-i lui Apoc.

De ce faci asta? gândi Astrud, dându-și seama că agentul acela se sacrifica pentru el. *De ce?*

Pentru că mi s-a cerut! sosi răspunsul. *Nu poți muri acum!*

Apoc se opri ca trăsnit, oscilând încă între Astrud și celălalt. Ochii roșii îi străluceau ca doi sori. Cedă în cele din urmă și-l cuprinse pe agent cu palma, strângând puternic. Astrud auzi strigătul, apoi începu să țipe la rândul lui, văzând sângele ce se scurgea printre degetele enorme.

– Oprește-te! Mă auzi, oprește-te acum!

18.

Rațiune – poruncește, iar tu dorință – supune-te!
(Dosarele Celeste)

*

Când Adrew dădu cu ochii de Remi, știu că aflase de incursiunea lui nocturnă. Îl urmări cu coada ochiului ca să-și dea seama, fără să îl sondeze, dacă intenționa să-și pună amenințarea în aplicare, dar nu se lămuri.

Toți oamenii, oricât de netrebnici, merită compasiunea noastră, pentru că suntem toți frați și surori și supușii aceluiași Mare Necuprins.

Deocamdată, Remi îl ignora sporovăind cu Idolia despre mâncarea de la cantină. Aceasta avea părul întunecat, prins cu două cleme ce-i dezvăluiau urechile mici și biocipul înconjurat de un tatuaj reprezentând corpul unui fluture de noapte cu aripi mari, brun-gălbui.

– Mă întreb ce vor face cu toți oamenii ăștia, o auzi pe Idolia.

– Da, şi unde-o să-i bage pe toţi. O să stea pe aici cel puţin o zi, iar timpu-i scurt.

Femeia dădu din cap făcând un semn discret cu bărbia spre Adrew. Remi ridică din umeri. Toate la timpul lor. Putea să-l forţeze, să încerce să-l sperie, dar ştia că nimic nu avea să funcţioneze atâta timp cât ameninţarea cu moartea nu era una serioasă. Şi poate nici atunci, dacă agentul avea altceva în minte. *Mare baftă ai că-s ocupat ca dracu'!* i se adresă în gând lui Adrew. *Văd că-ncerci să te dumireşti cum vine treaba cu mine. Simţi tu ceva!*

În dimineaţa aceea, venise răspunsul la cererea de amânare trimisă de al-Jabal, iar mesajul îi nemulţumise pe toţi, pentru că termenele iniţiale trebuiau respectate cu toată întârzierea cauzată de explozie. *Ce porcărie!* Dăduseră vina pe situaţia internaţională şi pe ameninţarea Regatului. Dacă nu mergeau acum, era posibil să nu mai plece niciodată. Dar ce însemna asta pentru generaţii întregi? Ce nu făceau în acel moment era posibil să o facă peste câteva sute de ani. Nu era de fapt nicio grabă să pornească spre necunoscut. Se uită la Adrew, care se juca absent cu fermoarul de la cămaşă. Unde-i era locul?

Mila şi recunoştinţa sunt flori rare, pe care orice suflare le îngheaţă.

– Ce-ai de gând să faci? i se adresă brusc.

– Eu?

Adrew se feri să-l privească.

– Nimic. Şi dacă aş vrea, tot n-aş putea, nu-i aşa? De ce întrebi?

Remi se aşeză pe braţele unui fotoliu alăturat încercând să-şi asigure avantajul unei poziţii superioare. Se aplecă spre el ca şi când i-ar fi făcut o favoare.

– Ce crezi despre noi? Îţi părem dobitoci, slabi de minte, subdotaţi, sau cum vrei să-i zici?

– Nu, răspunse Adrew ridicând privirile.

O să mă lovească iar? se întrebă încordându-se în aşteptare. Remi se aplecă şi mai mult, iar el se trase cât putu mai departe.

– Nu? Aşa zici?

Mâna lui Remi i se lăsă pe braţ, sfera fierbinte reapăru, iar Adrew simţi o arsură insuportabilă. Încercă să se smulgă, dar nu reuşi. Parcă tot braţul îi luase foc. *Ascultă-mă bine! Oi fi tu o aberaţie genetică, dar şi eu sunt şi încă de mai de multă vreme. De când Temerus ne-a vândut Republicii. Dacă m-ocup de tine, o să-ţi doreşti să fii şters din acest corp. Mă înţelegi? Să n-ajungi să te milogeşti de al-Jabal să te-omoare!*

Adrew înghiţi în sec şi găsi puterea să dea din cap. Remi îi eliberă braţul şi se ridică în picioare, părând plictisit.

– Nu ne mai crede proşti, te rog! Spre binele tău...

Idolia intră în încăpere şi îi făcu semn să o urmeze în laborator. Adrew se ridică cu ochii încă la Remi. Dinspre el venea o senzaţie neplăcută, de parcă ar fi fost făcut numai din *umbră. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?* se întrebă. Poate nu voise să vadă, mulţumit că îşi găsise în sfârşit un loc în care să trăiască liniştit.

În laborator, Idolia îi arătă o cămăruţă de sticlă, ceva mai mare decât un dulap, din care ieşeau cabluri conectate la un panou.

– Astăzi, o să stai acolo.

Adrew se uită spre incinta transparentă.

– Cât o să dureze? întrebă neliniştit. Nu-mi plac locurile înguste.

– Bine. Aşa şi trebuie.

– Nu, se împotrivi, uitând pentru o clipă de prezenţa lui Remi.

– Incorigibil, îi auzi în spate vocea şuierătoare. Ce-am vorbit şi ce faci? Nu ne putem atinge de tine, aşa crezi?

Adrew se trase spre o latură a camerei căutând febril în jur, nici el nu ştia ce. Idolia făcu semn spre unul dintre roboţii prezenţi, care îl apucă de braţ şi-l azvârli pe uşa deschisă. Aceasta culisă imediat. Deşi Adrew se ridică rapid în picioare şi se repezi afară, se izbi de ea. Rămase cu palmele lipite de panou, fixând-o pe Idolia. *Nu mă lăsa aici! Nu suport să fiu închis!* Ea îl înţelese, dar îşi feri privirea şi-i făcu semn bărbatului din spatele panoului să înceapă.

– Aşteaptă! strigă Adrew având impresia că vocea lui

nu putea răzbate în exterior.

Îl văzu pe Remi încrucişându-şi mâinile la piept şi realiză că niciunul nu intenţiona să-l ajute.

Ce voiau să afle? Atmosfera din incintă deveni treptat mai grea, de parcă în aer ar fi plutit particule de praf. Era foarte cald şi Adrew începu să tuşească. Respira din ce în ce mai greu şi se aşeză pe podea cu capul sprijinit de perete. Cămăruţa era plină cu o energie pe care n-o putea folosi şi care-i făcea rău.

Yoshida? Poţi să mă ajuţi?

Strigătul i se pierdu undeva în meandrele Reţelei. Niciun răspuns.

– Vreau să vizualizezi conţinutul acestei cutii, auzi dintr-o dată vocea Idoliei.

Era lângă el, despărţindu-i doar panourile incintei. Încercă să o privească în ochi, dar femeia se feri să se uite direct la el.

– Răspunde!

Era furioasă, simţea asta. Îşi coborî pleoapele şi încercă să se concentreze. Nu procedase cum trebuie şi îi subestimase. Implanturile nu-l opreau să acţioneze, dar îi monitorizau energia, aşa că acum îl pedepseau pentru că-i înşelase. Dacă voia să-şi îndeplinească misiunea, era necesar să-şi schimbe abordarea. *Nu-ţi sunt duşman,* îi şopti Idoliei, încercând să-şi amintească cum se simţea în propriul trup, vorbind cu doamnele de onoare ce acceptau legături pasagere cu agenţii. Ar fi fost mai bine dacă în locul corpului aceluia nevolnic l-ar fi avut pe al lui, dar şi aşa, mintea îi rămăsese la fel. Putea să o atragă astfel. Spera ca Remi să nu-şi dea seama ce plănuia. Trimise spre Idolia un flux de energie care o făcu să se înfioare şi care putea fi interpretat de aparate ca pe o încercare de a descoperi conţinutul cutiei pe care o ţinea în braţe. Femeia ridică ochii, se îmbujoră şi inima începu să-i bată mai tare. *Nu trebuie să-mi faci asta. Noi doi ne putem înţelege! Trebuie doar s-o vrei. Vrei?*

Femeia tresări şi întoarse capul spre operatorul panoului. Aparatul înregistrase nişte valori mai mari decât se aşteptase.

Poate Adrew obţinuse răspunsul la întrebarea ei. Nu îi făcea nicio plăcere să procedeze astfel, dar trebuia să obţină rezultate dacă voia să supravieţuiască.

– Ei? Ce-i?

Adrew deschise ochii, accentuându-şi starea de rău. *Să-ţi fie milă de mine! Să vrei să mă ajuţi!* Îi dădu răspunsul şi Idolia păru mulţumită. Întrebările continuară, iar Adrew le folosi pentru a evada din nou, ştiind că aparatul avea să le înregistreze tot ca pe încercări de a afla răspunsurile.

Privi dincolo de laborator, de asteroid, de lifturile pe care containere cu materii prime se deplasau spre depozite şi spre zonele de andocare, dincolo de navele de transport care veneau dinspre satelit şi de cablul principal al Liftportului, pe care coborau oamenii şi minereurile îmbogăţite. Se opri la suprafaţa inelului. Trebuia să găsească un mod de a evada. Undeva. Oriunde. Întotdeauna exista o cale. Trebuia doar să persevereze şi s-o descopere.

Yoshida? Unde eşti?

În mijlocul inelului, o sursă de energie, diferită de ce întâlnise până atunci, începu să se întindă spre el, de parcă ar fi vrut să-l cunoască. O lăsă să se apropie la fel de curios, dar şi atent, simţind undeva în minte că pereţii incintei deveneau din ce în ce mai fierbinţi, iar el era în pericol să se sufoce.

*

Adrew era înconjurat de frunze, de tulpini şi de flori ce-şi aplecau spre el capetele curioase. O inflorescenţă roz cu guler alb îl fixa cu ochi minusculi cocoţaţi în vârful staminelor, alte flori îl priveau la fel de curioase, cu câte o pupilă mare în centrul înconjurat de petale catifelate. Lumina se filtra prin vegetaţia abundentă, alternând cu fâşii lungi de umbră. Era cald, era umed, pielea-i era jilavă, iar creierul învăluit în ceaţă. Mirosea a parfum, a polen, a verde, a sol. Adrew respira adânc de parcă ar fi dormit şi n-ar fi vrut să se mai trezească. Visa, desigur, iar în mintea lui, toate soiurile de plante îl înconjurau

atingându-l, scuturându-şi pe el polenul şi acoperindu-l cu picăturile de apă, cu nectarul din formaţiunile epidermice şi cu uleiurile volatile, mirositoare ale papilelor secretoare – un amestec de parfumuri şi substanţe care îl făcea să se simtă bine.

De ce te rănesc? Un glas de nicăieri, o voce eterică printre frunze.

Când deschise ochii, Adrew era întins pe o canapea în laborator. Tavanul alb se deplasa într-o parte într-o mişcare ce-i făcea greaţă.

– Uşurel! zise cineva.

Adrew îşi strânse pleoapele şi încercă din nou să privească în jur. Senzaţia de greaţă persista.

– Vrei apă? insistă vocea.

– Da.

Daniel Trod, unul dintre cercetători, îi ţinu capul şi îi apropie un pahar de buze. Adrew bău cu înghiţituri mici, apoi făcu semn că nu mai vrea. Ameţeala începea să cedeze.

– Stai liniştit şi odihneşte-te! îi spuse Daniel cu faţa imobilă sub claia pe păr negru.

Părea plictisit, ca de altfel toţi cei din încăpere.

Adrew le privi chipurile şi nu întâlni nici compasiune, nici îngrijorare pentru starea lui. Pur şi simplu nu le păsa. Erau atât de obişnuiţi cu astfel de situaţii, încât nu mai conta. Agenţii *anh* mint, agenţii *anh* înşeală şi manipulează. Undeva, în adâncul sufletului, credeau că starea lui era autoindusă, aşa că nu merita să se neliniştească. Adrew se ridică pe jumătate sprijinindu-se în mâini. Era încă ameţit.

Idolia stătea la birou, cu braţele încrucişate şi îl privea încruntată. Încă o amânare, încă o pauză nedorită, iar agentul simţi că o urăşte din toată inima. Era un experiment care nu mergea, care *nu voia* să meargă! Care-i punea bete în roate! Care o punea într-o lumină proastă ca să-şi piardă finanţarea! Echipa îi împărtăşea sentimentele, iar Adrew era înconjurat de un zid de dispreţ pe care nu ştia cum să-l dărâme. Nimic din ce încercase nu mersese şi asta, pentru că erau deja obişnuiţi cu anumite trucuri folosite

de agenţii pe care-i folosiseră înaintea lui drept cobai. Pur şi simplu nu-l credeau.

Un zbârnâit şi o schimbare a energiei din încăpere îi atrase atenţia. Deşi visul se terminase, mirosul vegetaţiei mai persista încă în aer. Respiră adânc. Nu-şi imaginase. Undeva, se aflau plante, ca un fel de periferice ale creierului vegetal. Ceva îi trimitea semnale pe care încă nu le înţelegea, dar care-i atrăseseră atenţia.

– Idolia, spuse încercând din răsputeri să pară cât mai calm, poţi continua mai târziu? Trebuie să mă odihnesc.

Câţiva pufniră enervaţi, iar Idolia se încruntă şi mai tare. Linia dintre sprâncene părea acum desenată. Aerul din încăpere devenise greu, plin de miros de flori şi polen. Cercetătorii se foiră neliniştiţi, pentru că substanţele volatile le pătrundeau în plămâni generând schimbări de dispoziţie. Idolia se mai relaxă, se aplecă în faţă şi-şi puse coatele pe birou.

– Bine, fu de acord. Poţi merge în camera ta. Fără alte trucuri, de data asta, ne-am înţeles?

Adrew o aprobă din cap şi se ridică.

– Da. Mulţumesc.

– Daniel, mergi cu el.

Tânărul sări în picioare şi se aşeză la un pas de Adrew, de parcă s-ar fi temut să nu fugă.

Plante, flori. Ceva îi umbla prin minte...

O întreagă lume-i prinsă într-o floare şi sunt atâtea sub soare!

– Idolia, mai am o rugăminte. Pot lua asta cu mine? îi spuse, indicând o floare supradimensionată, aşezată într-un ghiveci minuscul pe o masă lângă uşă.

Femeia se încruntă din nou, încercând să ghicească dacă mai punea ceva la cale. Agenţii ăştia erau atât de plini de resurse!

– Bine, ia-o, spuse neajungând la nicio concluzie.

Adrew luă planta în mâini şi, pentru o clipă, i se păru că miezul galben îi făcea complice cu ochiul.

– Hai să mergem! îl îndemnă Daniel. Mai avem şi altele pe ziua de azi.

Adrew se lăsă împins afară pe uşă, urmat de dispreţul

tuturor. Mâna lui Daniel era fermă, iar braţul numai muşchi îl ţinea bine de cot. Nu era dispus la concesii şi voia să-i arate asta de parcă s-ar fi temut să nu pară slab în ochii lui. Străbătură coridoarele interminabile, hexagonale acoperite cu plăci metalice argintii. Ceva îi atinse mâna şi Adrew văzu că floarea roşie îşi plecase frunzele peste buza vasului. Îl mângâia uşor, aşa că îndrăzni să o atingă şi el cu un deget. O mică descărcare electrică şi se trezi surâzând. Din fericire, Daniel nu-l observase, altfel ar fi fost sigur că nu avea nimic şi că starea de rău fusese simulată special ca să chiulească de la experimente.

*

Când rămase singur, Adrew aşeză floarea pe masă, în faţa lui. Una dintre frunzele cu nervuri tari părea că i se lipise de mână şi-i adulmeca pur şi simplu starea. Încercă să o dea uşor la o parte, dar se întoarse rapid la locul ei, aşa că o lăsă în pace. O studie din nou. Floarea era acum mai mare şi mai frumoasă decât în laborator şi-i tot dădea senzaţia de ochi minusculi ce-l fixau cu interes. Un parfum umpluse camera şi nu provenea de la ea, de asta era sigur. Nu-i mai era rău, din contră, o stare ciudată de bine i se insinua treptat în minte. Închise ochii, cuprins de energia aceea ce nu era nici *anh* şi nici *um*, ci ceva mult mai simplu şi mai eficient. Amestec de energie din lumină, din sol şi din apă.

Ceva se târa spre el, dar nu se temea. Nu era ceva periculos, ci doar plin de prospeţime şi curiozitate. Rămase nemişcat, aşteptând, cu simţurile concentrate asupra a ce avea să vină. Nu auzi, nu văzu, nu simţi, nu mirosi, nu gustă nimic. O pentagramă se deplasă într-un vârtej de simţuri în care se trezi aruncat. Mai stătea pe scaun şi totuşi, era în altă parte, trecut parcă de pe o frunză pe alta sau alunecând pe rădăcini lemnoase, legănându-se pe filamente, îmbătat de mirosuri şi gustând nectarul aromat. Ceva dorea să comunice. Inima-i bătea cu putere şi un murmur se ridica în jurul lui, înghiţindu-l cu totul.

Era înconjurat, era prins într-o rețea strânsă de energie parcă elastică, dându-i impresia că s-ar fi putut mișca dacă ar fi dorit. Nu voia însă...

Cine ești? Ce ești?

Un om.

Nedumerire.

Nu om. Ce ești?

Entitatea l-ar fi putut distruge dacă ar fi vrut, dar nu era amenințătoare.

Un om diferit de ceilalți. Venit de departe.

De unde?

Se gândi la Regat, la întinderile de zăpadă și la geruri. Entitatea se feri și se chirci.

Nu. Moarte! De aceea ai plecat?

Da! articulă. *Din cauza frigului, a morții și a singurătății.*

Așa e! Dar aici? Ce ai aici?

Se gândi.

Aceleași lucruri, dar n-am venit de bună voie!

Vrei să scapi?

Da. Să plec.

Și eu. Să mă duc spre lumină, să mă întind pe sol!

Rețeaua se strânse în jurul lui fără să îl rănească. Îl cerceta, avidă să îl înțeleagă. Adrew nu făcu nicio mișcare. Cârceii îi atingeau brațele, uleiurile-i vindecau rănile; nimeni și nimic nu se îngrijise vreodată de el în felul ăsta! Cu mintea amorțită, se relaxă total, vulnerabil pentru prima dată în viață.

Te ajut. Mă lași?

Adrew știa că era supus aceluiași proces de seducție pe care-l folosise și el împotriva altora, dar nu se putea smulge din încrengătura în care era prins. Ceva îl ținea strâns, vedea legăturile de energie, dar nu le putea tăia.

Da.

Mă ajuți și tu, nu-i așa? Să scap.

Da.

Țesuturile vegetale se cutremurară în jurul lui. Un creier imens stătea agățat deasupra lui, compus din toate acele frunze, tulpini, filamente și rădăcini prin care energia

circula odată cu seva.

*

Idolia îl găsi o oră mai târziu, aşezat la masă, cu ochii închişi şi cu faţa aplecată, atingând imensa floare roşie. *Chiar îi e rău!* gândi rapid punându-i mâna pe umăr. Era acoperit de sudoare şi respira agitat, cu tenul mai palid şi mai transparent decât înainte. Îl scutură fără să obţină la început vreo reacţie.

– Hei, ce-i cu tine? Nu ţi-e bine?

Adrew întredeschise ochii, încă pradă efectelor induse de compuşii plantei. Chipul Idoliei i se clătina în faţa ochilor. Părea îngrijorată cu adevărat. Avea ochii rotunzi, mai mari şi mai atrăgători decât şi-i amintea, iar părul, strâns de obicei în coadă, îi şerpuia în şuviţe întunecate de-a lungul gâtului, dincolo de cleme. Aerul era greu, încărcat de particule minuscule şi de mirosuri străine.

– Ce s-a întâmplat? şopti privind-o pierdut.

– Nu ştiu, îi răspunse aceasta cu ochii ciudat de ficşi.

Ceva din atmosfera camerei i se insinua în minte.

– Am fost îngrijorată, pentru că... Ascultă, spuse dintr-o dată, aplecându-se şi mai mult, m-ai minţit, nu-i aşa?

– Nu. De ce?

– Adică, agenţii *anh* mint mereu. E natura lor. Mint şi înşală.

– Iartă-mă.

Glasul îi era încărcat de tensiune.

– Pentru ce?

– Pentru că ai ajuns să crezi asta.

– Ăsta-i adevărul, nu-ţi cere scuze pentru el. Ai putea să nu fii aşa dac-ai vrea?

Tăcere.

– Aş putea încerca, dar Idolia, poţi fi şi tu sinceră?

Faţa bronzată se încruntă.

– Desigur.

– Atunci, ce s-a întâmplat cu ceilalţi agenţi?

O pauză.

– Au murit, dar nu din cauza mea.

– Eşti sigură?

Nu era sigură. Nimic nu mergea bine. Nici cariera, nici viaţa ei.

Implantul i se activase, deşi nu încărcase nimic în el. Îl atinse cu vârful degetelor şi-l simţi cald, de parcă ar fi procesat ceva. De fapt, reacţiona la sporii şi la aromele pulverizate în atmosferă de creierul vegetal.

Nu te las să-i faci rău. Am nevoie de el.

Feţele le erau apropiate şi, fără să vrea, îşi dori să o simtă alături. Parfumul de plante deveni mai puternic, iar floarea se închise şi mai mult la culoare. Buzele li se atinseră. În încăpere se făcu foarte cald, o seră plină de mirosuri străine, de chemări, de umbră.

Trebuie s-o faci! îl îndemnă o voce, de parcă el ar fi şovăit.

Ce o să se întâmple?

Nu ştiu!

O reţea de energie îi prinse strâns, împiedicându-i să se îndepărteze. *Poţi pleca oricând vrei!* Dar Idolia nu voia. De ce să plece? Doar acolo dorea să fie!

Parfumul din aer îi lega cu lanţuri aromate şi dintr-o dată, se treziră întinşi pe pat, înlănţuiţi fără să-şi dea seama, fără timp şi fără spaţiu. Totul era vârtej, totul se mişca, nimic de care să se agaţe, doar propriile răsuflări, propriile inimi ce băteau la unison. Adrew îi simţea căldura trupului, era conştient că o mângâia şi era mângâiat la rândul lui, dar dincolo de asta era o nebunie de senzaţii, amplificate de compuşii din aer. Părul Idoliei se despletise acoperindu-i faţa, iar el îi căuta buzele, îi săruta ochii închişi, pielea moale. *Iubita mea!* Dintr-o dată, nu o mai ura.

*

Undeva, creierul vegetal îi observa aşa cum o făcuse cu mulţi alţii. Sporii trimişi prin sistemul de ventilaţie ajunseseră la ei cu toate filtrele şi purificatoarele şi îi intoxicaseră. Asta nu părea, totuşi, să-i deranjeze. Fusese un lucru bun, pe înţelesul lor. Ştia şi el câteva verbe

simple pe care le putea folosi la nevoie pentru a comunica cu unii oameni. Dar doar cu unii, pentru că mulți erau ca animalele ce-i mâncau frunzele, îi călcau în picioare tulpinile și-i distrugeau florile.

Atâta energie în bărbatul acela, era păcat să o irosească.

Să reconvertesc.

Să refolosesc.

Să creez.

Să distrug.

Să regenerez.

El dirija ecosistemul Stației, avea grijă de atmosferă, de plante, de sere și în schimb, primea nutrimenții necesari, apa, fertilizanții, solul necontaminat și la nevoie, substanțe și pesticide în lupta împotriva nematodelor și fungilor.

Am rădăcini.

Am tulpini.

Am frunze.

Am flori.

Exist ca întreg.

Era ocupat. Foarte ocupat. Își îndreptă atenția spre parcul Stației și începu distribuția de fitohormoni, la început spre mugurii și frunzele tinere, generând diviziunea celulară, apoi, cu o infuzie de substanțe stimulatoare, făcu semințele să germineze și plantulele să-și înalțe capetele prin sol, încheind cu o doză de citokinine, ce revitalizară frunzele îngălbenite. Făcuse o treabă bună și drept mulțumire, plantele sintetizară un nou parfum și mai puternic și mai îmbătător. Îl testă și i se păru mai bun decât ce produsese până atunci. Nu păstră pentru sine decât o mică parte, pe care o stocă, restul îl adună cu grijă și-l trimise în camera din interiorul asteroidului, unde cei doi adormiră îmbrățișați, legănați de aceeași rețea care îi ținea amorțiți și nu-i lăsa să se despartă.

19.

Dacă vrei să înțelegi universul, gândește-te la materie și la mișcarea ei.
(Elemente de geometrie divină)

*

Încăperea era copia virtuală a camerei de consiliu de pe *Ascensiune*. Tavanul era mai jos decât la clădirile moderne, metalul pereților amintea de Stația spațială, iar mobilierul era încastrat sau părea să fi fost extrudat direct din podea. Domina griul, cu accentele de alb ale lămpilor ca niște tuburi catodice. Designul minimalist al constructorilor impusese aceeași austeritate pe toată nava, iar funcționalitatea fusese ridicată la rang de artă. *Ce păcat c-a fost abandonată! Dezmembrată parțial în perioada de început, la fel ca Bonaventura, și folosită pentru construcția Liftportului!* se gândi președintele Anton Medina, neliniștit de întâlnirea cu Temerus. Ceruse să fie conectat mai devreme, pentru că-i plăcea să se familiarizeze cu spațiul în care aveau să se poarte discuțiile. Așa era el. Lucrând pentru fostul președinte, Filip Saden, se obișnuise să verifice orice lucru de mai multe ori și asta pentru că Saden era un pedant paranoic cu care avusese destule de tras. De fapt, în politică nu era rău să fii paranoic și meticulos, iar asta îi adusese lui Saden trei mandate consecutive, situație unică în istoria Republicii. Într-un fel, semăna bine cu strămoșul lui Jonson și asta îl ajutase foarte mult. *Băiete, te poți baza pe mine,* îi spusese chiar înaintea întâlnirii. *Să ai grijă însă la vulpea aia de Temerus. Mi-a dat ceva de furcă la vremea lui. Acum trebuie să fi depășit două sute, dar nu se lasă.* Anton îi mulțumise pentru intenție, nefiind sigur dacă o să-l ajute de fapt. Avea un fel de a-i spune ce să facă, după care adăuga că era hotărârea lui dacă-i urma sfatul sau nu... Anton Medina îl asculta de fiecare dată, pentru că nu putea uita ce se întâmplase când alesese să

nu o facă.

Se aşeză pe un scaun, se răsuci pe el şi se hotărî pentru modificarea decorului. Chiar şi pentru realitatea virtuală, păreau îngrozitor de incomode! Trei fotolii, asta da! Optă pentru catifea gri ca să nu arate prea şocant în contextul minimalist. Saden îl pusese întotdeauna să se ocupe de recepţii, de întruniri, de detaliile despre care spunea că făceau diferenţa.

Un mesaj îi trecu prin faţa ochilor anunţându-l că Temerus se pregătea să i se alăture. Se ridică în picioare, urmat de propriii secretari.

Temerus se materializă in dreapta lui, iar Anton Medina se grăbi să-l salute. Tălmăcitorul tainelor îi răspunse cu căldură şi se instală în fotoliul ce arăta confortabil. *Devii din ce în ce mai tânăr!* remarcă Medina zâmbindu-i circumspect. Temerus era însoţit de o întreagă suită, faţă de care delegaţia Republicii părea ponosită. Pe de-o parte, haine colorate şi sandale, pe de alta, costume închise la culoare şi pantofi de piele neagră. Plăcile de metal de pe pereţi le captau şi le distorsionau trupurile, iar Medina observă că imaginea celor din Comintern părea mai clară decât a lor, semn că echipamentele lor erau superioare.

– Permiteţi-mi să vă felicit pentru numire, începu Temerus înclinându-şi capul ras.

Faţa ridată şi sprâncenele negre formau un contrast destul de plăcut şi în niciun caz nu-l arătau ca momâia care era în realitate. Medina văzuse câteva imagini recente ale lui aduse de un agent şi se cutremurase. Temerus părea împăiat şi preşedintele se îndoia că avea puterea să iasă prea des din tancul criogenic.

– Vă mulţumesc! Relaţiile dintre statele noastre au fost întotdeauna cordiale şi mă bucur că vom putea lucra în continuare, îi spuse, conştient de cât de artificiale îi sunau cuvintele.

Temerus îi întoarse zâmbetul şi dădu din cap. Medina era mai tânăr decât alţi preşedinţi pe care-i ştia, inclusiv nemernicul de Saden, care izbutise, nici acum nu înţelegea cum, să-i smulgă câteva procente în plus la împărţirea

profitului din minerit. Îl cunoştea pe Medina de mai mult de douăzeci de ani, când venise să lucreze pentru Saden, şi nu se schimbase prea mult. Aceeaşi faţă cu trăsături proeminente, acelaşi păr negru în neorânduială, aceeaşi tendinţă de a se lăsa manevrat. *Acum cine trage sforile?* se întrebă. Auzise zvonuri că Saden se hotărâse să se retragă şi că-i servea drept consilier, dar nu punea mare bază pe asta. Ceru tehnicienilor să scaneze zona lui Medina. I se răspunse că nu pot să-şi dea seama dacă preşedintele mai era în legătură şi cu altcineva în afara echipei de suport. Fie şi aşa! Era sigur că Saden îi sufla în ureche.

– Am vrut să ne întâlnim mai devreme ca să discutăm problema proiectului nostru comun. Văd că şi onoratul Verrus este prezent, începu Medina, aplecându-şi capul într-un mod care îi era propriu.

Verrus se înclină cu mâna la piept peste veşmântul drapat de culoare roşie. În spatele lui, un călugăr tinerel în robă verde îl imită rămânând însă cu capul plecat.

– Foarte lăudabilă iniţiativă! exclamă Temerus, dar nu ca şi când s-ar fi bucurat să discute despre asta. La care din proiectele noastre comune face domnia ta referire?

– La proiectul Apoc, desigur. La ce altceva? trădă o uşoară iritare vocea preşedintelui.

Ia-o mai uşor! îl atenţionă Saden în minte.

– Înţeleg că se întâmpină nişte probleme de programare, se aventură Medina.

Temerus se întoarse spre Verrus, solicitându-i intervenţia. Nu avea chef să se implice într-o discuţie în contradictoriu cu preşedintele, aşa că îl lăsa pe păstrătorul tainelor să explice.

– Nu este chiar exact, începu Verrus. Întâmpinăm nişte probleme, e adevărat, dar nu ceva ce nu se poate rezolva. Vedeţi, genomul antic este atât de complex, încât devine dificil de manevrat. Am discutat asta cu profesorul Thorme şi cu echipa domniei sale şi sperăm să ajungem în curând la o formulă mulţumitoare.

Vezi ce spun dacă nu-i mai finanţăm! îl îndemnă Saden pe Medina.

– Pentru câte resurse am investit în acest proiect, preluă preşedintele ideea, ar fi trebuit să avem ceva mai mult decât un monstru incontrolabil. Din păcate, situaţia actuală nu ne mai permite cheltuieli în această direcţie.

Verrus se uită cu coada ochiului la tălmăcitorul tainelor, iar Temerus tuşi împăciuitor.

– Să nu ne pripim. Nu a zis că nu s-au obţinut rezultate.

– Primele etape ale educării lui Apoc s-au desfăşurat foarte bine, insistă Verrus. E adevărat că am avut dificultăţi să-l facem să se supună după încheierea atacului, dar sperăm că am reuşit să eliminăm problema odată cu schimbarea persoanei care se ocupa de el şi cu mai multă consiliere.

– Speraţi?

– Suntem siguri, se corectă Verrus. Echipa profesorului Thorme a înregistrat succese în identificarea secvenţei care producea anomaliile comportamentale. Cu toate astea, este o muncă de pionierat. În cazul lui Apoc, se lucrează cu multe necunoscute.

– Bine, dar ce şanse sunt să obţineţi rapid un produs care să poată fi multiplicat şi folosit de către armată? se interesă preşedintele.

– Rapid? N-aş zice. Odată ce stabilim profilul stabil şi fecundarea cu materialul genetic, incubarea şi creşterea accelerată în populaţie matură vor dura puţin mai mult de un an.

– Asta-i bine! exclamă Medina. Investiţia nu va fi prea mare!

– Nu vă gândiţi la asta, onorate, interveni Temerus. Investiţia *va* fi mare, dar suportată de ambele părţi, desigur. Şi în plus va fi amortizată rapid. Costurile nu sunt o problemă...

Zgârcitul naibii! Temerus era din ce în ce mai sigur că Saden se afla în spatele preşedintelui.

– Costurile sunt întotdeauna o problemă! concise Medina, bucuros că-l pusese pe Temerus în încurcătură. Dar continuaţi.

– Ar fi multe de spus, dar o să mă rezum la esenţial. ADN-ul este sediul unor informaţii care se transmit, dar

şi a unor resturi de gene care codează... alte date. De aici, am încercat să extragem elementele ce s-au considerat a fi redundante, sărite, copiate imperfect. Pe scurt, o muncă aproape imposibilă cu toată tehnica şi specialiştii pe care-i avem. Şi totuşi, am înregistrat progrese faţă de experimentele de acum douăzeci de ani. Am mărit dimensiunile subiecţilor, forţa lor.

Mai zgândăreşte-l! Sugestia lui Saden îl făcu să continue:

– I-aţi făcut mai puternici, nu zic, dar nu la fel de inteligenţi ca prototipurile din timpul războiului.

Verrus se înclină.

– Să nu uităm că subiecţii de atunci au trebuit distruşi din cauza instabilităţii. Au fost, din câte-mi amintesc, doar doi care au supravieţuit şi care lucrează acum pe undeva, prin nordul Republicii. Aşa că nu suntem cei mai potriviţi să vă dăm relaţii despre necesitatea anihilării primei generaţii.

Medina se încruntă.

De ce n-am ştiut nimic despre asta? îi reproşă lui Saden, aşezat în mijlocul matricei strălucitoare. Faţa lui ascuţită părea şi mai lungă şi mai lipsită de substanţă în reprezentarea digitală. *De ce i-aţi mai păstrat?*

N-a fost nevoie să ştii! Cu toate problemele, s-au arătat foarte folositori în anihilarea agenţilor anh, iar armata s-a decis să-i lase în viaţă. Aici nu-i nimic de-adăugat. Şi în plus, sunt importanţi în proiectul Ascensiunea ...

– Aceste imperfecţiuni voite sau nu ale sintezei enzimatice, ghidate sau nu de o forţă superioară, aşa cum susţine Măritul Um, ne-au condus la Apoc, continuă Verrus. Nu a zis Um că omul primordial era clar şi strălucitor ca lumina, puternic, dar lipsit de păcat, umil şi pus în slujba Unicului Stăpân?

– Nu contest ce-a zis Comte, mormăi Medina, dar nu cred că se referea la faptul că omul primordial era complet lipsit de minte, aşa cum pare noul prototip!

– Mărite! exclamă Verrus şocat. Dar nici vorbă de aşa ceva! Are suficientă minte ca să asculte şi să execute ordine! Nu are iniţiativă, dar ce ne putem dori mai mult?

– Ce, într-adevăr? Face ce i se zice? Medina se îndoia şi de asta.

– Desigur. Îi trebuie însă o figură emblematică. Un înlocuitor al Unicului Stăpân de care vorbea Um.

– Şi aţi găsit aşa ceva?

Mira-m-aş! Saden părea să savureze discuţia, chiar folosindu-se de Medina ca de un substitut. Ce conştiinţă superioară! O fi fost el ignorant în ale credinţei, dar mai citise câte ceva, nu de alta, dar la începutul carierei i se tot reproşase lipsa de cultură.

Verrus tuşi încurcat, cerându-i din priviri sprijinul lui Temerus.

– Să nu exagerăm! Nu căutăm un vechi Dumnezeu, un Buddha, sau un Mahomed. Vrem doar un om care să cunoască dogmele, să aibă tărie de caracter şi hotărâre. Cum a zis Um, un om care să trăiască în lumină, să-i pună pe alţii mai presus de el, să slujească binele universal.

Atenţie! vocea lui Saden interveni brusc peste Verrus, astfel încât Medina pierdu ultimele cuvinte. *Apoc şi-a ales singur un stăpân din echipa lui Thorme şi bag de seamă că ei umblă să-l înlăture. Trebuie să avem controlul asupra noii generaţii de himere. Spune-i asta.*

– Să înţeleg că stăpânul pe care-l are acum nu-i potrivit? De aceea vă doriţi, poate, altul care să-l înlocuiască? Vă reamintesc de contribuţia adusă de noi şi de sprijinul de care vă bucuraţi! interveni Medina, iar Verrus îşi dădu seama că lăsase să-i scape o informaţie importantă.

Temerus se încruntă, apoi vorbi rar şi precaut.

– Nici vorbă de aşa ceva. Onoratul Verrus nu se referea la stăpâni aleşi doar din Comintern. Cred că vorbele lui Um... au sugerat asta. Stăpânirea dogmelor nu se limitează la Comintern, ci sunt fini cunoscători şi în Republică, spuse aplecându-se în semn de respect. În plus, cred că personalitatea stăpânului este importantă. Să nu uităm ce i s-a întâmplat primului ales.

– Bine, bine.

Tonul lui Medina era rece, semn că nu avea de gând să înghită toate prostiile.

– Oricum, din câte am citit în ultimul raport, Astrud Unne nu se potriveşte deloc cu imaginea pe care mi-aţi prezentat-o.

– E adevărat, dar va fi testat în curând şi vom afla ce poate şi ce nu. Aţi văzut deja propunerea unui nou atac asupra Regatului. Cam în acelaşi condiţii, tot un transport de minereuri, ca să putem da vina pe mercenarii conglomeratelor.

– Ştiu despre ce-i vorba, spuse Medina, apoi, pentru o clipă, păru să se gândească la altceva. Sunt anunţat că regele Cedrin ni se va alătura curând.

Temerus îşi frecă mâinile cu un gest caracteristic şi figura păru să-i întinerească, aducând dintr-o dată cu trăsăturile lui Rard Hettson. *La naiba!* exclamă Saden. *Niciun truc nu-i destul de ieftin pentru tine?*

*

Cedrin apăru în fotoliul din dreapta, însoţit de o suită mai numeroasă decât s-ar fi aşteptat. *Nimeni nu i-a spus cum se face?* se întrebă Medina, uitându-se strâmb la cei zece înghesuiţi în spatele regelui. Îi identifică rapid pe Magnus Linde, Thor Ardel, pe care-i cunoştea, pe Minago Neve – *ce naiba caută un maestru anh aici?* – şi pe alţi câţiva pe care îi ştia de pe vremea când îl însoţea pe Saden. Singurul pe care îl vedea pentru prima dată era chiar regele Cedrin şi constată rapid că imaginea acestuia era tot o variantă, de data asta mai matură, a înfăţişării sale adevărate din rapoartele agenţilor. Toţi voiau să pară ce nu erau, chiar şi el, care-l lăsa pe Saden să-i sufle în ceafă în calitate de consilier.

– Domnilor, începu Cedrin, mă bucur că aţi răspuns atât de prompt solicitării noastre de a ne întâlni la mai mult de zece ani de la ultima discuţie purtată cu onoratul meu părinte, regele Rard Hettson.

Lui Medina fraza i se păru cam stângace, dar dădu din cap aprobator. Fusese şi el de faţă la discuţie şi încă-l mai vedea pe Rard cel Nebun cerându-le poruncitor un procent din beneficii mai mare decât i se cuvenea pe drept. Sigur

că nu îl primise, iar întâlnirea se încheiase brusc când regele îşi ieşise din fire şi începuse să-i jignească. Acum, era curios să vadă cum avea să se descurce fiul lui Rard, pe care Saden îl numea *Cel slab de minte*. Numai unul ca el ar fi venit însoţit de o întreagă suită şi de un maestru *anh*, care să le amintească cum îi spionau şi încercau să-i saboteze.

Cu câtva timp în urmă, primise un raport despre un incident pe Staţie, care îi costase destul, iar comandantul numit de Saden dăduse vina pe un agent *anh* infiltrat în echipa de mentenanţă. Se întrebă ce ar fi zis Cedrin dacă i-ar fi reproşat asta. Ar fi negat desigur. Îşi înăbuşi un căscat. Atâta pierdere de vreme ca să discute cu Cedrin nişte puncte din tratat asupra cărora nu aveau de ce să revină. Se gândi la biroul lui liniştit, la casa înconjurată de păşuni şi-şi dori să fie acolo, pe domeniul familiei.

– Fie ca pacea adevărată să ni se coboare în suflete şi lumina dintâi să ne călăuzească deciziile! rosti Temerus o formulă deja cunoscută care marca începutul discuţiilor oficiale.

– Aşa să fie! întări Cedrin privindu-l curios, iar Medina se întrebă dacă observase asemănarea cu tatăl lui. Am hotărât să fac acest pas pentru a strânge relaţiile între statele noastre şi, chiar dacă au existat numeroase probleme de-a lungul timpului, sper să putem să reconstruim acea uniune care i-a caracterizat pe primii colonişti...

– Foarte lăudabilă iniţiativă, interveni Medina, aproape întrerupându-l.

De fapt, singura hotărâre pe care o luaseră împreună cei trei comandanţi fusese să se oprească pe Galene. Dezbinarea domnise încă de la primii colonişti. Jonson şi Andreas Pilate se înţeleseseră imediat, fiind primii preşedinţi ai nou-formatei Republici, dar Yong se izolase de la început.

Cedrin rămase uşor descumpănit, apoi continuă:

– Aş dori ca Regatul să joace un rol mai activ în proiectele în care s-a implicat, iar domnia mea se va axa pe acest lucru.

– Din nou, foarte lăudabil! spuse Medina uitându-se la Temerus, care surâdea senin. Ca şef al statului, mă

bucur sincer auzind asta, şi vru să adauge *chiar mi s-a luat o piatră de pe inimă*, dar renunţă pentru că ironia ar fi devenit mult prea evidentă.

Poţi să te implici în ce vrei dacă nu ceri un profit mai mare! Ţi s-a urcat la cap c-ai reuşit să ajungi rege, dându-ţi la o parte fratele mai mare, şi acum umbli să te afirmi. Sau poate eşti împins de la spate! gândi.

Faţa ascuţită şi searbădă a regelui nu-i prevestea nimic bun. Cum putea un produs al ameliorării genetice să arate aşa lipsit de viaţă?

– Gândurile bune se revarsă asupra tuturor, dar mai ales asupra celui care le-a dat viaţă, spuse Temerus cu un fel de umilinţă. Măreţul Um şi discipolii săi ne-au învăţat că orice greşeală este iertată dacă există voinţa de a o îndrepta.

– Greşeală? se auziră murmure dinspre delegaţia Regatului.

Temerus ridică o mână.

– Cred că nu putem nega asta. Şi nu vorbesc de greşeli vechi, cum ar fi cea care s-a soldat cu regretabila moarte a lui Um Comte. Ci vorbesc de unele mai noi.

– La ce faceţi referire? se miră Cedrin.

– Hm, ar fi multe de zis, continuă Temerus. Foarte lăudabil, cum a zis şi preşedintele Medina, că vă gândiţi să strângeţi relaţiile dintre celelalte state şi Regat, dar din păcate faptele nu se potrivesc cu vorbele. Şi cum a zis cel pe care strămoşii domniei voastre au binevoit să îl omoare, minciuna care trece doar prin minte nu este atât de rea precum cea care se aşează acolo şi nu vrea să plece.

Figura lui Cedrin se împurpură, cu toate că era doar o transpunere, iar Medina îşi spuse că o astfel de reacţie nu putea ascunde decât o izbucnire de furie îngrozitoare pe care sistemul nu reuşise să o filtreze. *Lasă-i să se certe între ei!* îl sfătui Saden. *Şi vezi dacă iese ceva din asta!*

– Tot el a spus că adevărul ca spuma se ridică, iar minciuna se afundă ca plumbul pe fundul apei. Mare tălmăcitor al tainelor, de ce-mi aminteşte de lucruri care nu-mi stau în putinţă să le îndrept? Care-i scopul tău? De ce vorbeşti de armonie dacă nu o doreşti?

Temerus râse uşor.

– Înălţimea ta, nu încerca să mă încurci cu fraze cărora nu le cunoşti înţelesul. Înaintaşii tăi au greşit, dar tu ai ajuns să ne minţi în faţă. Aşa şi păcatele Regatului, chiar dacă rănile s-au vindecat, tot au lăsat urme.

Cedrin păru şocat de atac, iar Medina îl văzu pe maestrul *anh* încruntându-se.

V-am spus că Temerus va refuza să accepte o apropiere între noi şi Comintern. Vocea lui Minago îi răsună regelui în minte. *Va încerca să vă umilească. Aveţi grijă, pentru că nu-l puteţi înfrunta direct.*

Trebuie să încerc, pentru că alternativa este mult mai periculoasă. Lasă-i să mă creadă prost şi slab!

– Şi ce să facem? insistă Cedrin. Eu vă întind o mână. Ce a fost a fost, nu pot întoarce roata timpului, dar pot încerca o reconciliere aici şi acum!

– Nu-i prea târziu pentru asta? observă Medina calm.

Nu voia să intervină în discuţiile dogmatice, dar trebuia să-şi facă simţită prezenţa.

– Nu, de ce-ar fi? Cine să hotărască asta?

– Noi, spuse Temerus ferm. Conduc viaţa spirituală a Cominternului de mulţi ani, am văzut mulţi regi venind şi plecând şi am învăţat un singur lucru – Regatul e îngheţat, iar oamenii lui sunt morţi, pentru că au pierdut legătura cu lumea, pentru că nu se gândesc decât la ei, la binele şi profitul propriu. Aşa a fost pe vremea lui Um şi aşa e şi acum.

– Dar...

– Nu e nimic de adăugat aici. A fost o vreme când am umblat din oraş în oraş şi am cerut ajutorul vostru, când Cominternul nu era decât o mână de idealişti care doreau o lume mai bună, când Regatul nu a făcut decât să ne închidă şi să ne prigonească.

– Dar Um însuşi a spus să fim iertaţi, aşa cum iertaţi sunt şi duşmanii! încercă Cedrin.

– Nu, a zis să ne împăcăm cu lumea, să nu mergem împotriva ei, pentru că am pune stavilă mersului firesc al lucrurilor. În niciun caz nu a spus că e de acord să fie

trimis la închisoare, judecat şi omorât de regele Arne şi de un apostat ca Andronicus, care l-a trădat, gelos pe trecerea de care se bucura Diege pe lângă el. Asta nu...

Temerus se opri să-şi tragă sufletul, iar Medina îl privi uimit de violenţa cu care vorbise.

– Cu ce drept vii să propui alianţe şi să schimbi termenii tratatelor? Cu ce drept îţi faci apariţia aici cu tot consiliul? Ce vrei să demonstrezi? Fiul unui asasin, dintr-un neam de asasini!

– Onorabile, interveni Magnus Linde în tăcerea grea ce se lăsase, să nu rostim lucruri la mânie pe care s-ar putea să le regretăm. Regele Cedrin o fi greşit, dar în niciun caz nu merită cuvintele acestea aspre.

Temerus nu se potoli însă, iar Medina începu să se teamă că biosoftul ce-i asigura funcţiile avea să dea curând semne de degradare. Figura bucălată a lui Linde arăta numai regretul că întâlnirea pe care o aranjase nu mergea pe făgaşul cunoscut.

– Linde, nu te băga! Te ştiu şi pe tine de mult! Ascultă, îi spuse direct lui Cedrin, vrei mai multă putere, mai mulţi bani, foarte bine! Vino cu o propunere, nu cu vorbe! Am o eternitate de vorbe în toate sistemele, nu-mi mai trebuie. Yong a vrut segregare, strămoşii tăi s-au ţinut de-o parte. Foarte bine. Acum de ce te plângi că eşti lăsat pe dinafară? Dacă vrei ceva de la mine, de la noi, trebuie să ne convingi că merită deranjul. Altfel mergem înainte şi, pe Um, lasă-te de amestecul în treburile noastre! Ne-am săturat de agenţii *anh* pe care îi trimiţi să încurce lucrurile, şi apoi ceri să ţi se dea crezare!

– Da, spuse şi Medina desenând cu degetul un cerc amplu pe masă. Problema cu agenţii *anh* trebuie rezolvată neapărat.

Ridică ochii şi-l fixă pe Minago. Când continuă, rosti cuvintele rar şi apăsat:

– Se pare că un agent de-al vostru este vinovat şi de explozia de pe Staţie. Şi apropo de asta, cum reparaţiile au cauzat întârzieri şi pierderi materiale, cantitatea de minereu livrată Regatului se va reduce anul acesta.

– Sunt sigur că nu avem niciun amestec în incident, replică regele, care între timp îşi revenise din uimire.

– Nici nu puteaţi susţine altceva, dar noi avem o altă imagine asupra evenimentelor. Hotărârea s-a luat şi e definitivă, concluzionă Medina.

– Fiule, i se adresă Temerus lui Cedrin, mergi înapoi şi gândeşte-te bine la ce s-a petrecut astăzi. Nu ai o armată care să te susţină, nu ai tehnologia noastră, nu ai decât un teritoriu sterp şi o populaţie răzleaţă. Nu ai cu ce negocia, acesta-i adevărul! Şi cum a zis Um – fereşte-te de omul care nu se cunoaşte pe el însuşi, care stă cu faţa în jos, dar se crede superior, pentru că acesta nu numai că nu are bunuri materiale, dar nici credinţă şi nici minte nu are.

– Nu merit vorbele acestea, protestă Cedrin încercând să-l liniştească. Nu am vrut decât o împăcare formală între statele noastre.

Nu-şi imaginase că întrunirea putea să decurgă astfel şi nici nu fusese pregătit să facă faţă atacului lui Temerus. Simţea cum ura înlocuia treptat teama, îşi dădea seama că nu avea rost să continue, dar nici nu se putea retrage în acel moment fără a părea dezonorat.

– Nu cer nimic în plus, spuse cu greu, blestemându-şi laşitatea.

Simţi însă în flux că suita lui îl aproba. După cum decurseseră discuţiile, nici nu putea face altceva.

Trebuie să abordăm lucrurile altfel! E clar că nu vor ceda, îl auzi pe Thor Ardel spunând.

Sunt de acord, încuviinţă Magnus Linde. *Trebuie să punem capăt mascaradei. Sunt şi alte moduri de a rezolva problema cu Temerus. Pare că şi-a atins durata maximă de viaţă. Nu l-am văzut niciodată vorbind în felul acesta. Ceva nu mai funcţionează la el!*

Cedrin îi aprobă.

Dar Medina? A fost ceva mai rezervat. Poate fi abordat separat?

Rămâne de văzut!

– Rege Cedrin, i se adresă Temerus cu voce mai liniştită, mânia mea nu este reală, ci e menită să te îndrume! Am

să aranjez o altă întâlnire pentru a discuta cererile tale, dar înainte vreau să-ţi reamintesc cele cinci precepte ale credinţei care ne uneşte. Doresc să te gândeşti serios la ele, pentru că se aplică tuturor, sărmani sau nobili.

Să nu ucizi,

Să ai respect pentru viaţă, pentru familie şi oameni în general,

Să nu furi şi să nu râvneşti şi să nu foloseşti lucrurile altora fără permisiune,

Să nu fii imoral, să nu perverteşti natura,

Să nu minţi şi să nu induci în eroare.

Chipul lui Cedrin se împurpură din nou. Temerus îşi bătea joc de el, insinuând că era ignorant.

Înălţimea ta, dă-i dreptate! Nu pune la inimă, pentru că primul care încalcă preceptele este tocmai el! îl îndemnă Thor Ardel. *Lasă-l să creadă că a câştigat. Măcar acum ştim situaţia exactă.*

Cedrin răsuflă adânc şi se ridică în picioare.

– Mă voi gândi serios la asta, tălmăcitor al tainelor, spuse el cât de liniştit putea. Mă voi gândi şi voi reveni. Îţi jur!

Temerus râse şi se ridică la rândul lui.

– Nu jura, eşti prea tânăr pentru asta!

Temerus ignoră al şaselea precept – nu-i tulbura pe alţii cu vorbele tale rele! comentă Magnus Linde, solicitând terminarea transmisiei.

20.

Ascultă-ţi duşmanii, pentru că ei sunt sinceri, pătrunzători şi nu se feresc să te rănească cu vorbele lor.
(Um Comte, *Despre condiţia postumană)*

*

Ralle deschise ochii şi privi în jur, uimit că mai era în viaţă. Imediat, dădu cu ochii de Sten şi se ridică precaut, rămânând aşezat pe marginea patului. Avea o rigiditate în mişcări care-l făcea să pară mai în vârstă decât era. Se temea, asta era clar! Edrin îl studie cu interes, profitând că Sten se deconectase ca să se odihnească. Până atunci, nu

pierduse niciodată vremea cu agenţii şi-i considerase nişte servitori ca toţi ceilalţi. Acum însă situaţia se schimbase. Trebuia să înveţe să comunice cu oamenii şi să-i înţeleagă, iar Ralle putea fi un exerciţiu util.

Îl văzuse deseori în preajma lui Minago, dar nu se gândise niciodată să-i arunce mai mult de o privire. Îl reţinuse, totuşi, pentru că aspectul lui eurasiatic era ciudat, deşi nu imposibil în contextul selecţiei genetice. Mai mic de statură decât ceilalţi agenţi şi ceva mai firav, Ralle reuşise până la urmă să se impună şi pentru asta, Edrin îl considera interesant.

– Sten, unde suntem? îl întrebă Ralle înşelat de înfăţişarea lui.

– Unde crezi? În levitatorul spre Novoterra, răspunse încercând să-şi reprime un zâmbet.

Ralle nu avea idee cu cine vorbea, dar simţea ceva şi era bănuitor.

– Unde este însoţitorul?

Edrin ridică din umeri.

– S-a pierdut în viscol.

Ralle deduse ceva din tonul lui, pentru că nu insistă. Se ridică şi se duse clătinându-se să privească afară prin parbriz. Depăşiseră viscolul, iar noaptea era rece, dar senină.

– Sten, ai luat legătura cu maestrul Minago?

Ralle îl privi peste umăr cu ochii mijiţi şi cu o mână sprijinită pe spătarul unui scaun. Făcea eforturi să se poarte normal.

– Nu, dar fă tu asta.

Agentul se aşeză la masă şi se concentră închizând ochii. Cuta dintre sprâncene i se adânci. Edrin îl fixă plin de curiozitate, cu mâinile încrucişate la piept. Naniţii îl anunţară că transmisiunea spre Minago începuse şi că energia lui Ralle se scurgea încet spre zona arborelui *Anh*. Se aşeză în faţa lui, aşteptându-l să termine.

Avea timp suficient pentru ce urma să facă, aşa că se întoarse spre sine şi văzu că Sten mai dormea încă. Îl lăsă în pace, cuprins de un sentiment de apropiere pe care nu-l

mai simţise până atunci. Sten stătea chircit în mijlocul bulbului strălucitor şi Edrin nu se putu abţine să nu-şi întindă degetele de energie şi să-l atingă uşor. Era ca şi cum ar fi fost el însuşi, dar nu întocmai. Sten rămase nemişcat în lumină, iar sistemul lui de siguranţă nu-l atenţionă de apropierea lui Edrin, pe care nu îl considera duşman.

Într-un context mai larg, îl percepea însă şi pe Ralle, prins în lanţurile de energie venite de departe, dintr-o sferă întunecată, probabil de la Minago. Mingea aceea de întuneric se rotea ameninţătoare într-un spaţiu superior, iar Edrin îşi dădu seama că l-ar fi distrus dacă ar fi atins-o. Asta nu trebuia să se întâmple! Îl aşteptă pe Ralle să-şi încheie raportul iar, când legăturile se rupseră, se apropie curios de el încercând să afle cum era de fapt. Genaro tresări luat prin surprindere de forţa cu care Edrin îi pătrunse prin apărare. Pe Sten îl cunoştea, dar amprenta aceea nu era a lui.

Cine eşti?

Nu contează, nu vreau să te rănesc.

Îl simţi zbătându-se să se elibereze.

Nu te împotrivi. O să-ţi faci rău.

Undeva, ruptura acoperită de Aake începu să-l doară surd. Ralle intră în panică.

Sten!

Nu-l striga, pentru că nu te va ajuta. Se odihneşte.

Se odihneşte?

Da. Şi tu eşti obosit, nu-i aşa?

Interiorul lui Ralle arăta zdrenţuit, de parcă s-ar fi forţat mult timp să ajungă la un rezultat şi n-ar fi reuşit. O luptă zadarnică cu lumea, cu ceilalţi şi cu sine însuşi să-şi găsească locul, să fie acceptat. Edrin înţelegea asta şi faptul că Minago fusese pentru el un răgaz, un popas între două câmpuri de luptă.

Ce vrei să faci? Vrei să-ţi anunţi maestrul?

Lui Ralle îi trecuse asta prin minte, dar nu ştia cum să o facă, prins cum era de energia lui Edrin.

Cine eşti? insistă el. Dacă-i afla identitatea, găsea şi modalităţi să-l învingă. Dacă-i ştia numele, căpăta putere

asupra lui. Cine era în interiorul lui Sten? Să fi fost întotdeauna acolo? Dar nu, nu fusese, nu în timpul pregătirii, când se înfruntaseră de mai multe ori. *Anh-ul* lui Sten curat şi strălucitor, era acum tot luminos, dar tulbure. Nu putea vedea nimic prin el. Ce îl schimbase aşa?

Dă-mi drumul! Ştiu că eşti din Regat, de ce-mi faci rău?

Nu-ţi fac nimic, vreau doar să aflu ceva de la tine.

Ralle începu să se zbată simţind cum naniţii lui Edrin intrau şi i se răspândeau în trup. Deşi fizic nu îl durea nimic, *anh-ul* i se răsucea supus presiunii ce venea dinspre zecile de rezerve minuscule de energie. Dacă s-ar fi putut distanţa de toate astea! Gemu şi încercă să-şi pună corpul în mişcare, dar nu reuşi. Stătea împietrit la masă în faţa lui Sten, iar mâinile li se atingeau. Legănarea levitatorului, motoarele, murmurul datelor din flux, toate i se păreau ameninţătoare.

Te gândeşti la Minago?

De ce la el?

Te poate ajuta? De ce nu-l chemi?

Amintiri dintr-o copilărie pe care nici nu o avusese, aruncat de colo-acolo prin dormitoarele reci, fără hrană, bolnav uneori, fără să fie îngrijit decât de o interfaţă puţin binevoitoare... *Ceilalţi îţi sunt duşmani şi în cel mai bun caz, competitori, nu ai de ce să te apropii de ei, singur o să înfrunţi totul mai bine şi nici nu vei fi trădat, ce crezi că găseşti la unii ca ei, decât tot slăbiciune, boală şi înfometare, mai bine aşa... Cum? Cum eşti acum, singur... găseşte-ţi pe cineva să te protejeze şi toate astea vor înceta, viscolul se va opri, nu vei mai îngheţa, nu te va mai trăda nimeni niciodată... ce vrei să faci?*

Aşteaptă! Nu poţi continua. Sunt amintirile mele, nu ai dreptul să le furi!

Trebuie să aflu!

Încrede-te în mine, pentru că eu te voi susţine... te voi scoate din mulţime şi te voi ţine lângă mine... Maestre? Ai grijă ce faci. La ce-ţi trebuie prietenia altor agenţi, de ce îi duci după tine, ce ai de la ei, de la Sten, de la prinţ... ce este unul ca el, dacă nu tot un om supus legilor? Crezi că poate face ceva pentru

tine, pentru oricine, chiar şi pentru el însuşi? Îţi voi dovedi că nu, că nu e decât tot un înveliş de carne supus schimbărilor, pe care-l pot spulbera oricând... puterea anh nu este pentru oricine, puterea um e de spaimă, numai nebunii pot crede că vor fi în slujba lor.

Ralle simţi naniţii, iar propria energie se luptă să se elibereze de invadatorii ce se cuplaseră la sinapse şi-i captau impulsurile.

Vei gândi, voi şti! Îţi vei aminti, voi şti! Aminteşte-ţi!

Protecţia mea nu e ca să te lauzi cu ea, temniţele palatului sunt adânci, nu vrei să te pierzi în ele... Maestre, de ce mă pedepseşti? Pentru trufie, pentru că ajutorul meu nu înseamnă că te poţi lăuda. Ce ai realizat tu însuţi? Pentru ce ridici capul? Era de datoria ta să mă protejezi... nu mai crede că-ţi sunt recunoscător... Auzi un strigăt, acolo e Sten, pentru că m-a rănit, iar aici eşti tu, pentru că vrei să-ţi datorez ceva! Edrin, o amintire. Puterea adevărată este cea a anh-ului, nu cea a regelui. Pot face şi desface, pot distruge prinţi, pot schimba regi, ce-ţi închipui? Rard cel Nebun o să mă asculte pe mine şi nu pe nevolnicii lui de fii, pe experimentele lui genetice!

Spune-mi mai multe despre Minago!

Nu, opreşte-te! O să mă pedepsească!

Voi avea grijă să nu o facă.

Cum? Maestrul e atotputernic!

Pedeapsa agenţilor nesupuşi este chinul veşnic, crezi că dorm în Criptă? Nu, anh-ul le e torturat pentru vecie, trupul le e ars celulă cu celulă. Vrei asta? Sunt bătrân ca lumea, m-am transformat de zeci de ori, nimeni nu mă poate opri, îmi ajung mie însumi! Sunt variabila introdusă de Yong în flux ca să se opună creaţiilor lui Jonson. Ce este un rege? O marionetă. Un om. Eu sunt mai mult de atât şi o s-o dovedesc.

Minago e nebun?

Da.

Edrin a dispărut! Cedrin este slab şi va dispărea şi el. Rard şi celelalte IA-uri pot fi şterse oricând. Consiliul este aservit puterii unui om, mă va accepta, dar tu ai grijă! Staţia va fi poarta noastră spre stele, nu-ţi rata şansa şi vei fi răsplătit în noua orânduire. Consiliul Anh trebuie să preia puterea, altfel

Regatul va dispărea...

Ralle nu mai putea suporta. Sinapsele i se supraîncărcaseră şi tot ce reprezenta el, amintiri şi senzaţii se scurgeau spre Edrin într-un şuvoi incontrolabil. Trupul îi era cuprins de convulsii, dar nu era decât parţial conştient de asta. Mâinile lui Sten îl reţineau cu putere pe loc.

Nu mai durează mult!

Şi într-adevăr, se separară când naniţii se retraseră în corpul lui Sten. Ralle rămase împietrit, ciuntit, incapabil să mai comunice, să mai ajungă în zona arborelui.

– Mai bine aşa, îi spuse Edrin folosindu-şi vocea. Minago nu te va mai putea contacta şi nici altcineva din Regat. Eşti izolat, dar şi în siguranţă. Nimeni nu te va mai putea răni, iar noi nu-ţi suntem duşmani.

– Cine eşti? şopti Ralle înainte să alunece în nesimţire pe banchetă.

Edrin se ridică, îi verifică semnele vitale, apoi îl luă în braţe şi-l aşeză la loc pe pat. Îl urmări cum respiră destul de liniştit, scoase o pătură dintr-un dulap şi-l acoperi, lăsându-l să se odihnească.

– Mulţumesc pentru informaţii, spuse încet, dar fără ironie.

Faţa lui Ralle era trasă, ochii încercănaţi, buzele uscate şi într-un fel, simţi milă pentru el.

Sten nu avea să ştie ce se întâmplase, dormind în cercul lui de lumină. În timp ce îl veghea pe Genaro, Edrin se întoarse spre sine însuşi, cerând naniţilor să compileze amintirile extrase şi să le dea o formă transmisibilă. Reconversia dură mai puţin decât se aşteptase, iar datele i se înşirară în minte pe coloane ce codau toate dialogurile dintre Ralle şi Minago.

E de ajuns, chiar şi pentru el! îşi spuse.

Lumni îi ceruse să facă asta. Dacă dorea ca planul lor să reuşească, trebuiau să scape în primul rând de Minago.

Îl părăsi pe Ralle şi se duse în carlingă. Naniţii stabiliră accesul la fluxul Regatului şi lansară un mesaj de întâmpinare către Stava. Femeia îl aştepta să ia legătura, aşa cum se înţeleseseră, şi răspunse curând, de parcă nu ar fi pândit

decât acel moment.

*

Stava îi apăru palidă în mijlocul fluxului, vegheată de imensul hexagon reprezentat de miezul acestuia. IA-ul Edrin din Regat se materializă împreună cu ea şi-l salută, asigurându-l că totul era în regulă. Conexiunea fusese deja securizată pentru ca transmisia de date să nu poată fi întreruptă şi să se descarce prin terminalul Stavei, direct în biblioteca IA şi la Thor Ardel.

– În curând, ne vom întâlni pentru ultima oară, zise IA-ul liniştit, aşa cum fusese şi el înainte.

– Atunci, pe curând, spuse Edrin privindu-l cum dispare, absorbit de flux.

Stava surâse.

– Eşti bine?

– Da. Am ajuns aproape de Novoterra şi acum nimic nu ne mai poate opri.

– Mă bucur, dar îmi pare şi rău că nu o să te mai pot vedea.

– Încă nu a venit momentul, Stava. Nu are rost să te întristezi.

– Uneori, nu mă pot abţine să mă gândesc la asta. Atunci, mă întristez.

Stava suferea cu adevărat, deşi Edrin nu dorea asta.

– Îmi pare rău!

– De ce?

– Pentru că te supăr. Pentru că-ţi răscolesc amintirile. Nu ar trebui să te mai tulbur.

– Nu, nu este vina ta. Eu vreau să te văd cât va fi posibil. Este alegerea mea, înţelegi?

– Da, cu toţii am făcut nişte alegeri. Te rog, nu fi tristă din cauza mea. Orice s-ar întâmpla, am vrut să profit de şansa oferită de tatăl tău şi de maestrul Lumni.

Fluxul îl anunţă că transmisia se încheiase şi că Thor Ardel primise datele şi îi mulţumea.

– Ne vom mai revedea, spuse Edrin privind-o cum

plânge.

Ar fi putut să blocheze senzaţia aceea de durere surdă, dar nu voia. Trebuia să ştie, trebuia să simtă, trebuia să iasă din izolare. *Nu-i şi durerea tot a vieţii? Nu-i şi umbra tot a vieţii? Foloseşte-te de tristeţe aşa cum te foloseşti de bucurie, stai între ele şi împărtăşeşte-te din amândouă!*

*

Arborele *anh* foşnea deasupra lor, iar mii de gânduri şi imagini erau diseminate de fluxul de particule ca un şarpe imens ce-şi prindea coada într-un cerc mişcător, cuprinzând reţeaua tuturor agenţilor care îşi împărţeau date, fiecare în spaţiul lui propriu. Fiecare cu copacul lui, fiecare cu locul lui de repaus. Sten şi Edrin apăruseră deja în urmă cu o rotaţie completă a fluxului, iar Karl şi Adrew se materializară curând, ascultându-le chemarea. Stăteau cu toţii în locul acela în care comunicarea nu era posibilă decât prin senzaţii, impulsuri, amintiri, dar şi şiruri de date, astfel încât minciuna să nu se poată strecura între ei. Fiecare avea acces la memoria celuilalt şi niciunul nu se putea ascunde în spatele cuvintelor. Totuşi, când fluxul încetinea, frânturi de conversaţie se ridicau la suprafaţă devenind posibile pentru scurt timp.

.....

– Sunteţi cu toţi aici, am ajuns doar la mijlocul drumului, dar lucrurile s-au pus în mişcare şi în Regat odată cu datele transmise. Thor Ardel va avea grijă să ajungă unde trebuie, să nu vă faceţi probleme, acum mergem înainte, cum sunteţi? Mă simt ciudat în acest corp, dar şi Sten la fel, ne vom separa curând ... trebuie doar să am răbdare... Sten, îmi pare rău pentru că-ţi invadez spaţiul. Voi?

.....

– Am fost adus pe Staţie aşa cum a prevăzut maestrul Lumni... Prinţe, tu eşti?

– Aşteaptă, nu credeam că o să te văd. Adrew? Cum ai ajuns aici? Copacul *Anh* nu este conectat la spaţiul...

– Am intrat în legătură cu o altă reţea care m-a ajutat

să mă conectez la flux, am găsit un mod de a evada din închisoarea în care m-au dus ...

– Experimentele au început, Adrew?

– Da, dar nu mai sunt dureroase, Daath mă sprijină, vrea să evadeze şi el... şi de ce nu l-am ajuta, pentru noi este totuna, am acum o altă problemă, dar o voi rezolva. Dacă mă gândesc la asta, e atracţia faţă de altcineva o problemă, Sten?

– De ce ar fi, dacă te ajută? Dar ce este un Daath?

– Un creier vegetal... putem comunica cu ele, am descoperit asta acum, nu ni se opun, nu înţeleg de ce Cominternul le ţine într-o anumită zonă şi vor să devină independente.

– Sunt periculoase?

– Nu pentru noi, nu, poate mai târziu, dar trebuie să ne gândim la asta. Ar putea deveni dacă se unesc, dacă au acces la fluxul nostru.

– Ar putea?

– Da, pe mine m-a adus aici.

– Altceva, Adrew?

– În mijlocul asteroidului au o întreagă industrie... Ce produc? Nu ştiu, componente, vele, am totul înregistrat... vedeţi imaginile? Încă nu am intrat acolo, am fost oprit, dar cred că am rezolvat şi asta... e aici cel cu care am lucrat la Forţa de Ordine... Remi Wadee, ştiţi ceva despre el? E ciudat, diferit de ceilalţi... dar Ralle şi-a dat seama că am supravieţuit? Nu râde, Sten!

.....

– Karl, nu eşti bine? Simt o tulburare în miezul matricei, ce ţi s-a întâmplat... priveşte spre mine... ce este?

– Am intrat în contact cu spiritul Apoc, nu am vrut asta... ştiu că mi-ai spus să stau deoparte, dar a fost un accident, am vrut să mă apropii de Astrud, dar Apoc a intervenit... e îngheţat şi arde în acelaşi timp, mi-a făcut mult rău... trebuie să mă vindec...

– Au grijă de tine, Karl?

– Da, nu înţeleg ce s-a întâmplat şi încearcă să mă vindece, dar e greu, mă poţi ajuta, Sten?

– Priveşte legăturile dintre noi, Adrew! Vino şi tu, stai

lângă mine... simţi... simţi ruptura, poţi să o acoperi dacă îţi foloseşti rezervele... ce-i acolo?...

– E Daath, preia din energia lui. O să te vindeci treptat, Karl, nu vrem să fie bănuitori... nu-i aşa?...

– E mai bine...

.....

– Karl, vom ajunge întâi la tine... eşti pregătit?... Nu mai putem aştepta ... Nu vă miraţi că sunt aici! Aşa a fost stabilit de la început! Regatul va fi afectat... vor fi schimbări, iar Minago... Ştiaţi că Ralle este aici... îl simţiţi?

– Prinţe!... Ce nevoie e de el? Lasă-l în urmă...

– Sten? Nu te grăbi, rolul lui nu s-a încheiat... acum e mai important decât înainte... aveţi răbdare... Karl, pregăteşte-te, dar ai grijă... aşteaptă-ne!

– Prinţe, şi Staţia? Nu vom ajunge acolo?

– Nu, Sten, vom merge întâi la Diege, capitala Cominternului...

– Dar atunci Ralle? El ştie altceva, are altă misiune, nu va lua legătura cu Minago? Ce va zice acesta, ce va spune maestrul Lumni?

– Nu vă gândiţi la Minago, nu ne mai poate ajunge! Ralle ne va urma, nu vă faceţi probleme. Nu ştie nimic de Adrew. A crezut că v-aţi distrus reciproc, tu şi Yonis, acolo în Republică. Nu s-a preocupat de ce s-a întâmplat cu adevărat... lucrurile s-au întâmplat în aşa fel încât nu a avut cine să-i ducă informaţia... A fost jocul lui pe cont propriu, mica lui schemă care a dat greş... Minago nu a avut habar de ce făcea el... uneori e orb. Nu. Nu vă împotriviţi, aşa am stabilit, nu facem o greşeală, fiţi pe pace!

– Nu ne împotrivim, doar... Totul a fost deja numărat, cântărit, împărţit...

– Ascultaţi-mă cu atenţie şi Karl, tu ai grijă, spiritele simple sunt puternice!

Vârtejul de date crescu în jurul lor, un flux strălucitor ce scutură ramurile copacului. Câteva frunze argintii se desprinseră şi plutiră spre Karl, care le prinse în mână. Feţele li se oglindiră răsturnate în imaginea lichidă, dincolo de care crestele înspumate ale valurilor se avântau pe o

plajă stâncoasă. *Ce este aici? Unde suntem?* Vântul bătea puternic, o ploaie sărată cădea peste ei, înconjurați de stânci, respirau aerul tare, mirosind a alge. Lumea lui Yoshida. Adrew tresări și se închise în sine. În depărtare, case de lemn, garduri rare, plase întinse la uscat. *Destinația noastră? Ce e asta?* Priviră mirați. *Vom ajunge vreodată acolo?* Nimeni nu răspunse. *Vom vedea...*

*

– Sten?

Ralle se trezise mai devreme și-l scutura de umăr.

– Levitatorul s-a oprit.

Sten se frecă la ochi. Dormise chiar atât de mult? Se ridică și privi afară. Erau înconjurați de alte transportoare și de clădirile fantomatice ale capitalei Republicii. Novoterra, construită din materiale mimetice, dispărea în mijlocul câmpiei brăzdate de șoselele ce se confundau la rândul lor cu solul și cu vegetația înconjurătoare.

– Când ne-am oprit?

– Acum câteva minute. Dormeai, nu am vrut să te tulbur, dar se luminează de ziuă.

Ralle avea un fel umil de a vorbi, care-l făcu pe Sten să ridice din sprâncene. Afară, întunericul era mai puțin dens, iar spre răsărit, se vedea o umbră palidă de lumină.

– Trebuie să plecăm, nu? Primul transport spre Liftport e peste două ore.

Sten clătină din cap, cântărindu-l din priviri.

– Nu vom fi în el, planurile s-au schimbat.

– De ce? Ralle era uimit. Când?

– Când tu dormeai, spuse Sten scurt. Ia-ți lucrurile.

Ralle nu protestă. Era ciudat de cooperant, după părerea lui Sten, dar nu avea timp să se gândească la asta.

Nu te mai îndoi de toate! îl îndemnă Edrin.

Părăsiră levitatorul, care i-ar fi dat de gol, și traversară parcarea. Nu era nimeni pe străzi, doar câteva patrule pe care le ocoliră. Nu trebuiau să dea de bănuit. Căutau un loc

în care să rămână câteva ore, până când se puteau pierde în animaţia de pe străzi. Novoterra nu le oferea prea multă protecţie din cauza structurii deschise. Parterul clădirilor-oglindă părea construit din pământ şi din plante, iar mai sus, imaginile se multiplicau la infinit într-o arhitectură ce repeta fragmente identice, până acolo, unde cerul şi norii decorau zona etajelor superioare.

– Unde mergem?

Ralle de abia se ţinea după el cu răsuflarea tăiată, trăgând de rucsacul închis la culoare. Sten nu domoli pasul. *Lasă să alergi, o s-o tot faci de-acum încolo!*

– Steeen!

În disperare, Ralle îl apucă de braţ încercând să-l oprească.

– Ce-i?

– Ascultă-mă! Nu mai pot aşa. Ce vrei de la mine? Ce trebuie să fac?

– Nu trebuie să faci nimic, mergem la Diege şi gata. Ce nu ţi-e clar?

– Dar noaptea trecută, cine era? Ce mi-ai făcut? Cine eşti de fapt?

– Cine sunt, ce vrei să spui cu asta?

Ochii albaştri ai lui Sten îl fixară ostili. Cine se ascundea în spatele lor? Ralle înghiţi în sec. Nu-i mai fusese atât de teamă din timpul pregătirii, iar acum voia o confirmare, nici el nu ştia în ce fel, a faptului că era în siguranţă.

– Vrei să plec, să mă întorc în Regat? încercă el disperat. Dacă vrei să scapi de mine, spune-mi, dar nu-mi mai face rău... îmi arde capul... vocea i se frânse.

Îşi ridică mânecile cămăşii şi-i arătă urmele vinete de pe braţe. Edrin? Desigur. Prinţul profitase de somnul lui, dar nu fusese prea atent cu Ralle şi nici nu voise să-l menajeze. Naniţii lui făcuseră o mulţime de pagube, iar ce vedea la exterior nu era totul, pentru că adevăratele stricăciuni erau în interior. Ce-l implora să facă?

– Nu te pot lăsa să pleci şi nici nu o să te omor. Trebuie să vii cu mine.

Ralle lăsă neputincios braţele în jos. Nu mai avea energie să protesteze. Îşi ridică rucsacul şi-l urmă pe

Sten, târându-şi picioarele. Poate nu era singur! Încercă să privească spre fluxul de date, dar nu văzu decât cerul brăzdat de umbre luminoase, fâşii strălucitoare oglindite de clădirile din jur. Nu simţea nimic, era orb, era surd, era mut, nu mai putea comunica, nu se mai putea conecta la spaţiul Arborelui *Anh*! *Ce se întâmplă*? Nu mai fusese atât de izolat din copilărie, iar prezenţa celorlalţi din comunitate îi apăruse întotdeauna liniştitoare. Bâjbâia în întuneric. Nu era conştient nici măcar de Sten, care era în apropiere. Era doar el singur! *Maestre?* Minago dispăruse împreună cu celelalte glasuri. Nicio legătură. Conexiune întreruptă.

– Sten! Aşteaptă-mă!

Se grăbi şi-l apucă din nou de braţ. Capul îi vâjâia, gura îi era uscată, ochii îl usturau şi simţea durere în toţi muşchii.

– Te rog, aşteaptă-mă!

– Bine.

Sten îl lăsă să meargă lângă el, ţinându-l strâns de cot. Ralle îşi răsucea capul uitându-se în jur, de parcă ar fi încercat să descopere ceva ce nu se afla acolo. *Ce vrei să faci cu el acum, prinţe? E nefolositor!* Edrin nu-i răspunse, odihnindu-se în sfera lui lichidă, în timp ce Etain răsărea înmulţit de mii de ori peste capitala fantomatică a Republicii.

21.

Încape oare atâta mânie şi în sufletul Celui Înalt?
(Um Comte, *Citate*)

*

Credincioşi!

Am fost binecuvântaţi de multe ori şi nici nu ne dăm seama!

Înaintaşii noştri au fost binecuvântaţi de Cel Înalt când au descoperit-o pe Galene, o planetă atât de asemănătoare Pământului. O *tabula rasa* pe care au putut să construiască o nouă civilizaţie.

Au fost binecuvântaţi când toate cele trei nave s-au regăsit împreună, deşi celelalte s-au pierdut sau a fost distruse. Ştiu că sunt unii care încă mai încearcă şi acum să ia legătura cu ele, dar fără sorţi de izbândă. Ştiu că sunt alţii care doresc să plece de pe Galene, acest paradis, pentru a înfrunta din nou spaţiul întunecat. Ştiu că oameni apropiaţi mie îi susţin, dar nu voi vorbi despre asta... Poate că au dreptate, iar eu mă înşel!

Credincioşi!

Am fost binecuvântaţi primind cu sprijinul Uniunii Republicilor Libere cea mai frumoasă parte a Nunei. Acum, în sfârşit, putem crea lumea la care visăm, lipsită de ură, de răzbunare şi probleme de dogmă!

Ascultaţi-mă cu atenţie!

Există un popor în nord, care, deşi credincios, deşi plin de daruri, este surd la chemările Celui Înalt. Un popor care vorbeşte despre puterea spiritului, despre minte şi trup, dar care nu le foloseşte decât pentru a distruge ceea ce alţii s-au silit să clădească!

Aşa că vegheaţi, feriţi-vă de capcanele falşilor regi şi mergeţi înainte, călăuziţi de lumină! Pentru că unitatea trebuie să existe între noi! Să avem acelaşi crez, aceeaşi ţară, acelaşi conducător!

(Um Comte, *Către oameni!*)

*

Karl se ridică din pat, hotărât să nu lase doborât de durere. Atingerea lui Apoc îi făcuse mult rău, nici el nu ştia cum, parcă îi supraîncărcase mintea şi îi întorsese surplusul de energie împotriva propriului *anh*. Întâlnirea de la arbore îl ajutase şi de aceea se şi încumetă să se dea jos din pat. Se clătină până la chiuveta de lângă uşă, iar oglinda îi arătă un chip palid, cu ochi roşii şi o barbă nerasă de câteva zile. Părul blond îi era ciufulit şi îi atârna în şuviţe încâlcite de sarea din mare.

Asclepius îl salvase să nu se înece după ce-şi pierduse cunoştinţa şi se prăbuşise în apă, apoi avusese grijă de el,

aducându-l înapoi în casă. *A fost un accident*, se consolă el trecându-şi mâna peste bărbie. *Nu aveam de unde să ştiu că Apoc va fi aşa receptiv; ceilalţi nu erau atât de sensibili. Ghinion, pur şi simplu, ghinion!* Se sprijini de chiuveta metalică şi dădu drumul la apă. Se spălă cu grijă pe faţă, îşi clăti gura de câteva ori şi se simţi mai bine.

– Te-ai trezit! Asclepius apăru în pragul uşii.

Karl nu răspunse, doar oftă adânc. Nu îl lăsau niciun moment în pace, îl supravegheau în permanenţă. Asclepius avea în mână o tavă cu un pahar plin şi câteva medicamente.

– Nu am nimic. Sunt bine.

– Să nu ne pripim!

Îi luă mâna, iar degetele sensibile îi verificară ritmul cardiac. Asclepius nu avea puteri *anh*, totuşi, putea simţi starea de sănătate a celorlalţi.

– Ai încă febră. Hai, înapoi în pat, nu e cazul să faci prostii.

Karl îl ascultă fără să protesteze, iar Asclepius se aşeză pe un scaun lângă el, începând să-i administreze tratamentul.

– Nu mai puteam sta întins, spuse Karl cu ochii în tavan.

– De ce? Te plictiseai?

– Nu, pur şi simplu. M-am săturat de casa asta.

– Nu am ce-ţi face, asta depinde de Radus. De ce crezi că o să-ţi fie mai bine în altă parte? Nu locul trebuie să-l schimbi, ci dispoziţia. *Nu este demonul sau umbra*, cum îi spuneţi voi, *cea care ne îndeamnă să umblăm veşnic?* Nu e el căutarea instabilă, necurmată, a unui bine universal, pe care nu-l găseşte niciodată, pentru că, dacă-l atinge, vede altceva la orizont şi vrea ceva mai mult?

– Umbra nu este aşa, Asclepius, confunzi lucrurile.

– Le confund? Cu ce? În ce sens?

– Umbra este opusul luminii...

– Nu e întunericul?

– Nu, nu pentru *anh* şi *um*, pentru că nu ai umbră dacă nu ai lumină şi un corp care s-o blocheze, pe când întunericul există aşa cum e, îl ai în absenţa luminii, oriunde este un spaţiu închis, aşa că i-ai putea spune moarte, dar nu are nicio legătură cu fluxul de date şi cu energia galenică!

Asclepius îşi ridică sprâncenele. Luă de pe tavă un flacon şi scoase două pastile.

– Ia asta.

Îi dădu să bea apă, apoi continuă:

– Probabil că ai dreptate. În fond, ştii mai bine lucrurile astea. Totuşi, Diege a zis că viaţa şi moartea sunt egale şi tot el a subliniat că viaţa înseamnă lumină. Deci, voi aveţi o stare de *viaţă* şi una *intermediară,* care nu e moarte, ci... ce e de fapt?

Karl căzu pe gânduri. Nu analizase asta niciodată.

– În timpul pregătirii ni s-a spus că *anh* şi *um* reprezintă echilibrul între două forţe, spuse alegându-şi cu grijă cuvintele, de parcă i-ar fi fost greu să concretizeze ceea ce avea în minte. Acceptând tot ce ţi se întâmplă, bucurii şi dureri, înseamnă să menţii echilibrul între ele şi ai acces la conştiinţa comună a tuturor adepţilor. Dacă doreşti mai mult, dacă-ţi laşi egoul să se manifeste şi să te îndemne să te împotriveşti regulilor, atunci, eşti blestemat să-ţi pierzi calmul minţii şi echilibrul energiilor. Adică rătăceşti calea şi atragi pedeapsa.

Obrajii lui Karl se îmbujorară vorbind, concentrat asupra subiectului. Asclepius se surprinse zâmbind de diferenţa dintre înfăţişarea lui şi felul în care se exprima. Părul încâlcit i se împrăştiase pe pernă, nările albe îi fremătau, dar ochii verzi îl fixau cu seriozitate. Îi suflecă mâneca, îi apăsă uşor venele, dezinfectă locul şi-i făcu o injecţie. Lucra concentrat.

– Ţine apăsat aici... Nu ai vorbit niciodată despre asta, nu-i aşa?

Karl clătină din cap. Nu avusese cu cine. Cei cu care ar fi putut discuta, ştiau deja despre ce era vorba.

– În pădurea Rehnhust, m-am gândit mult la viaţă şi la moarte. De fapt, şi tălmăcitorul tainelor Temerus spune că viaţa şi moartea sunt principii separate, dar egale. E alegerea fiecăruia pe ce pune accent... noi pe viaţă, voi pe moarte.

– Nici vorbă de aşa ceva! Cum ai tras concluzia asta? Nu punem accent pe moarte...

Şi totuşi, modul în care maeştrii îl forţau dincolo de limite, îl puneau în situaţii în care panica, angoasa şi nebunia ieşeau la iveală, când se scufunda, se topea şi numai după ce renunţa şi se abandona sorţii, era lăsat să se ridice, să trăiască din nou, nu era asta moartea?

– Poate nu pe moarte, dar pe renunţare da, insistă Asclepius.

– Şi e ceva rău?

– Depinde pentru cine. Conducătorii Regatului s-au obişnuit ca alţii să renunţe uşor în favoarea lor, iar de aici, şi problemele pe care le au cu Republica, unde accentul se pune pe individ şi pe personalitatea lui.

Karl se foi neliniştit. De ce discutau aşa ceva? Cuvintele lui Asclepius îl făceau să nu se simtă în largul lui.

– Prinţii renunţă la tron unul în favoarea celuilalt şi acest lucru arată adevărata cale. Nu preţuieşti bunurile pământeşti, eşti liber de orice ataşament, dar îţi faci datoria.

– Mie mi se pare o prostie, chiar dacă şi Um a predicat detaşarea. De ce să renunţi în favoarea altuia? Să nu te agiţi pentru nimicuri e bine, să laşi de la tine toată viaţa, e, cum am zis, o prostie.

Ar fi putut să-l întrebe pe Karl dacă renunţarea îi adusese ceva în viaţă, dacă îl făcuse mai puternic, dacă îi împiedicase pe alţii să-l trimită la moarte sigură, dar se abţinu. Nu avea niciun rost să-l tulbure. Nu era al şaselea precept, cel adăugat în Regat pentru a desăvârşi hexagonul, *să nu spui cuvinte rele, să nu-i tulburi pe ceilalţi cu comentarii nelalocul lor?* Îi luă din nou mâna şi încercă să-şi dea seama dacă tratamentul îşi făcea efectul. Pulsul era mai puternic, iar pielea mai caldă şi mai elastică. Totuşi, starea de sănătate îl nemulţumea, fiind mai proastă decât cea normală la vârsta lui.

– Abandonul corpului şi al minţii, mormăi el. În unele momente e recomandat, cum ar fi acum. *Trăieşte-ţi viaţa, dar gândeşte-te la moarte.* Poate ar trebui să spun *trăieşte-ţi viaţa, dar gândeşte-te că te poţi îmbolnăvi şi muri.* Medicii au încercat în trecut să stabilească o legătură între boală şi comportamentul pacientului pentru a şti să-l înveţe cum

să evite îmbolnăvirea. Aşa că am şi eu ceva să-ţi prescriu. Trebuie neapărat să te odihneşti. Am vorbit cu Radus să te lase în pace un timp.

Karl oftă din nou şi închise ochii. Încă îl mai vedea pe Apoc în spatele minţii, atingându-l cu nişte degete ce-i îngheţau fluxul vital. Se cutremură.

– Ce e?

– Nimic. Karl deschise ochii.

– Ce mă fac cu tine? Asclepius era serios.

– În ce sens?

– Sunt lucruri pe care le ascunzi. Poate ar trebui să le ştiu...

– Nu. De ce? Nu am avut multe lucruri în viaţă, doar câteva gânduri care-mi aparţin doar mie. Înţelegi asta?

Da. Asclepius înţelegea chiar mai bine decât credea Karl.

– Să zicem, îi spuse în cele din urmă. Accept asta dacă nu te îmbolnăveşte mai rău.

*

În tancul lui criogenic, Temerus simţea că zilele îi erau numărate, un sentiment vag, dar persistent, că în curând avea să nu mai existe. Vedea asta în ţesătura lumii, în pereţii palatului unde-şi petrecea timpul, în verdele palid al plantelor din grădină. Erau numeroase anomalii pe care le semnalase, dar nu programatorii erau vinovaţi. Problema nu era a Reţelei, ci a lui personal. Se stingea şi în curând, avea să treacă la alt nivel. Se pregătiseră mai multe copii ale personalităţii lui, dar niciuna nu îl mulţumise. I se păreau plate, plicticoase, lipsite de viaţă. Nu era el cu adevărat. Totuşi, nu avea ce face, ajunsese la capătul existenţei şi urma să se transforme.

Ca tânăr călugăr străbătuse lumea, din Regat, în Republică, până în insulele îndepărtate, propovăduise credinţa lui Um şi ideea de unitate, fusese de multe ori la un pas de moarte şi niciodată nu-şi imaginase că avea să trăiască atât. Se visase orator, ca Diege sau Antonio Christou, apoi se întorsese în Comintern, protejat de fostul mare

tălmăcitor al tainelor, iar viaţa lui se schimbase. Învăţase să se descurce în politică, negociase majoritatea înţelegerilor cu Republica, susţinuse interesele Cominternului iar, după ce fusese ales, transformase micul stat într-o putere.

Atrăsese adepţi din toată lumea pentru ca populaţia să nu scadă şi deschisese porţile capitalei pentru toţi cei care voiau să colaboreze cu ei, credincioşi sau nu. Ăsta fusese un lucru bun, turismul aducea bani, proiectele la fel. Dacă nu se modernizau, riscau să piară. La fel ca Regatul. Perpetuase şi o parte din vechile tradiţii, cum ar fi fost Ziua Uniunii, când adepţii de ambele sexe se întâlneau într-o abolire a regulilor. Era bine pentru coeziune, dar şi pentru controlul populaţiei din stat, care nu se putea baza numai pe noi adepţi pentru a supravieţui. Copiii care se năşteau astfel erau crescuţi în spiritul credinţei lui Um şi duceau tradiţia mai departe.

Ce mai însemna religia în acele vremuri? Pe timpul primilor colonişti situaţia fuseseră diferită. Erau pelerini, fondau o nouă civilizaţie, aveau nevoie de un liant. Um se folosise de asta ca să sintetizeze majoritatea credinţelor de pe cele trei nave, iar iniţiativa lui avusese un succes nesperat, noua viziune religioasă întinzându-se pe întreg continentul. Din păcate, Um nu trăise suficient să-şi vadă opera îndeplinită, dar câţi profeţi se bucuraseră de fapt de acest privilegiu? Culegerea lui de învăţături supravieţuise însă. Iar acum, ironia era că Republica şi Cominternul conlucrau, pe când Regatul, cu care aveau cele mai multe puncte comune, le era duşman. Nu fusese alegerea cea mai bună, ci una dictată de prudenţa politică. Republica nu era interesată să-i distrugă, pe când Regatul, da, pentru a obţine supremaţie spirituală. Şi totuşi ...

Încăperea în care se afla era decorată cu fresce enorme, fiecare perete fiind rezervat unei teme cunoscute dintr-o religie, în timp ce pe tavan, o reprezentare a *Ascensiunii* sugera că Um Comte nu fusese la început credincios, lucru care nu se cunoştea sau se trecea de obicei sub tăcere. La fel se întâmplase şi cu figura lui, ştearsă de unii din reţea, pentru a păstra o aură de mister, dar pe care Temerus o

văzuse, totuşi, în copia unui HDD, păstrat în arhive. Un chip fără nimic deosebit, departe de figurile emblematice ale celorlalte religii. Poate de aceea fusese ascuns. Citise însă că discursurile lui erau în stare să însufleţească mulţimi întregi şi o credea, chiar dacă înregistrările nu oglindeau acest lucru. Mai erau şi barierele lingvistice. De o sută de ani se introdusese limbajul comun, dar Um îşi scria discursurile în limba cea mai des folosită în vremea lui. Cuvintele erau cunoscute, dar sensurile se mai schimbaseră, la fel şi structura frazei. Ar fi putut cere o traducere şi o reactualizare a discursurilor înainte de a le difuza, dar preferase să nu facă asta. Poate Verrus avea să-i continue munca...

Asta îi aminti că trebuia să discute cu el în urma întâlnirii cu Medina şi-l convocă de urgenţă. Trebuia să ia rapid o decizie legată de Apoc, mai ales că nu mai avea timp. Verrus se materializă lângă el şi se înclină supus. Temerus dădu din cap, privindu-l cu atenţie. Se obişnuise atât de mult cu prezenţa lui, încât îi scăpaseră detaliile ce indicau că nici Verrus nu mai era tânărul pe care-l descoperise la templul din nord. Văzu numeroasele fire albe împânzindu-i părul şi barba neagră. Riduri adânci se întindeau la colţul ochilor, iar privirile nu-i mai erau atât de agere. Şi Verrus îmbătrânea, iar, de la un timp, i se părea că nu mai era atât de dedicat şi supus ca pe vremuri. Poate că se săturase să-l slujească şi dorea să fie independent.

– M-aţi chemat, Sfinţia voastră?

Temerus făcu un efort să se concentreze. Discuţia cu Medina şi înfruntarea cu Cedrin îl obosiseră.

– Da. Nu mi-a plăcut cum a pus Medina problema şi nu vreau să lăsam lucrurile aşa. Trebuie să preluăm controlul asupra lui Apoc şi o să facem asta în aşa fel încât Medina să nu ne poată reproşa nimic.

Verrus căzu pe gânduri.

– Nu ne putem descotorosi de Astrud prea uşor, spuse şovăielnic mângâindu-şi barba lungă, aşa cum făcea de fiecare dată când îl preocupa ceva. Dacă îl omorâm, chiar şi într-un accident, tot o să dea vina pe noi. Indiferent

cum aranjăm asta... Poate ar fi o soluţie, dar trebuie să vorbesc cu Avraam Radus de la Serviciul Sfânt. Mi-a spus acum ceva timp că a pus mâna pe un agent *anh*. Poate aranjează el ceva.

– Foarte bine. Cheamă-l aici!

Verrus lansă apelul şi confirmarea i se afişă în minte.

– Momentan, nu se află lângă un terminal, dar o să ni se alăture curând.

Temerus dădu din cap şi tăcu, simţind că umbrele se lungeau în încăpere. Ceva indefinit se fărâmiţa în lumea lui, adunându-se pe mozaicul podelei în grămăjoare pe care fluxul de date le ridica apoi în aer. Atmosfera era densă, ceţoasă. Reţeaua compensă, dar Temerus rămase cu impresia că era înconjurat de date necunoscute pe care nu le mai putea gestiona.

– Sfinţia Voastră?

Temerus se scutură din amorţeală.

– Ce a răspuns Thorme la propunerea noastră? E de acord să lucreze pentru noi?

Verrus se foi jenat.

– Nu ştiu ce să zic. Thorme e viclean, vrea să profite de ambele părţi şi se fereşte de un angajament ferm. Nu că n-ar fi atras de facilităţile pe care i le-am oferi, dar nu vrea să rişte. Speră ca proiectul Apoc să aibă succes, iar Medina să îi ofere o recompensă mai mare decât noi. Am făcut încercări şi cu alţii din echipă, dar nu par prea interesaţi. Nu se grăbesc să pornească pe cont propriu, mai ales că au lucrat atât de mult pentru Thorme. Singura verigă slabă este Astrud însuşi, dar el nu are o pregătire prea solidă... nu se pune problema să-l atragem de partea noastră.

– Te-ai gândit şi la asta?

– Da, dar, închipuiţi-vă, are un trecut destul de tulbure, un profil psihologic dubios, dependenţă şi, în plus, legături cu gruparea aceea din Republică, Uniunea Tinerilor Luptători, ce se opune tocmai experimentelor genetice. Nu aş recomanda recrutarea lui.

Temerus oftă.

– Sunt oameni care trebuie salvaţi de ei înşişi. Dar să lăsăm altora sarcina asta. Cum a zis Diege, fiecare om cu soarta lui, cu locul lui sub stele. Să schimbi drumul cuiva înseamnă să distrugi echilibrul lumii. Unii sunt meniţi să trăiască, alţii să moară, unii să nu realizeze nimic, alţii să facă lucruri măreţe; noi, oamenii, nu putem decide care e mai valoros.

– Sfinţia Voastră, dar nu asta aţi încercat să faceţi cu regele Cedrin?

– Regele Cedrin? Ce ciudat sună cele două cuvinte alăturate! Toţi regii au fost mai mult sau mai puţin nişte incapabili, cel puţin de la Arne încoace, dar au fost susţinuţi de consilii puternice. Ceva se întâmplă în Regat şi tare aş vrea să ştiu ce. Alegerea lui Cedrin a fost cel puţin ciudată. Chiar dacă fratele lui nu părea neapărat mai deştept, deşi cred că era, ar fi fost mult mai pregătit şi mai potrivit pentru acest rol. Trebuie să ne aşteptăm la tulburări. Nu cred să treacă mult până să vedeam altă răsturnare de situaţie.

Verrus îl aprobă. Lucrurile nu arătau prea bine pentru Regat.

– Dacă sunt încolţiţi, vor acţiona, deşi până acum au stat izolaţi. Atunci, s-ar putea să avem nevoie de Apoc şi de alţii ca el. Nu ne putem baza foarte mult pe Republică şi nici nu ar fi prudent s-o facem. Un stat care nu se poate apăra singur e o frunză în vânt.

Vocea lui Temerus sună trist:

– Şi aşa ajungem să păcătuim. Cum vom face cu Astrud Unne...

– Nu avem altă soluţie...

– Întotdeauna există o altă soluţie, Verrus, dar nu e neapărat cea mai facilă sau agreată!

Radus apăru lângă fântâna arteziană din centrul încăperii. Apa mima întotdeauna fluxul de date, iar curgerea ei ascundea firele pe care acesta le împletea dincolo de ceea ce puteau oamenii percepe.

– O zi bună vă urez! îi salută Radus.

Îmbrăcat în haine la modă în Republică, cu părul

tuns scurt şi fără barbă, nici nu părea să facă parte din Comintern. Pe lângă el, Verrus părea o apariţie anacronică.

– I-am povestit Sfinţiei Sale despre captura pe care ai făcut-o. Crezi că-l putem folosi în deplină siguranţă pe agentul *anh* despre care mi-ai spus?

Radus îşi miji precaut ochii.

– Cu agenţii *anh* nu se ştie niciodată! Asta trebuie avut în minte când lucrezi cu ei, onorate Verrus. Totuşi, l-am mai folosit şi pentru alte probleme şi până acum s-a achitat bine de sarcini. Nu ştiu ce să spun... Cât de importantă este misiunea pe care vreţi să i-o daţi?

Verrus se uită la Temerus.

– Destul de importantă, aş zice.

– Onorate Radus, începu Temerus, vreau să eliminăm pe cineva şi să pară că a murit din cauze naturale. Există şi alte posibilităţi, dar Verrus te-a pomenit pe domnia ta.

– Mulţumesc pentru încrederea acordată! Da, cred că putem să-l folosim pe agent, mai ales că îl supraveghem îndeaproape. Ar fi o singură problemă. Şi de aceea nu pot garanta în totalitate succesul misiunii.

– Ce problemă?

– Misiunea lui adevărată, desigur!

– Misiunea?

– Da, onorate Verrus. Toţi agenţii au o misiune pe care trebuie să o ducă la îndeplinire. Poate să nu fie cea în timpul căreia au fost capturaţi, dar ceva este. Dacă nu sunt omorâţi, sunt condiţionaţi să se achite de ea cu orice preţ. De obicei, reuşim să aflăm în mare ce trebuie să facă, dar de data asta ...

– Nu aveţi idee, nu-i aşa?

– Din păcate, nu. De aceea, suspectez că e ceva mai mult decât ne zice.

– Nu puteţi să-l determinaţi să spună adevărul?

– Nu, Sfinţia Voastră. Chiar dacă l-am desface bucată cu bucată, s-ar acoperi de atâtea minciuni, încât n-am ajunge la niciun rezultat. Aşa sunt ei. De-a lungul timpului, unii au părut să spună adevărul, dar, ani mai târziu, s-a dovedit că mînţiseră. Deci n-aş pune bază în el pe termen lung,

dar sub strictă supraveghere, poate. Despre ce este vorba?

Verrus privi spre Temerus, cerându-i confirmarea pentru ce avea să spună.

– Ştii deja despre proiectul Apoc şi despre stăpânul pe care şi l-a ales. Serviciul Sfânt l-a supus unor verificări cu rezultate destul de neliniştitoare. Am prefera să-l înlocuim, dar preşedintele Medina s-a opus ideii, aşa că nu avem prea multe opţiuni în acest moment.

– Înţeleg că vreţi să folosesc agentul *anh* ca să-l anihilez.

– Da, întări Temerus. Fără greşeli însă. Nimic nu trebuie să ducă la noi.

Radus se înclină.

– Asta e de la sine înţeles. Dacă este nevoie, mă pot dispensa de agent după îndeplinirea misiunii. Este oricum prea periculos să-l folosesc în continuare.

– Eşti autorizat să acţionezi cum crezi de cuviinţă! La nevoie, Verrus, putem să ne arătăm buna credinţă faţă de Republică, predându-le cadavrul agentul *anh* implicat.

– Prea bine, Sfinţia Voastră! Pare varianta cea mai bună. Radus, ocupă-te de asta în cel mai scurt timp! Astrud Unne trebuie înlocuit de urgenţă. Sfinţia Sa insistă asupra acestui lucru.

Radus se înclină din nou în semn de supunere şi dispăru. Lumea vibră din nou, iar Temerus se simţi dintr-o dată obosit.

– Verrus, supraveghează-l şi vezi ce face, îi spuse lăsându-se să cadă pe o canapea acoperită de un şal purpuriu.

Culoarea îi tremură în faţa ochilor într-un caleidoscop neliniştitor. Atât de multe lucruri şi atât de puţin timp! O veşnicie într-o picătură de apă, o sută de ani într-o clipire.

*

Din nou cu Asclepius sub imensul Dom, Karl pornise în căutarea Marielei. Accidentul de pe plajă îi mai dăduse un răgaz şi reuşise să scape pentru un timp de sub supravegherea lui Radus. Era o săptămână importantă

pentru Comintern, în care locuitorii se pregăteau pentru Ziua Uniunii. Deja locurile publice se aglomeraseră, iar Karl observase grupuri de adepte în negru sau în veşminte colorate, umblând prin oraş. Din informaţiile pe care le avea, sărbătoarea lua forma unui carnaval, iar abolirea temporară a legilor şi marea de oameni care petrecea avea să-i servească drept acoperire. Sten, însoţit de prinţul Edrin, urmau să sosească şi ei în curând, aşa că nu avea timp de pierdut, trebuia să rezolve acea parte a misiunii încredinţată de maestrul Minago. Cealaltă parte, cea ascunsă, era să-l ajute pe Edrin să ajungă pe Staţie şi trebuia să mai aştepte până când Sten ajungea în Comintern. De fapt, de prezenţa lui depindea totul!

Mariela se aşezase la masa ei preferată, lângă barul monopozilor, iar Karl o simţi de la distanţă. Medicul stătea însă cu ochii pe el, dar nu pentru că i-o ceruse Radus, ci pentru că era îngrijorat. Nu că asta nu ar fi fost la fel de rău! Trebuia să scape de el. Se opriră la o masă, iar Karl se asigură că Mariela îl observase. Femeia întorsese capul de mai multe ori ca să-l privească pe furiş, prefăcându-se că admira o pentagramă florală la care lucrau mai mulţi adepţi. O vedea plină de neastâmpăr să se aşeze lângă el, dar prezenţa lui Asclepius o speria. *La naiba!* gândi Karl. *Nu mai scap odată de tine?* Asclepius îi supraveghea starea, dar el se simţea bine şi i-o şi spusese. Totuşi, medicul insista.

Sub Dom era parcă mai răcoare decât prima dată când fusese acolo. Din loc în loc, tablouri florale reprezentând teme religioase împodobeau pereţii, iar din tavan atârnau ghirlande enorme de flori. Pe Karl mirosul lor îl deranja şi-l făcea să strănute, dar Asclepius era încântat. Îi arăta fiecare figură, povestindu-i despre ea, de parcă agentul nu ar fi ştiut despre ce era vorba. Întâlnirea dintre Um şi Diege pe malul mării, povestea pescarului sărac, Um predicând pe câmpiile îngheţate din nord, Antonio Christou vorbind despre noua populaţie a planetei, despre uniune, despre negarea rădăcinilor de pe Terra. *Nu plângeţi ce aţi pierdut, sărbătoriţi ce aţi câştigat!* Un Pământ suprapopulat, lupta pentru existenţă – asta lăsaseră în urmă. Şi iată că acum

acest lucru nu mai conta, iar unii nostalgici îşi îndreptau gândurile spre planeta pierdută şi spre celelalte nave care plecaseră de pe ea odată cu *Ascensiunea*, *Bonaventura* şi *Celeste*. Sten îi vorbise despre Staţie şi despre planurile de colonizare, dar lui Karl îi era greu să înţeleagă asta, cum îi era imposibil să-şi imagineze şi drumul de mai multe sute de ani parcurs de primii pelerini. Pentru el, eternitatea nu era decât o înşiruire de misiuni, punctate de perioade de odihnă în Regat; mai mult de atât îi depăşea puterea de înţelegere.

– Cum era Um cu adevărat? Ţie ce ţi s-a spus? întrebă Karl cu ochii la imaginea lui Comte, proiectată pe un perete de petale transparente în care energia galenică pulsa albastră.

– Greu de spus! Dincolo de cuvintele din carte, vreau să zic. Era un om de ştiinţă, după cum se ştie, deşi se vorbeşte foarte rar despre asta. Nu cred că avea mare legătură cu religia din cât se pare, până nu a călătorit în nord. Acolo a avut o revelaţie după ce s-a rătăcit în viscol şi şi-a găsit adăpostul într-o peşteră.

– Ştiu despre episodul acesta. S-a visat într-o sferă de gheaţă în care lumea era redusă la picături fixate de pereţi. Maestrul a insistat mult pe asta. Cinci alte mici sfere s-au desprins din prima, apoi încă una, iar Marele Necunoscut a jonglat cu ele în mijlocul întunericului. Um a fost găsit a doua zi, aiurând că-şi găsise drumul adevărat. E oare posibil asta, adică să-ţi găseşti drumul în astfel de condiţii?

– Şi în oricare altele. *Din foc, din apă, din sol, din lemn şi din metal, drumul tău va căpăta formă.* Aşa i-a spus Um lui Christou când nu ştia dacă să plece în Regat la invitaţia regelui Arne. L-a convins că era bine să se ducă, deşi erau mari şanse ca Arne să vrea să scape de el, pentru că învăţăturile lui cauzau nelinişte printre grupurile din nordul îndepărtat. De fapt, oamenii aşteptau pe cineva ca să-i îndrume. Ai citit desigur cartea lui Um. A compilat foarte mult din ce a studiat. Întotdeauna m-am întrebat de ce culegerea asta de cugetări a avut atâta impact asupra coloniştilor. Dacă nu ar fi şi scrierile lui Diege despre viaţa

lui Um, nu am avea decât o simplă listă de învăţături. Dacă mă gândesc, e ciudat că sudul l-a iubit, dar nu i-a urmat învăţăturile, pe când nordul l-a omorât, iar religia lui a dăinuit acolo ca apanaj al puterii regilor. Ai văzut vreodată sarcofagul lui Um?

– Da, dar nu de la apropiere. E aşezat în Cripta Regilor, unde noi nu avem acces decât la anumite ceremonii.

– Cum e? Aici nu sunt multe imagini cu el.

Karl căzu pe gânduri. Nu arăta deosebit, dacă stătea să se gândească, era impozant prin poziţia centrală şi piedestalul pe care era aşezat.

Doi monopozi le aduseră farfuriile şi mâncară în linişte. Karl se scutură de gândurile pe care discuţia cu Asclepius i le adusese în minte şi se îndreptă din nou spre Mariela. Aceasta rămăsese la locul ei, urmărindu-i neliniştită. Nerăbdarea i se vedea în felul în care se foia pe scaun şi-şi încrucişa picioarele. *Trebuie să inventezi ceva. Nu pot scăpa de el!* îi sugeră. O văzu privind gânditoare în jur, muşcându-şi buzele şi căutând ceva în geanta de pe scaun. Karl se grăbi să-şi termine mâncarea. Trebuia să se apropie de ea cu orice preţ. Nu putea rata şansa asta, pentru că nu ştia dacă mai avea alta. Se ridică în picioare.

– Vreau să mă dezmorţesc, spuse. O să mă uit puţin prin jur. Nu te grăbi pentru mine, nu mă duc departe.

Plecă înainte ca Asclepius să aibă timp să ia o hotărâre. Îl lăsă să-şi termine masa şi se mişcă încet de la un vas de flori la altul, de la o imagine la alta, studiind aranjamentele fără să dea impresia că voia să ajungă undeva. Mariela îi observă mişcarea şi se mută pe un scaun aşezat în spatele unui ghiveci enorm, decorat cu capete de păsări. Karl era aproape de ea când se întoarse spre Asclepius. Medicul mânca liniştit, dar probabil că-l mai vedea cu coada ochiului. Se trase lângă vas şi atinse una dintre florile roşii, ca nişte clopote mari, ce crescuseră în vârful ramurilor.

– Bună, şopti el.

Mariela tresări.

– Te-am observat de ceva vreme. Vii des aici.

– Destul de des.

Cu ochii plecaţi, se juca cu şnurul de la rochie. Era îmbrăcată în nuanţe de auriu şi alb, care se potriveau foarte bine cu tenul bronzat. Avea trăsături fine şi nu-şi arăta vârsta. Muşchii îi erau elastici, iar trupul zvelt i se întrezărea prin modele decupate.

Karl se uită din nou spre Asclepius, care terminase de mâncat şi-l privea la rândul lui. Se aplecă prefăcându-se că mirosea floarea.

– Nu eşti singur, observă ea. Te supraveghează?

– Da. Cei de rangul meu nu au voie să meargă neînsoţiţi în locuri ca acesta.

Mariela zâmbi. Îi plăceau lucrurile interzise şi, deşi avusese şi alte legături până atunci, tânărul acesta o atrăgea în mod ciudat. Ceva care să spargă monotonia zilelor. În fond, de ce nu? Merita şi ea asta.

– Nu putem vorbi aici, îi zise el, văzându-l pe Asclepius ridicându-se în picioare. Unde te pot găsi mai târziu?

– În al treilea turn de la Biolab, caută-l pe Astrud Unne.

Karl râse uşor.

– Nu de el am eu nevoie!

Mariela zâmbi la rândul ei.

– Nici n-o să dai de el!

22.

Cea mai mare răzbunare este uitarea!
(Um Comte, *Discursuri*)

*

Lumni Natt îşi apropie de ochi fişele candidaţilor, prefăcându-se că le studiază îndeaproape. Nu avea probleme de vedere, dar îi plăcea să arate mai nevolnic decât era. Minago se hotărâse să recruteze noi agenţi, în urma pierderi lui Yonis, a dispariţiei lui Ralle Genaro şi a tăcerii lui Sten Darr. Ce se întâmplase cu Ralle, de ce se retrăsese din fluxul *anh*, deşi mai era în viaţă, erau întrebări pe care Minago le pusese Consiliului *Anh* cu o zi înainte.

Sten, încă prezent ca energie, nu răspunsese apelului său, lucru nemaiîntâlnit până atunci. Şi iată că un alt agent, şoferul levitatorului care îi ducea în Novoterra, fusese găsit mort de o patrulă trimisă de Minago. Cu faţa ascuţită, roşie de enervare, Minago le ceruse imperativ să ia măsuri, vizibil deranjat de calmul celorlalţi. Îi ameninţase că o să supună problema atenţiei regelui Cedrin şi se potolise cu greu în urma intervenţiei lui Thor Ardel.

Şi iată că acum dorea altceva, îngrijorat că numărul de agenţi subordonaţi lui începea să scadă. Totuşi, pierderea lui Ralle era o lovitură pe care încă nu o putea concepe. Dacă ar fi fost în locul lui, Lumni nu l-ar fi lăsat pe Ralle să plece cu Sten, având în vedere trecutul lor, dar Minago vedea altfel lucrurile. *Ai avut prea multă încredere în forţele lui*, îi reproşă Lumni în gând, pentru că nu îi plăcea deloc ce urma să facă, deşi nu uita că Minago nu era decât o variabilă introdusă de Yong ca să-l încurce. *Ne-ai forţat într-un fel mâna. Te-ai lăsat orbit de ura pentru Sten, mai bine mi l-ai fi dat când ţi l-am cerut şi nu ai fi insistat să-ţi faci singur dreptate!*

De ce să plângi lucrurile trecute! Foloseşte-le să înveţi din ele sau uită-le pur şi simplu dacă nu-ţi sunt de ajutor!

În mijlocul sălii de antrenamente, se înfruntau trei agenţi, primii clasaţi din grupul lor şi era clar că făceau eforturi să-l impresioneze pe cel pe care îl credeau cel mai mare maestru al Regatului.

Privită din exterior, înfruntarea nu părea mare lucru. Cei trei se învârteau în cerc şi, din când în când, unul păreau să se poticnească sau să se dezechilibreze. În flux însă, descărcarea de energie era uriaşă, iar Lumni le vedea forţa brutală *um* când revărsându-se spre oponenţi, când strângându-se ca un scut pentru a para atacurile. Forţa *anh* stătea ascunsă, gata să ţâşnească în momentul în care se prindea o breşă în armura energetică a celuilalt. Cel care izbutea să-şi transpună conştiinţa în alt trup câştiga, iar în acel moment, unul dintre agenţi părea clar dezavantajat, încolţit de ceilalţi doi mai puternici. Acesta avea o fragilitate ce-i amintea de Karl Senn, dar

asta nu însemna că avea să piardă. Îi urmări mai atent. Tânărul se împleticea, urmărind cu greu cercul trasat pe podea, următorul concurent, un bărbat înalt cu gât scurt şi membre mari, se tot forţa să se apropie de el, iar al treilea, clar dintr-o generaţie anterioară, câştiga teren, lăsând în acelaşi timp iluzia că nu era interesat cu adevărat să câştige. În ciuda slăbiciunii, tânărul rezista, iar distanţa se păstra. Îl chema Vilmer Dess şi provenea de la o şcoală din zona îngheţată. Lumni se concentră asupra lor. Chiar dacă Minago nu avea să facă o alegere, un agent bun era greu de găsit, iar Lumni era hotărât să oprească pe cineva.

Cercul marca marginea vârtejului, iar Lumni observă neliniştit mâinile de *umbră* întinse spre Vilmer. Ceilalţi doi credeau că aveau o victimă sigură, îi vedea încrezători aruncându-şi săgeţile întunecate spre el, miraţi de fiecare dată că scutul firav al acestuia rezista. Lumni zâmbi. Deci, o vulpe albă! Mimetic, aşa cum era şi Karl! Gândurile i se împrăştiară. Îi atrăsese atenţia lui Sten că, oricât de aservit părea Karl Senn, era mai puţin demn de încredere decât Adrew. Nu era sigur însă că prim-agentul îl înţelesese. Era mult mai uşor să lucrezi cu Karl decât cu Adrew, asta era drept, în plus Sten îl acuzase de părtinire, pentru că el îl pregătise pe cel din urmă.

Îi aruncă maestrului Minago o privire rapidă. Cu faţa împietrită, mai întunecat decât de obicei, desigur îngrijorat, deşi nu o arăta, se uita fix la concurenţi de parcă nici nu i-ar fi văzut. Era cu mintea departe, iar Lumni îşi dădu seama că Minago cerceta fluxul *anh* în căutarea lui Ralle, că nu renunţase la speranţa de a-l găsi. Sten îl contactase pe Lumni cu câteva ore înainte, explicându-i dispariţia lui Ralle şi facilitându-i şi dialogul cu Edrin. Fusese de acord cu abordarea prinţului, pe care tot el i-o sugerase într-o discuţie. Informaţiile ajunseseră deja la Thor Ardel, care avea să le folosească cum credea de cuviinţă. Nu agrea atacurile deschise împotriva maeştrilor *anh,* pentru că subminau organizaţia şi ar fi preferat să se răfuiască singur cu Minago, dar ştia că, oricât ar fi planificat o

misiune, tot mai erau necunoscute sau evenimente ce scăpau puterii lui de previziune. Îşi asumase un risc cu Edrin şi spera că meritase implicarea lui pe termen lung. Totuşi, situaţia lui Adrew îl îngrijora. Trebuia să discute asta cu Edrin şi cu Sten.

Un strigăt îl aduse la realitate şi-l văzu pe bărbatul cu membre mari, chircit în mijlocul cercului şi pe Vilmer cu un braţ de *um* cufundat în pieptului acestuia, în timp ce-şi folosea a doua mână pentru a-l ţine la respect pe al treilea concurent. Energia se scurgea dinspre ei spre Vilmer, umplând cercul de zdrenţe de materie ce se strângeau în centru ca nişte fâşii de ceaţă. Peste puţin timp, avea să-i anihileze, iar *anh-ul* lui putea să se deplaseze liber. Nu era însă nevoie de asta.

– E destul! spuse Minago ridicându-se în picioare. Dă-le drumul.

Vilmer îşi retrase netulburat braţele şi se înclină. Ceilalţi doi încercară să se pună pe picioare cât de demn posibil şi se înclinară la rândul lor. Unul era destul de grav rănit, celălalt ar mai fi putut lupta, dar nu pentru mult timp.

– Vilmer Dess, tu rămâi.

*

Cedrin se plimba neliniştit prin cameră, urmărit de privirile suitei. Thor Ardel stătea lângă patrulaterul de fum pe care se vedea proiecţia stemei regale şi părea enervat.

– Nu vreau să mă uit la aşa ceva!

– Trebuie, Înălţimea voastră, insistă consilierul Magnus Linde, disprețuindu-l pe Cedrin pentru slăbiciunea de care dădea dovadă.

De fapt, nici nu era vorba de slăbiciune, ci de teamă. Regele era îngrozit şi nu voia să se vadă asta. *De ce crezi că am lăsa să scape ceva despre tine?* îl certă Linde în minte. *Poartă-te ca un bărbat!*

– Înălţimea voastră, interveni şi Thor Ardel. Sunt lucruri dureroase, dar trebuie să ne confruntăm cu ele. Nu am venit cu zvonuri sau bârfe.

Regele se aşează pe un scaun şi-şi cuprinse capul în mâini. Nu putea concepe aşa ceva. Se gândea.

– Unde este Nali Teod? întrebă în cele din urmă.

Magnus şi Thor schimbară o privire.

– E plecat în vizită la centrul *anh* din Melhn, spuse Magnus. Se întoarce mâine, cred.

Regele îşi coborî privirea spre propria-i faţă, ce se oglindea în tăblia metalică a mesei. Bărbia îi apărea enormă, nasul mult prea mare şi ochii adânciţi în orbite. Se simţea pierdut, părăsit, debusolat, înconjurat de duşmani. *Pot să-mi reproşeze ceva?* se gândi cu înfrigurare. *Dacă află tatăl meu, ce o să se întâmple? Îmi pot retrage titlul?* Toate acestea i se învârteau în minte.

– Trădarea nu poate fi trecută cu vederea, insistă Magnus Linde pe un ton mai ferm decât şi-ar fi permis de obicei.

Atitudinea regelui îl irita şi citea acelaşi lucru şi pe chipurile celor prezenţi. *De ce şovăie?* se întrebau toţi. *Şi într-adevăr, de ce atâta agitaţie pentru un trădător?*

Era însă mai mult. Regelui îi era teamă, deşi după părerea lui, temerile acestuia nu erau îndreptăţite. Ce să facă? Să-l aducă pe Rard pe tron prin una dintre IA-uri? Nemaiauzit! Regatul trebuia condus de un om, altfel risca să fie atacat de celelalte state. *Prostule, de ce ne faci să ne pierdem vremea degeaba?*

Cedrin simţea parcă toate aceste gânduri şi ostilitatea ce plutea în jur. Greşise, dar ce alternativă ar fi avut? Îşi ridică fruntea.

– Edrin! strigă.

IA-ul apăru în faţa lui, dincolo de marea masă de consiliu. Stătea aşezat, cu hainele perfect aranjate, faţa netulburată, un zâmbet vag în colţul gurii şi ochii albaştri, privindu-l puţin ironic. *Nu*, îşi spuse Cedrin. *Nu regret nimic. Nu pot fi la nesfârşit cel care cedează!*

– Vreau să rămân singur cu fratele meu, spuse ceva mai liniştit. Voi viziona şi înregistrarea şi voi lua o hotărâre.

Magnus şi Thor se înclinară şi ieşiră însoţiţi de suita regelui. Cedrin aşteptă până ce uşa se închise, apoi se întoarse spre IA Edrin. Nu îşi cunoscuse bine fratele,

avuseseră mame diferite, dar şi trăiseră în regiuni îndepărtate ale palatului, de parcă Rard s-ar fi temut de apropierea dintre ei. De fapt, voise să le fie mai uşor când avea să ia o hotărâre, pentru că unul dintre ei trebuia să dispară. Îl urâse pe Edrin, nu se gândise la asta, dar îl urâse cu adevărat. Ce şansă avusese în faţa lui? Era prea tânăr ca să fi avut timp să înveţe, nu era prea deştept, ştia asta, şi nici nu avea prestanţa unui rege. Şi totuşi, câştigase, deşi cu siguranţă nu îşi putea asuma nici acest merit.

– Am complotat împotriva ta!

Mărturisirea izbucni dintr-o dată, deşi probabil că nu s-ar fi întâmplat dacă în faţa lui ar fi fost Edrin cel viu.

– N-am vrut să ajung în Cripta Regilor! Nu m-a interesat cum se va întâmpla asta, dar eram gata să accept orice!

– Ştiu.

IA Edrin era netulburat.

– Poate aş fi făcut la fel, dar eram sigur că voi fi alesul...

– Pentru că eu nu contam. Nu-ţi eram concurent...

– Nu, nu te consideram un pericol. Şi aici am greşit. M-am bizuit pe alţii care mi-au întors spatele imediat ce s-a anunţat numirea ta. Ai câştigat!

– Oare? Am câştigat cu adevărat?

Cedrin privi în jur la tablourile cu planetele pe care le luase din apartamentul fratelui său.

– Nu sunt într-o criptă, dar sunt întemniţat aici, tot între patru pereţi. Nu sunt naiv, vreţi să mă izolaţi!

IA Edrin zâmbi, pentru că programul nu-i permitea să râdă.

– Dacă te referi la ce s-a întâmplat... Omul voia să te omoare în cele din urmă şi să-ţi ia locul! Ce-i tot dai înainte cu izolarea! Trebuie să faci rost de alţi aliaţi, asta e tot. Până la urmă, suntem o monarhie şi aşa vom rămâne.

Cedrin sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin încăpere.

– I-aţi întins o capcană, mi-aţi întins o capcană! Ce vrei? îl privi cu ochii mari, îngrozit de o perspectivă la care nu se gândise până atunci. Vrei să ieşi din criptă, să-mi iei locul?

Edrin clătină din cap.

– Ştii că doar tatăl nostru poate lua această hotărâre. Şi nu o va face, pentru că a ales deja. Nu o să recunoască niciodată că a greşit!

– A greşit? Crezi asta? Ai fi fost mai bun decât mine?

– Crezi că eşti bun? Că te descurci?

Cedrin tăcu. Nu era bun, ştia asta, dar putea să înveţe. Asta îi spusese şi Rard la întrevederea în care îi anunţase alegerea.

– Pe mine nu m-a chemat să-mi spună că o să fiu criogenat, spuse Edrin pe un ton neutru. Am aflat de la Thor Ardel. Cum crezi că m-am simţit? Tu de ce te plângi acum? Că nu ţi-ai ales aliaţi mai buni? Acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu.

Cedrin se opri din plimbare şi se înroşi la faţă. Fără legătură, îşi aminti cum îl lăsase pe Edrin să aştepte întins în tancul criogenic, amânând conştient momentul în care avea să vină să-i dea colanul cu însemnele regalităţii pe care trebuia să-l ia cu el. IA Edrin nu avea cum să ştie asta, fiind o copie mult mai timpurie. Îşi strânse pumnii. *Nu, eu am dreptate!* Şi încercă să rememoreze toate momentele în care fusese ignorat, iar Edrin în centrul atenţiei, toate ceremoniile la care primea invariabil fotoliul de jos, mesele la care era aşezat pe o latură, petrecerile la care nu era invitat. *Am avut dreptate să fac ce am făcut!*

– Ai jucat şi ai pierdut!

– Aşa este! Am acceptat asta, acum acceptă şi tu!

– Ai dreptate! Aşa voi face.

Îşi înălţă capul încercând să-l privească de sus.

– Aşa voi face, repetă şi solicită pornirea înregistrării.

– Fii pe pace! Nimeni nu te va trage la răspundere pentru că ai complotat cu Minago şi cu Nali Teod, răsună vocea lui Edrin întrerupând proiecţia pentru o clipă.

Cuvintele lui Minago umplură spaţiul, iar faţa ascuţită şi strâmbă i se undui pe patrulaterul de fum. Ralle apăru în fundal, mai mic şi mai palid, gata să se dizolve printre umbre:

Pedeapsa agenţilor nesupuşi e chinul veşnic, crezi că dorm

în Criptă? Nu, anh-ul le e torturat pentru vecie, trupul le e ars celulă cu celulă. Vrei asta? Sunt bătrân ca lumea, m-am transformat de zeci de ori, nimeni nu mă poate opri, îmi ajung mie însumi! Ce este un rege? O marionetă. Un om. Eu sunt mai mult de atât şi o s-o dovedesc. Edrin a dispărut! Cedrin este slab şi va dispărea şi el. Rard şi celelalte IA-uri pot fi şterse oricând. Consiliul este aservit puterii unui om, mă va accepta, dar tu ai grijă! Staţia va fi poarta noastră spre stele, nu-ţi rata şansa şi vei fi răsplătit în noua orânduire. Consiliul Anh trebuie să preia puterea, altfel Regatul va dispărea...

*

Să cauţi ceva, să te îndrepţi către fluxul *anh*, să pătrunzi şi să te laşi purtat de curent... Minago avea impresia că Ralle era undeva în apropiere, doar că el nu-l putea vedea, doar îl simţea, lăsându-şi amprenta în toate lucrurile cunoscute. Greşise? Îl vedea pe Ralle în mişcările celor trei luptători, în felul în care energia trecea de la unul la altul, în hotărârea lui Vilmer Dess de a câştiga în ciuda sorţilor potrivnici, aceeaşi încăpăţânare pe care o apreciase şi la Genaro. Îl pedepsise deseori, îl forţase mai mult decât pe alţii, totuşi, îl păstrase lângă el. Se obişnuise cu prezenţa lui. Şi acum tăcere. Dacă ar fi murit, amprenta lui ar mai fi existat în flux, dar aşa, părea că fusese şters de parcă nu ar fi existat niciodată.

Trebuie să plec? Vocea lui îi răsună în minte. Acum, îşi dădea seama că Ralle se temea să rămână singur cu Sten, dar atunci, o văzuse ca pe o încercare de a se sustrage datoriei. Făcuse el asta? Se sustrăsese vreodată datoriei? Doar câteva iniţiative personale, înăbuşite violent, dar mai mult decât atât, nu.

Nu poate merge altcineva în locul meu?

Faţa palidă şi ochii stinşi. Ralle nu se simţea bine, dar lui nu-i păsase.

Trebuie să mergi. Nu am încredere în altcineva, iar tu îl cunoşti bine pe Sten. O să am grijă să fie oprit înainte să ajungă pe Staţie.

Dar Aake fusese omorât, iar Ralle dispăruse. Despre Sten nu se ştia nimic sau i se ascundea. Prezenţa lui era puternică în fluxul *anh*, semn că era în viaţă, doar că alesese să păstreze tăcerea. Putea fi adevărat? Că se fereau de el, că încercau să-i încurce planurile? Era ceva în flux, o tulburare a energiei. Dar în ce fel, nu-şi dădea seama. Şi ce puteau să-i facă? Regele Cedrin îl sprijinea, pentru că îi asigurase tronul şi asta nu era puţin lucru. De unde venea pericolul?

Nu mă trimiteţi acolo!

Rugămintea fusese ca un strigăt de ajutor.

Cum îndrăzneşti să insişti? Îl lovise şi se mirase să-l vadă căzând. Ralle se ridicase cu greu, se înclinase şi plecase fără o vorbă. *Sămânţă de nesupunere!* gândise atunci. Acum, nu mai era sigur de asta. Dar mai erau şanse să-l recupereze prin Angus, subordonatul lui din Novoterra. Sten mai avea un adversar de înfruntat, iar el trebuia să afle adevărul.

Dintr-o dată, îl recunoştea în mişcările agentului Dess. Era aceeaşi hotărâre de a reuşi, de a se dedica. Căzu pe gânduri. Fluxul era tulburat, se produseseră schimbări, timpul se accelerase şi parcă mergea spre un sfârşit. Al cui? Putea fi al lui? Nu era bolnav, nu voia să se retragă, dar vidul din jurul lui îi dădea fiori. Dispariţia lui Ralle lăsase un gol şi marcase o stare de fapt. *Trebuie să-mi găsesc alţi adepţi*, gândi el. Pe cine se mai putea baza acum? Câţiva oameni pe care-i pregătise, aruncaţi în toate colţurile Regatului, câţiva morţi sau dispăruţi. Nimeni pe care să se bazeze cu adevărat.

Vilmer Dess, rămâi, îl auzise pe Lumni spunând.

Chiar îl voia pe agentul acesta care semăna cu Karl Senn? Se ridică şi părăsi sala, urmărit de priviri mirate. Trebuia să ajungă undeva, trebuia să afle ce perturba fluxul. Cu ideea asta în minte, traversă holurile şi se îndreptă spre Arhiva IA-urilor. Să discute cu Rard. El trebuia să ştie ce se întâmpla. În starea lui, îi scăpau puţine lucruri. *Rard o să-mi spună. O să mă îndrume. Ceva se pregăteşte. Edrin precis.* Dar Edrin nu mai era. Atunci, cine?

Un agent îi bară calea. Nu-l recunoscu, dar erau atât de mulţi cei care formau grosul trupelor. Cine să-i ştie pe toţi! Îl fulgeră cu privirea. *Insolent!* Bărbatul nu se clinti. Era destul de în vârstă ca să ştie cine e şi să se teamă. Avea părul negru prins într-un fel care îi aminti de coama lui Lumni. Să fie unul dintre oamenii lui? Intenţiona să-l cheme înapoi în sală? Nu avea chef să se întoarcă. Trebuia să rezolve alte probleme. Dintr-o dată, dispariţia lui Ralle devenise foarte importantă.

– Onorate, Înălţimea sa, regele Cedrin, vă solită prezenţa în Cripta Agenţilor, îi spuse bărbatul înclinându-se uşor.

Ochii albaştri nu îl slăbeau o clipă. Minago simţi o mişcare în spatele lui.

– Urmaţi-ne, vă rog!

– Cum te numeşti? întrebă Minago.

– Eric Strom.

– Nu te cunosc, murmură el de parcă asta ar fi avut vreo importanţă.

Poate mai era ceva de făcut! Privi în flux, dar informaţiile îi arseră ochii. Atunci, nu mai protestă şi se lăsă înconjurat. Grupul compact trezi neliniştea trecătorilor, care se dădură deoparte ca să le facă loc. Coborâră în Cripta Agenţilor fără să schimbe o vorbă. Minago era cufundat în gânduri. O singură dată ridică fruntea şi privi panorama oraşului din holul lifturilor. Ninsoarea se liniştise, oamenii nu se vedeau pe pasarelele acoperite de zăpadă, iar în depărtare, Etain apunea rece în spatele clădirilor de sticlă.

Cripta Agenţilor. Un spaţiu imens, suprafeţe metalice drepte, niciun fel de ornamente, cutii aşezate pe şiruri lungi până departe în întuneric. Cedrin nu era acolo, dar Minago se aşteptase la asta. Agenţii se strânseră în jurul lui, aşteptându-se să întâmpine rezistenţă.

– Cer favoarea de a discuta cu regele, invocă Minago privilegiul maeştrilor.

Eric Strom clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar ni s-a transmis că Înălţimea Sa, Regele, nu va da curs niciunei cereri de acest fel. Va trebui să vă supuneţi.

Îi văzu pe agenţi luând poziţia defensivă, încercă să

evalueze situația, dar era clar că nu avea cum să-i învingă pe toți. Fluxul se răzvrătea, curgerea lină se întorcea împotriva lui, iar mii de voci îl blamau. Și pentru ce? Pentru că făcuse rege dintr-un nemernic? Pentru că nemernicul se hotărâse să scape de el, pentru că nu-i mai era necesar? *De ce?* întrebă rețeaua, dar nu primi niciun răspuns. Nici nu merita unul. Își adună toată energia și lovi în jur. Nu avea să cedeze fără luptă, nu avea să se așeze pur și simplu într-unul dintre sarcofage ca să fie închis și abandonat pe vecie. N-ar fi fost el, dacă ar fi făcut asta!

– Vă rog să înțelegeți! insistă Eric Strom ferindu-se de lovitură. Nu vă împotriviți, nu are niciun rost. Nu aveți unde merge.

Minago clătină din cap. Nu era așa. Era de ajuns să pătrundă în încăperile regelui. Își adună tot *um-ul* și-l trimise spre locul unde Cedrin își petrecea seara în compania Stavei. Energia se concentră asupra acestuia și explozia de lumină îl aruncă la podea. Din fericire, lovitura își mai pierduse din intensitate, așa că regele Cedrin reuși să se ridice. Era zguduit, dar rănit doar ușor. Minago simți că dăduse greș înainte de a fi atins la rândul lui de ceilalți agenți. Incapabil să se mai apere, se lăsă târât și trântit cu violență într-unul dintre sarcofage. Capacul se închise automat, iar Minago mai apucă să-și vadă fața reflectată de suprafața metalică. Obrajii supții, ochii afundați în orbite, nasul ascuțit. *Cine ești?* Își puse mâinile pe placă și împinse din toate puterile. Nicio reacție. Respiră agitat. Avea aer, dar simțea că se sufocă. Ceva se întinse spre el. Se zbătu, dar avea deja membrele prinse în legături; o înțepătură apoi, și ceva înghețat i se răspândi în trup. O moleșeală îl cuprinse și-apoi nimic.

*

Cedrin se lăsă să cadă pe canapeaua din dormitorul lui. Membrii suitei se agitau fără rost în jurul său. Un medic îl consulta, dar el nu avea nimic. Stătea înghețat, incapabil să gândească limpede. Îi ascultase! Îl condamnase pe Minago pentru complot împotriva regalității și acum îi spuneau că încercase să-l omoare cu adevărat! Începu

să râdă fără noimă, făcându-i pe cei din jur să schimbe priviri speriate. Era chiar nostim, dacă se gândea mai bine!

23.

Un om foarte deştept va fi în egală măsură şi foarte prost, pus într-o situaţie pe care nu o poate controla.
(Cartea lui Um)

*

Radus intră în camera lui Karl şi-l privi de parcă s-ar fi aşteptat să îl prindă pe picior greşit. Acesta stătea însă liniştit în pat – imaginea perfectă a convalescenţei.

– Cum te simţi? îl întrebă rotindu-şi ochii prin încăpere.

Karl se întinse şi căscă, înainte de a-i răspunde.

– Bine, îi spuse, deşi Asclepius insistă să mă odihnesc.

Radus scoase un sunet dezaprobator din gât. Ştia şi el părerea lui Asclepius. Până atunci, discutaseră destul de aprins situaţia lui Karl, iar medicul se împotrivise să-i mai dea altceva de făcut.

– Nu este încă vindecat, lasă-l în pace, îi zisese ferm. Încă o săptămână ar fi de ajuns să se refacă. Ce tot vrei de la el?

– O săptămână? Mie-mi trebuie mâine.

Asclepius se supărase. Ochii i se îngustaseră şi gura i se strâmbase de furie.

– De ce nu-l laşi în pace? izbucnise frustrarea. Tot încerc să-l vindec, dar nu pot din cauza ta. Vrei să îl omori, nu-i aşa? Atunci, de ce m-ai băgat şi pe mine în asta? Trebuia să mă laşi să mă întorc la Rehnhust.

– Ia ascultă! Tu pentru cine lucrezi? Ce-ţi pasă ce se întâmplă cu el? Ţi-ai făcut treaba şi l-ai ţinut în viaţă, nu am nimic să-ţi reproşez. Dar ce doreşti? A fost cruţat doar ca să facă anumite lucruri. Nu e unul de-ai noştri! Şi în plus, nu zice nimic, aşa că de ce tot protestezi?

– Pentru că e bolnav, pentru că nu mai rezistă mult, ce este aşa de greu de înţeles? Dacă e nevoie, iau legătura cu Înaltul For al Medicilor. Să vedem ce zic şi ei.

Asclepius tăcuse, fixându-l cu ostilitate. Radus respirase

adânc, încercând să-şi stăpânească enervarea. *Aşa deci, te întorci împotriva mea!* îşi spusese. *Ăştia din nord sunt incredibili! Să încerce asta, înţeleg, dar să şi reuşească, asta nu! Ce o fi în capul tău de crezi că-l poţi proteja? Sau că merită să protejezi o fiinţă care trăieşte numai din minciună!* Dar Asclepius nu înţelegea asta, pentru că nu-l vedea pe Karl aşa cum era de fapt. Îi era milă de el, pentru că nu se confruntase cu dezastrul cauzat de alţi agenţi *anh* şi nici nu le înţelegea mentalitatea. Radus avusese de-a face cu ei şi văzuse cât de nocivi erau. Dar putea să-i explice asta? Nu, n-ar fi înţeles. Ar fi vorbit degeaba.

– Uite ce-i! spusese ceva mai calm, făcând apel la înţelegerea lui. Asta o să fie ultima misiune, îţi promit. Acum e important. A fost solicitat chiar de păstrătorul tainelor Temerus şi n-am putut refuza. Să nu crezi că nu te înţeleg. Nici eu nu vreau să moară, doar îl putem folosi şi mai târziu. Te rog să mă crezi! Hai, să nu-i implicăm şi pe alţii în treburile noastre.

Asclepius se mai potolise.

– Bine, dar să nu avem discuţii după aceea, pentru că vreau să-l iau la Rehnhust. Avem un spital acolo, unde va putea fi tratat.

Radus aprobase din cap, uimit de întorsătura pe care o luau lucrurile. Asclepius îşi pierduse probabil şi ultima brumă de raţiune! *Doar o misiune*, gândi, *şi trebuie să scăpăm imediat de Karl, altfel cine ştie pe cine mai corupe!*

În camera de la etaj, Karl Senn îi apărea nevinovat de izbucnirea lui Asclepius, dar nu putea, totuşi, să nu sesizeze că agentul se înconjurase cu o aură de fragilitate şi de neputinţă care stârnea compătimirea celorlalţi.

Cine ştie ce zace în tine? gândi.

În schimb, spuse:

– Mai ai o treabă de făcut.

Karl îl fixă cu ochii verzi şi sinceri.

– Tot un om al Republicii, un tehnician care lucrează în Biolab. Eşti în stare s-o faci?

– Mă simt bine, repetă Karl observând o nuanţă neliniştitoare în tonul lui Radus.

Ceva se schimbase în atitudinea lui. Încercă să-şi amintească dacă făcuse vreo greşeală, dacă exagerase, dacă dăduse naştere la bănuieli, dar nu-i veni nimic în minte. Se opri o clipă asupra perspectivei de a fi îndepărtat sau chiar omorât, dar nu, nu era cazul atât de curând. Un tehnician din Biolab? Adică alt tehnician din Biolab? Coincidenţa era destul de mare ca să aibă două misiuni legate de acelaşi loc şi de persoane care poate lucrau împreună.

– Ce trebuie să fac? întrebă simplu.

Nu era momentul să se arate îndrăzneţ.

– Îl cheamă Astrud Unne, îi spuse Radus fără să pară că dă însemnătate numelui.

Karl îşi încleştă mâinile sub pătură, de teamă să nu se dea de gol.

– Astrud Unne, repetă încet. Pare un nume fără importanţă...

– Şi un om fără importanţă. Nu-i mare lucru. O să meargă uşor. Nu cred să te oboseşti prea tare. Asclepius a insistat asupra acestui aspect.

Îl privi cercetător.

Deci asta era! În dorinţa lui de a-l ajuta, Asclepius îi făcuse mai mult rău. Radus îl bănuia că îl atrăsese sau influenţase în vreun fel. Nu era adevărat, dar cine l-ar mai fi crezut?

– E medic, nu? E normal să se poarte aşa, dar după cum am mai spus, sunt bine. Când trebuie să acţionez?

– Mâine, imediat ce îl localizăm.

– Dar mâine nu se sărbătoreşte Ziua Uniunii?

– Şi ce dacă? Cu atât mai bine. E multă lume şi dispariţia lui nu o să fie băgată de seamă prea repede.

Karl dădu din cap.

– Prea bine, atunci! Pe mâine.

*

Privind încăpăţânat în jos, la mâinile mari cu care nu ştia ce să facă, Astrud repeta celor doi Membri ai Serviciului Sfânt că nu ştia nimic. Nimic. Nu avea legătură cu Regatul. Nu fusese niciodată acolo. Nu cunoscuse niciun agent de-al lor. Nu vorbise cu unul. Pe scurt, nu

ştia nimic, după cum spusese.

– Bine, dar cum explici că s-a sacrificat în locul tău? Ei, cum explici asta? insistă un bărbat cu o faţă lată şi ochi negri, reci.

Era îmbrăcat cu o robă albastră, destul de şifonată, şi-l făcuse pe Astrud să se simtă nesigur pe el şi vinovat, pentru că nu era în stare să le dea vreo informaţie. Celălalt părea mai deschis, mai prietenos, purtând haine la modă în Republică, aşa că Astrud se trezi vorbind şi uitându-se în ochii lui.

– E greu de crezut, ştiu asta, dar nici eu nu înţeleg ce s-a întâmplat. Apoc venea spre mine, am crezut c-o să mă omoare şi-atunci, l-am văzut pe celălalt. S-a pus pur şi simplu în calea lui Apoc. Ascultă, vocea îi vibră de enervare, nu pot fi bănuit aiurea de cine ştie ce! Poate că lucrurile n-au stat exact aşa...

– Ce vrei să spui? se încruntă Radus.

Astrud se încurcă de tot. Ştia ce voia să spună, dar nu-şi găsea cuvintele.

– Păi, poate a vrut să-l omoare pe Apoc. Nu se zice că agenţii ăştia au nişte puteri... ăă... speciale sau cum or fi?

– Asta ai simţit tu? Că voia să-l atace?

Chiar ideea ca un om, fie el şi unul antrenat special, să vrea să-l rănească pe Apoc, i se părea puţin ciudată.

Astrud clătină din cap. Şi el fusese şocat şi la un pas de moarte, dar nimănui nu-i păsa.

– Nu ştiu ce-am simţit! N-am avut timp să mă gândesc la asta.

– Nu?

– Nu.

Astrud se enervă şi mai tare. *Uite că nu-mi pare rău că n-am murit!* Ştia că Verrus ar fi preferat să-l facă dispărut, dar nici chiar aşa. *Şi dacă vor să mă acuze de cine ştie ce?* Îi trecu prin minte că nu era exclus ca Verrus să intenţioneze să-l înlocuiască. Să-l acuze de trădare, de spionaj? Dintr-o dată, îşi dădu seama că lucrurile erau mai complicate. Se ridică brusc în picioare. Era acolo de mai mult de şase ore, după calculele lui, de abia băuse un pahar cu apă şi

nu mâncase nimic. Voia să meargă acasă. Nu dorea să-şi amintească.

După moartea agentului, efectul stimulentului trecuse şi-l lăsase tremurând de epuizare, incapabil să mai facă un pas. Îl căraseră pe sus în levitatorul lui Verrus acompaniat de urletele inumane ale lui Apoc, care credea că îl omorâse. Se ghemuise pe o banchetă şi stătuse acolo, refuzând să vorbească. Nu vedea în faţa ochilor decât mâna enormă şi însângerată a lui Apoc şi trupul frânt al bărbatului, pe care nici nu-l cunoştea. Îl duruse îngrozitor capul şi începuse să strige când îşi trecuse o mână peste faţă şi o văzuse roşie-strălucitoare. Apoi, îşi dăduse seama că îi curgea sânge din nas.

– Mă acuzaţi de ceva?

Cei doi schimbară o privire a cărei semnificaţie îi scăpă lui Astrud. Rămase uşor aplecat de spate, cu mâinile sprijinite de masa ce-i despărţea, aşteptând un răspuns.

– N-o lua aşa, se hlizi Radus. Nu te acuză nimeni de nimic, doar lucrăm împreună. Suntem aliaţi, nu? Doar că trebuie şi noi să completăm rapoarte, să dăm explicaţii superiorilor, tu n-ai întreba în locul nostru? A fost un incident cel puţin ciudat.

– Nu-i aşa? îi ieşiră vorbele fără să vrea. Era mai normal dacă mă omora! Asta ar fi fost un lucru normal!

– Sigur că nu! coborî cu un ton vocea călugărului cu faţă lată. Acum cine exagerează? Poţi pleca, dacă vrei, nu-i aşa Radus?

Celălalt încuviinţă adăugând:

– Te chemăm dacă mai avem nevoie de informaţii suplimentare.

– Bine, mormăi Astrud.

Ar fi zis orice numai să scape de acolo. Totuşi, nu plecă atât de repede pe cât se aştepta. Completă o declaraţie, apoi o rectifică, mai pierdu vremea pe coridor în aşteptarea lui Radus. Era la etajul şase al unei construcţii aşezate în mijlocul unui parc, aproape de elipsa argintie a podului către Liftport. Undeva în stânga, se vedea şi cupola Biolabului şi întinderea verde a mării. Etain se pregătea să se

cufunde în apă, iar el îşi dădu seama că nu mai fusese acasă de trei zile. Mariela era probabil îngrijorată şi avea să fie furioasă, că nu o anunţase când se întoarce. Oftă.

Era deja noapte când reuşi să plece. Într-un fel era mai bine, pentru că nu mai era atât de cald şi de aglomerat ca în timpul zilei. Pe străzi umblau o mulţime de adepţi şi atunci, Astrud îşi aminti de Ziua Uniunii. Cu un an înainte, participase cu Mariela. Se lăsaseră stropiţi cu pulbere colorată, cu miresme, se bătuseră cu flori, se aruncaseră în mare de pe pontoanele luminate de torţe, iar în cele din urmă îşi petrecuseră noaptea pe plajă, înveliţi în pături şi privind stelele. Poate ajungeau şi anul ăsta, deşi lucrurile nu mai erau la fel.

Trebuia să ia o hotărâre. Oricât ar fi şovăit, nu se mai putea aşa. Asta nu era viaţă şi, în plus, era sigur că Verrus îl punea în pericol. Poate dacă pleca... Se opri pe o bancă să se odihnească. Mai mulţi călugări şi adepţi trecură pe lângă el, dar niciunul nu-i aruncă vreo privire. Era invizibil, era singur. O pală de vânt aduse mirosul mării şi răcori atmosfera.

– Nu te-am pus noi în pericol! îi spusese Verrus, de parcă ar fi fost vina lui pentru ce se întâmplase. Ce vrei? Să zic că-mi pare rău că nu te descurci? Să pun pe altul să-ţi facă treaba? De ce nu ai refuzat de la început dacă ai văzut că nu merge? M-am săturat de discuţii, tot timpul te plângi de una sau de alta!

Era adevărat, se plânsese, dar nu renunţase. Ar fi putut să se retragă? Medită la asta şi ajunse la concluzia că ar fi făcut-o dacă ar fi fost alt om. Verrus avea dreptate. Nu era bun de nimic! Dar lucrurile nu trebuiau să rămână aşa. Avea să-i spună Marielei că voia să plece înapoi în Republică şi, dacă nu dorea să vină, la naiba cu ea! Se ridică cuprins de o energie subită, apoi îl străbătu un fior de teamă. Dacă nu-l lăsau să plece? Ştia destule ca să fie în pericol. Avea nevoie de ajutor, de protecţie, dar cine să i-o dea? Profesorul Thorme? Îi veni să râdă.

Privi în jur. Un terminal în mijlocul unei jerbe de flori albe. Trebuia să fie cineva. Mintea-i alunecă spre trecut,

respirând parfumul vag. Se îndreptă cu paşi mari spre terminal, gata să se lovească de doi adepţi care întoarseră capul intrigaţi de expresia ciudată pe care o avea pe chip.

E desigur cineva!

Se opri în faţa ecranului unde o figură androgină îl salută înclinându-se adânc. Şovăi o clipă şi se hotărî. Dacă stătea să cumpănească lucrurile, avea să renunţe, aşa cum o făcea de fiecare dată. Respiră adânc, ceru conexiunea Republicii şi introduse manual codul. Era sigur că puteau ajunge la el, dar poate că nu atât de repede, cu toată nebunia Zilei Uniunii. Figura dispăru şi în locul ei apăru un poliedru rotindu-se, semn că legătura se făcea mai greu. Rămase nemişcat, sprijinit de marginea terminalului, cu degetele bătând un ritm monoton pe rama metalică. Inima îi bătea cu putere şi se abţinu să se uite fix la trecători. Undeva, cineva sesiza ce făcea? Serviciul Sfânt îşi mobiliza agenţii? Urmau să-l aresteze de data asta? I se făcu frică, iar entuziasmul de mai devreme i se potoli. În curând, poliedrul dispăru şi pe ecran apăru faţa rotundă şi somnoroasă a lui Tarlo Laurel. Căsca, dar când îl văzu pe Astrud, se scutură brusc de somn.

– Măi să fie! Chiar nu mă aşteptam să-ţi mai faci apariţia.

– Am nevoie de ajutor ...

– De unde şi până unde...

Tarlo Laurel era nedumerit. Belelele în care se băga Astrud Unne erau de obicei de altă natură.

–Văd că eşti în Comintern. Ce pui la cale?

– Trebuie să mă scoţi d-aici!

Vocea lui Tarlo sună precaut.

– Stai un pic. Nu poţi s-apari aşa... N-ai mai dat pe la Tinerii Luptători, de cât? De trei ani cel puţin. Niciun semn de viaţă. Mă mir că mai ştii numărul ăsta.

– Ascultă, încercă Astrud să pronunţe cuvintele calm şi rar. Am dat peste ceva mare, foarte mare, faţă de care experimentele genetice de care-mi vorbeai sunt un nimic. Mă înţelegi? Îţi dau toate datele, dar scoate-mă naibii d-aici!

Se lăsă liniştea.

– Bine, spuse Tarlo în cele din urmă, privindu-l cu

seriozitate. Dă-mi coordonatele să văd ce pot face!

*

Karl părăsi din nou casa în noaptea aceea. Era important să ajungă la Mariela atunci şi nu a doua zi. Cine ştia ce îl aştepta mai târziu din partea lui Radus! Ca şi prima dată, străbătu străzile aproape pustii, încercând să fie cât mai invizibil. Femeia îl aştepta şi se gândea la el. Trebuia să se hotărască doar cum să procedeze ca să-şi îndeplinească misiunea. Încă nu ştia cum o să îl convingă pe Astrud să-l manipuleze pe Apoc în direcţia dorită, dar deseori acţiona la inspiraţia momentului, aşa că nu-şi făcea probleme. Se bucura că Sten ajungea în cele din urmă în Comintern, asta însemna că nu avea să-l abandoneze şi nici să-l trimită înapoi în Regat. Prinţul Edrin făcuse aluzie la cealaltă misiune, dar erau încă multe lucruri care-i rămăsese neclare.

Mâine. O să ajungem mâine, îl anunţase Sten.

O să termin până atunci! promisese el.

Aşa să fie!

Privi spre cerul acoperit de o ceaţă uşoară şi-şi umplu plămânii cu aerul sărat. Energie. În ultima vreme, folosea mai multă decât de obicei şi-şi reîncărca rezervele mai des. Nu i se mai întâmplase, dar putea fi un semn de stres. *Să-l întreb pe prim-agentul Sten,* se gândi în timp ce traversa în fugă piaţa din faţa Biolab-ului.

Ceva se întâmpla. Aerul vibra. Privi spre fluxul *anh* şi-l văzu curgând liniştit, apoi lumina se tulbură şi o umbră neagră se lăsă peste el şi peste toţi cei care erau conectaţi în acel moment. Minago? Conexiunea se cutremură, se zbătu, datele curgând haotic. Se întâmplase ceva. Sfera întunecată a lui Minago se rotea împrăştiind săgeţi de *umbră,* totul încremenise, o mie de respiraţii se opriseră aşteptând. *Ce este?* Nu mai simţise niciodată aşa ceva, era ca şi când lumea ar fi încremenit, Etain s-ar fi stins, era disperare, teamă, negură. Se opri ca trăsnit pe o latură a pieţei, mulţumind lui Um că nu trecea nimeni să-l

vadă paralizat, privind fix în sus. Apoi, sfera întunecată se fracționă cu zgomot în bucăți ce arseră, licărind în mijlocul întunericul. *Ce s-a întâmplat?* mii de voci întrebau, se agitau, nimeni nu știa. Minago dispăruse, amprenta lui ștergându-se din flux la fel ca a lui Ralle Genaro mai devreme.

Fii liniștit! vocea lui Sten îi apăru în minte. *Nu ne privește. Vezi-ți de treabă.*

Karl își reveni din împietrire și se apropie de ușile Domului.

Continuă! Ordinul îl puse în mișcare, deși își simțea mintea dureroasă și energia secătuită. *Nu te lăsa tulburat!*

Ușile Domului se deschiseră și-l înghițiră pe dată. În apropiere, Mariela îl aștepta, incapabilă să-și stăpânească neliniștea. Karl o îndemnă să se liniștească și porni spre zona lifturilor.

*

Astrud plecase și nu se mai întorsese de câteva zile. Situația nu era nouă și se tot repetase în ultima vreme. Singură, avea mai mult timp să cutreiere bibliotecile, dar curând descoperise că erau prea puține lucruri de făcut. Adunase suficient material, dar ceva o împiedica să se apuce de scris. O neliniște, o dorință de a fi în mijlocul mulțimii, de a umbla pe străzi, de a merge indiferent unde. Începuse să consume mai multe arome, să stea în pat târziu după ce Astrud pleca la laborator, cu ochii în tavan, bucurându-se de senzația dată de stimulente. Din când în când, împărțea aceste senzații cu câte un adept de rang inferior, pe care îl găsea pe plajă sau în parcurile orașului, dar nici aceste relații nu o mai mulțumeau în ultima vreme. Căuta ceva nou, un sentiment pe care nu-l mai avusese. Și iată că întâlnirea întâmplătoare cu tânărul acela o făcuse să se simtă cum nu o mai făcuse de mult.

Noaptea se lăsase asupra orașului, iar luminile sferelor plutitoare păreau mult mai strălucitoare decât restul lămpilor ce împodobeau străzile. Templele zburătoare se

înmulţiseră pentru Ziua Uniunii, venite din alte oraşe sau de la mănăstirile principale. De dimineaţă, le admirase adunându-se prin pieţe ca nişte imense baloane argintii, unele plutind deasupra clădirilor, altele, mult mai jos, deasupra capetelor trecătorilor. Mariela le găsise neliniştitoare, cu toată aparenta stare de imponderabilitate. Dacă sistemele anti-G cedau, iar templele se prăbuşeau pe străzi? Dar asta nu avea să se întâmple, i se spusese. Asigurarea nu o făcuse să se simtă mai bine.

Singură acasă, cu capul plin de arome, aşteptându-l pe Karl, privea afară la sferele plutitoare, urmărindu-le cu privirea pe cele ce se apropiau mai mult de Dom. De ce întârzia? Nu ar fi trebuit să vină până acum? Poate nu reuşea să ajungă. Poate nu înţelesese bine ce-i spusese, poate ceva îl oprise. Mai devreme, scosese din dulap unul dintre aparatele portabile de arome, pentru că, deşi oamenii din Comintern nu aveau biocipul, reacţionau la efectele stimulentelor pulverizate în aer. Aromele o ajutau să se relaxeze şi să uite de temeri, iar partenerii ei deveneau mai docili, trecând rapid peste problemele de conştiinţă şi dogmă.

Se întoarse de la fereastră şi se uită la ceas. Îşi turnă ceva de băut şi se aşeză pe canapea. Era târziu şi nici nu îşi dădea seama unde zburaseră orele. *O să mai vină?* se întrebă neliniştită. Totuşi, ceva-i spunea că o să ajungă curând. Se privi în oglindă, îşi trecu mâinile prin păr, aranjându-şi buclele rebele. Îşi muşcă buzele şi-şi ciupi uşor obrajii. Arăta frumoasă şi totul părea natural. Lumina scăzută ştergea anii şi asta era bine, pentru că bărbatul era atât de tânăr. În mod normal, nu ar fi fost atrasă de el, dar avea ceva, poate expresia tristă din ochii verzi, pielea moale, trăsăturile perfecte. De când îl văzuse, se gândise la el fără să şi-l poate scoate din cap.

O să vii? O să mai întârzii?

Bătaia în uşă o făcu să tresară. Lăsă grăbită paharul pe masă şi deschise uşa, temându-se pentru o clipă că era Astrud, care se întorsese acasă. Nu era el, iar faţa îi înflori într-un zâmbet.

– Bună seara! îi spuse Karl încet.

Ea îi făcu semn să intre.

– Te-am aşteptat!

– Îmi cer scuze. N-am reuşit să vin mai devreme!

– Lasă. Nu-i nimic.

Îi făcu semn să se aşeze pe canapea şi-i oferi o băutură pe care Karl o refuză. Urmă un moment de stânjeneală. Mariela dădu paharul pe gât şi se duse să dea drumul aparatului de arome. Asta avea să mai anime atmosfera. Se aşeză lângă el. Un timp rămaseră tăcuţi. Karl se uită în jur, vizibil preocupat. *Ce bine c-am luat stimulentele!* se felicită Mariela privindu-l avidă.

Tânărul îi surprinse agitaţia şi surâse. Întinse mâna şi o mângâie uşor pe braţ. Treabă uşoară. Astrud trebuia să-i găsească împreună şi, pe lângă celelalte probleme, să pună şi eşecul relaţiei lui tot pe seama Cominternului. Ultima picătură ca să-l întoarcă pe Apoc împotriva lui Temerus şi a celorlalţi. Maestrul Minago calculase bine riscurile, dar şi stresul la care trebuia Astrud supus ca să cedeze. Acum, credea că viaţa îi era în pericol, pentru că jertfa agentului ce însoţea convoiul îl împiedicase pe Apoc să-l omoare, dar îi făcuse pe ceilalţi bănuitori. Discuţia cu Radus precipitase lucrurile, dar Minago nu avea cum să prevadă asta. *Totul se va încheia curând,* îşi spuse, *Astrud e pe drum, în curând o să fie aici, înnebunit de teamă şi orbit de gelozie, o să accepte orice sugestie pe care i-o voi face. Prin urmare, o să-l folosească pe Apoc ca să se răzbune pe cei care l-au nesocotit. Apoi, mă voi alătura lui Sten şi vom pleca pe Staţie.* Lucrurile începeau în cele din urmă să capete contur, iar Karl era mulţumit de cum rezolvase totul.

Un junghi îl făcu să se crispeze. Blestematul de implant. Îl durea din nou capul. Îl simţea în braţ mişcându-i-se sub piele. I se părea, desigur. Trebuia însă să-l scoată după ce Sten îi confirma ora sosirii. *Până atunci, o să-l mai rabd puţin.*

Se apropie de Mariela şi începu să o sărute. Nu avea timp de pierdut. Astrud nu era departe de Dom. Femeia îi răspunse puţin surprinsă de ardoarea lui.

– Ce te grăbeşti aşa?

– Nu-ţi place?

– Ba da, dar... Avem tot timpul.

De fapt, nu aveau, dar ea nu ştia asta. O sărută din nou şi o luă în braţe. Ceva îl deranja, totuşi.

– Ce-i? îl întrebă Mariela.

Karl se opri brusc şi începu să tuşească. Dădu din cap. Ceva i se strecura în plămâni. Ca un fum. Respiră adânc. *Nu acum!* Se luptă cu senzaţia de sufocare şi reuşi să-şi revină. *Ce se întâmplă?* se întrebă îngrijorat. În aer, plutea un parfum înecăcios de flori strivite. Ce făcuse?

– Sunt bine! spuse sugrumat.

Îl simţi pe Astrud intrând în Dom şi se gândi că nu mai avea mult de aşteptat. Senzaţia neplăcută pe care o avea în plămâni îl îngrijora. Mariela îl îmbrăţişă strâns, iar el începu să o mângâie, uşor nervos, cu gândurile aiurea.

Dacă Sten se întoarce mai devreme, o să putem petrece puţin timp împreună pe Staţie. Lui nu o să-i ia prea mult să se ocupe de Ahmar al-Jabal! Prim-agentul Sten e cel mai bun în preluările anh. O să am linişte după misiunea asta! În sfârşit, libertate. O să urmez ordinele, nu o să trebuiască să mă gândesc la nimic. Nici măcar întâlnirea cu Adrew nu o să fie aşa de neplăcută.

Ce sentiment sâcâitor! Mâinile Marielei eliberară fâşia de material ce-i venea peste umeri, iar el începu să-i deschidă nasturii de la bluză. Blestemaţii! Nu reuşea să-i desfacă, bumbii mici îi alunecau printre degete. Trase de ei şi sfâşie materialul subţire. Mariela gemu şi-l îmbrăţişă şi mai strâns. Hai, mai repede! Blestematul de Astrud, pierdea vremea prin hol holbându-se la decoraţiuni. Să se termine! Mai avea puţin. Îi trimise lui Astrud o chemare. *Grăbeşte-te dracului odată! Vino să vezi ce se întâmplă!* Bărbatul era atât de preocupat de incidentul cu Apoc, că aproape îl ignoră. Lui Karl nu i se mai întâmplase asta niciodată. Deodată, începu să tuşească violent, fără să se mai poată opri.

– Ce-i porcăria asta? strigă răguşit.

Aerul era dens, atmosfera frigea, iar capul i se învârtea. Mariela îl privi speriată, dându-şi seama în sfârşit că se întâmpla ceva. Karl avea o privire sălbatică. Tânărul timid

dispăruse, iar cel care apăruse o speria.

– Ce ai făcut?

O apucă de umeri şi începu să o scuture.

– Nu!

Încercă să-i spună de aparatul cu arome, dar nu mai apucă. Faţa lui Karl era roşie şi lucea de sudoare.

– Vrei să mă omori?

Dintr-o dată, toată frustrarea din ultima vreme izbucni, iar Karl o apucă de gât. De ce trebuia să facă el toate treburile murdare? De ce? Adrew se lăfăia pe Staţie, Sten era protejat de Edrin, iar el era aruncat singur în mijlocul duşmanilor! Începu să apese din ce în ce mai tare, cu capul pulsându-i de durere, pe jumătate sufocat de mireasma insuportabilă. Nu mai vedea şi nu mai auzea nimic, doar o sferă roşie ce-l înconjura din ce în ce mai strâns. *Ce faci!?*

– Ce faci!?

Strigătul nu era doar în mintea lui.

Femeia se zbătea, mâinile îl trăgeau de încheieturi, dar fără forţă. O vedea că nu poate respira, dar nu se oprea. Gura deschisă, scoţând sunete neînţelese. Ochii holbaţi şi roşii!

La dracu' cu tot! La dracu'! Lăsaţi-mă toţi în pace!

Cineva îl apucă de după gât, trăgându-i capul pe spate. Îşi desprinse mâinile şi apucă cu putere braţul ce-l sufoca. Se lăsă tras de pe canapea, apoi se răsuci folosindu-se de măsuţă ca de o armă. Îl izbi pe celălalt de colţul ei, până cedă şi-l eliberă. *O să vezi tu!* Se întinse în spate, îl apucă de umăr şi-l azvârli pe podea cu o zvâcnitură. Astrud căzu şi se lovi destul de rău la cap. Corpul îi zăcea răsucit pe podea. Era sânge peste tot. Karl rămase respirând agitat cu ochii holbaţi la el.

– Ce faci? Ce dracu' faci?

Vocea Marielei era sugrumată. Karl o fixă de parcă nu ar fi ştiut ce se întâmplase, iar privirea i se mută spre Astrud. Avu senzaţia că inima i se opreşte în loc pentru o secundă. Ce făcuse? Astrud trebuia doar să-i găsească împreună! Să vrea să se răzbune pe Comintern, înşelat de deghizarea lui în călugăr! Karl urma să îi plaseze

sugestia indirectă să-l folosească pe Apoc împotriva lui Temerus! O idee care să nu poată fi detectată de agenții Republicii! Nu trebuia să-l omoare! Ce se întâmplase? Se uită neajutorat în ochii Marielei. Ratase îngrozitor!

– Nu știu... îngăimă. Nu am vrut!

Încercă să-și tragă veșmântul pe el. Făcu câțiva pași și se împiedică.

– Îmi pare rău! șopti. Nu...

Mariela îl fixă cu ochii la fel de speriați, apoi începu să strige după ajutor. Tora și Gabriel locuiau alături. Poate o auzeau! Karl se întoarse și fugi pe ușa deschisă cuprins de panică. Nu asta trebuia să facă! Ce avea să spună Sten? Trebuia să se ascundă înainte de a fi descoperit de Radus. O luă la fugă pe scări, incapabil să mai aștepte ascensorul și să întâlnească oameni.

24.

Pentru o singură descoperire, poate mii de oameni au muncit în anonimat.
(HDD Martin - *De la începuturi*)

*

Daath îi arătă o suprafață acoperită de praf, pe care urmele foștilor exploratori se păstraseră intacte, și un drum marcat de șenilele roboților. Toate acestea i se întindeau în fața ochilor pe când stătea întins lângă Idolia, încercând să se desprindă din legăturile țesute de creierul vegetal. *Nu te grăbi!* îi spunea ceva, dar el încerca să-și revină, să redevină cât mai repede el însuși. Lipsa aerului, gravitația de patru ori mai slabă decât cea de pe Galene, costumul incomod, toate i se păreau greu de îndurat. În vis, îl deranjau locurile strâmte și corpul plăsmuit pe care îl simțise la început atât de străin, încât fusese gata să-l părăsească, expunându-se vidului. La fiecare pas, Alignak îi punea bolovani în cale. Se târa pe marile platouri acoperite de pietre erodate de diferențele mari de temperatură, în urma unui convoi de transportoare

şi roboţi minieri. Rocile închise la culoare, peisajul puţin variat, lumina ciudată îi răneau ochii. Erau cratere mai mici şi mai mari pe care trebuiau să le ocolească şi astfel, drumul până la bază se prelungea inutil. Mai departe, se vedea silueta centrului de procesare şi a depozitului. Undeva la stânga, erau zone îngheţate acolo unde nu ajungeau razele lui Etain şi unde exista un amestec de hidrogen, amoniac şi metan, pe care îl foloseau pentru a obţine combustibil. Se produceau cantităţi enorme, care apoi erau stocate în subsolul lui Alignak.

Aş pleca, îi spunea un glas. *Acolo nu este nimic, aş putea să mă întind peste tot, dar radiaţia m-ar ucide.*

Adrew respiră adânc în somn. Câteva mlădiţe sub un Dom, un ecosistem de care beneficia personalul temporar al staţiilor de extracţie şi prelucrare.

Nu este viaţă acolo, să ştii, dar sunt şi alte posibilităţi.

Ce este asta?

O posibilitate. O şansă.

Trebuie să merg acolo?

Tu? Desigur, aşa-mi spune mintea ta.

Adrew începu să se agite. I se făcuse dintr-o dată frig şi se lipi şi mai tare de corpul cald al Idoliei. Treptat se linişti şi se cufundă şi mai mult în vis.

Nu vreau. Nu vreau să mai fiu închis. Îmi vreau trupul înapoi.

Ce păcat! Nu poţi să te întorci.

Ştiu. Nu vreau să mă întorc, doar să fiu eu însumi din nou.

Să fii tu, să fii ceva, orice. Să supravieţuieşti. Să te transformi. Eu aşa trăiesc. Tu de ce nu? Ce te opreşte?

Ceva îl oprea, dar nici el nu ştia ce.

Era Alignak răspunsul? Acolo voia să ajungă Edrin? Pentru asta se lupta Regele? Totuşi, un lucru aflase – Idolia fusese pe satelit şi rămăsese un timp acolo.

*

Se trezi cu sentimentul că îi lipsea ceva. Idolia dormea ghemuită lângă el şi respira liniştită. O privi cufundată în somn, cuprins de un sentiment pe care nu-l putea defini.

Se aplecă asupra ei, simţindu-i respiraţia caldă pe faţă, încercând să-şi dea seama cu ce-l atrăgea. O atinse uşor. Avea pielea netedă şi-i plăcu senzaţia. Simţea o căldură asemănătoare conexiunii cu ceilalţi agenţi din reţea, dar era totuşi o diferenţă pe care încă nu o înţelegea. Îi făcea plăcere să o privească stând liniştită.

Se ridică într-un târziu, neştiind ce să facă. Bău apă, se aşeză la masă şi rămase fixând patul în care Idolia se răsucise pe spate. O mână i se sprijinea de locul unde stătuse el mai devreme. Făcuse bine? Avusese de ales? Cum avea să reacţioneze Remi dacă afla de legătura lui cu Idolia? Aveau să mai fie şi alte întâlniri? Lucrurile i se păreau dintr-o dată mai complicate decât cu o seară înainte. Îl ajuta cu ceva? Putea să-i spună să-l elibereze? Se gândi la asta şi-şi dădu seama că nu avea cum să-i ceară asta direct. Ar fi trebuit să vină de la ea, dar nu credea că putea să o manipuleze în acest sens. Ar fi fost prea vizibil şi în plus, Idolia avea un mod de a-l citi care i se părea neliniştitor. Şi apoi Remi şi Ahmar... Sten putea rezolva situaţia, dar mai dura un timp până ajungea pe Staţie.

Se gândi la Sten şi la Karl şi descoperi fără surprindere că nu se bucura de venirea lor. *Doar că o să mă elibereze...* Dacă Sten îl prelua pe Ahmar, îi rezolva o parte dintre probleme. Trebuia însă să-i dea şi el informaţiile de care avea nevoie, iar până acum, nu reuşise mare lucru. Poate cu ajutorul lui Daath şi al Idoliei... O privi din nou gânditor. Dincolo de ce se întâmplase în noaptea aceea, putea avea încredere în ea?

Idolia deschise ochii şi-i zâmbi văzându-l cum o fixa cu o expresie ciudată pe chip.

Adrew reuşi să-şi alunge gândurile, se ridică şi se aşeză lângă ea pe pat. Se aplecă să o sărute.

– Bună dimineaţa.

– Bună, frumoaso!

– Ai dormit bine?

Idolia se întinse şi căscă. Adrew o mângâie pe păr, simţind din nou căldura de mai devreme. Într-un fel percepu şi ea asta, pentru că se ridică şi se lipi de el. Apoi,

înălţă privirea şi-l fixă de parcă ar fi încercat să-l evalueze. Nu avea nimic deosebit, trăsăturile era comune, părul tuns scurt era şaten, dar dincolo de toate astea exista o energie care o atrăgea. Care o atrăsese la toţi agenţii pe care îi evaluase până atunci. Dar nu în acelaşi fel. Cu Adrew senzaţia fusese mai puternică de la început, de când îl văzuse în biroul lui Pendeln. Îl mângâie la rândul ei, de parcă atingerile i-ar fi putut spune mai multe despre cum era Adrew de fapt. *Ce să mă fac cu tine? Situaţia e diferită acum.*

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Pari, nu ştiu cum... Te-am supărat cu ceva?

– Nu, nu. Nu-i asta. Ce-o să facem de-acum încolo?

Adrew oftă.

– Aş vrea să ştiu. Vrei să ne oprim?

Ea dădu din cap.

– Nu, dar trebuie să mă gândesc la asta. Lucrurile-s complicate.

Se sărutară din nou.

– Ştiu, spuse Adrew când se despărţiră.

– Vreau să-mi promiţi ceva.

Îl privi intens de parcă ar fi încercat să-l influenţeze.

– Vreau să-mi spui adevărul. E foarte important în acest moment. Misiunea ta are legătură cu Staţia?

Se apropie de el, gata să-l sărute din nou. Adrew percepu o tulburare a energiei din cameră şi îşi dădu seama că Daath era din nou prezent. Nu avea voie să-i spună adevărul, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu voia. Probabil era singurul lucru rămas necunoscut despre el şi poate singurul care stătea între el şi anihilare.

– Nu. Nu mi se definise o misiune înainte ca Remi să mă aducă aici.

– E posibil aşa ceva?

Idolia încercă să-şi dea seama dacă o mintea. Nu simţea însă nimic din ceea ce-i trecea bărbatului prin minte. Adrew se ferea încă de ea.

– Au fost tulburări în Regat. Urma să primesc instrucţiuni, dar s-au hotărât să mă îndepărteze. Au fost lupte interne

între maeştri. Chiar nu ştiu. Am lipsit atâţia ani de acolo...

Răspunsul lui păru să o mulţumească. Se ridică şi începu să se îmbrace. Adrew o urmări în linişte, întrebându-se ce hotărâre luase.

– O să ne mai vedem? întrebă.

Idolia se ridică aranjându-şi rochia, apoi se aplecă spre el şi îl atinse pe obraz.

– Da, cu siguranţă.

*

Remi aştepta de ceva timp în biroul Idoliei, când aceasta îşi făcu în cele din urmă apariţia. Arăta puţin palidă, dar liniştită.

– Ei, cum merge treaba?

Idolia se aşeză în fotoliu şi-şi încrucişă mâinile peste piept. Remi o privi ciudat. Părea diferită, mulţumită, aşa cum nu o mai văzuse de mult, din timpul războiului.

– Ai ajuns la o concluzie în legătură cu Adrew?

Idolia răsuflă adânc şi începu să râdă.

– De fapt, chiar am ajuns. Cred c-avem un candidat serios.

– Aşa deci. Dintr-o dată...

Remi păru să se îndoiască de concluzia ei.

– Da, dar nu dintr-o dată. M-am tot gândit la asta. Dacă vrem pe cineva, trebuie să ne hotărâm. Nu mai avem altă şansă.

Remi o privi gânditor.

– Crezi că îl putem controla?

Şovăiala era palpabilă în vocea lui.

– Da, chiar dacă nu cu implantul. Sunt şi alte modalităţi... ştii şi tu asta.

– Aş fi vrut să fie cineva sută la sută sigur, însă ai dreptate. Trebuie să ne mulţumim cu ce-avem. În plus, mai e loc de îmbunătăţiri pe parcurs.

Remi îi făcu cu ochiul.

– Am mai aplicat şi metoda asta, dar a trecut ceva timp, nu-i aşa, Idolia? continuă el. Poate-i timpul s-o scoatem

din nou la iveală! Adrew s-a obişnuit deja cu mine, hai să ne folosim de ce-avem. Nu crezi?

– Haide, Remi! Nu mai suntem în război. Nu trebuie să-l tratăm ca pe-un prizonier sau, cel puţin, să nu-i dăm impresia asta.

– Bine. Mă bucur că gândeşti aşa. Pregătirea lui de agent o să ne fie foarte utilă în timpul călătoriei, fără îndoială. Singurul lucru este să ne asigurăm de loialitatea lui.

Idolia îl privi în ochi.

– Loialitatea lui o să fie întotdeauna o problemă, dar trebuie să ne asumăm riscul. În plus, îl putem controla, iar el o să piardă legătura cu Regatul. Nu cred să constituie un pericol. Ce mai înseamnă loialitatea la astfel de distanţe în timp? Peste sute de ani, crezi c-o să gândească la fel?

– Nu, asta schimbă perspectiva, zise bărbatul. Ai dreptate.

Remi şovăi din nou.

– E important pentru noi doi să plecăm de aici, nu-i aşa?

– Mai ales pentru noi doi! sublinie ea.

Privirea Idoliei deveni intensă.

– Niciunul n-are un viitor sigur aici. Suntem controlaţi, nimeni nu ne consideră demni de încredere.

Remi dădu din cap. Între ei exista o complicitate ce trecea de cuvinte.

– Celelalte experimente au fost distruse, suntem singurii supravieţuitori. Au trecut câţiva ani, dar unii încă se aşteaptă s-o luăm razna.

– Aşteaptă sau poate că nu, păru Idolia să se îndoiască. Mulţi n-ar mai aştepta şi ar încheia povestea acum. Ştii că tot mai fac experimente cu ADN-ul sintetizat de Temerus?

– Da, spuse Remi cu neplăcere. S-au apucat să facă modificări, dar rezultatele nu sunt strălucite. Ce mai, o să rateze din nou. Dar asta nu ne mai priveşte. Chiar dacă interzic experimentele şi se hotărăsc să distrugă specimenele, noi vom fi de mult plecaţi.

– De aceea trebuie să-l acceptăm pe Adrew acum, chiar dacă nu e chiar pregătit. O să mă susţii?

Remi se ridică şi-i luă mâna.

– Da. Întotdeauna am făcut-o.

Faţa lui urâtă nu mai era dintr-o dată atât de respingătoare. Era printre puţinele dăţi când spunea adevărul şi asta se vedea. Idolia se ridică şi-l îmbrăţişă dintr-o dată. Îl cunoştea de atâta timp şi asta trebuia să însemne ceva.

– Noi doi am fost întotdeauna aliaţi, nu-i aşa?

– Aşa e. Iar acum am rămas ultimii din grupul nostru, şopti el.

Se despărţiră stânjeniţi. Remi tuşi discret.

– O să-i spun lui Ahmar ce-am discutat. O să i se ia precis o piatră de pe inimă. M-a tot bătut la cap cu asta. E bine că te-ai oprit asupra lui Adrew. După atâţia candidaţi care păreau să promită... Totuşi... mi-a trecut prin minte că s-a întâmplat ceva, de te-ai hotărât aşa, dintr-o dată.

Idolia clătină din cap.

– Ce să fie? Nu-i nimic, dar recunoaşte, nici tu nu vrei să ratăm şansa asta şi-n plus... ai fi gata să renunţi la el?

Remi se gândi un moment.

– Nu, spuse ferm. Am investit destul timp şi efort. Acum, trebuie să culeg roadele.

Idolia zâmbi amuzată.

– Ştii că astăzi m-a minţit iar?

Remi începu să râdă.

– Nu se lasă, nu? Mârâie! Chiar şi pus la zid. Asta-mi place la el, e tenace.

Apoi, continuă pe un ton serios:

– Trebuie s-avem grijă să nu facă probleme înainte de plecare. Nu cred că Ahmar ar înghiţi asta şi nici comandantul Ascensiunii II. Şi apropo, l-ai văzut în dimineaţa asta pe Adrew? Unde-i acum?

Idolia îi susţinu privirea fără să clipească.

– Am avut ceva de discutat şi-l găseşti în camera lui dacă ai ceva să-i spui.

– Azi nu-l supui la teste? insistă Remi.

– Nu, spuse ea cu o voce mai aspră decât s-ar fi aşteptat bărbatul. Am aflat de la el tot ce trebuia.

– Bine, atunci, zise Remi şi nu insistă. Cred că m-am lămurit deja cum vine treaba.

Nu mai era nimic de adăugat.

*

Adrew funcţiona foarte bine în afara fluxului *anh* şi acesta fusese unul dintre motivele pentru care fusese ales să-şi petreacă atâta timp în Republică. În plus, abilitatea lui de a accesa şi Reţeaua Republicii îl făcea important în ochii maestrului Lumni pentru motive care-i erau necunoscute. Întins în pat, după plecarea Idoliei, încercă să-l vizualizeze pe Daath ca pe un flux de date, de impulsuri între diferitele părţi vegetale, ca o imensă structură *anh*, în care fiecare plantă, fiecare element vegetal se raporta la imensul creier care le dirija. Daath se simţea peste tot, acum îşi dădea seama, nu numai în camera aceea, ci şi în toată Staţia. Era o prezenţă palidă, dar persistentă şi neliniştitoare. O amintire. Idolia aplecându-se şi şoptindu-i ceva la ureche. Din nou acea căldură şi fără legătură cu asta, câmpiile îngheţate ale lui Alignak şi limitele trupului în care se afla.

Închise ochii şi încercă să privească în jur, cartografiind liniile de comunicaţii ale lui Daath, întinzându-se alături de el în zona Staţiei.

Vreau să văd şi eu. Mai mult decât pot singur, trecând din om în om.

Da.

Era o frunză în vânt, un spor plutind, o aromă care se insinua prin sistemul de ventilaţie.

Tu unde vrei să mergi?

Oriunde pot creşte şi înflori.

Văzu din nou miezul întunecat al asteroidului, imensa cavernă, în care braţele se mişcau în semiîntuneric, construind subansambluri, mici obiecte plutind în jurul lui, firul luminos al unor lanterne şi câteva trupuri în costume, levitând în mijlocul hăului. Auzi zgomotul sistemului de propulsie ce-i ajuta să se deplaseze de la un utilaj la altul. Era şi Meran acolo? Nu îl căuta în mod special, dar era singurul cu care luase legătura. Dar nu. Erau alţii,

poate echipa lui.

Un murmur de voci. Mulţi oameni veneau pe Staţie, undeva, nave de transport aşteptau să-i preia împreună cu toate părţile unui întreg pe care încă nu îl vizualiza. Un alt asteroid, nişte aripi întinse gata să-l facă să zboare, dar unde? Nu îşi dădea seama. Imaginea era prea îndepărtată, iar destinaţia era pentru mulţi incertă. Un alt sistem planetar, o altă planetă, care nu era Galene. De ce acolo? Nu putea să afle. Informaţia îi era ascunsă.

Alignak din nou. Blocuri de stâncă formând munţii, nimic din ce cunoştea de pe Galene. Mult pietriş. Suprafeţe accidentate apărute în urma impactului cu obiecte cosmice. Bazalt întunecat, olivină, granit, dar şi cenuşă şi zgură, rezultate în urma erupţiilor străvechi. Baza camuflată se confunda cu peisajul, fiind aşezată în mijlocul unui crater de impact, parţial erodat, presărat de adâncituri de dată mai recentă. Construcţiile întinse pe o suprafaţă destul de mare, aflate în permanentă umbră, scăpaseră ochilor lor. Regatul îşi avea propriul sistem de observare, dar nimic nu putea penetra întunericul din zona Polului Nord. Şi totuşi, existau câteva petece colorate în marea întunecată, peliculele de sticlă vulcanică, bogate în titan, de la portocaliu la verde. Şi peste tot, anomalii magnetice şi inelele concentrice ale unui crater, formând tot atâtea lanţuri muntoase circulare.

Sute de culoare şi încăperi, un ecosistem gata format în care o parte a lui Daath fusese sădită, o grădină scufundată, hrănindu-se şi prosperând în lumina artificială.

Aici vrei să fii?

Nu. Sunt deja aici.

Un întreg sistem care adăpostea o populaţie mai mare decât normal pentru o staţie de exploatare. Erau roboţi, erau utilaje, dar nu atât de multe pe câte s-ar fi aşteptat. *Dar ce ştiu eu?* Întunericul spaţiului îl speria, lipsa luminii i se părea îngrozitoare, Staţia era o închisoare, dar dincolo de asta, ştia că trebuia să ia o hotărâre. Unde să se întoarcă, chiar dacă i s-ar fi permis? Ce se întâmplase cu trupul lui adevărat? Nu întrebase, pentru că niciun agent nu

trebuia să se preocupe de astfel de lucruri. Corpul era un vehicul şi nimic mai mult şi trebuia să fie oricând gata să-l părăsească, chiar şi definitiv. Fusese un sacrificiu prea mare ce îi ceruse Lumni să facă? *Nu o privi aşa!* îi spusese, *pentru că îţi va fi foarte greu să supravieţuieşti.* De ce îl interesa pe Lumni supravieţuirea lui? Îşi dădu seama că nu-şi pusese niciodată această întrebare. De ce i-ar fi păsat?

Daath se simţea singur şi el la fel.

Poţi să mă ajuţi să plec?

Da.

Cum?

Chipul Idoliei îi apăru în minte. Apoi, fără legătură, Remi încruntându-se la el.

Posibil prieten sau duşman?

Nu contează!

Nu?

Poate într-adevăr nu conta.

Un asteroid prăbuşindu-se pe suprafaţă, o ploaie de bolovani, unii ajungând pe orbită şi învârtindu-se o dată cu Alignak, unde seismice încreţind scoarţa şi formând mai mulţi munţi. Eroziunea de suprafaţă era un putregai format din particule stelare şi micrometeoriţi. Vântul stelar atingând rocile, împrospătând atmosfera subţire ce scăpa gravitaţiei scăzute.

Daath se chirci. Îngrozitor de frig noaptea, arzător ziua.

Ce-mi arăţi?

Priveşte cu atenţie!

În întuneric, baza i se părea mult mai mare şi undeva, un stâlp bine camuflat avea prins de el un fir aproape invizibil. Transportoare urcau şi coborau pe el, ducând nu se ştie unde, în spaţiu. Un alt Liftport de dimensiuni mai mici şi mult mai tăcut.

Unde ajunge?

Daath se conectă cu celălalt creier, prin intermediul miilor de plante împrăştiate în toată zona dintre Liftport şi Alignak, de la staţiile de cercetare, la cabinele personalului de pe navele de transport. Şi atunci, îi arătă în sfârşit.

25.

Ţi-e teamă, pentru că ştii că vei suferi!
(Cartea lui Um)

*

Noaptea era sufocantă. Karl străbătu în fugă holul Domului şi ieşi în stradă, nesigur pe picioare, gata să se lovească de trecători. Atrăgea atenţia asupra lui, dar încă nu se putea opri din tremurat. O mulţime de oameni ocupau piaţa şi începu să-şi croiască drum printre ei. Aglomeraţia îl sufoca, feţele i se păreau ameninţătoare, ochii îl fixau de parcă ar fi ştiut cine era, dar senzaţia de pericol era atât de puternică, încât găsi energia să-şi facă loc prin mulţime. Fluxul *anh* plutea deasupra lui, dar se feri de el şi-şi închise canalul de comunicaţie. Nu ştia ce să facă. Nu putea lua legătura cu Sten să îi spună că ratase. Trebuia să se gândească înainte şi pentru asta avea nevoie de linişte. Se trezi împins de trecători. Îmbătat de mirosul florilor, de culori, de muzică şi strigăte, de energia Reţelei Republicii, pe care nu o putea accesa. Trebuia să-şi regăsească echilibrul.

Avansă cu greu, până când se poticni, înghiţit de un grup de călugări în roşu care-i bară drumul. Încercă să se strecoare printre ei, dar cineva îl apostrofă şi-l împinse. Se prăbuşi, lovit de ceilalţi, gata să fie strivit, când o mână îl apucă de braţ şi-l trase afară din îmbulzeală. Bărbatul îl sprijini şi-l aşeză pe o bancă în afara pieţei. Karl respira cu greutate, dar reuşi să-şi ridice ochii şi să-i mulţumească salvatorului. Era un bărbat între două vârste cu faţa bronzată şi cu trăsături puternice. Hainele îi arătau rangul înalt şi Karl încercă să se ridice ca să îl salute aşa cum trebuia. Bărbatul îi făcu semn să rămână aşezat.

– Te simţi bine?

– Da, mulţumesc.

Karl îşi înclină capul în semn de respect, dar şi pentru că se simţea încă prea rău ca să stea drept.

– Te-ai pierdut de grup? îl întrebă celălalt îngrijorat. Odihneşte-te şi te duc la ei. Sunt deja în Dom?

Karl respiră adânc încercând să-şi stăpânească greaţa. Ce îi făcuse Mariela? Ceva neintenţionat, dar cu rezultate cumplite.

– Nu e nevoie să vă deranjaţi, o să mă descurc. Trebuie doar să mă odihnesc puţin.

Bărbatul dădu din cap.

– De la ce templu eşti?

– Rehnhust, rosti şovăind primul nume ce îi veni în minte.

Era periculos ce făcea. Trebuia să dispară în noapte. Îşi aplecă fruntea şi mai mult în semn de umilinţă.

– Vă implor, nu pierdeţi vremea cu mine, Sfinţia voastră! Mai rămân aici până trece mulţimea şi merg în Dom.

Rugămintea îl făcu pe bărbat să şovăie.

– Bine, fie. Ai grijă de tine.

Se îndepărtă întorcând din când în când capul şi fixându-l cu o expresie nedumerită pe chip. Karl respiră uşurat, mai rămase câteva momente până când bărbatul se pierdu în mulţime, apoi se ridică şi o luă în sens opus. Ţinta lui era podul Ascensiunii, ce lega Cominternul de Liftport. Acolo, existau locuri mai liniştite şi putea găsi izolarea de care avea nevoie. Pilonii uriaşi porneau dintr-o zonă mai slab luminată, unde Karl spera să întâlnească puţină lume. Trebuia să scape de implant, pentru că l-ar fi ajutat pe Radus să-l localizeze.

Pe străzile laterale, mulţimea nu mai era atât de densă, dar oricum, Karl îşi învăţase lecţia şi mergea pe lângă zidurile clădirilor, evitând aglomeraţia, chiar dacă pentru asta trebuia să ocolească. Se opri de câteva ori, gata să îşi piardă răsuflarea, făcu pauze pe bănci sau, în lipsa lor, chiar aşezându-se pe jos şi, în cele din urmă, ajunse aproape de pod. De undeva, simţea o ameninţare ce îl făcea să meargă mai departe. La ora aceea, Serviciul Sfânt ajunsese deja la Astrud, iar Radus fusese alertat şi el. Mariela era probabil interogată şi o vedea învinuind Cominternul pentru ce se întâmplase. Sigur că ea fusese

de fapt ţinta şi doar dintr-o întâmplare, Astrud căzuse victimă. Cercetă timid oraşul şi-l percepu pe Radus furios, dar şi nedumerit de ce se întâmplase.

– L-ai trimis tu? tocmai îl întreba un înalt prelat, gata să îl acuze.

– Nu, nici gând, Verrus! tăgădui Radus. Am vorbit cu el, dar nu trebuia să acţioneze până mâine. În plus, implantul încă funcţiona, iar puterile îi erau bruiate. Nu ştiu... chiar nu ştiu ce s-a întâmplat!

Radus arăta dezolat.

– Îţi dai seama că trebuie să dai de el urgent. Nu putem avea un agent *anh* în libertate, mai ales după asta. Va trebui să dăm explicaţii Republicii şi nici nu pot să mă gândesc încă la ce o să facem acum cu Astrud şi ce repercusiuni or să existe.

Radus dădea trist din cap. Nu era nevoie să i se zică asta.

Karl oftă şi se retrase. Nu înţelegea ce se întâmplase, dar, şi dacă ar fi ştiut, tot nu l-ar fi ajutat. De când efectele aromelor trecuseră, nu se putea gândi decât la Sten şi la reacţia lui. Unii agenţi fuseseră omorâţi şi pentru mai puţin de-atât. *Ce o să se întâmple cu mine? Dacă Astrud moare, o să-i găsească lui Apoc un alt stăpân din Comintern şi atunci, ce o să urmeze? Regatul o să fie atacat de o armată de Apoc?*

Se împletici pe drum, sperând să găsească un loc mai liniştit unde să-şi scoată implantul. Ajunse într-o piaţă şi descoperi unul dintre templele zburătoare, ce fusese aşezat pe un suport în mijlocul unei zone cu iarbă. Un spaţiu întunecat îl invita să pătrundă acolo cu promisiunea liniştii. Se hotărî să intre, sperând să nu găsească pe nimeni. Se opri şovăind în prag, atingând pereţii argintii şi dându-şi pentru prima dată seama că nu erau perfect netezi şi că, de la apropiere, aveau mici faţete ce transformau sfera într-un poliedru. *De fapt, aşa şi trebuie să fie!* îşi spuse.

Înăuntru era linişte. Spaţiul părea mai mare şi nu era împărţit. Din tavan, atârnau mai multe pendule ce se mişcau uşor, lovindu-se unele de altele. Se auzea un vâjâit slab de fiecare dată când sferele oscilau modificându-şi culoarea în momentul în care interacţionau unele cu

altele. Karl le admiră o clipă armonia, apoi privi în jur. Nu părea să fie nimeni în spațiul întunecat.

Trebuia să scape repede de implant, dar nu văzu nimic care să îl ajute. Își ridică mâneca și pipăi cicatricea sub care se simțea bucata de metal. O apăsă cu degetele, cu unghiile, încercând să o împingă într-un fel afară. Își dădu repede seama că avea nevoie de un instrument ascuțit, de un cuțit, așa cum ar fi găsit în apartamentul Marielei dacă n-ar fi fugit de acolo cuprins de panică. Își trecu mâna peste față. *Ce se întâmplă cu mine?* Pereții îi oglindeau silueta gârbovită și chipul palid, speriat, în mii de variante pe fiecare dintre fațetele poliedrului. Fețele adepților erau fețele lui Um! Trebuia să se adune.

O tresărire în atmosferă și-și dădu seama că Sten încerca să ia legătura cu el. Nu putea. Nu era pregătit să-l înfrunte. Se retrase și ridică un zid protector. Era mai bine așa, până găsea o rezolvare sau măcar o explicație pentru ce se întâmplase. Începu să caute în jur, dar nu era nimic, doar suprafețele netede ale poliedrului și luminile mișcătoare ale pendulelor.

– Ce faci aici? îl făcu să tresară o voce.

Pentru o clipă, avu impresia că se afla în altă parte și i se făcu frică. Nu era însă Mariela, ci un adept tânăr, aproape de vârsta lui, care îl fixa neliniștit din ușă.

Karl îl privi lung oscilând între atac și retragere.

– Am văzut templul oprit aici și am intrat.

Tânărul zâmbi și părăsi cadrul ușii.

– Am ajuns de curând. Am fost și în piața centrală, dar apoi am venit aici.

– Înțeleg. E mai liniște.

– Da, nu-i așa?

Tânărul avea părul tuns scurt și ochii mari, căprui. Karl îl evaluă rapid, încercând să-și dea seama dacă reprezenta un pericol, dar nu simți nimic neliniștitor. Trebuia să fie atent, pentru că nu mai avea energie de irosit, mai ales că tăiase voluntar legăturile cu fluxul.

– Locuiești aici? întrebă Karl privind în jur.

– Nu, ce idee! exclamă, apoi îi întinse brusc mâna: Eu

sunt Arrus.

Karl şovăi.

– Asclepius, spuse.

– De unde eşti, Asclepius?

– Din Rehnhust. Tu?

– De aici, din Diege. De fapt, am grijă de sferă.

– Înţeleg.

Karl se concentră asupra lui Arrus. Folosea puţina energie pe care o mai avea ca să obţină supunerea celuilalt.

– Locuieşti în apropiere?

Arrus dădu din cap.

– Am nevoie de ceva. Mă poţi ajuta? întrebă Karl încercând să-l influenţeze.

Celălalt încuviinţă docil. *Umbra* lui Karl îl înconjura, distorsionându-i realitatea.

– De ce ai nevoie?

Îl făcu să înţeleagă fără cuvinte ce voia şi îl urmă afară din sferă, până la una dintre clădirile ce mărgineau piaţa. Coborâră pe o scară metalică la subsol şi de acolo într-o cămăruţă în care nu încăpeau decât un pat şi un dulap.

Arrus îi dădu o sticluţă cu dezinfectant şi-i arătă cu bărbia o chiuvetă aşezată într-un colţ.

– Acolo poţi să te speli pe mâini. Săpunul e la liber...

Karl se curăţă cu grijă, simţind tot timpul ochii celuilalt aţintiţi asupra lui.

– Ai vrut să fugi de la templu? îl întrebă călugărul.

Karl şovăi aruncându-i o privire scurtă.

– Da, de aceea mi-au pus implantul.

– Dar nu vrei să renunţi...

Clătină din cap.

– Trebuie să plec de aici. Să mă întorc acasă.

– De unde eşti, Asclepius?

Karl luă un prosop şi-şi şterse apa de pe braţ.

– De fapt, din Republică. Am crezut că-mi voi găsi locul în Comintern, dar n-a fost să fie! Nu-i de mine...

Arrus râse.

– Ai crezut că religia lui Um este o uşă deschisă pe care poţi intra şi ieşi oricând vrei?

– Nu asta a spus?

– Da, dar cine ştie la ce se referea de fapt!

Arrus deschise un sertar şi scoase un cuţit cu lamă subţire. Îl dezinfectă şi i-l întinse lui Karl. Agentul refuză să îl ia.

– Trebuie să faci tu asta, îi spuse privindu-l intens.

Arrus ridică din umeri şi se aşeză lângă el prinzându-i mâna.

– Lasă-mă să te ajut, spuse simplu.

Karl simţi o mişcare în energia celuilalt, ca şi cum controlul asupra lui ar fi scăzut, dar nu reacţionă. Arrus îi ridică mâneca, dezgolindu-i braţul şi-i atinse cicatricea.

– Mulţi încearcă să scape, murmură de parcă nu i s-ar fi adresat lui de fapt. Am mai văzut asta. Nu te întreb ce ai făcut de te-au însemnat, dar să ai grijă de acum încolo!

Karl se încruntă, gândindu-se să-şi elibereze braţul. Nu mai avea control asupra situaţiei şi nu ştia dacă să se încreadă în Arrus. Pe de altă parte, ce opţiuni mai erau? Ar fi putut încerca să-l atace, dar nu avea destulă putere pentru asta, aşa că alese să nu facă nimic.

– Stai liniştit, o să doară!

Arrus ridică privirile şi, pentru o clipă, se uitară unul la altul.

– Mulţumesc, spuse Karl simplu.

Călugărul dădu din cap. Dezinfectă zona şi pregăti cuţitul.

– Spune-mi când eşti gata.

Karl răsuflă adânc. Înainte, ar fi fost în stare să oprească durerea, dar acum, nu mai putea.

– Fă-o! ceru strângând din dinţi.

Undeva din flux, prezenţa lui Sten deveni din ce în ce mai insistentă, iar el nu ştia cât putea să-i mai ţină piept. Durerea îl prinse cu gândul la Regat şi la misiunea lui. Se crispă, încercând să stea nemişcat. Braţul îi zvâcnea, îl ardea. Arrus se mişcă repede, dar operaţia păru să dureze o eternitate. Închise ochii şi gemu. Degetele celuilalt îi apucară implantul încercând să-l extragă cât mai uşor posibil. Karl se prinse cu mâna de rama patului. *Mai repede!* Arrus tăie legăturile ce prindeau implantul şi îl

extrase în final. Cu braţul plin de sânge, Karl simţi că i se face rău. Senzaţia începu să-i urce din Stromac spre piept, apoi se ridică cu un gust amar în gură. Arrus îi cusu rana, o bandajă, şi apoi îi dădu să bea nişte apă.

– Întinde-te! îi spuse. Stai liniştit, nu o să te trădez. Ia calmantul acesta şi o să-ţi fie ceva mai bine după.

Karl se prăbuşi pe pat cu faţa afundată în pernă. Ştia că trebuia să plece, dar nu era în stare să se mişte. Era periculos să-l asculte pe Arrus, să aibă încredere în el, dar nu mai avea energie. Era vulnerabil fără suportul fluxului *anh*, nu ca Adrew. Gândindu-se la asta, pierdu dintr-o dată contactul cu realitatea şi se cufundă în mijlocul întunericului.

*

Oprit pe o stradă mai puţin circulată, Sten încercă să se orienteze. Ştia că exista un tren spre Comintern, dar nu reuşea să găsească staţia în încrengătura de bulevarde identice. Conform actelor, erau cetăţeni ai Republicii, aşa că schimbarea de plan nu avea cum să-i afecteze. Trecerea spre Comintern şi Liftport era liberă. Un mic ocol. Totuşi, nu putea să cerceteze fluxul *anh* pentru informaţii. Era prea periculos, pentru că traficul de date putea fi interceptat imediat. *Mulţi au pierit astfel!* îi spusese de mult Minago.

Nu te mai gândi la el, îi atrase atenţia Edrin.

Prinţul se bucura de dispariţia maestrului şi sentimentul i se păru lui Sten neplăcut, pentru că orice ar fi făcut acesta, fusese cel care îl pregătise, iar îndepărtarea lui, deşi nu îl întrista, i se părea neliniştitoare. *Ce se va întâmpla când regii nu vor mai avea nevoie de noi?* îl întrebase Lumni cu mai mult de un an în urmă, iar el nu îl înţelesese şi nu spusese nimic. *Toate aceste experimente genetice ale Cominternului, toată această tehnologie a Republicii! Noi unde ne mai găsim locul? Vremurile se schimbă.*

Până atunci, Sten trebuia să se descurce singur. Ralle se aşezase pe trotuar cu rucsacul alături, incapabil să se concentreze în absenţa fluxului. Sten îl privi cu o urmă de

supărare, deşi ştia că nu era vina lui. Unul dintre senzorii din apropiere le înregistră şovăiala şi un apendice îşi îndreptă ochiul rotund spre ei. Sten s-ar fi putut folosi de el, dar nu dorea. Îl îndepărtă cu o mişcare a mâinii. Lujerul metalic se retrase sub trotuar, iar ochiul rămase la nivelul pavajului, urmărindu-i cu atenţie.

Mai aşteaptă puţin, îl îndemnă Edrin. *O să rezolv şi problema cu Ralle.*

Sten îi dădu ascultare şi se concentră asupra hărţii pe care o avea în minte.

– Să vă ajut! răsună o voce lângă el.

Sten se întoarse tresărind, găsindu-se în faţa unui bărbat îmbrăcat într-un costum maro, bine croit – unul dintre angajaţii sectorului de afaceri, ce prospera în acea zonă. Era înalt şi zvelt, cam de vârsta lui, cu ochii acoperiţi de ochelari mari, închişi la culoare, părul şaten, tuns scurt şi faţa uşor bronzată de strălucirea sudului. Zâmbea, buzele scurte dezvelind dinţii albi, regulaţi. În mână ducea o servietă neagră.

Aşteaptă! îl sperie strigătul lui Edrin.

Pulsul i se acceleră. Ralle îl recunoscu primul, cu o licărire de speranţă în ochii întunecaţi. Se ridică agitat şi se apropie de el. Dintr-o dată, nu mai tremura şi părea sprinten. Sten întinse mâna şi-l apucă de braţ, oprindu-i avântul. Câţiva trecători întoarseră capul spre ei, cum stăteau împietriţi în mijlocul drumului.

– Ajută-mă! spuse Ralle.

Bărbatul nu reacţionă, deşi îl auzise.

– Să nu atragem atenţia! Nu suntem în siguranţă aici.

Sten se încordă, iar Edrin se retrase din nou, punându-i la dispoziţie energia naniţilor. Şi el era antrenat la fel ca Sten, dar un trup angajat în luptă nu putea fi condus de două creiere.

– Mă bucur că te văd agent Genaro, spuse simplu bărbatul.

– Şi eu pe tine, Angus, răspunse Sten în locul lui Ralle, care rămăsese îngheţat de propria îndrăzneală.

Angus zâmbi strâmb, buzele devenindu-i o linie subţire.

L-a trimis Minago să te oprească. Ultima soluție.

Desigur. Angus era unul dintre cei mai buni agenți cu care se confruntase și exista pericolul ca misiunea lui să se încheie aici. Pentru el nu conta, dar pentru Edrin? Trebuia să-l protejeze. Se uită la Ralle cu coada ochiului. Acum, se putea dovedi util și, pentru prima dată, se bucură că nu îl omorâse mai devreme.

– Să mergem în altă parte, spuse Sten brusc, iar Angus îl aprobă.

– Nu putem rezolva nimic aici!

Porniră pe stradă, lăsându-l pe Angus să le arate drumul. Nu știau unde mergeau, dar Sten era sigur că avea să fie un loc avantajos pentru celălalt. Trebuia să-și asume și acest risc. Îl cunoștea de mult pe Angus, se înfruntaseră de atâtea ori, dar personalitatea lui îi rămăsese, totuși, învăluită în ceață. Nu intervenise niciodată în luptele interne, nu ieșise cu nimic în evidență. *Respect legile, nu gândesc asupra lor. Asta face viața mai simplă! Stau la locul meu și las altora lupta pentru putere,* îi spusese Angus după atacul asupra lui Minago. Știa că nu îl aprobase atunci și că gestul lui i se păruse inutil, totuși, nu se întorsese împotriva lui, ca Ralle Genaro. Îl ignorase pur și simplu. Întotdeauna se întrebase cum avea să acționeze, confruntat cu o alegere... Nu-l mai văzuse de câtva timp, știa însă că ținuse legătura cu Ralle și desigur, cu Minago.

Traversară câteva străzi, trecură de grupuri de oameni la costum, dar nimeni nu se interesă de ei, fiecare cu propriile gânduri. Pereții-oglinzi, pereții-grădină, pe care peisagiștii agățaseră perdele de plante, senzorii mobili, micile drone ce bâzâiau prin aer, apendicele mecanice, toate acestea erau neliniștitoare.

– Unde mergem? întrebă Ralle.

Angus întoarse capul spre el, încercând să-l contacteze, dar nu reuși. Sten stătea între ei și nu-i lăsa să discute între patru ochi. Ralle nu putea să-i spună mare lucru, dar nu voia să riște. Existența lui Edrin trebuia să rămână secretă, mai ales față de Angus.

– În apartamentul meu, spuse acesta cu voce tare, văzând

că nu avea altă variantă.

Apoi, se hotărî dintr-o dată şi-şi domolii paşii, ajungând alături de Sten.

– Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă, făcând abstracţie de Ralle.

Sten se încruntă şi încercă să îl bruieze, dar fără ajutorul energiei lui Edrin, ca să nu-l pună în gardă. Ralle îşi răsuci capul spre Angus, încercând să-i comunice măcar din priviri tot ce dorea.

– Sten şi Karl Senn m-au atacat, zise într-un suflu. Apoi Sten mi-a făcut ceva pe drum...

– Ai grijă ce spui! sună ameninţătoare vocea lui Sten. Nu te-am lăsat să-ţi dai duhul în viscol, asta ţi-am făcut...

Ralle tresări şi faţa i se întunecă. Vechea ură îi izbucni cu putere în suflet, acum că avea din nou speranţa să scape.

– Sper să te omoare! şuieră printre dinţi.

Sten râse uitându-se la ochelarii întunecaţi ai lui Angus. Veselia lui era neagră. Angus ştia de dizgraţia lui Minago? Desigur, doar ştirea se răspândise viral în tot fluxul.

– Am avut de furcă să dau de voi aici!

– Aşa şi trebuia. Nu voiam să fim vizibili.

Angus dădu din cap, iar luminile aprinse pe stradă se oglindiră pentru o clipă în ochelarii lui. Noaptea se apropia.

– Nu trebuie să faci asta! spuse Sten brusc. Nu mai ai cui să dai socoteală.

– Ştiu, zise Angus simplu, uitându-se la Ralle, care îi privea fără să înţeleagă. Maestrul te-a căutat mult...

*

Apartamentul lui Angus era la ultimul etaj al unei clădiri-oglindă ca atâtea altele din Novoterra, perfect aliniată celorlalte de pe stradă, formând un tunel acoperit de o altă structură-oglindă. Sentimentul era atât de ciudat, încât păşind pe trotuar, lui Sten i se păru că îşi aude ecoul paşilor. Angus se opri în faţa unui perete şi se lăsă scanat de una dintre dronele ce-i veni bâzâind în întâmpinare. O intrare apăru în mijlocul oglinzii şi agentul îi invită cu

un semn să păşească înăuntru. Dincolo, un hol ce imita strada pe care tocmai o părăsiseră. Se înghesuiră într-un lift de sticlă ce îi duse rapid până la ultimul etaj.

O voce le ură bun venit de cum păşiră afară. Se aflau într-o cameră foarte mare, cu mobile albe, aşezate lângă pereţii transparenţi. Angus îşi scoase în sfârşit ochelarii şi îi aşeză pe un dulap de sticlonit, chiar lângă uşă.

– Dezactivează toate sistemele, se adresă vocii din aer.

Lumina rece pâlpâi. Două drone se aşezară pe podea şi un apendice se retrase în perete.

– Nu avem nevoie de martori, spuse fără să se adreseze cuiva în special.

Ralle lăsă rucsacul pe podea şi păşi prin cameră. Părea confuz.

– Ce face maestrul? întrebă şovăind. Nu am putut să iau legătura cu el din... cauza... din cauza lui Sten.

Acesta nu negă şi se apropie de zona ce dădea spre stradă fără să-l scape din ochi pe Angus.

– Nu ştie, zise neutru.

Celălalt şovăi o clipă.

– S-au întâmplat multe de când ai plecat din Regat. Din păcate, maestrul a căzut în dizgraţie şi a fost închis în criptă... sub acuzaţia de trădare şi complot împotriva regelui.

Ralle nu reacţionă la început, doar privirile i se agăţară de el de parcă ar fi aşteptat să spună altceva.

– Ce?

Sten întoarse capul pentru o clipă şi privi afară. Nici lui nu îi plăcea să audă despre dispariţia lui Minago.

– Ce-ai spus?

Buzele lui Ralle începură să tremure.

– Şi atunci tu, aici?

Angus se înclină.

– Duc la îndeplinire ordinele lui, date înainte de sentinţă. Mi-a cerut să te ajut.

– Haide! Nu are niciun rost, interveni Sten liniştit, îndepărtându-se de pereţii-ferestre. Ordinele unui maestru în dizgraţie se anulează. Ştii şi tu asta. Şi în plus, pe Ralle

nu trebuie să-l salvezi. După cum vezi, e bine.

– Nu! strigă acesta. Nu!

După tot ce se întâmplase în ultimul an, nu era posibil ca maestrul Minago să fi fost îndepărtat, iar Sten să trăiască mai departe să se bucure de roadele trădării. Şi regele Cedrin, pe care maestrul îl ajutase să urce pe tron? Cum de permisese aşa ceva? Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. *Au reuşit să te distrugă, stăpâne!* Îşi plecă fruntea, simţind cum realitatea i se scurgea din nou printre degete.

Angus îl privi cu milă. Legătura dintre el şi Minago nu fusese atât de strânsă, dar înţelegea ce se petrecea în sufletul lui Ralle, care îi era complet dedicat maestrului.

– Îmi pare rău!

Sten nu spuse nimic. Erau din nou ei trei, înfruntându-se ca pe vremea antrenamentelor. Totuşi, nu era la fel. Ralle nu mai conta. Maestrul Minago nu mai exista să-i învrăjbească, dar moştenirea lui rămânea în sufletul celor doi. Oftă.

– Nu trebuie să facem asta. Eu pot pleca pe Staţie cu Ralle, iar tu unde doreşti. Nu o să te împiedic.

Ralle ridică fruntea şi îl privi cu ură.

– Nu, trebuie să plăteşti!

Sten clătină din cap.

– Pentru ce? Nu am niciun amestec în căderea lui în dizgraţie, cât despre atacul meu de anul trecut, am plătit destul, nu crezi?

– Nu. Nu suficient!

– Prea bine, interveni Angus. Ralle, nu te lăsa târât de mânie. Dezonoarea maestrului se răsfrânge şi asupra noastră. Indiferent ce hotărăşti să faci aici, nu ne mai putem întoarce în Regat. Doar dacă...

– Omoară-l! îl întrerupse Ralle de parcă nu l-ar fi ascultat.

Sten oftă din nou.

Fie şi aşa! îi spuse Edrin. *Nu uita că de Angus nu avem nevoie, dar de Ralle da. Zilele alături de tine s-au încheiat. Dacă mai rămân, naniţii îţi vor face rău. Trebuie să merg mai departe.*

Nu voi uita.

– Şi misiunea dată de regele Cedrin? Ralle, ai de gând

să o duci tu la îndeplinire dacă eu pier?

– Nu. Ce merită un astfel de rege? Ura îi strâmbă fața. Maestrul l-a făcut ce este acum, iar el îl distruge! Ce datorez eu unui asemenea om?

– Am înțeles, spuse Sten încet. Deci asta înseamnă loialitatea pentru tine!

Cine era el să-l judece? Nu făcuse oare la fel?

Nu la fel! Ți-ai trădat maestrul, dar în folosul Regatului!

Așa a fost? În folosul Regatului sau al vostru, prințe?

Vocea interioară amuți dintr-o dată.

Ralle se apropie de un perete, lăsând liber mijlocul încăperii. Dacă Sten murea, el era în sfârșit liber. Angus era un luptător prea bun ca să piardă. Poate ar fi trebuit să îi spună mai multe despre noua stare a lui Sten, despre atacul pe care îl suferise din partea lui, despre conștiința ce părea să-i fi preluat trupul, dar nu mai avea timp.

– Nu contează ce se întâmplă cu mine, zise în schimb. Sten trebuie să moară. O merită.

– Sunt sigur de asta, îi răspunse Angus gânditor.

Ceva îi umbla prin minte.

Sten simți energia naniților inundându-i corpul.

– Nu te grăbi! Nu ai câștigat încă.

– Dar o să câștige! interveni Ralle. Întotdeauna ai pierdut în fața lui.

– E adevărat! șuieră Sten privindu-l în ochi. Așa cum și tu ai pierdut în fața mea. Cum te simți acum? Ești un vierme! Îl lași pe altul să mă înfrunte, altfel te milogești de mine să te cruț!

Ralle se înroși, gata să se repeadă la el. Furia îi dăduse mai multă energie.

– Nu! îl opri Angus. Nu îl asculta!

Nu aveau susținerea fluxului și nu puteau nici să riște să fie trădați de o creștere prea mare de energie.

– Ești sigur, Angus? Ești sigur că vrei asta?

– Ce ciudat să întrebi! Îmi oferi o alternativă?

Se învârtiră unul în jurul celuilalt. Angus zâmbea.

– Nu putem atrage atenția și risca să fim simțiți de senzori. Ce îmi poți garanta?

– O să fie dificil, ştiu! murmură Sten. Dar nu pentru tine, pentru el...

O mică scânteie, şi apoi din ce în ce mai multe în vârful degetelor lui Sten. Ralle îi urmări chinuit, neînţelegând despre ce vorbeau.

– Eu nu fac greşeli, pentru că nu mă implic cu adevărat! Cineva a uitat asta.

Angus se opri brusc lângă Ralle, iar lovitura lui îl luă pe Genaro prin surprindere, dându-l cu capul de perete. Se ridică uimit. Avea o tăietură mare pe frunte care îi sângera peste ochi. Încercă să se şteargă cu dosul palmei, dar îşi dădu seama că nu avea rost. Îi aruncă lui Angus o privire buimacă.

– Ce faci!?

Angus ridică din umeri.

– Nu te pot urma, spuse simplu. Pur şi simplu nu vreau să se termine aşa pentru mine.

– Nu! strigă Ralle. De ce ai mai venit atunci? Dacă nu să-l omori?

– Vreau să mă întorc în Regat, să trec la alt maestru. Sten îmi poate asigura toate astea, nu-i aşa? Trebuia să vorbesc cu el. Îmi pare rău pentru tine, dar asta a fost singura mea intenţie.

– Da, interveni Sten. Îţi pot garanta sprijinul maestrului Lumni. Nu ai fost implicat în planurile lui Minago, nu văd de ce să fii pedepsit pentru asta. Tu, însă... privi spre Ralle.

Părăsit pentru ultima oară. Şi el, şi maestrul înconjuraţi numai de trădători! Începu să râdă cu sângele şiroindu-i pe faţă. Da, meritau asta. Erau cei trădaţi, înjosiţi, pentru că nu reuşiseră să vadă dincolo de minciuni. Sten, Karl, Adrew şi acum şi Angus.

Se îndreptă rapid spre Sten, încercând să-l atingă cu o descărcare de energie. Îl obseda faptul că puteau fi descoperiţi atât de uşor. Dar de ce s-ar fi temut? Ce era mai rău de atât? Să fie prins de cei din Republică? Foarte bine, să-l prindă şi pe el, şi pe Sten! Ce mai conta! Trebuia să lupte singur, pentru că nu mai avea cine să îl ajute.

– Nu o să câştigi! îi spuse Sten ca pe o evidenţă, nu ca

pe o amenințare.

– Vom vedea! îi replică Ralle.

Continuară să-şi dea târcoale, încercând să găsească fisuri în apărarea celuilalt. Ralle era mai atent decât înainte, iar loviturile lui Sten nimereau în gol. Erau într-un impas. Concentrați unul asupra celuilalt, nu mai exista nimic în exterior. În mijlocul cercului pe care-l parcurgeau, se vedea o mică sferă aurie ce se rotea, ținută în echilibru de puterea lor. Atenți, puteau să continue așa la nesfârșit. Să țină sfera între ei. Dacă unul reușea să o îndrepte către celălalt, câștiga. Era o descărcare de energie ce ardea totul și care l-ar fi consumat pe cel atins.

Ralle reuşi să-şi adune forțele. Vedea sfera de energie şi fulgerele albastre ce o înconjurau. Închise ochii, rugându-se pentru prima data lui Um să câştige. Chiar dacă nu se mai întorcea în Regat! Chiar dacă Minago nu mai era! Orice era mai bine decât să rămână cu Sten. Deschise ochii. Sfera se rotea mai mare şi mai întunecată, iar lumina scădea în încăpere şi devenea roşie. Afară se lăsa noaptea. Etain apunea multiplicat de milioane de ori. Dacă Sten câştiga, el trebuia să moară. Atâta zbucium pentru nimic!

Pentru prima dată în mulți ani, îl privi cu adevărat pe Sten. Se mişca degajat, fața îi era concentrată, dar liniştită, ochii îi sclipeau pe sub pleoapele pe jumătate coborâte. Nu se uita la el, ci dincolo de el. Sten era important, într-un mod pe care nu-l înțelegea pe deplin. Revelația asta îl răni. El nu conta, nu contase niciodată pentru nimeni. Dacă pierdea, urma să moară, tot pentru că nu avea importanță ce se întâmpla cu el. Pentru o clipă, îl invidie pe celălalt. *Eu de ce nu am fost așa?*

Şi iată că Sten îi simți starea şi ridică ochii spre el. Lui Ralle i se păru că nu mai era atent. Așa deci!

Pregătește-te!

Vocea lui Edrin se întorsese.

Sunt gata!

Sten se roti brusc, corpul îi părăsi cercul şi se aruncă spre Ralle reuşind să-l trântească pe podea. Acesta, surprins, nu făcu nicio mişcare până când mâna lui Sten nu i se

înfipse în gât. Sfera se ridică de la podea şi începu să se rotească aproape de tavan. Ralle încercă să o împingă spre el, dar ceva o menţinea în echilibru. Angus, ajutându-l pe Sten. Ralle începu să horcăie, fără să creadă că Sten voia să-l omoare cu adevărat. Conştiinţa că Sten nu putea face asta îl împiedica să se apere. Şi deşi strânsoarea nu era prea puternică, dincolo de ea, simţi zecile de înţepături provocate de naniţii lui Edrin ce pătrundeau în el.

A venit timpul să iau ce este al meu!

– Ce... ?

Întrebarea îi muri pe buze.

Adio!

Vocea lui Edrin slăbi şi dispăru.

Sten sări în picioare. Sfera era a lui. O prinse strâns şi o dispersă de-a lungul canalelor energetice.

Noul Ralle se ridică în picioare clătinându-se uşor şi-i puse lui Sten mâna pe umăr.

– Mulţumesc! Pentru tot.

Zâmbea. Acum avea un nou trup. L-ar fi preferat pe Sten, dar, din păcate, dacă mai rămânea alături de el, naniţii săi aveau să-i atace sensomemoria pentru a-şi descărca propriile informaţii. Ralle urma să fie un vehicul comod pentru cele câteva zile pe care le mai aveau până pe Staţie. După aceea, hotăra dacă avea să-l folosească în continuare, ştergându-i sensomemoria. Angus îi fixă, neînţelegând ce se întâmplase.

– Fii liniştit! îi spuse Sten întorcându-se spre el. Îmi voi ţine promisiunea. Păcatele maestrului nu se vor răsfrânge şi asupra ta.

26.

Nu voi cunoaşte decât adevărul din dragoste şi nimic altceva!

(Um Comte, *Despre Oameni*)

*

Noaptea era sufocantă. Astrud zăcea pe patul din

dormitor cu ochii închişi, încercând să nu se mişte. Chiar şi respiraţia îi era un chin. Faţa urâtă îi era brăzdată de urme roşii, ce se înnegreau pe alocuri. Mariela stătea lângă el tăcută, ţinându-l de mână. Alături, foşnete, sunete de paşi, voci agitate, ridicate. Veniseră toţi. Trigiss, cei doi Strun. Toată echipa lui. Chiar şi Thorme. Verrus trecuse să-l întrebe cum se simţea, dar nu îl băgase în seamă. La ce-i foloseau scuzele lor? Încercaseră să o omoare pe Mariela. De fapt, el fusese ţinta, nici nu se îndoia de asta. Mariela fusese o victimă. Atât de disperaţi să îl îndepărteze, încât nimic nu contase.

– Ştiu, îi şoptise lui Verrus. Ştiu că voiaţi să scăpaţi de mine.

Privirile şocate ale acestuia îi făcuseră bine. Chiar mai mult decât tranchilizantele. Merita să-l vadă speriat.

– E bine, spusese. E bine că s-a întâmplat asta.

Ar fi râs, dacă nu l-ar fi durut atât de tare totul.

– Ce vrei să spui? Jur că nu avem niciun amestec!

Încercaseră să arunce vina pe Mariela, dar nu mergea. De ce l-ar fi adus pe individ în apartament? Nu avea niciun sens. Ea lucra. Studia. Ei împroşcau totul cu noroi. Doar nu-şi închipuiau că o să creadă aşa ceva despre partenera lui. Avuseseră probleme, era adevărat, dar Mariela nu îl părăsise. Îi strânse mâna. Femeia încă mai avea lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău că te-am lăsat singură.

– Nu, nu! vocea Marielei era răguşită.

Se aplecă şi îl sărută. Părea sincer îngrijorată de starea lui.

– Mie-mi pare rău. N-am fost atentă! continuă ea.

Nu-i dăduse nicio explicaţie, dar nici el nu îi ceruse una. Îl lăsase să creadă că fusese atacată de Karl. Nicio vorbă despre întâlnirea lor de la Dom. Astrud încercă să zâmbească şi o mângâie pe braţ.

– Lasă, ne întoarcem în Republică. O s-o luăm de la început. O să vezi c-o să fie bine.

Mariela începu să plângă din nou, nici ea nu ştia de ce. Starea lui Astrud nu era gravă, în ciuda semnelor de pe

corp, deci nu avea de ce să se îngrijoreze. Era însă furioasă. Supărată pe ea însăşi, pentru că nu fusese atentă şi se lăsase sedusă de felul în care arăta Karl. Nici nu-i trecuse prin minte că putea fi violent! Cum se ajunsese la asta?

– Nu, nu plânge!

Astrud încercă să o liniştească de parcă ea ar fi fost cea rănită. Uşa se deschise şi în cameră intră Tora Strun. Mariela se frecă la ochi şi se ridică de pe pat.

– Vă las să vorbiţi, zise încet.

Nu-i plăcea felul în care o privea femeia.

– Cum te simţi? întrebă Tora îngrijorată după ce uşa se închise în urma Marielei. Stai liniştit!

Astrud se chinui să se ridice mai sus pe pernă. Dădu din cap în direcţia ei.

– Nu-i chiar aşa de rău precum pare! spuse sugrumat. Doar că doare ca dracu'! Au zis c-o să fiu bine în câteva zile. Numai că mă supără toate oasele.

Tora se aşeză lângă el, pe locul lăsat liber de Mariela.

– M-am speriat când am auzit-o strigând. Ce s-a întâmplat de fapt?

Astrud dădu din cap. Tora locuia alături şi fusese cea care venise cu Gabriel şi dăduse alarma.

– Au vrut să mă omoare, spuse încet. Ăsta-i adevărul. Verrus vrea de mult să scape de mine şi-acum a fost gata să reuşească. Nici nu ţi-am mulţumit, ţie şi lui Gabriel. Dacă n-aţi fi venit voi, ar fi reuşit.

– Nu, n-am făcut nimic.

Tora îşi permise să se arate modestă.

– Când am ajuns, plecase deja. Nici măcar nu l-am văzut. Cred că l-au speriat strigătele.

Îi puse mâna pe braţ. Nu credea. Nu *îl* credea. Lui Astrud îi era clar. Tora ştia multe, auzise zvonuri, o văzuse pe Mariela şi când el lipsea.

– Puţin probabil să fie adevărat, îi mărturisise Tora soţului ei. Dar n-are rost să-l mâhnim acum.

– Poate-i ceva adevăr în ce zice. Verrus îi pusese de mult gând rău. Coincidenţa ar fi prea mare. În plus, ne trimit pe toţi acasă şi suspendă proiectul. Asta înseamnă ceva.

Totuşi, se înşela. Tânărul încercase să îl omoare. Îi vedea faţa plină de ură, privirea hotărâtă. Loviturile nu fuseseră ale unui om speriat care încerca să scape. Şi apoi, era antrenat. Astrud îşi dăduse seama că nu avea de-a face cu un novice.

Gabriel Strun băgă capul pe uşă:

– Cum e? Pot să intru?

Înaintă în încăpere uitându-se încurcat la faţa vânătă a lui Astrud. Prostul dracului! În ce se băgase?

– Eşti mai bine? îl întrebă în schimb.

– Da. Mult mai bine.

Privi scurt spre partenera lui. Acesta înţelese mesajul şi se ridică, pretextând că dorea să discute cu Mariela. Rămaşi singuri, Gabriel îşi trase un scaun lângă pat. Îngrijorarea afişată mai devreme îi dispăru de pe faţă, lăsând locul unei expresii concentrate.

– Acum, trebuie să discutăm serios, spuse. Am să-ţi fac o propunere.

*

În Camera de Consiliu a *Ascensiunii* virtuale nu erau decât patru bărbaţi. Medina, cu faţa congestionată, blestemându-şi şovăiala, Saden încruntat, gata să intervină, Temerus, aşezat pe un scaun, cu spatele îndoit, copleşit de situaţie, Verrus, în picioare, cu capul plecat, dorindu-şi să fie în oricare altă parte.

– Am spus că vreau să fie lăsat în pace! A fost chiar atât de greu de înţeles?

Verrus se aplecă şi mai mult. Dacă ar fi putut, ar fi intrat de tot în structura Reţelei. Doar că nu putea. Temerus îl privea acuzator.

– Nu am dat un astfel de ordin! spuse. Am dat sau nu?

Furia i se auzea în voce.

– Nu, Sfinţia Voastră. Nu mi-aţi spus aşa ceva! zise Verrus destul de umil.

Temerus era pus la zid la rândul lui şi de aici şi judecata. *Tu o să cazi mai tare,* îi spusese acesta mai devreme. *Ce ai*

crezut că faci? De ce nu ai verificat tu însuţi dacă e sigur? Ce idee proastă! Să accepte implicarea agentului *anh*! Poate că asta fusese misiunea lui, să-i facă de râs în faţa Republicii. Nici nu îndrăznea să se gândească ce măsuri avea să ia Temerus împotriva lui după terminarea discuţiei! Conducătorul Cominternul devenise atât de instabil în ultima vreme! Uita sau încurca lucrurile! *Um ajută-mă!*

Vocea lui Saden umplu spaţiul:

– Cine era tânărul ăla? Nu era unul dintre oamenii tăi?

– Nu, onorate. Nu era. Nu e de găsit. Nimeni nu îl cunoaşte!

– Şi atunci... de unde până unde, Verrus? interveni Medina. Am cerut ca Astrud să fie lăsat în pace. Dacă Apoc îl omora, asta era... dar nu s-a întâmplat. L-a acceptat.

– Un agent *anh* s-a sacrificat pentru el, numai aşa a supravieţuit. Ştiaţi?

Vocea lui Temerus deveni dură. Medina îi privi furios. *Mai îndrăzneşti să spui ceva?* Avusese deja de furcă cu Saden, nemulţumit de cum mergeau lucrurile. *Nu te potriveşti rolului pe care-l ai. Fii atent!*

– Ce-i tot dai înainte cu agenţii *anh*! exclamă Saden, ştiind prea bine că putea fi adevărat. De ce să-l ajute ca apoi să-l omoare? Vrei să zici că şi tânărul care l-a atacat a fost tot agent? N-are niciun sens, în schimb începe să aibă dacă aţi fost voi la mijloc!

– Aşteptaţi, interveni Temerus. Lucrăm de prea mult timp împreună ca să nu putem trece peste asta. Avem şi alte proiecte. O să cer să se investigheze serios toată povestea. Adevărul e că Regatul avea motive să încerce să ne pună asta în cârcă.

Mai ales după cum l-ai luat pe Regele Cedrin, gândi Verrus. *Acum trebuie să trag eu ponoasele! Şi pentru ce?*

Un timp domni tăcerea.

– Ce vreţi de fapt? întrebă Temerus concentrat.

Saden şi Medina se priviră scurt.

– Distrugerea lui Apoc!

– Dar, protestă Verrus, atâţia ani de cercetări, atâtea fonduri irosite...

– Trebuie distrus, insistă Saden fixându-l pe Temerus. Dacă e să trecem peste asta şi să mergem mai departe.

Temerus privi în jos şovăind.

Sfinţia Voastră! Nu se poate asta! Nu putem ceda! exclamă Verrus în mintea lui.

Verrus simţea că pierdeau mai mult decât un experiment.

Renunţăm acum, câştigăm mâine. Când o să înveţi asta? Spre surprinderea lui, Temerus era gata să dea înapoi.

– În plus, ne retragem echipa, continuă Medina. Pleacă mâine la prima oră şi nu vrem probleme. N-ar da bine acum...

Temerus se gândea. Stătea nemişcat cercetând Reţeaua pentru un răspuns. Ce risca? Să cedeze parţial? Să dea doar impresia? Deodată se hotărî:

– Puteţi să vă luaţi echipa, iar de Apoc o să avem noi grijă! Poate că oricum nu ar fi mers!

Medina se relaxă şi expresia din ochi i se îmblânzi. *De fapt, o să rezolvăm tot noi şi asta,* gândi. Verrus se înclină, vizibil umilit.

– Bine atunci, mergem înainte. Poate că proiectele celelalte sunt prea importante ca să renunţăm la tot acum.

– Au fost ani de muncă, vocea lui Temerus sună slab.

– Da, au fost. Anii mei, interveni Saden.

– Anii noştri! Am construit asta împreună!

Din nou tăcere.

– Aşa este, ar trebui să avem respect pentru asta. Amândoi! îi atrase atenţia Saden.

Medina se ridică în picioare.

– Poate aşa a fost să fie. Nu trebuie însă să neglijăm nici posibilitatea implicării Regatului. Regele Cedrin e încolţit, nu-i exclus să vrea să atace...

Faţa lui Temerus se făcu roşie.

– Un incompetent! Un cuib de năpârci! Am greşit că nu le-am zdrobit mai devreme!

– Aşa este, dar toate la timpul lor, încheie Medina. Aveţi grijă să nu apară şi alte probleme...

Medina şi Saden îl salutară, ignorându-l pe Verrus, şi dispărură din cameră. Temerus rămase gânditor pe

scaun. Mâinile îi tremurau uşor, iar capul i se apleca tot mai mult în piept.

– Sfinţia voastră?

Verrus se apropie şi-i puse mâna pe umăr. Temerus ridică brusc capul, se răsuci şi îl apucă de braţ. Privirile îi ardeau.

– Ai distrus o parte din munca mea! Într-o clipită, zeci de ani!

– Îmi pare rău!

Vocea îi era cuprinsă de panică. În ultima vreme, Temerus devenise ciudat şi greu de suportat.

– Nu, nu-ţi pare! Nu aşa cum ar trebui! Ne-ai făcut de râs, m-ai făcut de râs! Ne-ai dat legaţi Republicii... Cine ştie cât va dura să ne revenim!

Furia lui umplu camera încărcând Reţeaua cu un flux negativ. Deşi doar conectat, Verrus simţi cum trupul îi ia foc.

– Înainte să te găsesc, nu erai nimic! Nimic să fii şi acum! Ca Andronicus! Um nu are nevoie de incompetenţi! Nimeni nu are...

Undeva, Verrus se smuci pe fotoliu, încercând să scape din Reţea. Tehnicienii încercară să întrerupă legătura, să stăvilească brusca creştere de energie, care nu îl ameninţa doar pe Verrus, ci pe Temerus însuşi în spaţiul lui virtual.

– Îţi trebuie putere şi hotărâre să-ţi distrugi duşmanii, dar şi mai mare să te descurci cu prietenii şi aliaţii care cred că le datorezi ceva!

Vorbele lui Temerus sunară ca o sentinţă, după care se lăsă tăcerea.

*

Astrud îşi coborî picioarele pe podea, încă aşezat pe marginea patului. Mariela băgase mai devreme capul pe uşă, dar îi făcuse semn că era bine. Simţi covorul aspru sub tălpi şi se înfioră. Era adevărat! Voiseră să îl omoare.

Gabriel îl privea gânditor, mângâindu-şi cu degetele bărbia nerasă.

– Aşa stau lucrurile, dar nu-i o surpriză prea mare. Treburile nu mergeau oricum bine.

– Nu mă aşteptam la asta, să ştii, zise Astrud mâhnit. Să-mi găsească nod în papură, da! Să spună că nu mă descurc. De fapt, nenorocitul de Verrus a făcut şi asta. Dar să încerce să mă omoare, nu.

Oftă. Era uimit. Nu l-ar fi bănuit niciodată pe Gabriel. Se ferise de el atâta timp, dar poate era normal. Într-un fel se simţea în siguranţă, ştiind că nu mai era singur. Că exista cineva care să-l sprijine.

– Credeam că Tarlo o să trimită pe cineva să mă ajute să plec.

– Nu trebuie să facă nimeni asta, îl lămuri Gabriel. Medina a dat ordin să ne întoarcem toţi acasă. Atacul asupra ta a fost un noroc până la urmă. A limpezit puţin situaţia. Nici preşedintele nu se mai opune Tinerilor Luptători.

Se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l drept în faţă. Astrud arăta foarte rău. Vânăt şi umflat.

– Gabriel, n-aş fi crezut că aparţii Tinerilor Luptători. Nici dacă-mi spunea cineva asta...

– Spre norocul tău, aşa stau lucrurile. Tarlo vrea să te ajute. Tu ce-ai de gând să faci?

Astrud îl privi cu ochii mijiţi. Gabriel Strun îşi părăsi scaunul şi se aşeză lângă el pe pat. Era serios.

– Până la urmă n-au ieşit prost, ăştia din Comintern. Au scăpat de tine şi o dau înainte cu Apoc, încercă el să obţină o reacţie din partea lui Astrud.

– Nu cred că-i chiar aşa!

– Nu? Stai să vezi. Aşteaptă să se liniştească lucrurile, îi găsesc alt stăpân şi gata.

Astrud căzu pe gânduri. Nu era exclus, dacă stătea să chibzuiască. Se uită neajutorat la Gabriel, aşteptând îndrumare, iar acesta continuă:

– Poţi face o sumedenie de lucruri. Dacă vrei. Dacă nu, înghiţi ce s-a întâmplat şi-o iei de la capăt.

Cu capul în jos, Astrud studie situaţia.

– În plus, ştii ce-au spus. Că Mariela l-a adus acasă. Că n-a atacat-o, că i-a deschis ea uşa pentru că... înţelegi tu...

– E o minciună! O minciună! strigă Astrud, devenit dintr-o dată vioi.

– Ştiu, nu te enerva.

Ba enervează-te! Să vezi ce mare scofală o să faci! I se părea greu să îl convingă să ia atitudine. Nicio mirare că i se întâmpla lui asta, că Mariela umbla aiurea. Ce mai om!

– Şi acum?

Întrebarea rămase agăţată undeva în aer. Gabriel îşi lăsă bărbia în pace şi îşi întinse braţele în lături.

– E hotărârea ta, dragul meu. Ai vrut ajutorul nostru, acum fă şi tu ceva pentru noi. Experimentele astea nu au niciun viitor. Sunt chiar periculoase.

În ochii umflaţi ai lui Astrud se aprinse o luminiţă.

– Aş putea vorbi cu Apoc. Cu siguranţă... dacă i-aş spune...

Gabriel Strun pufni.

– Sigur că poţi face asta. Eşti de fapt singurul care poate. Dacă pleci, piezi şansa asta... de-a te răzbuna... De a-i răzbuna pe toţi care-au suferit de pe urma Cominternului şi-a experimentelor lor.

– Dar nu cred că pot ajunge la Apoc. De-abia merg.

Gabriel rânji complice.

– Nu-ţi face probleme. Te ajut eu, fii pe pace!

Îl lăsă singur să se gândească, spunându-i că avea să revină. Nu trebuia însă să rămână mult timp de capul lui, cine ştia ce putea să-i mai treacă prin minte! Astrud era greu de urnit, dar odată pornit, avea să facă tot ce-i cerea fără să protesteze.

Se duse în camera de zi şi-i făcu semn Torei să iasă pe coridor. Femeia părăsi încăperea fără să se grăbească. Până atunci, o consolase pe Mariela, care plângea, încercând să nu o facă să simtă că o considera responsabilă de cele întâmplate.

– S-a lăsat destul de greu. N-are pic de minte.

Vocea lui Gabriel suna disprețuitor.

– Poate că-i mai bine aşa. Dacă nu era atacat, cine ştie ce prostie mai făcea! oftă Tora.

– Asta-i sigur! Totuşi, nu mă aşteptam ca Verrus s-o

dea în bară şi, mai ales, aşa vizibil.

Tora râse.

– Preşedintele s-a hotărât să ceară suspendarea cercetărilor şi ăsta-i un lucru bun.

– Nu-i aşa? Nu l-am văzut niciodată atât de nervos.

Bărbatul era încântat.

– Povestea asta cu Apoc o să le dea o lecţie dureroasă.

Gabriel o îmbrăţişă.

– Draga mea, după asta ne liniştim şi noi în Novoterra. M-am săturat până peste cap de Comintern.

Se sărutară în întunericul coridorului.

– Toţi câştigăm, noi, preşedintele şi Tarlo. Chiar şi Astrud, care-o să iasă mai puţin şifonat.

– Putea să-l omoare, şopti Tora desprinzându-se de el.

– E posibil. Ştiu că ţi-e milă de ei, dar nu merită. Fereşte-te de cei care iau mereu decizii proaste, după cum a spus Um, şi-aici se vede că ştia ceva despre oameni în general.

– Crezi c-o s-o facă, Gabriel?

– Da, fără îndoială. De-abia aşteaptă să se afirme.

*

În camera lui, Apoc se agita fără rost. Nu mai fusese de mult atât de neliniştit. Stăpânul era bine? Îl rănise cumva? Omorâse pe cineva, dar asta nu avea importanţă dacă Astrud era bine. Se aşeză pe podea şi se ghemui, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Începu să se legene înainte şi înapoi. Apoi, o melodie îi răsări în minte şi îi veni poftă să o fredoneze.

Unde eşti?

De ce nu vii?

Nu ştia unde o auzise, dar i se învârtea în cap.

Ce era el? Ce trebuia să facă? Să-şi trăiască toată viaţa într-o cameră? Să fie scos la plimbare din când în când? Să fie pus să ucidă din când în când? Şi tot aşa, până la moarte? Şi lui Astrud îi era silă de el. Văzuse asta de la început şi poate că era demn de dispreţ. Nu se mai gândise niciodată la asta, dar era adevărat...

Ce rost avea pe lume? De unde apăruse? Astrud îi spusese că fusese creat de echipa lui Thorme şi de Verrus. Dar ce însemna asta? Din ce îl făcuseră şi de ce? Nu îşi amintea să fi fost copil, să fi fost tânăr. Apăruse aşa cum era în acel moment. O amintire a unui laborator mai mare, a unei săli în care plutea într-o cuvă. Dar nu era sigur de asta. De fapt, Astrud îi povestise despre acel loc.

Începu să adulmece aerul.

I se spusese că Astrud nu avea să mai vină. Că fusese chemat acasă. Înţelesese că locuia în altă parte, în altă ţară.

– Nu o să-l mai vezi, îi spusese Verrus.

Înainte ar fi crezut că o să sufere, dar vestea nu-l mirase, ci doar îl întristase. Aşa a fost să fie... Îl făcuse în schimb să se gândească mai mult la situaţia lui. Da, era prost. Era diferit de ceilalţi, dar nu era vina lui. Vina o purtau alţii.

Adulmecă din nou. I se păru că Astrud era în apropiere, dar ştia că nu era posibil. Astrud se întorsese acasă.

– Apoc? se auzi vocea dincolo de peretele de sticlonit.

Apoc sări în picioare, iar camera vibră.

– Astrud? Mi s-a spus că ai plecat!

Uriaşul era dintr-o dată fericit. Astrud! Era el şi parcă nu. Tonul era diferit. Apoc îşi sprijini mâinile de perete. Surpriza îl făcu să tremure.

– Am venit să-mi iau adio. Şi să-ţi dau ceva... Plec în curând.

– Adio, atunci, spuse Apoc gâtuit. Am crezut că eşti supărat pe mine. Pentru ce am făcut...

– Nu, nu sunt. Fii liniştit. N-am de ce să fiu! spuse Astrud cu voce slabă.

– Asta înseamnă că nu o să ne mai vedem...

Astrud nu îl plăcuse niciodată. La asta trebuia să se gândească dacă îl durea inima. Ce ciudat! De abia acum îşi dădea seama de asta. De ce să-ţi pară rău de un om pe care de abia îl cunoşti? Cât îl ştia el pe Astrud? De câte ori discutaseră? De ce să fie dependent de el?

– Nu. N-o să ne mai vedem. Am vrut doar să-ţi spun că-mi pare rău c-ai fost creat în acest fel...

– Nu a fost vina ta, nu-i aşa?

O pauză.

– Nu, eu n-aş fi făcut aşa ceva. Dar n-a contat. De aceea, vreau să-ţi fac un dar, pentru că nu ne vom mai întâlni.

– Ce este un dar?

Nu primise nimic niciodată. Nici măcar nu se pusese problema. Apoc era uimit.

– Asta este...

Se auzi un zumzet şi un perete se trase în lături, descoperind ieşirea.

– Libertatea ta!

Apoc păşi spre uşă.

– Chiar pot pleca? întrebă neîncrezător, întorcând capul spre locul de unde se auzea vocea lui Astrud.

– Adio.

Dincolo de peretele de sticlonit, Astrud închise transmisia. Cei doi paznici zăceau pe podea, ameţiţi de loviturile lui Gabriel. Pe coridoare, nu era nimeni la ora aceea din noapte, iar Astrud ştia asta. Îl urmăriră pe Apoc cum scoate prudent capul pe uşă şi cum, în cele din urmă, dispare după un colţ. Mergea aplecat de spate şi strâmb, pentru că altfel s-ar fi lovit cu creştetul de tavan.

– O să ajungă departe, îi spuse Gabriel.

– Asta depinde de el, nu?

– Tu i-ai dat o şansă, ce face cu ea e treaba lui.

Astrud îşi îndreptă trupul gemând. Era mulţumit. După atâtea luni, era în final liniştit că luase decizia bună. Poate pentru prima dată în viaţă, dacă se gândea la asta. Făcu câţiva paşi şchiopătând. Îl durea tot corpul, dar nu mai conta. De abia vedea cu ochii umflaţi, dar asta conta şi mai puţin.

– Să mergem.

Se sprijini de Gabriel şi porni şovăind către lift.

– Cred c-am făcu un lucru bun, zise uşurat.

Gabriel râncji. *Chiar că da. Din fericire n-o să afli niciodată cât de bun o să fie!*

27.

De ce te plângi de singurătate când stai în centrul lumii?
(Diege, *Despre Um*)

*

Cedrin privea peste masă la Lumni. Poate credea că îl păcăleşte, dar nu era aşa. Blândeţea întruchipată, o mare modestie! Cu astea, maestrul Lumni se insinuase treptat în palat şi-şi doborâse duşmanii fără să dea impresia că o făcea. Şi acum ce mai punea la cale? Scăpase de Minago, îl obligase să-l îndepărteze pe Nali Teod, acum ce avea să urmeze? Treptat, se trezise înconjurat de clica lui Edrin. Intenţionau să îl scoată din criptă? Rânji. Nu, nu puteau. Asta era problema ce îi rodea. Trebuiau să se mulţumească cu el.

– Înălţimea voastră, i se adresă Thor Ardel. În urma trădării maestrului Minago, trebuie să luaţi o hotărâre în legătură cu agenţii aflaţi în subordinea lui.

– Da? Ce spune legea?

Vreţi să mă forţaţi să iau cine ştie ce decizie! Simt asta! Faţa blândă a lui Lumni nu părea să sugereze însă aşa ceva.

– După gradul de implicare, unii pot fi preluaţi de alţi maeştri, alţii pedepsiţi sau anihilaţi. Depinde de la caz la caz.

Cedrin căscă. Părea plictisit. De fapt, nu dormise prea bine în ultimul timp. Cel puţin nu de când Rard îl chemase şi-şi vărsase furia asupra lui. Nu negase implicarea alături de Minago în preluarea tronului, nu avea niciun rost, şi se alesese cu o descărcare cumplită de energie. Îl duruse capul zile în şir, dar asta era un lucru bun. Îndopat cu calmante, reuşise să treacă mai uşor peste furia de a-şi vedea susţinătorii îndepărtaţi unul câte unul.

– Dacă îmi permiteţi, interveni Lumni. Agentul trimis de Minago în Republică s-a dovedit loial, aşa că aş accepta să-l preiau eu.

Regele ridică din sprâncene.

– Şi despre cine este vorba?

– Angus.

El? Încă un trădător. Își amintea că Minago se bazase pe el ca să-l ajute pe Ralle. Și iată că maestrul nici nu dispăruse bine, că se și grăbea să se subordoneze lui Lumni. Ce păcat! Regreta că nu îl omorâse pe Sten când îl vizitase înainte de misiunea pe Stație. Ar fi fost atât de ușor! Îl avusese în puterea lui atunci. Nu ar fi trebuit să aibă încredere în Minago. Acesta se înșelase, iar Ralle se dovedise mai slab decât crezuseră.

– Și cu Sten Darr și Ralle Genaro? Cu ei ce vrei să facem? îi vorbi lui Lumni nu ca un rege, ce era doar cu numele, ci ca un om care știa că depindea de el.

Lumni păru șocat.

– E hotărârea Înălțimii Tale, cum pot să sugerez eu ceva?

Cedrin pufni, iar Thor îl apostrofă în gând. Ce rost avea să se poarte în felul acesta?

– Să îi lăsăm în pace! propuse Erst Mennon, de parcă nu ar fi înțeles ce spusese Lumni. Au ajuns destul de departe, deci să meargă pe Stație. Poate află mai multe despre ce se pune la cale pe Alignak. Nu ar fi rău să avem mai multe informații.

– Deci renunțăm la planul de a prelua Stația? sună răstit tonul lui Cedrin.

– Tatăl domniei tale a fost ferm împotrivă, îi spuse Thor Ardel. Din păcate, nu ne putem permite astfel de incursiuni.

Cedrin se ridică de la masă și începu să se plimbe agitat prin cameră, urmat de privirile celorlalți.

– Am luat deja această hotărâre cu Minago și Nali...

– Înălțimea Voastră, doi trădători, care au vrut să vă amăgească. Nu avem cum să preluăm Stația și mai ales să o păstrăm. Ar fi o risipă periculoasă de forțe. Înălțimea Sa, regele Rard, s-a arătat clar împotrivă și, după cum bine știți, astfel de inițiative trebuie pornite și acceptate atât de cel care domnește, cât și de predecesorul lui. Nu putem târî Regatul într-un conflict. Dar sunt de acord cu propunerea făcută, adică să-i lăsăm pe cei doi să-și continue misiunea și să afle cât mai multe.

Cedrin se opri şi se aşeză brusc la loc. Era încă furios.

– Deci pe Sten îl lăsăm în pace. Dar Ralle, a cerut şi el să fie preluat de tine, maestre Lumni?

– Nu, Înălţimea Ta, spuse Lumni cu umilinţă. Nu a făcu o astfel de cerere. O să-i hotărâm soarta după ce termină misiunea pe Staţie şi se întoarce.

– Dar Karl Senn? Stă de ceva timp în Comintern. Cu el ce facem?

Lumni tăcu. Era mai înţelept să nu-i răspundă. Îl lăsă pe Thor să intervină.

– Misiunea lui şi a lui Adrew Hermen se derulează încă. Nu are rost să îi tulburăm. Le vom hotărî soarta la fel ca în cazul lui Genaro.

Dar nu era la fel, nu-i aşa? Cedrin presimţea care va fi sentinţa lui Ralle. Putea să îl ajute? În amintirea lui Minago? Nu era sigur că agentul nu avea să dispară undeva pe drum. Nu o să îl lase să se întoarcă! Ar ieşi prea multe la iveală dacă ar face-o.

Stava intră în încăpere şi porni hologramele, care umplură atmosfera de umbre colorate. *Visul meu?* Oftă cu ochii la planetele îndepărtate. *Nu o să mi-l îndeplinesc niciodată...*

*

Stava îl pregăti pentru noapte şi se retrase păşind uşor. Cedrin stătea întins în pat cu ochii în tavan. Rămăsese singur. Izolat. Rupt de realitate. Înconjurat de oamenii lui Edrin. Ce răsturnare de situaţie! Şi totuşi, la ce le folosea? Edrin era închis în Cripta Regilor de unde nu avea să se mai întoarcă. Nu cât era el în viaţă! La gândul acesta i se făcu frică. Dacă plănuiau să îl omoare? Se ridică din pat şi începu să se plimbe agitat prin cameră. Minago fusese îndepărtat. Nali avea să dispară la rândul lui. Pe Rard nu se putea baza. Lumni? Se întrebă dacă putea să îl atragă de partea lui. Dacă se prefăcea că le face jocul, poate. Dar ce joc era ăla, nu înţelegea.

I se făcu frig. Era desculţ pe podeaua rece, iar teama

morţii îi dădea fiori. De undeva, venea un curent de aer. Să se fi hotărât deja să îl ucidă? Se uită speriat în jur. Umbrele aveau viaţă şi ceva se mişca printre ele.

– Cine e? strigă.

O siluetă. Se trase spre pat.

– Înălţimea voastră! vocea lui Nali sună slab.

Cedrin păşi în direcţia lui, dar silueta se retrase în întuneric.

– Nali?

– Înălţimea Ta, nu am mult timp. Vor observa că am plecat. Trebuia însă...

– Nali, îmi pare rău. Vor să te condamn. Nu am crezut niciodată că tu ai vrut să mă trădezi...

Voci răstite. Cedrin tresări auzind agitaţie în spatele uşii de la dormitor. Încercă să se apropie de Nali şi se amestecă şi el printre umbre.

– Ştiu asta, dar e prea târziu. Înălţimea Ta, ascultă-mă! Am înregistrat un mesaj.

Glasul îi era gâtuit.

– Nu am riscat să îl aduc cu mine, dar cineva va veni. Poate nu este totul pierdut...

Uşile se dădură brusc în lături. Teama şi frustrarea izbucniră dintr-o dată, iar Cedrin începu să strige mânios la agenţii care năvăliseră înăuntru. Aceştia se opriră şovăind pentru o clipă, destul ca Nali să dispară.

– Cum îndrăzniţi să mă tulburaţi? Unde este maestrul Lumni?

– Iertare, Înălţimea Voastră, dar unul dintre trădători a reuşit să fugă, se scuză agentul care îi conducea. Maestrul se teme că ar putea să vă atace.

Regele se prefăcu speriat.

– Dacă e aşa, căutaţi cu grijă!

Se dădu la o parte din calea lor şi întoarse capul spre locul unde îl descoperise pe Nali Teod. Nu văzu decât imaginile tablourilor învăpăiate, dansând pe coloane. Nimic altceva. *Nu o să găsiţi pe nimeni aici!* îşi spuse mulţumit. *Într-adevăr, poate nu e totul pierdut!*

*

Karl se trezi când se lumina de ziuă. Dormise în aceeaşi poziţie pe burtă, cu faţa afundată în pernă. Se răsuci gemând. Avea gâtul strâmb şi muşchii încordaţi. Era singur. Se ridică şi se duse clătinându-se la chiuvetă. Era mahmur, iar braţul îi zvâcnea neplăcut. Se spălă pe faţă şi bău nişte apă. Unde era Arrus? Cu o noapte înainte, totul mersese uşor. Poate prea uşor. Totuşi, dacă l-ar fi trădat, ar fi fost deja arestat, iar el, în schimb, dormise cât dorise în patul acestuia. Unde era?

Deschise dulapul şi se uită la veşmintele înşirate acolo. Ale lui erau mototolite şi pătate de sânge. Nu putea să iasă aşa ziua pe stradă. Era ca şi când ar fi căutat-o cu lumânarea. Se dezbrăcă rapid. Scăpă de hainele lui, aruncându-le într-un colţ şi îmbrăcă altele curate. Din fericire, păreau să aibă aceeaşi măsură. Încercă să-şi aranjeze cât mai bine fâşiile de material ce-i veneau peste umăr. Cu toate explicaţiile lui Asclepius, nu reuşise încă să facă asta.

Asclepius? Era bine oare? Se gândi la el cu o urmă de remuşcare. Doctorul dorise să îl ajute cum putea. Spera ca dispariţia lui să nu îl pună în pericol, iar Radus să nu-i facă vreun rău, pentru că îl ajutase. Se gândi la asta în timp ce-şi desfăcea bandajul murdar de sânge. Îi folosise numele. De fapt, fusese primul care-i venise în minte. Ar fi vrut să afle ce se întâmplase cu el, dar nu putea. Trebuia să dispară cât mai repede. *E de-al lor. Ce pot să-i facă?* Dar nu era aşa. Nu, dacă-şi imaginau că îl ajutase să scape. *Pot bănui asta? Da, din păcate.* Fără să vrea, îl lăsase pe Radus să creadă că îl influenţase în vreun fel. Că îl atrăsese de partea lui.

Nu te mai gândi la asta. Nu are niciun rost.

Vocea lui Sten îi pătrunse în minte, iar Karl începu să tremure, speriat de apariţia lui bruscă. Îl blocase. Închisese fluxul *anh*, dar nu pe Sten. Acesta izbutise să treacă de zidul pe care îl construise.

Ce s-a întâmplat cu tine? Nu am reuşit să te mai contactez de ieri seară.

Karl tăcu. Se aşeză pe pat simţind cum i se înmoaie picioarele. Stătea împietrit, cu ochii larg deschişi.

Karl? Ce e?

Tăcere.

Karl? O să ajungem curând în Diege. Unde eşti?

Karl?

Nu îl blocă pe Sten, nu putea să o facă, doar păstră tăcerea. *Ce va urma?* Nu mai putea să dispară, acum că Sten îl descoperise. *Ce soluţie am?* Nimeni nu-i putea spune asta. *Mărturiseşte-i mai marelui tău!* îl îndemnă o voce din interior. Una dintre vocile sădite acolo de Lumni şi de Sten însuşi. Încercă să se împotrivească, dar fără succes.

Am ratat! şopti.

Sten tăcu, iar fluxul se plie într-un mod în care nu îl mai văzuse până atunci.

Ai ratat?

Da. L-am rănit pe Astrud. Nu am apucat să-i implantez sugestia. Nu îl va folosi pe Apoc împotriva Cominternului.

Povestind ce se întâmplase, situaţia i se păru şi mai gravă decât înainte când ţinuse totul pentru el.

Un murmur.

Agent Sten?

Sten era angajat într-o altă conversaţie. Auzea frânturi de fraze, gânduri disparate. Se consulta cu cineva. Cu cine?

Agent Sten? insistă cu inima bătând.

Arrus intră în cameră, iar legătura se întrerupse brusc. Tânărul ducea în mână o pungă de hârtie. Cu el pătrunse şi miros de mâncare.

– Te-ai trezit? Am adus micul dejun. Cum te simţi?

Karl arăta speriat, privind cu ochii lărgiţi la bandajul desfăcut pe genunchi. Arrus lăsă pachetul pe masă şi se apropie de el.

– Ce e? Ţi-e rău?

Îngenunche în faţa lui şi-i cercetă tăietura. Ridică ochii şi-l fixă mirat.

– Ce s-a întâmplat? Ce e cu tine?

Karl dădu din cap, incapabil să vorbească. Arrus se ridică, luă dezinfectantul, tamponă rana şi refăcu bandajul.

Karl înghiți în sec. Cercetase fluxul, dar Sten părea să se fi retras. Oare ajunsese la granița cu Cominternul și întrerupsese comunicarea ca să nu dea de bănuit? Ar fi fost o explicație. Dacă era așa, nu avea decât cel mult o oră până îl descopereau. O să-i treacă cu vederea greșeala sau o să îl abandoneze în favoarea lui Adrew? Adrew despre care maestrul Lumni spunea că era mai bun ca el?

– Ce e cu tine? insistă Arrus. Ai probleme, nu?

Karl păru mai prezent. Îi era rău. Se ridică brusc și se repezi să vomite în chiuvetă.

– Uşurel!

Arrus îl bătu încet pe spate și când se mai liniști, îl ajută să se întindă în pat. Rămase lângă el privindu-l cu seriozitate.

– Știi, și eu vreau să fiu medic, îi spuse. Nu că tu ai fi. Asclepius e numele altcuiva, nu-i așa? L-ai împrumutat, pentru că nu-mi poți zice cine ești.

Karl strânse din pleoape.

– Și dacă ar fi așa? spuse slab.

– Dacă te-aș trăda în cazul ăsta? Nu, de ce aș face-o?

– Nu știi cine sunt, cum bine ai zis-o. Pot fi oricine. Orice dușman al Cominternului.

Arrus râse.

– Să nu exagerăm! Nu ești așa ceva. De ce vorbești prostii?

– Așa e. Spun o grămadă de prostii!

Se ridică într-un cot.

– Poți să mă ajuți să plec de aici?

– Poate că da. Dar unde vrei să mergi? În Republică?

Karl se gândi o clipă.

– Nu, spuse. În Liftport.

– În Liftport? De ce? întrebă Arrus uimit.

– Vreau să ajung pe Stație unde am niște prieteni.

Arrus se scărpină în cap nedumerit. Ce nevoie avea de el? Între Comintern și Liftport funcționa un tren. Trebuia doar să se urce în el și într-o oră era acolo, traversând Podul Ascensiunii.

– De ce nu te urci în tren? Pot să te duc la gară dacă

asta vrei.

Karl își dădu seama că nu mergea. De fapt, nu avea acte și nu ar fi trecut de filtre. Ar fi avut aceeași problemă dacă mergea în Republică. Dar ce să facă acolo? Să se ducă în Regat? Suspină. Până la urmă, viața lui depindea de Sten și de hotărârea lui.

– Da, asta am vrut să spun. Să mă duci la gară. Dar mă mai gândesc. Poate rămân, totuși, aici.

Arrus ridică din umeri. Îi spunea una, apoi alta. Cine să-l mai înțeleagă!

– Faci ce vrei. Un medic nu-și judecă pacienții, doar ajută la nevoie. E treaba ta ce faci în continuare! Oricum, poți să mai stai aici până te simți mai bine și... iei o hotărâre.

Karl închise ochii. Nu voia să doarmă, doar să cerceteze fluxul în liniște. Îl auzi pe Arrus umblând prin cameră, apoi deschizând ușa și ieșind. Ce se întâmplase cu Astrud? Mai trăia? Încercă să privească în flux și îi simți slab prezența. Unde era? Se îndepărta, de parcă ar fi părăsit Cominternul. Așa să fie? Să fi hotărât să îl ducă înapoi în Republică? Pentru o clipă, sperase că va putea remedia situația, dar plecarea lui Astrud îl lăsa din nou fără opțiuni. *Fie atunci! Trebuie să o fac!*

Peste tot era energie, liniile treceau pe deasupra lui unind Cominternul cu Republica și cu baza Liftportului. Fluxul curgea lin, fără întreruperi. Se atinse de el, căutând din nou. Era liniște, doar o umbră ce căpăta substanță. Sten reapăruse, alături de o amprentă energetică neobișnuită. Ralle? Era și totuși, nu...

Karl?

Da, sunt aici, îi răspunse, hotărât să nu se mai ascundă de el.

*

În trenul spre Comintern era liniște, doar câțiva călători ce moțăiau pe scaune. Edrin se așezase lângă fereastră și privea gânditor în noapte. Angus îi condusese la gară, apoi plecase, după ce Sten îl asigurase din nou că avea să fie primit înapoi în Regat. Prințul nu intervenise ca să nu

îi dea de bănuit. Nu ştia câtă încredere putea avea în el. Până atunci, nu se amestecase în luptele interne, totuşi, nu puteau să îi încredinţeze un astfel de secret.

Respiră adânc. Ce bine era să aibă propriul lui corp după atâta timp! Zâmbi. Da, avea să-l păstreze. Poate nu chiar acum, dar mai târziu avea să revină la el. Gândurile i se învârtiră în jurul lui Ralle, dar numai pentru o clipă. Pe el nu trebuia să îl menajeze ca pe Sten. Îl simţea încă ghemuit undeva, incapabil să se mai lupte. Încerca să-i atragă atenţia, îi auzea şoaptele, dar nu reuşea să înţeleagă ce-i spunea. Undeva, simţea o senzaţie ciudată de parcă l-ar fi durut inima. Sten îl prevenise să nu comunice cu Ralle. Era periculos să înceapă un dialog cu persoana căreia îi luase corpul, deci îl izolase pe agent cu toate protestele lui. Aşa şi trebuia.

– Dacă îl lăsaţi să vă vorbească, va învăţa să vă manipuleze.

Sten avea, desigur, dreptate.

Trenul înainta rapid şi silenţios, legănându-i uşor. Traversau un defileu, iar stâncile, aplecându-se deasupra traseului, îi aminteau de munţii din nord, unde mergea cu Rard şi cu fratele lui la vânătoare. De atunci, trecuseră mulţi ani şi amintirile începuseră să se şteargă. Tatăl lui ţinuse vreodată la el? În copilărie, aşa i se păruse. Un timp, avusese o familie, apoi totul dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată şi, dintr-o dată, se trezise înconjurat de străini. Rard nu mai era. Cedrin fusese dus în altă parte a palatului. Şi atunci, începuse să se întrebe dacă totul fusese real sau îşi imaginase doar că mai avusese pe cineva lângă el.

Acum, încerca să populeze golul din jurul lui, folosindu-se de Sten. Era bine ce făcea? Şi Lumni îi pusese aceeaşi întrebare, dar nu ştiuse să-i răspundă. Pe Sten se putea baza, dar pe ceilalţi? Lumni garantase pentru ei, dar Edrin nu îi cunoştea de fapt. Îi mai văzuse la palat, dar nu ştia nimic despre ei. *Ce-i de aflat?* îl întrebase Lumni. Şi într-adevăr, ce era? Viaţa unui agent era viaţa tuturor agenţilor. Treceau prin experienţe asemănătoare. Şi dacă nu era aşa? De la un timp, începuse să-şi dea seama cât de diferiţi erau.

Disciplina *anh* le nivela caracterele, dar în afara acestei forțe, ce avea să se întâmple? Putea să se bazeze și pe altceva? Să creeze și o altfel de legătură? Poate, dacă începea să-i asculte.

Întinse mâna și atinse imaginea reflectată de fereastră. Corpul lui Ralle era scund, de abia îi ajungea lui Sten până la umeri. I-ar fi plăcut să fi fost mai înalt și să semene mai mult cu propriul lui trup, dar nu avea încă de ales. Putea fi și mai rău. Urmări cu degetele conturul feței fantomatice. Era un chip plăcut, diferit de al celorlalți. Și totuși, trăsăturile erau perfecte, doar expresia le făcea să pară șterse. Surâse din nou și-și dădu seama că nu îl văzuse niciodată pe Ralle zâmbind. Imaginea reflectată îl privi cu uimire. Îi trebuia doar timp să se obișnuiască cu ea. *Ce să fac cu tine? Să te șterg permanent? Să-ți iau corpul?* îl întrebă pe Ralle, care începu să se agite speriat în interiorul lui.

– Sten?

Agentul stătea cu brațele încrucișate și cu ochii închiși, sprijinit cu capul de spătar.

– Da, Înălțimea Voastră.

Sten deschise ochii și se îndreptă pe scaun.

– Pot să te întreb ceva?

– Orice.

Edrin își desprinse privirea de fereastră și se uită la el.

– Vrei cu adevărat să vii cu mine pe Liftport sau ai prefera să te întorci în Regat, la Lumni?

Sten îl privi surprins.

– Vă voi urma, de ce întrebați așa ceva?

Edrin tăcu gânditor.

– Nu știu. Am simțit doar nevoia s-o fac. Aș vrea să mă urmezi, pentru că o dorești, nu pentru că ești obligat. Nu știm unde vom merge mai departe și ce se va întâmpla acolo. Peste puțin timp, vom ajunge în Diege și, de acolo, în Liftport. De aceea, trebuie să te gândești la asta. Nu te grăbi să-mi răspunzi. Vreau să-i întrebi și pe ceilalți același lucru. Vreau să știu că mă pot baza pe voi toți.

– Pe mine vă puteți baza oricând.

– Ştiu. Totuşi, vom face cum am zis.

Sten încuviinţă din cap.

– Cum spuneţi...

Edrin întoarse capul spre fereastră şi căzu din nou pe gânduri. Sten îl privi pe furiş. Încă nu se obişnuise cu ideea că Edrin se afla în corpul lui Ralle. I se părea ciudat să trebuiască să i se supună unui om pe care se obişnuise să-l considere duşman. Fără să-şi dea seama, Edrin se folosea de expresiile lui Ralle. Chiar şi inflexiunile vocii erau atât de asemănătoare, încât prinţul nici nu părea să fie în acel trup. Oftă şi privi şi el pe fereastră. Somnul îi trecuse dintr-o dată. Erau încă multe lucruri de făcut. O clipă, se opri asupra întrebării puse de Edrin. Dacă voia asta, de ce nu? Din păcate, nu era conştient de cât de puţine opţiuni li se ofereau. Aveau să îl urmeze cu siguranţă. Ce să facă? Să se întoarcă în Regat? Să o ia de la capăt acolo? Era bine pentru cine putea. Se gândi la Angus. La el mergea, tocmai pentru că nu se implicase prea mult. Dar Karl şi Adrew? Karl avea să vină cu el. De Adrew nu era sigur, deşi agentul nu părea să-şi fi găsit nicăieri locul. Într-un fel, spera ca Adrew să refuze să-i însoţească. Era prea dificil de lucrat cu el, iar Edrin nu era conştient de asta.

Karl?

Interogă fluxul şi îl descoperi stând liniştit, fără să se ascundă de această dată.

Orice s-a întâmplat, aşteaptă-mă să ajung la Diege. Nu mai întreprinde nimic.

Vă ascult. Vă voi aştepta.

Karl, ai încredere în mine?

Da.

Bine, atunci fă cum ţi-am zis.

Imaginea lui părea palidă, iar energia doar o urmă vagă. Karl suferea sau era rănit.

S-a întâmplat ceva cu tine?

Karl clătină din cap.

Nu, sunt bine.

Nu te mai necăji. Aşa a fost să fie. Există şi alte posibilităţi...

Întrerupse legătura, pentru că se apropiau de graniță.

– S-a întâmplat ceva? Edrin era curios.

Sten șovăi. Nu era momentul să îi explice, pentru că nu era sigur că o să înțeleagă. Nu dorea să-l neliniștească.

– Nimic. L-am contactat pe Karl Senn.

Edrin păru interesat. Se aplecă spre el schimbându-și poziția pe scaun.

– A terminat, răspunse Sten scurt. O să-mi spună mai multe când ajungem acolo.

– Este bine?

Sten dădu ușor din cap, iar Edrin nu observă cât de încurcat era. Concentrat pe gândurile lui, își întoarse privirea spre fereastră. Depășiseră deja defileul și se îndreptau spre țărmul mării. Pe lângă ei, alergau clădiri răzlețe, posturi de pază, o parcare uriașă, o pădure rară. Se apropiau de Comintern și, dintr-o dată, se simți emoționat de parcă s-ar fi aflat în fața unei mari realizări.

28.

Fă alegeri în viață, astfel încât să fii mulțumit de urmările lor.
(Diege, *Despre Um*)

*

Când Yoshida apăru din nou, Adrew era între vis și realitate, încercând să-și evalueze situația. Ajunsese într-un moment în care trebuia să acționeze cu grijă, așa că se pregăti să se trezească din nou aruncat pe țărmul imaginat de IA. Parcă simțea nisipul sub palme și briza atingându-i fața. Deschise ochii. Era înconjurat de o mare strălucitoare, dar plaja nu era nicăieri. Se afla în mijlocul valurilor, așezat pe o stâncă solitară. Deasupra apei, plutea un bărbat pe care Adrew îl recunoscu cu greu.

Yoshida? strigă ca să acopere zgomotul apei.

Era matur, era periculos, avea cunoștințe la care el nici măcar nu visa. Yoshida făcu o mișcare pe care agentul nu reuși să o perceapă în întregime. Fusese o secvență de

gesturi, ca un cod pe care ar fi trebuit să-l descifreze. Totul fusese redat cu o viteză atât de mare, încât lui Adrew i se păru doar că îl salută. Dintr-o dată, bărbatul apăru lângă el, agăţat parcă de cer.

Acum că mi-am regăsit memoria, ştiu ce eşti! Au fost unii ca tine şi pe Ascensiune. Comandantul se folosea din plin de ei!

Adrew rămase mut. Nu i se spusese niciodată acest lucru. Yoshida se roti în jurul lui sau poate doar planul mării se răsuci o dată cu Reţeaua. Adrew se dezechilibră şi căzu de pe stâncă. Deodată, nu mai era în mijlocul valurilor, ci pe un culoar hexagonal căptuşit cu plăci argintii. În faţa lui, se aflau Yoshida şi un bărbat cu părul scurt, cărunt. Purta o uniformă necunoscută, dar faţa prelungă îi aminti de cineva. Încercă să se concentreze, pentru că Yoshida nu-i arăta asta degeaba.

Unde sunt? întrebă.

Pe Ascensiune.

Yoshida întoarse capul spre el, iar bărbatul în vârstă rămase împietrit. Simularea continuă, iar pe lângă ei, trecu un ofiţer pe care Adrew îl recunoscu de această dată. Era Jonson. Între două vârste, cu faţa palidă şi ochi albaştri, reci. Mergea repede, cu mâinile la spate, iar privirile îi erau aţintite dincolo de ei.

De ce-mi arăţi asta?

Ca să-ţi vezi originile. Acum, sunteţi trei state care se înfruntă, dar nu a fost aşa de la început. Jonson, care a fondat Republica, şi maestrul Anh au lucrat împreună!

Maestrul Anh?

Adrew îl fixă din nou pe bărbatul cărunt şi-şi dădu brusc seama de ce îi părea atât de cunoscut. Dincolo de hainele străine, de părul tuns scurt, semăna foarte bine cu Lumni.

Nu poate fi el! exclamă Adrew.

De ce nu? O copie a lui, trecând din epocă în epocă. O parte din moştenirea lui Jonson...

Pentru ce? Ce face în Regat, dacă Jonson..., murmură Adrew speriat, nici el nu ştia de ce.

Yoshida se înclină.

A fost parte din moştenirea genetică pe care Yong a cumpărat-o de la Jonson. Toţi agenţii anh au fost copiii lui, dar cel pe care îl numeşti Lumni îi este urmaş direct şi a făcut parte din planul comandantului de avea control asupra Regatului, în ciuda segregării. Prin Lumni, toţi regii au purtat o lesă lungă şi invizibilă la capătul căreia se afla Republica. De ce crezi că nu au reuşit să facă mare lucru? Sunt doar buni să fie fluturaţi în ochii Cominternului când acesta încearcă să fie independent. Cine crezi că i-a oferit lui Diege teritoriul pe care a fondat Cominternul şi cine se află în spatele tuturor programelor genetice? Tot Republica. Mă bucur să te întâlnesc, discipol anh! spuse coborând tonul. *Vei veni pe Ascensiune II, nu-i aşa? Asta este menirea ta.*

Adrew se retrase câţiva paşi, deşi IA-ul nu-l atacase.

Nava Ascensiune a avut o misiune, continuă Yoshida. *Din păcate, nu a putut să o ducă la îndeplinire. Comandantul Jonson a trebuit să cedeze pe moment, pentru că Yong voia să pornească un război. L-a lăsat să creadă că a câştigat, acum însă... acum, e timpul pentru o nouă Ascensiune, iar dacă maestrul anh nu poate fi aici, o să îi iei tu locul!*

Dar... Adrew era uimit. Nu asta era misiunea lui! Despre ce vorbea Yoshida? *Cum să fac asta? Maestrul Lumni a fost de acord?*

Spaţiul se cutremură de râs.

Ai atâta forţă în tine, de ce te tot agăţi de alţii?

Dintr-o dată, Yoshida apăru lângă el, iar Adrew se retrase surprins, pentru prima dată ameninţat de forţa IA-ului.

Regatul nu e altceva decât un creuzet în care Lumni a experimentat până a obţinut un anumit tip de puteri anh. Cum sunt ale tale, dar nu numai. Ce s-a întâmplat? De ce te temi? Noi vom fi mult timp împreună.

Nu! Trebuie să mă gândesc la asta.

Adrew se retrase şi mai mult, căutând o cale de ieşire, dar nici fluxul, nici Reţeaua nu se deschiseră în faţa lui. Era blocat. Yoshida îl apucă de umeri, apropiindu-şi faţa de a lui. Adrew încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Era împietrit.

Ce doreşti de la mine? şopti, încercând să nu-l privească în ochi. Dacă o făcea, nu ştia ce urma să fie. O energie tulburătoare se scurgea dinspre Yoshida, iar dacă ceda, ceva îngrozitor avea să se întâmple cu el. Urma să se piardă ca apoi să se transforme. *Lasă-mă să plec!* Acum nu se mai prefăcea, nu mai încerca să-l înşele. Pentru prima dată în viaţă îi era teamă, aşa cum nu îi mai fusese niciodată. Şi totuşi, nu era în pericol, iar Yoshida nu dorea să-l distrugă.

Până acum ai tot fugit. Ai fost foarte bun la asta, nimic de zis. Lumni mi-a spus că îţi place să te ascunzi. Yoshida îl apucă de bărbie forţându-l să-l privească direct. *Ştiu că nu-ţi place, dar nu ai ce face. Lumni te-a ales să mă eliberezi, iar eu te-am acceptat.*

De ce? Ce vrei de la mine? Trebuia să se revolte. Ridică vocea, înfruntându-l din priviri.

Yoshida se aplecă şi mai mult până când frunţile li se atinseră.

Te simţi ameninţat de mine, nu-i aşa Adrew? Foarte bine, aşa şi trebuie. Asta o să te facă să-ţi ieşi din zona de siguranţă. Acum, ascultă-mă!

*

Aflat în faţa unei alegeri, Adrew nu ştia ce se spună. Yoshida îi oferea o alternativă pe care nu o putea accepta cu uşurinţă. Târându-se prin praf, împiedicându-se de bolovani, simţindu-şi trupul uşor şi totuşi, incapabil să mai continue. Ceva îl ţinea în loc. Ceva se agăţa de el de parcă ar fi cărat mai multe greutăţi în spate. O mulţime de gânduri care nu erau ale lui, ci ale lui Daath, ale lui Yoshida, ale Idoliei, ale lui Remi. Iar el era obligat să ducă toate astea după el într-o lume stranie, în care Alignak se vedea plutind în apropiere – o sferă enormă, gri, ce ascundea faţa albastră a lui Galene, mult mai îndepărtată.

O bucată de rocă aproape sferică, ancorată încă de Alignak. Un asteroid forat, la suprafaţa căruia răsărise o structură cilindrică, o arcă interstelară, susţinută de o reţea de cabluri la capătul cărora se afla o umbrelă enormă ce

părea să-l acopere pe Etain. Yoshida îl plimbă de-a lungul ei. Energie. Vedea energie, dar nu era cea a fluxului, ci a particulelor încărcate de electricitate ce migrau între pânză şi navă.

Ce e asta?

Ascensiunea II. Nava despre care ţi-am spus.

Suprafaţa pânzei tremura. Asteroidul se mişca şi el uşor. În interiorul luminat, se aflau deja oameni.

Aici trebuie să ajung.

Cu mine?

Da. Cu tine. Dacă asta vrei... Nava mea. Noua mea navă trebuie să aibă şi un discipol anh. Mi-au promis asta...

Cine?

Yoshida clătină din cap. Nu voia să-i spună, dar poate nici nu avea importanţă.

Dar el? Asta dorea? Să fugă atât de departe pentru a-şi găsi un loc pe lume? Doar atât dorea – un loc doar al lui. Şi pentru asta să părăsească Galene? Şovăi şi Yoshida simţi asta.

Ce e? Nu vrei?

Adrew nu ştia ce voia. De fapt, nu. Dorea să fie liber. De asta era sigur. Dar să rişte atât? Îşi blocă gândurile ce trimiteau la Sten şi la ceilalţi. Nu trebuia să îi amestece, deşi de ei depindea şi decizia pe care o lua.

Nu ştiu!

Te-ai răzgândit?

Dintr-o dată, Yoshida dispăru şi apăru Daath. Era însă altfel decât de obicei. Şi plantele se supără, suferă, vor răzbunare? Daath părea dintr-o dată în stare de toate astea.

Cum pot ajunge acolo? întrebă arătând spre imaginea lui Alignak care rămăsese în visul lui.

Te ajut eu.

Ajută-mă atunci...

Era singurul răspuns posibil, pentru că îl lăsase deja pe Daath să-i invadeze mintea. Dacă îl refuza, nu se putea apăra în faţa lui. Să-l refuze? De fapt, de ce să o facă? Voia sau nu să plece? Schimba un stăpân cu altul? Era cel nou mai bun decât cel vechi? Yoshida şi Daath erau conştienţi

unul de celălalt? Un lucru era sigur – Sten şi Daath nu trebuiau să afle unul de puterea celuilalt. Era necesar să îl lase pe fiecare să creadă că-l manipula. Nu asta făcuse şi cu Sten şi Lumni? Crezuse Lumni în loialitatea lui? Nu, de fapt bătrânul nu se lăsase păcălit. Chiar îl şi avertizase, de fapt îi sugerase, să aibă grijă ce planuri face, de cine se foloseşte şi cum. *Nu-i lăsa să-ţi cunoască toate cărţile. Cei pe care-i manipulezi nu trebuie să ştie unul despre celălalt,* aşa îi zisese Lumni. Şi iată că soarta îi aduna pe toţi în acelaşi loc. Pe Idolia, Remi, Daath, Yoshida şi în viitor pe Sten, Karl şi Edrin. Şi toţi credeau că le datora ascultare. Chiar şi Karl... Zâmbi în somn. Da. Chiar şi el! Pentru că era mai apropiat de Sten, pentru că se credea protejat şi pentru că ştia că el nu avea pe nimeni să-l ajute. *Dar, Adrew,* îşi spuse, *tu te ajuţi singur. Cum poţi... Cum se nimereşte...* Unii îl disprețuiau pentru asta, dar el rezista ca o piatră peste care trecea apa. La un moment dat, avea să se erodeze, dar peste mult, mult timp...

Am să te ascult, îi spuse lui Daath aşa cum le zicea tuturor. *Tu ştii mai bine.*

Energia din jurul lui începu să curgă lin. Simţi miros de flori şi o atingere uşoară pe faţă.

– Dormi? îl întrebă o voce şoptită.

Întredeschise ochii şi o văzu pe Idolia aplecată asupra patului. În spatele ei, Remi îl fixa fără expresie.

*

În biroul lui Ahmar al-Jabal, Daath îşi trimisese sporii, încărcând aerul cu miresme suave. Adrew îl simţi, dar nu se trădă. Stătea pe scaun, în faţa lui Ahmar, fixându-şi mâinile aşezate pe genunchi. Remi şi Idolia îşi găsiseră loc undeva în spate, iar el le percepea nervozitatea. Şi el era neliniştit, iar prezenţa femeii îl tulbura. Remi bănuia deja ceva, pentru că, profitând de absenţa acesteia, îi rânjise şi-i dăduse o palmă peste cap.

– N-am nimic cu tine, să ştii, îi spusese. Treaba voastră ce faceţi.

El nu replicase nimic. Mai bine aşa, decât să se angajeze într-o discuţie cu Remi. Din proprie experienţă, ştia că nu ajungea nicăieri. Acum, Remi părea destul de respectuos, pentru că Ahmar nu era omul cu care să te joci. Îl vedea cu coada ochiului, aplecat pe scaun, iar faţa-i urâtă era şi mai boţită în dimineaţa aceea. În schimb, Idolia arăta odihnită şi zâmbitoare. Mai devreme, se sărutaseră pe fugă după ce Remi ieşise din cameră.

– Să accepţi! îi spusese femeia într-un suflet.

– Ce?

– Ce-ţi va propune Ahmar. N-am timp să-ţi explic. Remi ne aşteaptă.

Ieşise din cameră puţin nedumerit, dar curios. Orice ar fi fost, Idolia credea că e în avantajul lui.

În biroul lui, Ahmar tăcea cântărindu-l, încă neîncrezător. Nu-i plăcea că nu reuşea să comunice cu el, că stătea cu capul în jos şi părea să ascundă ceva. Să se fi înşelat cei doi? Idolia avea multă experienţă cu agenţii *anh*, dar lui tot nu-i plăceau. Lunecoşi şi greu de manipulat. Nu era sigur că prezenţa unui agent *anh* la bord era un avantaj, deşi Saden insistase foarte mult asupra acestui aspect. Fiind urmaşul direct al lui Jonson, fostul preşedinte avea mai multe informaţii despre el. Ahmar era de acord că, rupţi din context, agenţii *anh* puteau fi manevraţi mai uşor, dar, până la urmă, ce ştiau despre ei? Ajungeau manipulaţi sau manipulatori? Pusese această întrebare, iar Remi îl asigurase că putea să-l ţină în frâu pe Adrew.

De când IA-ul *Ascensiunii* ajunsese pe Staţie, avuseseră loc o mulţime de întâlniri între Saden, comandantul navei şi Yoshida. El nu fusese invitat să participe, dar i se transmisese importanţa prezenţei lui Adrew la bord. De fapt, nu era treaba lui, ci a comandantului, dacă agentul avea să cauzeze probleme. Comandantul *Ascensiunii II*! Era ciudat cât de puţine lucruri ştia despre el! Era ca şi când Saden l-ar fi scos din mânecă ...

– Poate la alţii nu merge, dar la ăsta da, îl încredinţase Remi la ultima lor întâlnire, când discutaseră situaţia lui Adrew.

– E cel mai bun candidat, îl susţinuse şi Idolia.

Idolia. Părea destul de entuziasmată de rezultat, deşi Daniel Trod, asistentul ei, îi spusese altceva. Cercetătorul era sigur că Adrew nu fusese reeducat şi că îşi îndeplinea propria misiune. Putea să aibă încredere în ceea ce-i spusese Trod? Remi şi Idolia aveau dreptate? Poate originea lor comună îi făcea să vadă lucruri care le erau străine oamenilor obişnuiţi sau ştiau mai multe despre Adrew decât îi spuseseră? Remi lucrase cu el, iar asta însemna ceva... Tot el îl alesese.

– Adrew Hermen?

Agentul ridică încet privirea. Părea să se teamă. Aşa să fie? Agenţii *anh* se temeau şi ei? În acest caz, de ce îi era frică? Tare ar fi vrut să ştie asta. Îşi îngustă ochii, întrebându-se cum să procedeze.

– Mi s-a comunicat c-ai început să faci progrese.

Adrew aprobă, fără să spună nimic, dar nu-şi modifică atitudinea umilă. Idolia îi surâse peste capul agentului. *Trebuie convins, nu constrâns,* aşa îl sfătuise. *Trebuie să accepte, pentru că e în avantajul lui..*

În tot acest timp, Remi se foise neliniştit pe scaun. Regreta că nu discutase cu Adrew înainte ca să-şi dea seama în ce ape se scaldă, doar că povestea cu Idolia îl făcuse să se răzgândească. *Ştie ea ce face! Treaba ei. Or fi vorbit amândoi...*

– Agent Hermen? insistă Ahmar şi de abia acum Adrew îl privi în faţă.

Nu, nu era speriat şi nici nu se temea, iar Ahmar îşi dădu seama de asta când îi văzu expresia.

– Cum te simţi aici? Ai reuşit să te obişnuieşti?

– Da, spuse Adrew serios. Cred că da. Sunt sigur că da... îşi permise să se arate curios. De ce întrebaţi?

Remi se simţi dator să intervină.

– Comandantul vrea să ştie dacă vrei să lucrezi cu noi.

Remi era serios, iar chipul său slut părea şi mai strâmb, deoarece încerca să-l ţină imobil.

Adrew se uită la Ahmar. Trebuia să se arate surprins, aşa că-şi compuse expresia potrivită.

– Ţi-am promis asta la prima noastră întâlnire, spuse Ahmar. Dacă eşti cooperant, dacă domnişoara Ajay este mulţumită de tine, ai o şansă să te eliberăm.

– Îmi daţi drumul? exclamă Adrew, aproape întrerupându-l. Pot pleca de aici?

– Oarecum, da.

– Cum adică oarecum?

Adrew întoarse capul spre Idolia, cerându-i explicaţii.

– Ascultă, îi spuse Ahmar ridicându-se de pe scaun, ocolind biroul şi venind lângă el. Suntem la un pas de a porni într-o mare aventură. Nu în beneficiul propriu, ci pentru societate, pentru toţi de pe Galene. Înţelegi?

Adrew scutură din cap.

– Ştiai că misiunea principală a *Ascensiunii* nu era să rămână pe Galene? Trebuia să lase coloniştii şi să plece mai departe, să cartografieze acest colţ de univers. Din păcate, neînţelegerile dintre comandantul ei, Jonson, şi Yong, de pe *Celeste*, au dus la blocarea navei pe orbită, la abandonarea şi în cele din urmă la dezmembrarea ei şi a *Bonaventurei* pentru construirea Liftportului şi primei baze de pe Alignak.

– Nu ştiam, spuse Adrew urmărindu-l cu atenţie.

– Nu-i nimic. Nu mulţi ştiu, interveni Idolia.

– Guvernul nostru, continuă Ahmar, neluând în seamă întreruperea, a stabilit împreună cu Cominternul să remedieze situaţia şi să trimită o navă care să refacă misiunea iniţială a *Ascensiunii*. De aceea ne aflăm aici.

– Se poate? Nimeni nu are o asemenea navă!

– Se poate. Lucrăm la acest proiect de câţiva ani şi acum am ajuns în ultima fază. Deci propunerea mea este următoarea... Dacă vrei să fii liber, trebuie să te alături echipajului navei, alături de domnişoara Ajay şi Remi Wadee. Întrebarea este, vrei acest lucru?

Adrew era uimit.

– Să plec? Vreţi să părăsesc Galene? Şi unde să mă duc?

Propunerea lui Daath. Asta îi spunea el. Asta îi arăta. La fel şi Yoshida. Simţi cum i se usucă gura. Trebuia să-i aştepte acolo pe Sten şi pe ceilalţi, nu să fugă în

celălalt capăt al universului! Şi el acceptase să facă asta. Îi promisese lui Daath să-i ducă o mlădiţă. Îl lăsase pe Yoshida să-l ispitească. Dar nu se gândise la asta. Dar la ce? La Alignak? La Loke?

– Ascultă. E normal să fii speriat, dar nu-ţi face probleme. Echipajul este format din sute de oameni. Totul este pregătit.

– Unde mergem? Până la Tinia şi Taranis?

– Nu, mai departe, sună dur vocea lui Remi. Până nu se ştie unde, aş zice!

Ahmar îi făcu semn să tacă. Adrew părea şocat, uitându-se de la unul la altul. *Nu pot pleca!* îşi zise. *Nu pot pleca încă! Trebuie să mai aştept puţin.*

– Mă pot gândi la asta?

– Nu, Ahmar vorbi ferm. Plecarea este peste două zile. O să dormi mare parte din drum, aşa că n-o să fie prea greu. Te vei trezi numai când e nevoie de tine. Nu trebuie decât să faci ce ştii. Nu cerem altceva de la tine. Ne-ar fi folositoare abilităţile tale, dar până la urmă, te priveşte ce alegi...

– Ce se va întâmpla dacă refuz?

Ahmar ridică din umeri.

– Domnişoara Ajay şi Remi pleacă pe *Ascensiune II*. Eu n-am ce face cu tine, aşa că te voi preda Forţei de Ordine. De acolo, nu ştiu.

Părea sincer. Adrew îşi privi mâinile care-i tremurau. *Daath? Mă poţi ajuta?* În aer, se simţeau amestecuri de arome, iar energia lui îi înconjura strâns.

Asta era şansa? Asta voiai să spui? Să părăsim Galene pentru totdeauna?

Da. Să plec. Să populez alte locuri.

Vreau să vorbesc cu ceilalţi... Daath?

Se ridică brusc de pe scaun şi privi buimac în jur.

Yoshida? Mă vei obliga să plec?

– Adrew, Idolia îi puse mâna pe umăr, nu te teme. O să fim toţi împreună. N-o să fii singur.

Adrew o privi în ochi. Îl păcălise? Poate că da, dar nu reuşea să-şi dea seama dacă el considera în mod serios plecarea de pe Galene ca pe un lucru bun. Să refuze să

plece şi să rişte să-l aştepte pe Sten? Să accepte şi să o rupă cu trecutul din Regat?

O să fie bine! îi transmise ea. *E singura soluţie, pentru tine, pentru toţi.*

E bine. Aşa putem scăpa de aici, îi zise şi Daath.

– E şansa ta, insistă Remi. N-o rata. Vino cu noi.

29.

Şi oamenii strâmbi sunt tot oameni!
(Diege, *Despre Um*)

*

Apoc traversă coridoarele liniştite, apoi ieşi în holul mare fără să întâlnească pe nimeni. Acolo, doi paznici stăteau de vorbă, ascunşi după un vas mare de flori. Le auzea murmurul glasurilor, dar nu-i vedea. Se întrebă dacă putea să se strecoare afară în linişte, dar îşi dădu seama că nu era posibil. Uşile exterioare erau prea mici pentru statura lui.

Se chirci cât mai mult, păşi uşor, dar glasurile amuţiră brusc, iar doi bărbaţi în haine albastre îi barară calea.

– Stai pe loc!

Avertizarea izbucni înainte ca oamenii să-şi dea seama cine era. Se opriră şocaţi, cu armele pregătite, dar încă incapabili să le folosească.

– Vreau doar să plec, le spuse pe un ton cât mai liniştit ca să nu-i sperie.

Făcu câţiva paşi, intenţionând să-i ocolească, dar cei doi rămăseseră împietriţi în mijlocul holului.

– Nu vă fac niciun rău dacă mă lăsaţi să plec!

Unul dintre paznici ridică arma şi trase spre el fără să-l avertizeze. Totul se întâmplă atât de repede, încât Apoc nici măcar nu simţi când descărcarea de energie îi lovi umărul. Avu doar o senzaţie neplăcută în muşchi. Nimic mai mult. Totuşi, ceva întunecat începu să-i umble prin minte. O ameţeală ca în timpul incursiunilor la graniţa cu Regatul.

– Aşa vreţi să fie? mormăi pentru sine.

Paznicul trase din nou spre el, văzând că prima lovitură nu avusese efect. Apoc simţi o înţepătură în zona toracelui, întinse mâna şi-l apucă de gât. Era enervant. Oamenii ăştia erau enervanţi. Strânse pumnul şi aruncă trupul pe podea, făcându-l să alunece sub un baldachin de inflorescenţe albe şi roşii. Îl apucă pe celălalt bărbat, care încerca să se salveze, luând-o pe unul dintre coridoare. Apoc mormăi ceva când îl prinse şi-l aruncă lângă celălalt. *Aşa... Să facem curăţenie.* Astrud dispăruse. Avuseseră grijă să scape de el şi acum îl lăsaseră singur. Foarte bine. O să le arate ce putea face dacă se jucau cu el.

Se apropie de uşi şi le distruse, trecând prin ele. Cioburile îl zgâriară uşor şi se împrăştiară prin piaţă. Câţiva trecători rămaseră pe loc, îl văzură părăsind Domul şi dispărură rapid pe străzile laterale. Apoc îşi îndreptă spatele şi respiră adânc aerul nopţii. Privi în sus la cerul plin de stele şi zâmbi. Era liber. La asta se referea Astrud când vorbea despre libertate. Pentru prima dată în viaţă, putea alege unde să meargă şi unde nu. Privi curios în jur la aranjamentele florale, la steagurile colorate ce fluturau în vânt. Era linişte. În aer, pluteau sfere luminoase. Întinse mâna şi încercă să atingă una, dar era prea sus chiar şi pentru el. În semiîntuneric, silueta lui enormă era reflectată strâmb de pereţii Domului şi ai clădirilor înconjurătoare.

Un grup vesel pătrunse în piaţă. Erau mai mulţi tineri ce discutau tare şi râdeau, neatenţi la ce se întâmpla în jur. Apoc stătea nemişcat ca o coloană în mijlocul rondurilor de flori şi nimeni nu îl observă decât când era prea târziu. Apoc întinse mâna, îl apucă de mijloc pe cel mai apropiat şi-l ridică în aer. Ceilalţi începură să urle şi o luară la goană.

Tânărul pe care îl prinsese strigă ceva nedesluşit privindu-l cu ochi mari, speriaţi. Nu avea idee cine era – lui Apoc îi era clar. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost mult mai speriat. Începu să zâmbească strâmb, iar grimasa i se păru celuilalt înspăimântătoare, pentru că încetă să se mai zbată. Era un tânăr scund, cu o claie de păr negru şi faţă palidă. Într-un fel, îi amintea de Astrud.

– Cine eşti? şopti acesta.

– Sunt Apoc! răspunse de parcă asta ar fi însemnat ceva.

Se aplecă să-l adulmece, simţindu-i trupul cald prin hainele subţiri. Oamenii aveau temperatura corpului mai ridicată decât a lui, acum îşi dădea seama de asta.

– Lasă-mă să plec! Lasă-mă jos!

Vocea tânărului sună hârâit, iar mâinile mici i se agitară în aer. Încerca să se elibereze, dar nu avea nicio şansă; era prea nevolnic. Strânsoarea lui Apoc îi făcea rău. Încă o clipă, şi încetă să se mai zbată, cu faţa albă şi trupul îngheţat de răceala ce venea dinspre uriaş.

De undeva, se auzeau zgomote de paşi şi o alarmă sunând insistent. În curând, în piaţă aveau să vină mai mulţi oameni. Doar că nu erau călugări, ci soldaţi. Urechile lui Apoc prinseră zgomotul făcut de uniformele de luptă şi de armele grele. Câteva vehicule cu şenile se târau pe străzile laterale. Nu peste mult timp, avea să fie înconjurat. Atât de puţin? Atât de puţin durase libertatea lui? Coborî privirea spre tânăr şi-l aşeză înapoi pe trotuar, fără să îl elibereze din încleştare. Slăbi doar strânsoarea ca să-i permită să respire mai în voie.

– Ascultă! îi spuse rar. Nu te rănesc dacă îmi spui unde îl găsesc pe Verrus Helm.

Tânărul îl fixă la început fără să înţeleagă.

– Verrus Helm?

Dinţii îi clănţăneau şi cuvintele-i ieşeau nedesluşit.

– Da. Unde-i?

Celălalt gemu, pentru că mâna lui Apoc îl ridică din nou în aer.

– La casa tălmăcitorului tainelor, Temerus... Nu ştiu...

Tremurând, tânărul întinse braţul şi-i indică direcţia. Apoc îşi descleştă pumnul şi îl lăsă să cadă în mijlocul drumului, îndepărtându-se fără să-i mai arunce o privire. Călugărul căzu şi se lovi destul de rău, dar se ridică imediat şi se îndepărtă şchiopătând, uimit că fusese lăsat în viaţă. O singură dată, privi în urmă şi îl văzu pe Apoc luând-o în direcţia indicată, capul strâmb ivindu-i-se pe deasupra unei clădiri scunde.

*

Karl stătea în fața templului, așezat pe o bancă de piatră. Arrus lipsea, așa că nu putea decât să stea liniștit și să aștepte. Sten îl anunțase mai devreme că ajunsese la Diege, iar el îi arătase unde se afla. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Sten sosise în final, dar, din păcate, trebuia să-l întâlnească și să-i vorbească despre eșec. Greșise, cu toată pregătirea, cu toate riscurile... Orice ar fi făcut, nu putea să se gândească decât la asta.

Se ridică și începu să se miște prin piață. Nu avea astâmpăr. Sten nu îl mustrase, dar asta nu era tot. Simțise ceva în flux, o neliniște care nu existase înainte. O prezență străină, dar și o lipsă parțială. Cea a lui Ralle. Era normal ce se întâmpla? Se apropie de sfera de metal și-și sprijini fruntea de ea. Materialul păstra o răceală plăcută în mijlocul serii călduroase. O zi toridă și o noapte tot fierbinte. Mângâie metalul, iar răcoarea îi făcu bine. *Așa a fost să fie!* Dacă Sten o să hotărască să-l abandoneze, să-l trimită înapoi, nu avea ce face. Trebuia să se împace cu asta.

Auzi un zgomot de pași și se îndepărtă de peretele sferei. Rămase nemișcat ascultând, apoi merse spre ieșirea din piață. Îi văzu pe Sten și Ralle apropiindu-se liniștiți. Purtau haine din Republică și se comportau ca doi turiști, privind atenți de jur-împrejur. Totuși, era ciudat. Ralle mergea relaxat în față, întorcând din când în când capul spre Sten și întrebându-l câte ceva. Acesta îi răspundea rezervat, de parcă i-ar fi fost subordonat. Ce se întâmplase? Ralle nu părea tulburat, din contră, era încrezător și stăpân pe sine.

Fluxul se curbă cuprinzându-i pe toți trei. Karl alergă neliniștit în întâmpinarea lor, dar ceva din expresia lui Sten îl tăie brusc elanul. Se opri trăsnit la câțiva pași de Ralle, neștiind ce să facă. Așteptă un semn de la Sten, dar acesta nu făcu nicio mișcare. Probabil simțea emoția revederii, dar nu se vedea nimic pe fața lui. Era ca și când l-ar fi ignorat, ca și când nu l-ar fi văzut. Karl începu să tremure ușor. *Mai știi ce ți-am spus înainte să pleci? Că misiunea asta*

e cea mai importantă dintre toate? Karl oftă. *Aşa este. Cea mai importantă misiune pe care am ratat-o. Prima ratată.* Nu se aşteptase la asta. Sten nu dăduse niciun semn că avea să-l pedepsească, aşa că sperase că îl va ierta. Siguranţa i se nărui într-o clipă.

– Bine aţi venit! reuşi să spună.

Karl se plecă, salutându-i, apoi privi spre Ralle, care se prefăcea că nu-l vede. Încercă să-l tatoneze, dar Sten îl opri. Era ca şi când l-ar fi îndepărtat voit. Karl înghiţi în sec. Era pentru că greşise, pentru că ratase. De aceea era exclus. Lăsă capul în jos. Nu aşa îşi imaginase totul.

– Putem merge undeva să discutăm?

Vocea lui Sten era rece. Karl era speriat.

– În templu nu este nimeni, spuse slab şi se dădu la o parte din calea lor. Cel care se ocupă de el lipseşte pentru moment.

– Bine, spuse Sten cerându-i părerea lui Ralle şi, abia după ce primi acceptul acestuia, se puse în mişcare.

Karl rămase uimit în spate, apoi se grăbi să-i urmeze. În interior, Ralle se aşeză în fotoliul oficiantului şi privi absent în jur. Sten rămase în picioare lângă el.

– Sunteţi obosit?

Ralle ridică din umeri.

– Acest trup este, eu nu. Nici nu aş avea de ce.

De abia atunci, păru să-l observe pe Karl.

– Nu mă saluţi?

Karl ieşi din nemişcare şi se plecă parcă silit în faţa lui.

– Nu ştii cine sunt?

Vocea lui Ralle era amuzată.

– Ştiu, spuse Karl încet.

Ralle întinse mâna şi îl apucă de braţ, trăgându-l mai aproape.

– Priveşte-mă cu atenţie!

Karl întoarse capul spre Sten, întrebându-l din priviri ce se întâmpla, dar nu primi niciun răspuns. Fixă chipul lui Ralle. Îl urâse atâta vreme şi totuşi, nu îl cercetase niciodată cu atâta atenţie. Trăsăturile regulate, pielea parcă bronzată, părul negru păreau neschimbate. Ar fi

fost o față plăcută, dacă în spatele ei... Ceva era însă diferit. Altă expresie... Jumătate serioasă, jumătate amuzată, de parcă s-ar fi străduit să nu râdă.

– Karl? Nu mă recunoşti?

Celălalt scutură încet din cap. Nu. Arăta altfel, dar nu-şi dădea seama în ce fel. Poate din cauza părului tuns scurt. L-ar fi sondat, dar Sten îi interzicea.

– Nu. Cine sunteţi?

Sten începu să râdă dintr-o dată, făcându-l să tresară.

– Ce-i cu tine? Cine poate fi?

Karl se uită de la unul la altul şi de-abia atunci îşi dădu seama de adevăr. Fusese atât de preocupat de eşecul lui, că nu observase ce era evident. Se trase câţiva paşi în spate şi se plecă adânc.

– Ştiai de asta şi totuşi, nu l-ai recunoscut. Asta-i bine, continuă Sten.

– Înălţimea ta..., bâigui Karl.

Îl văzuse pe Edrin de multe ori când îl însoţise pe Sten în apartamentul acestuia, dar prinţul nu i se adresase niciodată şi nici nu-l băgase în seamă. Rămase nemişcat neştiind ce să facă.

– Înălţimea ta, am greşit, murmură.

Edrin se ridică ignorându-i vorbele.

– Sten, când putem pleca spre Liftport?

– Imediat, Înălţimea ta. Nu avem ce face aici.

– Bine. Ocupă-te de asta. Eu o să mă odihnesc puţin. Ralle are nevoie de asta.

Sten se înclină şi-i făcu semn lui Karl să îl urmeze. Ieşiră în piaţă. Prim-agentul era din nou serios când i se adresă.

– Ce s-a întâmplat cu Astrud? Tonul întrebării îl răni, deşi nu era neaşteptat.

– S-a întors în Republică. L-am căutat mai devreme, dar am simţit că se îndepărtează.

– Iar Apoc?

Karl era confuz. Nu se preocupase de Apoc, ştiind că îl putea manipula numai prin intermediul lui Astrud.

– Nu ştiu, trebui să mărturisească.

– Nu? Ar trebui... să ştii. Ce este cu tine?

Karl îl privi neputincios. Nimic nu mergea bine. Îşi dădea seama de asta. Scutură din cap.

– Nu ştiu.

– Din nou nu ştii...

Sten respiră adânc de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească furia. Karl se chirci.

– Nu mă aşteptam să se întâmple asta. Sunt dezamăgit de rezultat. Ai ratat, dar nici nu ai făcut ceva ca să-ţi îndreptţi greşeala! Asta mi se pare chiar mai grav!

– Nu se va mai întâmpla!

– Nici nu se mai poate întâmpla. A doua oară ar fi sfârşitul.

Îi puse mâna pe umăr şi Karl simţi dureros energia ce îl lovi. Se abţinu să nu geamă şi rămase nemişcat, îndurând totul în tăcere. Parcă tot fluxul se coborâse asupra lui, arzându-l şi, dintr-o dată, toţi ochii celorlalţi agenţi se îndreptară asupra lui, batjocorindu-l pentru ceea ce făcuse. Erau focare separate de energie ce îl încolţeau gata să-l atace, totuşi, Sten îl proteja. *Asta s-ar întâmpla dacă m-aş retrage! Dacă te-aş lăsa la cheremul lor.* Agenţii îşi rezolvau problemele între ei şi îi pedepseau singuri pe cei care greşeau. *Te-ar face bucăţi dacă le-aş permite! Nu o să-i las, pentru că este prima dată când ratezi.* Sten îl apăra, deşi era nemilos aşa cum nu mai fusese până atunci. *Trebuie să înveţi să-ţi porţi de grijă. Nu putem fi ca Minago şi Ralle. Trebuie să supravieţuieşti şi singur. Să iei decizii. Ce ai aşteptat? Să-ţi spun eu ce să faci? Unde este Astrud? Ce face Apoc? Chiar dacă ai ratat, trebuia să ai aceste informaţii.* Lovit din nou, Karl căzu în genunchi. Parcă întregul flux se prăbuşise peste el. *Să nu se mai întâmple! Acum avem un lucru important de protejat!*

– N-o să se mai întâmple... şopti Karl pe jumătate sufocat.

– Aşa şi trebuie.

Sten slăbi strânsoarea şi se aplecă asupra lui.

– Am aflat eu din flux ce a urmat. Întreaga echipă din Republică a fost retrasă, dar cineva, probabil Astrud însuşi, l-a eliberat pe Apoc, care acum face ravagii în centrul lui Diege. S-a anunţat şi în tren să avem grijă. Asta trebuia

să-mi spui tu, înaintea oricui altcuiva. În schimb, ai fugit şi te-ai ascuns. Ce pedeapsă meriţi pentru asta?

Karl îl fixă neputincios. Acum îşi dădea seama că făcuse o greşeală după alta.

– Am vrut... am intenţionat ... am aşteptat alte instrucţiuni ...

– Nu ţi-am spus că nu trebuia să faci asta? Ce ţi-ai închipuit? Am insistat să te descurci singur. Nu ţi-am zis asta în Regat? Şi atunci, de ce nu m-ai ascultat? Înălţimea Sa mi-a cerut să te iert, dar nu pot tolera un astfel de comportament. Ai grijă de acum înainte!

– Nu se va mai întâmpla! repetă Karl.

Sten îi lovi tare peste faţă. Erau atât de puţini, încât nu-şi permiteau să piardă un om. Totuşi, nu putea trece cu vederea. Lumni avusese dreptate. Adrew părea să se descurce mai bine singur, dar Karl nu.

– Să nu promiţi! Fă-o doar!

30.

Oricât de jos ai ajuns, te poţi ridica dacă-ţi pui toată energia în slujba sufletului.
(Um Comte, *Despre oameni*)

*

– Ce este frica de necunoscut?

– Un sentiment ce apare când omul nu-şi cunoaşte drumul şi şovăie.

– Şi de ce ar şovăi?

– Pentru că nu se înţelege pe sine însuşi, pentru că vede în jur numai stânci pe care nu poate urca şi oceane pe care nu le poate traversa. Şi astfel, se simte neputincios şi şovăielnic, incapabil să facă un pas. Orice piatră e un munte şi orice baltă e o mare. Şi stă, cugetând ce să facă, astfel nevăzând că i-ar fi de ajuns un pas ca să meargă mai departe şi să calce în picioare pietricelele şi băltoaca.

– Dar de ce să vadă oamenii altceva decât e în realitate?

– Pentru că aşa fac ei. Îşi construiesc singuri ziduri pe care ştiu că nu le pot sparge, în loc să-şi construiască

drumuri pe care să meargă mai departe.
– Dar de ce?
– De ce? Pentru că aşa sunt oamenii, de aceea.
(Dialogurile lui Lumni Natt)

*

Cedrin se trezise deja când Stava intră în cameră şi trase draperiile. Se ridică într-un cot şi o urmări cum îşi făcea de lucru prin dormitor. Era umilă, dar doar în aparenţă, pentru că de fapt îl ura pentru ce i se întâmplase lui Edrin. Fusese o greşeală să o aleagă să se ocupe de el, dar o considerase un trofeu, la fel ca tablourile cu planetele din camera fratelui său. Acum i se părea o povară, o persoană care îi spiona mişcările, dar nu mai avea ce face. Stătea în apartamentul lui ca într-o închisoare, aşteptând să i se aducă hainele şi mâncarea, ca apoi să se întâlnească cu clica lui Edrin şi să fie supus altor umilinţe.

Avea puţini susţinători, totuşi Nali Teod reuşise să scape de sub supraveghere şi fugise din casa în care fusese închis. Thor Ardel şi ceilalţi îi ceruseră să-i semneze condamnarea fără să ştie că îl vizitase. Refuzase să ratifice hotărârea, cerând mai multe dovezi ale presupusei trădări. O făcuse cu satisfacţie, văzându-i cum se întunecau la faţă şi insistau să se hotărască. Nu se decisese, iar ei nu avuseseră ce să îi facă. Nu îi refuzase, de fapt, doar amânase totul, nici el nu ştia în ce scop. Nu avea nicio speranţă să iasă din situaţia în care se afla. Încercase să discute cu Rard, dar acesta refuzase să-l primească.

Se întinse la loc în pat, privind în tavan. Din toate bogăţiile ce îl înconjurau, nu avea de fapt nimic, nu stăpânea nimic, atâta timp cât Rard mai exista în reţea şi trupul lui Edrin în criptă.

Cât există o şansă să-l aducă înapoi pe Edrin, vor fi mulţi care se vor gândi la asta. Aşa mi-a zis Nali. Mi-a spus-o şi Minago. Trebuia să iau o hotărâre, dar am amânat. Am crezut că nu se pot atinge de mine. Nici n-au făcut-o, aşa că m-au izolat. Sunt rege doar cu numele, supus tatălui meu şi unei plăsmuiri ca Edrin.

Da, făcuse o greşeală să îl păstreze pe Edrin ca prim-consilier. Crezuse că o să se răzbune pe el, că o să plătească pentru umilinţele pe care le îndurase toată viaţa. Mai bine i-ar fi lăsat IA-ul închis în arhivă şi ar fi avut grijă să-i distrugă trupul. Nici asta nu făcuse. Ce putea fi mai jalnic? Se crezuse invincibil. Crezuse că statutul lui îi dădea mai multă putere. Rard şi Edrin. Dacă ar fi dispărut, Thor şi clica ar fi trebuit să-i dea mai multă libertate. Se strâmbă. Trădătorul de Sten şi acoliţii lui umblau liberi şi se duceau pe Staţie. De ce să nu încerce să preia controlul? Membrii consiliului se ascundeau şi nu voiau să ia nicio măsură. De ce să-i îndeplinească Sten visul? Acum îşi dădea seama că Lumni manevrase lucrurile ca Sten să ajungă pe Staţie, deşi nu mai avea niciun rost. Îi ascundea ceva? Ce informaţii să afle acolo şi ce să facă cu ele dacă nu aveau de gând să ia vreo măsură împotriva Republicii şi Cominternului?

Stava intră din nou în încăpere, aducându-i hainele. Se ridică oftând şi îi acceptă ajutorul. Ar fi vrut să nu-i mai vadă faţa urâtă, dar n-o putea îndepărta. Nu direct.

– Asta este tot, îi spuse el rece.

Femeia se înclină şi părăsi încăperea în linişte. Se purta cu el de parcă ar fi fost o fantomă. *Regretele îi fac pe oameni să piardă din substanţă,* spusese Diege referindu-se la cel care îl trădase pe Um şi îl vânduse Regatului. Şi el regreta multe lucruri, dar nu avea de gând să lase acest lucru să-l distrugă. Din contră. Exista întotdeauna o posibilitate pentru cei îndrăzneţi.

După ce Stava închise uşa, se ridică de la locul lui, se apropie de o mobilă ce părea masivă, o împinse şi descoperi peretele din spate. Întinse mâna, care păru să i se cufunde în zidărie, de fapt pătrunzând într-o nişă camuflată de o imagine. Ascunzătoarea lui secretă. Pipăi în jur şi scoase cubul pe care un agent i-l adusese din partea lui Nali Teod. Iată că mai avea, totuşi, susţinători.

Strânse suprafaţa strălucitoare în palmă, privind în jur. Sigur că era supravegheat, doar că acolo se afla într-un unghi mort. Nu trebuia să rămână prea mult pe

loc ca să nu dea naştere la bănuieli. Avea nevoie doar de o clipă. Simţi furnicături când cubul se activă. În minte, i se rulară codurile lui Nali, semn că mesajul venea într-adevăr de la el. Silueta deşirată a acestuia îi apăru dintr-o dată. Faţa-i prelungă părea şi mai slabă decât ultima dată când o văzuse.

Înălţimea ta, i se adresă Teod cu voce joasă, *am făcut această înregistrare în cazul în care voi fi îndepărtat. Acum, nu mai sunt multe de spus. Din păcate, nu putem discuta direct, chiar dacă mă mai aflu în viaţă în momentul în care primiţi acest mesaj. Am făcut câteva aranjamente cu oamenii care-mi mai sunt loiali. Trebuie să încercaţi să vă eliberaţi dacă vreţi să domniţi, iar pentru asta nu există decât o posibilitate. Eu, voi încerca să vă ajut... Dacă trăiesc, ne vom mai întâlni, dacă nu, adio...*

Cedrin ascultă înregistrarea cuprins de uimire. Parcă propriile gânduri îi fuseseră captate şi i se derulau în faţa ochilor. Da, trebuia să scape de Rard şi de Edrin. Asta îi spunea şi Nali. Doar că el îi şi dădea posibilitatea să o facă. Accesul în Arhivă, codurile de care se folosise Minago să ajungă la Rard şi care îi fuseseră înmânate de fostul rege pentru a sublinia încrederea ce exista între ei. Minago fusese îndepărtat, dar Nali Teod făcuse rost de ele şi acum i le oferea. Faţa i se destinse într-un zâmbet şi îi mulţumi în gând lui Nali. Nu se înşelase. Se pricepea la oameni cât de cât. Atât Minago, cât şi Nali Teod îi fuseseră loiali şi încercaseră să-l sprijine. Uitase deja că maestrul dorise să-l omoare. Cubul se făcu din ce în ce mai strălucitor, umplându-i mintea cu codurile ce îi dădeau acces la IA-ul lui Rard şi la programele ce controlau semnele vitale ale celor din Cripta Regilor.

Putere. Nali îi făcea cadou cheile unei noi puteri. Zâmbetul i se lărgi. Îşi lua viaţa în propriile mâini. Se ridica împotriva celor care îl împiedicau să-şi atingă măreţia. *Vremurile dictează acţiunile oamenilor; şi iepurele se ridică împotriva vulpii dacă vine momentul potrivit.* Pentru el acesta era momentul... Puse cubul la loc şi trase mobila la perete.

*

Cât vedea cu ochii, numai clădiri, oceane de metal şi sticlă, ridicate pe o insulă artificială, ancorată în mijlocul oceanului, într-o zonă aflată la ecuator. Mai multe structuri piramidale străpungeau imensa cupolă ce acoperea Liftportul. Dedesubt, era un întreg oraş împărţit în două. Într-o parte, depozitele şi clădirile administrative, în cealaltă, hoteluri şi zone de agrement. Liftportul era şi o destinaţie turistică la modă, iar o mare parte dintre veniturile Republicii şi Cominternului proveneau de aici.

Chiar în centrul oraşului, se afla turnul de care era prins cablul, ridicându-se şi dezvăluindu-şi scheletul metalic până când dispărea sus în nori, acoperit de un înveliş transparent ce-i dădea rezistenţă sporită. Într-un fel, sistemul de grinzi în mantaua lor presurizată făcea partea superioară să semene cu un imens pod vertical continuându-l pe cel ce lega baza Liftportului de Comintern. Până la zona de îmbarcare, situată la poalele turnului central, se putea ajunge cu orice vehicul. Turnul nu era compact, ci construit din segmente diferite, cu sisteme de stabilizare distincte, capabile să facă faţă vânturilor puternice de la altitudine. De acolo, nanotuburile se întindeau încă zeci de mii de kilometri până la asteroidul de ancorare, mişcându-se pe o orbită de 32 de ore, sincronizată cu rotaţia lui Galene.

Cineva comparase Liftportul cu o autostradă enormă pe care urcau şi coborau materiale, tehnologie şi, nu în ultimul rând, călători. În ciuda cheltuielilor mari de întreţinere, era o afacere la scară planetară, din care şi Regatul ar fi vrut o felie mult mai mare. De aceea, Cedrin dorea această putere şi tot de aceea, ceilalţi nu erau dispuşi să i-o dea. Edrin se gândi la primii colonişti şi la neînţelegerile dintre Jonson, comandantul *Ascensiunii*, şi Lee Yong de pe *Celeste*. Într-un fel, îl admira pe Jonson, care cedând aparent în faţa celuilalt, obţinuse sprijinul lui Andreas Pilate, de pe *Bonaventura*, fondând împreună Republica. Renunţase personal la căutarea altor planete, dar lăsase

misiunea în seama urmaşilor. Şi iată că, după sute de ani, se ajunsese tot la asta. Ceea ce spusese Um era adevărat şi în acest caz – *nu te împotrivi proştilor, lasă-i să creadă că au dreptate.* Asta făcuse şi Jonson.

Acum, în vehiculul electromagnetic ce se deplasa spre asteroid, Edrin visa. Pentru prima dată în viaţă avea mai multe opţiuni. Putea să se folosească de Sten şi să preia controlul Staţiei, aşa cum dorise Cedrin iniţial. Ce surpriză ar fi avut fratele lui să afle cu ce se ocupa! Poate după ce se termina totul, avea să-l anunţe prin intermediul alter egoului său, IA Edrin, că o parte a personalităţii sale părăsise Regatul. Îşi propusese să nu încerce să se răzbune pe el, de fapt Lumni îl făcuse să promită asta, aşa cum îi jurase şi că va avea parte de un regat, chiar dacă nu de cel la care se aştepta.

Lăsându-şi ţara în urmă, descoperea că nu îi era prea greu. Ţesând planuri, călătorind cum nu o mai făcuse înainte, de ce ar fi vrut să se întoarcă? Doar să-l vadă pe Cedrin distrus? Nici măcar asta nu putea face, pentru că legea nu i-o permitea. Se opri o clipă asupra acestei idei şi o îndepărtă rapid. Propriul tată îl considerase nedemn, ce mai era de spus? Chiar dacă regele Cedrin dispărea, tot nu avea de ce să se întoarcă. Un monarh nevrednic care domnea, pentru că nu se găsise altcineva. Ce gânduri nebuneşti! *La ce îmi foloseşte să-mi fac speranţe? Doar că nu este asta, doar îmi trec în revistă posibilităţile. Dacă îl pun pe Sten să-l preia pe Ahmar, ce câştig? Cât îşi poate menţine poziţia? Dacă nimeni nu-şi dă seama, destul de mult. Şi apoi? Poate agentul Adrew are să ne dea mai multe informaţii despre nava pe care o construieşte Republica. E şi asta o variantă. Mai mult o a doua moarte. Să las în urmă tot ce cunosc şi să plec. Unde însă? Asta nu o ştiu...*

Întoarse capul şi se uită la Sten şi Karl, care moţăiau. Karl mai avea pe obraz urma loviturii prim-agentului, dar părea destul de liniştit. Uşurat că nu fusese lăsat în urmă, că Sten venise cu actele falsificate din Regat şi-l ajutase să plece din Comintern. Deci erau împăcaţi amândoi. Chiar şi în condiţiile astea?

Dar chiar dormeau? Deşi corpul lui Ralle avea acces la fluxul *anh*, nu ştia cum să se folosească de această putere. Cu Sten fusese altfel, deoarece el nu i se împotrivise, cu Ralle era însă diferit. Încă îl mai simţea şoptindu-i ceva în minte. Avea impresia că se ruga de el, dar nu era sigur. Dacă îl lăsa să-i vorbească, risca să fie manipulat; totuşi era curios, deşi Sten îl avertizase să nu intre în dialog cu el. Putea să-l controleze pe Ralle? Niciodată nu avusese posibilitatea să cunoască un agent *anh* atât de bine. Cine ştie dacă informaţiile obţinute nu aveau să-i folosească mai târziu? Sten îi era loial, dar teoretic orice agent putea să-i manipuleze pe alţii. Nu ar fi vrut să fie vreodată înşelat, aşa cum i se întâmplase cu Minago! Oare şi Lumni îl manipulase? Nu reuşea să-şi dea seama.

Ralle?

Îl lăsă să-şi ridice puţin capul.

Înălţimea voastră?

Îi auzi vocea în minte. Suna foarte slab. De fapt, Ralle fusese întotdeauna umil, chiar dacă numai cu Minago sau în prezenţa acestuia. Nici nu îşi amintea să-l fi văzut altfel decât cu capul plecat.

Vrei să trăieşti?

O pauză.

Da...

Îl pot pune pe Sten să te şteargă în orice moment din sensomemorie, ştii asta?

Da... dar vă rog să nu o faceţi.

Ralle se temea şi sentimentul se amplifica de parcă i-ar fi fost frică lui însuşi.

De ce? Ce-mi poţi oferi?

Orice doriţi. Vă pot învăţa despre anh, nu asta vreţi?

Şi nu ar trebui? După ce am fost înşelat şi trădat de maestrul tău? Ce voia? Să scape mai târziu de Cedrin? Să fie rege?

Nu ştiu.

Minţi! Ştii prea bine, chiar tu mi-ai spus-o! Intenţiona să mă îndepărteze, apoi să scape de Cedrin şi de Rard. Cum urma să facă asta?

Ralle se chirci.

Nu ştiu.

Nu?

Îl putea constrânge să-i spună totul. Teoretic amintirile ar fi trebuit să fie comune dacă Ralle nu le bloca pe ale lui. În corpul lui Sten, nu-i fusese greu să afle adevărul folosindu-se de resursele acestuia. Acum de ce era altfel? Se aplecă spre sfera care era Ralle şi-şi imagină că o strânge în palmă. Durerea celuilalt deveni a lui şi trebui să-l elibereze. Aşa nu mergea. Erau una şi totuşi, diferiţi.

Vreau un trup, spuse Edrin un lucru pe care nu îl mai mărturisise nimănui. *Nu neapărat al tău, ci al oricărui agent. Nu vreau un corp obişnuit. Şi vreau să învăţ despre voi. Dacă mă ajuţi, poate te voi elibera la un moment dat şi voi pleca în altă parte.*

Vă voi ajuta, de ce să n-o fac? Nu am altă alegere.

Foarte bine.

Sten se foi pe scaun şi deschise ochii. Petrecuseră mai multe zile împreună în spaţiul îngust al cabinei, iar Edrin era nerăbdător să ajungă pe Staţie. Cu toate zonele comune şi sălile de antrenament, fusese o călătorie plictisitoare. Cei doi agenţi erau prea serioşi ca să-l distreze, iar monotonia se instaurase rapid. Edrin îl împinse pe Ralle în adâncuri şi se uită la Sten. Acesta nu părea schimbat. Nu se gândise niciodată că nu se putea baza pe el, dar apropierea de Ralle îi dădea un sentiment neplăcut în ceea ce-l privea. Senzaţia nu era a lui, dar nici nu putea lupta împotriva ei. Ralle îl ura cu adevărat pe Sten şi îl credea demn de dispreţ. De ce? Nici el nu putea să-i spună. Ideea că Sten putea fi complet diferit de imaginea pe care şi-o crease până atunci despre el era atât de ciudată, încât îi veni să râdă.

– Ajungem în curând?

Sten se scutură de somn.

– În câteva ore, spuse. S-a întâmplat ceva?

Edrin nu îi răspunse şi se uită la Karl, care deschisese între timp ochii şi întorsese capul spre Sten, ca şi cum l-ar fi întrebat ce trebuia să facă. Prezenţa lui Edrin în corpul lui Ralle îl făcea şi pe el să se simtă ciudat.

– Nu, doar că am vorbit cu Ralle.

– Înălțimea ta...

Edrin ridică o mână.

– Știu că m-ai avertizat să n-o fac, dar eram curios. Știi cât te urăște? Nici nu ai idee, sentimentul e atât de puternic, încât am început să-l percep și eu.

Sten se foi neliniștit.

– Ar fi trebuit să-i distrug conștiința, spuse încet.

– Poate că da, dar am descoperit că sunt multe lucruri pe care le pot afla de la el, așa că vom mai amâna asta.

– Cum spuneți, își înclină fruntea, apoi continuă: ce vreți să facem când ajungem pe Stație? Trebuie să mă întâlnesc cu Adrew în primul rând.

Edrin rămase gânditor, iar Karl se crispă pe scaun la auzul numelui.

– Da, neapărat. Apoi, vom vedea. Nici ideea lui Cedrin de a-l prelua pe Ahmar nu este rea...

– Înălțimea voastră?

Sten era uimit.

– Am crezut că este doar un pretext pentru plecarea noastră. Chiar dacă îl pot prelua, asta nu o să dureze la nesfârșit. Avem nevoie de ceva pe termen lung.

– Termen lung? Ce vrei să spui cu asta? Trăim oricum de pe-o zi pe alta. Sigur că asta căutăm, dar încă nu știu ce o să facem. Altă varianta ar fi nava despre care vorbeai. Crezi că am putea să ajungem la bordul ei?

– Nu știu. Sper să-mi spună Adrew mai multe despre asta. Poate că nu e gata de plecare, și apoi nu știm ce misiune are.

Sten părea sceptic.

– Pot să vă pun o întrebare? se hazardă el.

– Desigur.

– Maestrul Lumni nu v-a dat mai multe informații? Despre ce urmează să facem?

– Nu. Cred că e momentul să improvizăm.

– Să improvizăm?

– Ce este? Nu ești obișnuit cu asta? Îmi pare rău că nu am o misiune clară pentru tine.

Edrin începu să râdă. Asta era situația și trebuiau să

se împace cu ea.

În interiorul lui, Ralle părea să fi prins curaj.

Vreţi să vă arat Reţeaua, Înălţimea voastră? Înainte de a-i atinge limita şi a ieşi pe orbită?

De ce nu?

Asta este ce voiaţi, nu-i aşa? Sunteţi pregătit? Sau doar curios? Pentru o clipă, lui Edrin i se păru că vehiculul încetineşte. Un mic şoc, urmat de o explozie de lumină. *Veţi face faţă?* îl întrebă Ralle, dar nu ca şi când ar fi fost cu adevărat îngrijorat. Edrin strânse din dinţi. *Să continuăm.* Lumina se condensă şi se ordonă în benzi deplasându-se împreună cu cabina. Edrin urmări spectacolul, spunându-şi că era frumos, dar că fluxul *anh* era cu totul altceva. Un murmur îl înconjură, o sumedenie de glasuri care încercau să discute cu el. Toate acestea se desprindeau din benzile de energie. Era un sentiment deosebit de cel simţit când fusese cu Sten la Copacul *Anh*. Agentul îl protejase, dar îi şi ascunsese multe lucruri. Vedea asta clar, pentru că Ralle doar îl conducea fără să intervină. Se simţea în largul lui, iar teama îi dispăruse. Informaţii. Erau peste tot în jurul lui. Le percepea ordonate într-un anumit fel. Fiecare agent avea un spaţiu personal, dar şi unul pe care îl împărţea cu ceilalţi. Erau grupuri, dar şi fiinţe solitare. La un moment dat, i se păru că îl vede pe Minago, dar nu era decât imaginea acestuia în amintirea altor agenţi. Unii îl salutară, alţii se feriră de el. Era bine să-i cunoască identitatea? Undeva, fluxul se curbă şi, în jurul lui, apărură perturbări în câmp. *Ce-i asta?* întrebă, dar Ralle nu-i răspunse. O furtună. Fu lovit de una dintre panglicile de energie şi, dintr-o dată, se trezi azvârlit afară nu înainte de a-l vedea pe Lumni fixându-l mustrător.

În cabină, corpul lui Ralle se prăbuşi pe podea, iar Sten se aşeză în genunchi lângă el, încercând să-i susţină capul.

– De ce nu m-aţi ascultat? îl auzi spunând. E periculos ce faceţi...

Încercă să se ridice, buimac de cât de rapid se petrecuseră lucrurile. Ralle se agita în sufletul lui, gata să-l arunce afară, să se elibereze. Nu reuşi şi asta îl făcu să spumege de furie.

Sten îi puse mâna pe piept, ameţindu-l cu o descărcare de energie şi permiţându-i lui Edrin să preia controlul.

– Ce aţi vrut să faceţi? Ralle nu e omul cu care să vă înţelegeţi!

Cu ajutorul lui, Edrin se aşeză la loc pe banchetă, fără să spună o vorbă. Era speriat, dar nu din cauza incidentului, ci a forţei care se ascundea în spatele fluxului *anh*. O putere mult mai mare decât a regilor, poate cea mai mare din lume. Iar el nu văzuse decât o mică parte. Dacă era aşa, Minago, Lumni şi ceilalţi erau mult mai periculoşi decât orice conflict cu Republica.

– Înălţimea voastră? Sten părea îngrijorat.

– Sunt bine, spuse Edrin privindu-l în ochi.

De abia acum îşi dădea seama că în spatele fiecărui rege se aflase întotdeauna un maestru *anh*, care îl sprijinise. Şi asta fusese de la fondarea dinastiei. Rard şi Cedrin îl avuseseră pe Minago. Dar el? Era Lumni cel care îl ajuta sau supraveghea? Era Sten cel pe care îl pregăteau să ocupe lângă el locul pe care Minago îl avusese lângă Rard? Suspină. Îi era recunoscător lui Lumni, dar era acesta demn de recunoştinţa lui? Nu, dacă îl împinsese treptat pe drumul pe care mergea acum... Minago încercase să îl distrugă, iar Lumni îl ajutase. Privind în urmă, îşi dădu seama că i-l dăduse pe Sten ca să îl protejeze. *Foloseşte-te de puterea agenţilor, dar nu te încrede în ei*, îi spusese Rard cu câţiva ani în urmă. Sten, Adrew şi Karl, toţi îi erau într-un fel sau altul subordonaţi lui Lumni. Ura lui Ralle îl afecta, dar nu era numai asta... Îşi aşeză capul pe spătar şi închise ochii. Trebuia să se gândească bine la ce văzuse şi simţise. Ralle începu să murmure ceva, dar îl ignoră. Sten i se adresă, dar îl ignoră şi pe el, rămânând singur cu gândurile lui.

31.

Să călătoreşti şi să descoperi – asta înseamnă civilizaţia umană!
(Dosarele Ascensiunii)

*

Mai multe cârtiţe scobiseră asteroidul de desprindere, transformându-l într-o imensă mină, împânzită de galerii şi camere. Solul pietros le îngreunase munca, în schimb, urmau să aibă parte de mai multă siguranţă şi protecţie împotriva radiaţiei. Treptat, tunelurile fuseseră căptuşite şi, în spaţiile mari, se adusese material organic într-un amestec asemănător celui din serele *Ascensiunii*.

La început, lucraseră numai roboţii minieri, apoi, odată ce nava prinsese contur, începuseră să apară şi oamenii care supravegheau construirea habitatului. Se amenajaseră camerele personalului, zonele comune, criptele criogenice, depozitele. Se puseseră bazele reţelei în miezul căreia urma să fie adusă o IA, copie a celei care se ocupase de *Ascensiune*. Un efort care se întinsese pe mai multe decenii, de a căuta informaţii, de a umbla prin biblioteci după înregistrările şi HDD-urile antice, de-a pune lucrurile cap la cap.

Fuseseră ani de cercetări pentru a putea deduce mecanismele complexe ce aveau să ţină laolaltă nava şi oamenii. Atmosfera ce trebuia întreţinută, animalele, plantele crescute, soiurile cele mai performante şi, nu în cele din urmă, necesitatea introducerii unui creier vegetal care să se ocupe de toate acestea. Propunerea venise din Comintern, dar Saden se împotrivise. Singura autoritate în afara comandantului avea să fie IA-ul. Fostul preşedinte nu credea în eficienţa creierelor vegetale, iar Medina era de acord cu el. Nu era ceva ce Republica înţelegea şi, în plus, nu voiau să aibă pe navă mai multe entităţi non-umane.

O IA era necesară, în rest nava avea să fie condusă de oameni. La fel ca *Ascensiunea*. Văzând în ce direcţie mergea lumea, Jonson menţionase acest lucru în testamentul lui,

găsit într-o bibliotecă din sud. *Omul trebuie să fie responsabil de descoperirea noilor lumi, nu altcineva sau altceva!* Deşi nu erau obligaţi să-i urmeze cuvintele, Saden şi Medina descoperiseră că le slujeau de minune scopurilor. Nu. Pe *Ascensiune II* nu urma să fie niciun creier vegetal. Totuşi, şi prezenţa lui Adrew trebuia mascată, doar că propunerea de a-l folosi nu venise de la preşedintele Medina, ci de la Saden şi Forţa de Ordine. La ce avea să folosească Adrew, nici Idolia şi nici Remi nu ştiau. Cum nu aveau habar nici că Saden şi Tinerii Luptători fuseseră de acord cu plasarea lui acolo. Erau, desigur, parte dintr-un plan mult mai cuprinzător pe care Saden îl urma, pe baza indicaţiilor lăsate de Jonson, pentru că puţini ştiau că el fusese fondatorul Tinerilor Luptători.

Dacă Saden avea un regret, era că nu putea să viziteze nava, să vadă tunelurile şi imensul spaţiu interior cu propriii ochi! Din păcate, era prea bătrân ca să comande nava şi trebuia să lase acest lucru unui urmaş mai tânăr şi mai potrivit. Trebuia să se bazeze pe înregistrări şi pe simulări, în timp ce îşi savura prânzul la vila lui din Novoterra. De fapt, mai devreme, mersese la pas pe coridoarele pustii ale *Ascensiunii II*. Mult alb, pereţi imaculaţi pe care mai târziu aveau să strălucească imagini de pe Galene, cabine mici cu strictul necesar, dar multe încăperi comune în care membrii echipajului se puteau aduna. Umblase luni în şir pe *Ascensiune II*, vizitase toate spaţiile, chiar şi cele în care plănuiau să îl ţină pe agentul *anh*. La începutul primului mandat, în plin război, îi întâlnise pentru prima oară pe agenţii Regatului şi fusese impresionat. Dacă ar fi reuşit să folosească această forţă în beneficiul Republicii! Cochetase mult timp cu ideea, dar i se spusese de nenumărate ori că era prea periculos. Totuşi, merita riscul. De aceea, fusese de acord să participe la experimentele lui Temerus. De aceea, admisese ca Remi şi Idolia să fie păstraţi şi folosiţi. Singurele rezultate mulţumitoare ale experimentelor din timpul războiului, aceştia se dovediseră cel mai apropiat lucru de forţa *anh* obţinut vreodată.

Se gândi la Jonson, şi apoi la sămânţa pe care acesta

o plantase în Regat. În timp, aceasta se dezvoltase şi devenise un imens copac galenic care absorbea energia regilor. Da. Comandantul fusese un vizionar, iar Lumni servise până la urmă şi Regatul, şi *Ascensiunea*. Rolul lui în eliberarea lui Yoshida nu putea fi negat, dar tare ar fi vrut să afle ce avea de gând să facă în continuare.

Apoc? Mare greşeală. Dar pe care o făcuse voluntar, pentru că spera să înlocuiască roboţii cu ceva uman. Să se apropie cât mai mult de ideea originală a lui Jonson. Chiar dacă încălca o altă dispoziţie a lui, de a nu recurge la experimente genetice... Era însă sigur că nu se referise la oamenii *anh* de care şi el se folosise.

Pierdut în mijlocul *Ascensiunii II* şi regretând că nu se va putea alătura echipajului, Saden revăzu imaginile cu Apoc dezlănţuit în mijlocul capitalei Diege, distrugând clădiri, imposibil de oprit. Mai revăzu şi mesajul de scuze a lui Verrus, încolţit de dezvoltarea nedorită a situaţiei. *Să vă descurcaţi singuri*, le urase, ştiind că nu erau conştienţi de amestecul lor în eliberarea lui Apoc. Acesta cauza distrugeri, iar acum toţi aflau că puterea Cominternului nu mai era atât de mare. O lovitură de imagine. Nu avea să dureze mult până Regatul urma să intervină ca să protesteze împotriva atacurilor asupra transporturilor de pe Staţie. *Lasă-i să se certe între ei şi urmează-ţi drumul...* Aşa cum făcuse întotdeauna.

*

Din momentul în care Edrin şi Sten se urcară în vehicul, Adrew începu să le simtă prezenţa. Era cu Idolia şi Remi în liftul ce-i ducea înapoi pe inelul Staţiei. Privi spre Alignak, dar nici urmă de o altă legătură cu satelitul! Nici urmă de navă. Totul fusese bine ascuns, atât de bine, că nu reuşea să simtă nimic. Nici Idolia nu ştia mai multe, pentru că dincolo de ceea ce îi spusese ea însăşi, verificase personal.

– Cum e nava? o întrebase curios în unul dintre puţinele momente în care rămăseseră singuri în cabina lui.

Se uitau amândoi prin bagajul standard, pe care i-l

adusese Remi. Adrew nu poseda nimic, iar puţinele haine îi fuseseră date când ajunsese pe Staţie.

– Nu ştiu decât ce-am văzut într-o prezentare. Pare un oraş subteran. Sper să nu te deranjeze spaţiile mici, pentru că încăperile personalului sunt într-adevăr minuscule.

Adrew începu să râdă. De ce l-ar fi deranjat, fusese şi în locuri mult mai rele.

– Dacă încăpem amândoi, nu va fi nicio problemă.

Idolia îl lovi uşor peste braţ. *Ce spui?* De la întâlnirea din cabina lui, nu mai reuşiseră să rămână suficient timp împreună. Poate că absenţa lui Daath îi făcea să nu reuşească să se mai apropie. Parcă ceva lipsea, deşi atracţia exista şi fusese prezentă de la început, de când se întâlniseră în biroul lui Pendeln. Oare asta li se întâmplase şi altor agenţi? Sau exista ceva introdus în genele Idoliei care o făcea atât de atractivă în ochii lui? Era posibil. Sentimentul se înfiripase însă şi nu putea să lupte împotriva lui. Oricare i-ar fi fost originea... Idolia i se aşeză pe genunchi, înconjurându-i gâtul cu braţele. Îi plăcea să stea lângă el, iar Adrew observase asta.

– Ce vom face de acum încolo? o întrebă serios.

– Vom vedea. Sper să avem parte de libertate. Cine să ne mai judece acolo?

– Va şti cineva de noi. De cine suntem de fapt...

Femeia clătină din cap.

– Doar comandantul şi câţiva ofiţeri. Ceilalţi nu.

– Nu-i suficient şi atât?

O mângâie pe păr. În dimineaţa aceea, şi-l prinsese într-un coc lejer la ceafă. Câteva şuviţe scăpaseră şi-i şerpuiau de-a lungul gâtului, acoperind parţial fluturele şi biocipul. Nu era frumoasă, nu după standardele din Regat. Totuşi, asta nu avea nicio importanţă.

– O să încerc să am grijă de tine.

– Aşa să faci, Adrew. E timpul să aibă cineva grijă şi de mine. Va fi un lucru nou şi pentru tine, nu-i aşa?

Adrew zâmbi.

– Pentru mine, nu. Toată viaţa am avut grijă de alţii. Doar că nu a fost alegerea mea. Acum este.

Putea să fie totul din cauza unei potriviri datorate geneticii şi a aromelor lui Daath? Avea importanţă? Adrew se hotărî că nu.

– Trebuie să lăsăm trecutul deoparte dacă vrem să mergem mai departe. Un nou început, şopti Idolia. Oricum ar suna asta. Amândoi am făcut lucruri pe care nu le doream şi-am fost obligaţi să mergem pe-un anumit drum.

– De ce crezi că nu va fi la fel şi acum? Vom fi supuşi comandantului *Ascensiunii II* şi totul va depinde de ce fel de om e. Ştii ceva despre el?

Faţa Idoliei se întunecă o clipă. Ochii îi deveniseră opaci.

– Nu, nimeni nu ştie. Vom vedea. Uneori nu-i aşa de greu...

Tăcu o clipă. Toate lucrurile pe care trebuise să le facă în timpul războiului. Şi ea, şi Remi. Toţi acei oameni pe care-i interogaseră, toţi cei care muriseră din cauza lor. Pentru că-şi făcuseră treaba mult prea bine. Atunci nu o deranjase, dar cu timpul, credinţa în Republică şi-n creatorii lor începuse să se erodeze. Pentru Remi păruse mai uşor, dar nu fusese aşa. E greu să supravieţuieşti într-o lume care se dezintegrează! *De data asta o să fie diferit*, îşi promise uitându-se în ochii lui Adrew. *Cu tine va fi altfel!* Îşi lipi fruntea de a lui, concentrându-se. *Va fi bine... eu ştiu ce trebuie făcut...* Adrew simţi energia ce venea dinspre ea şi, dintr-o dată, se hotărî să o lase să-i pătrundă în minte fără să mai încerce să o îndepărteze. Gândurile li se amestecară şi atunci, îşi dădu seama că nu îl mintea. Voia cu adevărat să-l ajute, iar sentimentul pe care îl simţea se oglindea şi în mintea ei.

Idolia se apropie de amintirile lui şi, pentru prima dată, Adrew o lăsă să le acceseze încercând la rândul lui să se apropie de zona întunecată pe care ea o proteja. Acolo, se aflau primele imagini din laboratorul unde fusese creată, lucrurile pe care le învăţase, apoi războiul, interogatoriile. Se crispă. Toţi acei oameni fuseseră agenţi ca şi el. Deşi nu avea acces la sentimentele lor, nu avea nevoie să simtă ca să ştie prin ce trecuseră. Îi înţelegea.

Cum a fost posibil?

Nu-i nimic. A trecut. Trebuia să ne protejăm. Era război. Înțelegi asta, nu-i așa? Și ai voștri au făcut multe...

Prezența Idoliei în mintea lui îl asigură că totul va fi bine.

Ai încredere în mine!

Dar era greu. Până atunci, nu se încrezuse în nimeni!

Lasă-mă să văd misiunea ta!

Adrew șovăi.

Nu pot. Nu încă.

De ce? Ce importanță mai are misiunea pentru tine? Vei pleca și vei lăsa totul în urmă.

Adrew o îndepărtă încet din minte. Idolia încercă să se agațe de el, dar nu reuși. Forța lui *um* era prea mare ca să-i facă față. Dacă ar fi fost și Remi acolo, poate ar fi reușit pentru prima oară să vadă misiunea adevărată a unui agent. Poate nu trebuia să-i facă asta lui Adrew, dar nu se putea abține. Acesta o împinse, simțind că încă se agăța de amintirile lui.

– Nu pot, spuse apoi cu voce tare. Te-am rănit?

Idolia îl privi bosumflată. În fond de ce ar fi lăsat-o? Avea încredere în ea, dar nu într-atât.

– De ce o protejezi atât? Ce importanță mai are acum că pleci? Misiunea ta nu poate avea legătură cu *Ascensiunea II*, nu-i așa? Până acum câteva ore, nici nu știai mare lucru despre ea... Adrew? Nu vrei să-mi răspunzi?

– Nu. Nu pot. Chiar dacă nu mai are importanță, așa cum spui.

O privi în ochi. Apropierea de mai devreme începea să se spulbere.

– Chiar ai făcut acele lucruri pe care le-am văzut în mintea ta?

Idolia se ridică și rămase în picioare în fața lui. Pe chip avea o expresie întunecată.

– Da. Ce-ai crezut? Dar asta n-are legătură cu noi. Am vrut să vezi ca să înțelegi cine sunt. Am greșit? Poți trece peste asta?

Adrew se ridică la rândul lui. Nu erau multe lucruri de spus sau de făcut. Oftă.

– Îmi pare rău, spuse Idolia. Dar asta sunt eu și nu-i

vina mea, aşa cum nu-i nici a ta. Să încercăm să mergem mai departe.

– Da, zise Adrew încet. Să mergem mai departe. Tot mai departe.

Avea încă un sentiment neplăcut în minte. *O să fie dificil!* Undeva în apropiere, Sten cerceta felul în care energia fluctua pentru a-l găsi. Adrew se concentră asupra lui, îl văzu însoţit de Karl şi de Edrin şi se simţi uşurat. În sfârşit, avea încă o alternativă la plecarea pe *Ascensiune II*. Acum că Sten ajunsese, lucrurile aveau să se lămurească. Îl întâmpină mai emoţionat decât se aşteptase, în timp ce Idolia se întoarse supărată la bagajul lui, fără să-şi dea seama de legătura înfiripată. Acolo nu exista fluxul *anh*, iar lipsa lui îl deranjase într-un mod pe care de abia acum îl înţelegea. La ce se gândise când crezuse că putea să plece singur pe *Ascensiune II*? Fără ceilalţi, nu ar fi reuşit, oricât de liber ar fi fost! Asta nu înţelegea Idolia şi poate era mai bine aşa...

V-am aşteptat!

Mă bucur că ai supravieţuit.

Adrew se înclină, urându-le bun venit.

Depăşiseră deja zona de carantină şi se îndreptau spre parcul Staţiei. Casa lui Daath.

Aveţi grijă la creierul vegetal!

Vom avea, Adrew.

Sten suna extrem de liniştit. Lângă el, energia lui Karl părea mai slabă decât de obicei, dar poate era normal după o misiune atât de solicitantă.

Karl?

Răspunsul lui veni slab şi greu de înţeles. Era tulburat. Cum tulburat era şi Edrin. Sentimentele pe care le percepea venind dinspre ei îl puseră în încurcătură. Un amestec de teamă şi bucurie. Adrew îşi dădu seama că Edrin şi Karl nu mai fuseseră niciodată pe Staţie. Pe platforma observatorului, se uitau uimiţi la faţa lui Alignak scăldată în lumină şi la toate transportoarele efectuând manevre în afara Staţiei. Craterele se vedeau umbrite, cu marginile neregulate, distruse parţial de impactul cu alţi asteroizi

mai mici.

Măreţule Um! exclamă Karl, uitând pentru o clipă de prezenţa lui Edrin.

E aşa cum mi-am imaginat, spuse acesta cu gândul la planetele şi sorii învăpăiaţi din camera lui.

Sten rămase tăcut. Pentru el imaginea nu era nouă. Se apropiase deja de balustradă şi ridicase ochii urmărind mişcarea braţelor Staţiei. Undeva mai în dreapta, câteva luminiţe licăreau în mijlocul întunericului. O navă se îndepărta de Staţie în direcţia lui Alignak. Galene cea albastră se întindea la picioarele lor.

Edrin se lăsă în jos şi atinse podeaua din *aquamelt* ce deveni brusc transparentă. Avea lumea la picioare. Continentul Nuna şi mica parte pe care o reprezenta Regatul erau departe, sub el. Ce importanţă aveau ambiţiile lui sau ale lui Cedrin când putea avea totul? Nu doar o ţară îngheţată, nu doar o planetă, ci mult mai mult de-atât. Ochii începură să-i strălucească şi privi zâmbind la Sten. În sufletul lui, Ralle amuţi pentru prima oară în ultimele zile. *Să ai lumea în podul palmei!* la asta se referise Um, deşi Staţia fusese construită la mult timp după moartea lui. Se ridică şi privi direct spre Alignak, agăţat parcă de arcul cel mare şi flancat de coloanele observatorului, ca într-un tablou. Cât de limitaţi erau şi nici măcar nu îşi dădeau seama!

Nu-mi pare rău, spuse. *Nu-mi pare rău de nimic. A meritat totul ca să ajung aici.*

Se întoarse şi-i puse lui Sten o mână pe umăr.

A meritat orice efort. Nu-i aşa?

Avea lacrimi în ochi. Trăsăturile lui Sten se destinseră.

Da, Înălţimea ta. Orice sacrificiu...

Adrew îi ascultă tăcut, privind lumea prin ochii lor. Nu. Nu putea rămâne singur. Ce idee să creadă aşa ceva! Avea să-i urmeze oriunde ar fi mers. În Republică fusese izolat, dar fluxul exista şi avea acces la el, aici însă fusese cu desăvârşire singur. Idolia? Ştia atâtea despre ei, dar nu înţelesese lucrurile care îi uneau dacă crezuse că putea să îl rupă de ceilalţi.

Şi atunci?

În liftul care-l ducea înapoi pe Staţie, Adrew ţesea planuri. Deocamdată, nu se putea întâlni direct cu Sten, dar în curând, asta avea să fie posibil. Până la urmă, tot Daath era cheia. Avea să îl ajute, pentru că îi promisese să aibă grijă de copilul lui. Idolia îl va proteja, pentru că promisese să plece cu ea pe *Ascensiune II*. Dacă îi înşela, ce urma să se întâmple? Sten îl proteja de asemenea, pentru că era datoria lui şi pentru că îl credea loial. Yoshida? Încă nu ştia. Privind prin ochii celorlalţi, îşi dădu seama că ajunsese într-un moment periculos. Nu putea să îi mulţumească pe toţi. Cineva avea să fie sacrificat. Dar cine?

*

În mijlocul pădurii, Daath se odihnea amorţit de murmurul vegetaţiei. Era mulţumit, pentru că, în sfârşit, reuşise să convingă pe cineva să îi ducă un urmaş dincolo de graniţele lui Galene. Era important? Nu ştia încă. O lume cu totul nouă în care să crească. O reţea de creiere asemenea lui care să se întindă în întreg universul. Dacă ar fi fost om, ar fi visat, dar aşa, frunzele foşneau însoţindu-i impulsurile nervoase, tulpinile se mişcau în briza artificială, rădăcinile consumau din minerale injectate în sol. Omul nu avea să îl trădeze, deşi uneori nu-i înţelegea gândurile. I se păreau obscure. Fusese o promisiune pe care nu i-o făcuse numai lui. Femeia aceea credea în el. Urma să îl însoţească în călătorie, deci nu-l minţise la început nici pe el.

Somnola. Omul era neliniştit. Dintr-o dată, îl duceau iar pe Staţie şi asta era de bun augur. Mai devreme, voise să discute cu el, dar nu-i răspunsese. Era ocupat. Ceva intervenea în fluxul de energie. Alţi oameni pătrundeau dinspre Liftport şi Daath îi simţea asemănători lui.

Cine sunt?

Adrew păstră tăcerea.

Cine sunt? Să-i îndepărtez? Te ameninţă?

Vocea lui Adrew veni din depărtare.

Nu. Lasă-i în pace!

Ce sunt? Te pot opri să pleci?

Nu, şi Adrew păru sincer. *Nimic nu mă poate opri să părăsesc Galene, dacă vreau.*

Şi vrei?

Cred că da.

Un răspuns vag. Daath îşi dădu seama de asta.

Să nu mă înşeli!

Nu înţelegea exact ce însemna asta, dar era ca şi când rădăcinile lui nu ar mai fi primit nutrimentele necesare, iar plantele i s-ar fi uscat.

Nu te înşel.

Aura lui Adrew spunea altceva, iar Daath îl percepu de parcă ar fi fost în faţa unei alegeri.

Vrei să te extinzi şi tu, nu-i aşa? Să scapi de-aici?

Da. Vreau să scap. Voi găsi o cale.

Daath se linişti. Venea pe Staţie unde puterea lui era mai mare decât pe asteroid. Ce putea face? Era mai vulnerabil acolo. Nu putea să scape. În aer, se răspândi un miros plăcut, un amestec de flori şi ierburi. Mai încercase asta asupra lui şi funcţionase. Îl simţi că se linişteşte, de parcă îndoielile i-ar fi dispărut dintr-o dată.

Poate ţi-e greu! Asta o să te ajute să te relaxezi.

32.

Cine te-a trădat? De ce te întrebi asta? Cine să fie dacă nu propria ta umbră!
(Viaţa lui Um)

*

În restaurant erau puţini oameni, doar câţiva turişti. Edrin se aşeză lângă Karl şi alese meniul zilei dintre cele ce se succedau pe suprafaţa mesei. Sten comandase doar ceva de băut şi, sprijinit de spătarul scaunului, se uita în jur. Stăteau aproape de ieşire, dar chiar şi aşa, Alignak apărea copleşitor dincolo de peretele transparent al Staţiei. Edrin nu se mai sătura să-l privească. Deja nu se mai preocupa de ce pierduse, iar gândurile îi erau departe, rătăcind

în altă lume. Prin ochii lui Ralle, lumea apărea diferită. Auzea freamătul conversațiilor, murmurul energiei ce punea Stația în mișcare, frânturi din gândurile oamenilor. Era conștient de prezența celor doi agenți, dar și de-a lui Adrew. Era ca și când ar fi făcut parte dintr-o mare familie și de aceea nici nu-l înțelegea pe Ralle. Cum de putea păstra ura atât de mult timp? Cum de nu se lăsa sedus de apropierea celorlalți? Erau un grup pe care moștenirea genetică și experiențele comune îl făceau să pară unit.

Sten stătea cu ochii pe intrare, pregătit să acționeze dacă sesiza vreun pericol. Altfel arăta relaxat, liniștit, aproape zâmbitor, un bărbat care atrăgea privirile. Părul scurt și hainele străine îi veneau mai bine decât veșmintele din Regat. Chiar și Karl, încă palid, cu ochii strălucindu-i pe sub bretonul tras într-o parte, i se părea apropiat. Sten insistase să se tundă ca să nu atragă atenția asupra lui și acum semăna cu un tânăr din Republică. Orice i-ar fi șoptit vocea interioară, erau oamenii lui. Se aplecă spre Karl și-i puse mâna pe umăr.

– O să fie bine, îi spuse cu căldură.

Acesta îi zâmbi slab și-și coborî privirile.

Nu fii prea dur cu el! îi spuse lui Sten, care încuviință. *Am rămas singuri acum. Trebuie să avem grijă unul de altul.*

Suntem aici ca să vă servim, zise Sten, iar lui Edrin i se păru că declarația de credință, pe care o auzise de atâtea ori, căpăta acum altă conotație.

Suntem aici să supraviețuim. Toți. Nu vreau să uiți asta!

Sten se răsuci pe scaun și se înclină ușor, de parcă i-ar fi mulțumit. Mâncară în tăcere, Karl înghițind aproape pe nemestecate. Lui Edrin nu îi era foame, dar corpul lui Ralle avea nevoie de hrană, așa că se forță să mănânce și el ceva. Deocamdată se simțea bine, dar, în curând, naniții trebuiau să părăsească și acest corp dacă nu se hotăra să aprobe ștergerea sensomemoriei lui Ralle. Se gândi la ce îi spusese Lumni înainte de plecare și se decise să mai amâne acest lucru. *Toate la timpul lor. Nu forța mersul evenimentelor; lasă-le să se deruleze, pentru că viața fiecăruia își are curgerea ei normală. Dacă intervii, riști să strici echilibrul*

lumii. De aceea şovăia.

– Sten, zise folosindu-şi vocea, înainte să plec, maestrul Lumni mi-a spus să iau legătura cu o IA de pe Staţie. E cineva care ne-ar putea ajuta, dar pentru asta trebuie să intru în Reţeaua locală. După descărcare, o să las naniţii în corpul lui Ralle ca să-l poţi controla mai uşor. Crezi că te descurci cu el?

Sten căzu pe gânduri. Deci maestrul Lumni îi spusese mai multe prinţului, iar acesta nu se grăbea să i le împărtăşească. De fapt ce importanţă avea, de vreme ce trebuia să-l urmeze orice-ar fi fost?

– O să încerc, zise cu îndoială, deşi odată ce sensomemoria voastră îl va părăsi, va vrea să distrugă naniţii şi să se elibereze. Atunci, poate deveni un pericol pentru noi. Nu mai are nimic de pierdut. Sunt sigur că va încerca să alerteze paza Staţiei.

– Crezi asta? Chiar crezi că o să ne trădeze? Edrin se îndoia de asta. Onoarea lui...

Agentul surâse şi, pentru o clipă, îi susţinu privirea. Prinţul era un naiv.

– El nu a servit niciodată Regatul, ci pe Minago personal. Odată cu dispariţia acestuia, a rămas fără stăpân, doar cu dorinţa de a-l răzbuna. Nu simţiţi asta? O să facă orice ca să ne distrugă.

Aşa să fie? Edrin se întoarse spre sine, deşi în ochii celorlalţi, fixa un punct de pe suprafaţa lui Alignak. *Asta vrei să faci? Să ne trădezi?*

Ralle tăcea chinuit în spaţiul îngust în care îl împinsese energia lui Sten. Chiar şi pentru starea în care se afla, locul nu îi era suficient. Se sufoca. Ar fi vrut să-i răspundă, dar nu putea. Încerca să-şi reţină conştiinţa să nu dezintegreze, iar efortul acesta îi absorbea forţa rămasă. Simţea cum *anh-ul* din zonele periferice începea să se deplaseze într-o mişcare lentă, dar care, neoprită, avea să se transforme într-un vârtej ce urma să îl consume total. Avea să se prăbuşească în el însuşi. Avea să fie spulberat. Nici măcar nu mai avea suportul fluxului, în care să se refugieze până îşi găsea alt corp. Urma să dispară permanent, să

fie dispersat în spaţiu.

Nu! încercă să se zbată, dar legăturile de *um* puse de Sten îl ţinură strâns. *Eliberaţi-mă! Nu-l ascultaţi! Nu o să vă trădez, am să plec înapoi pe Galene!*

Edrin se întristă. Îl mintea. Lumni nu avusese dreptate când îi spusese că se putea baza pe el dacă reuşea să găsească o cale de comunicare. *Prietenii de azi pot fi duşmanii de mâine. Prinţe, Ralle îţi va da ascultare dacă vei reuşi să te apropii de el.* Dar el nu ştia cum s-o facă, iar Ralle nu părea să cedeze. Chiar şi confruntat cu ştergerea, tot încerca să-l înşele.

– Bine, atunci, spuse cu voce tare. Să ne gândim că voi avea nevoie de trupul lui după ce voi ieşi din Reţea. Te descurci cu el chiar dacă ăsta-i adevărul?

– Prinţe, voi face tot posibilul, răspunse Sten cu o scurtă şovăială. Dar, atunci, ne trebuie un spaţiu în care să-i păstrăm corpul până vă întoarceţi, pentru că nu-i pot elibera *anh-ul* decât parţial.

Edrin se ridică de la masă şi ceilalţi îi urmară.

– Bine. Ce sugerezi?

*

Se îndreptară spre o sală pe care Sten o mai folosise înainte şi care era vizitată de turiştii care doreau să se conecteze la Reţea. De obicei, zona era destul de pustie la acea oră şi agentul spera ca Edrin să facă transferul fără a fi detectat. Terminalele externe erau supravegheate, totuşi, nu aveau altă variantă. Plănuia să ascundă datele personalităţii prinţului printr-o descărcare de energie care să mascheze intrarea IA-ului în Reţea. Apoi, urma să se retragă cu Ralle şi Karl în parcul de pe Staţie, urmând să aştepte acolo ca Edrin să le dea un semn după ce termina.

Adrew?

Sten îl căută pe canalele *anh*, dar imaginea acestuia apăru mai greu decât s-ar fi aşteptat. Avea nevoie de el ca să medieze comunicarea dintre Reţea şi flux. Era mai aproape de ei decât crezuse iniţial. Părăsise asteroidul şi

asta era în sine un lucru bun. Însemna că oamenii de acolo aveau încredere în el, că îi dădeau o oarecare libertate.

Poţi să ne ajuţi? Eşti pregătit pentru ultima parte a misiunii?

Agentul se înclină. Era pregătit, deşi încă îl supravegheau. Sten primi datele adunate de Adrew, inclusiv înregistrări ale convorbirilor lui cu Yoshida. Trecu rapid prin ele, dar prezenţa originalului lui Lumni îl făcu să se întoarcă de câteva ori asupra imaginilor. Era confuz. Informaţia asta părea să-i tulbure echilibrul intern şi să-i agite în mod ciudat datele din sensomemorie. Nu era posibil, trebuia să fie o eroare la nivelul informaţiilor, o încercare de a perturba fluxul. Adrew se expusese unei coruperi a datelor când intrase în biblioteca din Republică. Nu exista altă explicaţie, pentru că Lumni nu putea să aibă vreo legătură cu *Ascensiunea*. Încercă să îl sondeze pe agent vrând să descopere sursa infecţiei, dar nu află nimic. Se retrase simţind că i se opune, că nu îl doreşte în preajmă, scotocindu-i prin memorie.

Ştii mai multe despre asta?

Adrew clătină din cap. Nu avea ce să-i spună. Deşi misiunea dată de Lumni păruse clară la început, lucrurile începeau să-i scape printre degete. Înainta pe un drum necunoscut, ce i se dezvăluia doar când mergea mai departe. Ce voia Lumni de fapt? Îi transmise îndoielile lui Sten, bucuros că nu trebuia să se mai gândească la asta.

Nu-l poţi întreba pe prinţ? îndrăzni Adrew.

Nici Sten nu avea idee ce să facă. *Lasă lucrurile să meargă de la sine!* îl îndemnase Lumni, iar acum cuvintele lui păreau să exprime interdicţia de a pune întrebări. Să râşte cu Adrew? Deşi nu existau semne, informaţiile erau desigur eronate, iar tânărul fusese expus la ele mult timp.

Nu avea altă alternativă. Se scutură de aceste gânduri şi lansă spre Adrew dorinţa de a-i furniza un loc în care să se retragă. Imaginea acestuia se tulbură pentru o clipă, de parcă ar fi fost implicat într-un alt schimb de informaţii. Cu cine? Îl văzu folosind Reţeaua pentru a se întinde spre planetă, acolo unde fluxul *anh* se rotea la limita ionosferei. Prinse o parte a lui şi încercă să pună laolaltă benzile de

informații.

Ce ai făcut? Adrew se temea, dar nu de cei cu care discuta, ci chiar de el. Spațiul din fața lui Sten se împărți în trei, Adrew reușind să realizeze interfața dintre fluxul *anh* și Rețea. În dreapta, se afla figura unui tânăr pe care îl recunoscu din sensomemoria agentului. Era Yoshida. În stânga, nu era nimic vizibil, doar un amalgam verde în mijlocul căruia pulsa energie. Un creier vegetal. O creație a Cominternului, folosind o specie locală.

Fața lui Adrew avea o expresie reținută, ca de fiecare dată când făcea un lucru interzis. Un lucru pe care *el* i-l interzisese. Ca în Comintern. Ca în timpul antrenamentelor. Cu toate acestea, Lumni îl protejase de fiecare dată. Cum să învețe atunci să fie supus dacă nu era lăsat să plătească pentru greșelile lui? *Dar greșește cu adevărat?* îl întrebase Lumni. *Poate acum, aici, da, dar mâine, peste o lună, anul viitor? Dacă el are dreptate, iar tu nu?* Astfel, îl împiedicase să ia măsuri împotriva lui. Se încruntă.

Ce ai făcut?

Imaginea lui Adrew deveni mai clară. Nu părea tulburat sau speriat. Orice ar fi făcut, nu avea să-i ceară iertare.

Am promis să plec pe nava construită de Republică! îi spuse liniștit, de parcă asta nu ar fi însemnat nimic. *Dar am făcut rost și de aliați pentru voi, așa cum mi-a cerut maestrul Lumni.*

Îl sfida privindu-l cu buzele strânse.

Minți!

Dar nu mințea, iar Sten își dădu seama de asta. Rămase nemișcat, realizând că Adrew nu îl mai considera decât un umil vehicul al prințului Edrin. *E ceva ce nu ai face pentru el?* îl iscodise Lumni de parcă l-ar fi bănuit de nesinceritate. *Nu, aș face orice!* Îl trădase pe Minago, dar cu Edrin avea să fie diferit. *Bine, atunci. Să-ți amintești de asta când vei fi desconsiderat și umilit!* Poate că venise și vremea aceea.

Nu înseamnă că voi pleca, dar trebuia să-ți spun.

Nu tu vei lua hotărârea asta, ci prințul. El ne va cere să rămânem sau să plecăm. Taci! Cum îndrăznești să iei singur astfel de decizii?

Sten îl îndepărtă cu un gest al mâinii și se aplecă asupra

celor două imagini suplimentare.

Bun venit! îi ură Yoshida de parcă l-ar fi cunoscut. *Așa cum i-am spus și agentului Adrew, vă voi ajuta dacă aveți nevoie de mine.* Privirea îi alunecă spre stânga, ca și când l-ar fi simțit pe Daath. Surâse în timp ce Sten încerca să găsească o cale de comunicare. *Voi, agenții sunteți plini de resurse. Ați evoluat destul de mult de pe vremea lui Jonson, e aici și meritul lui Yong. Chiar sunt impresionant. Prezența agentului Adrew va fi benefică misiunii. A legat destul de bine mai multe fire și acum urmează să treacă în alt plan. Doar că trebuie să fie atent...*

Ce? Sten nu mai avea replică. *Agentul Adrew are alte angajamente...*

Imaginea lui Yoshida se aplecă spre el, întinse brațul de particule și-l atinse. Sten se cutremură de parcă Lumni însuși l-ar fi lovit. *Nu te amesteca în lucruri care te depășesc! Chiar și faptul că discutăm acum este tot meritul agentului Adrew, care mijlocește comunicarea între flux și Rețea. Nu forța evenimentele. Lasă-le să curgă. Te voi ajuta, te voi proteja, dar trebuie să discut cu IA-ul care te însoțește. Spune-i că îl aștept.*

Yoshida dispăru, iar Sten rămase alături de ghemul verde reprezentat de Daath. Adrew reapăru și se înclină cerându-i voie să vorbească.

Daath! Prietenii despre care ți-am spus au venit pe Stație. Au nevoie de ajutorul tău.

Mingea de rădăcini, vițe, frunze și flori fremătă și-și dublă dimensiunile. Doi ochi de floare se deschiseră spre ei și o gură roșie înflori aproape de Sten. Parfumul eliberat de creierul vegetal îl lovi ca un flux de *um*. Se retrase fără să vrea și i se păru că Adrew surâdea ironic.

Ne ajuți? Împreună îți vom duce planta mai departe, pe navă. Am nevoie de ei.

Chiar ai? De ce?

Să mă protejeze de Remi și Idolia.

O s-o fac eu...

Adrew îi spulberă cuvintele cu o mișcare din cap.

Nu poți. Tu vei rămâne aici. Eu am nevoie de ajutorul lor ca să supraviețuiesc în spațiu.

Daath se chirci.

Ce vrei?

Adrew se uită la Sten, care se dezmeticise între timp.

Au nevoie de un loc în care să fie în siguranță. Îl poți construi pentru ei?

Da. În parc. Îi aștept, dar nu uita.

Nu o să uit! Adrew îi păru sincer chiar și lui Sten.

Daath dispăru brusc într-un vârtej de frunze și flori, iar Adrew îl urmă imediat ca să nu mai fie obligat să dea explicații. Sten reveni la realitate. Era așezat lângă unul dintre terminalele Stației, iar Karl îl sprijinea ca să nu se prăbușească de tot pe podea. Tânărul îl fixa îngrijorat, iar ochii îi semănau cu cei ai lui Daath. Se chinui să zâmbească.

– Sunt bine, spuse.

– Ce s-a întâmplat?

Edrin era nervos.

Sten se puse pe picioare, dar imediat se clătină amețit și se agăță de umărul lui Karl. Acesta se încordă încercând să-l susțină.

– Am luat legătura cu Adrew, care a găsit un loc unde să vă așteptăm. Nu vă faceți griji, ne vom descurca, spuse scuturându-se de prezența celor trei din flux. Folosise mai multă energie decât intenționase, uitând că nu mai era ajutat de naniții lui Edrin. Acum, ei erau în corpul lui Ralle, care răspândea o aură extinsă, plină de culori intense și strălucitoare. Ar fi putut folosi și el această energie după plecare lui Edrin. Aproape că îi simțea căldura întinzându-i-se de-a lungul canalelor *anh*.

– Pot pleca, atunci? întrebă prințul atingând deja portul de transfer.

Era nerăbdător.

– Da, fiți liniștit. Voi avea grijă de corpul lui Ralle, promise Sten. Dar... sunteți sigur?

Imaginea lui Yoshida nu îi dădea pace.

– Agentul Adrew a luat legătura cu o IA din Rețeaua locală, dar mă tem că o parte dintre date sunt corupte. Nu știu dacă veți fi în siguranță.

Edrin îl bătu încrezător pe umăr. Erau lucruri pe care

Sten nu le ştia, iar el nu i le putea spune. Informaţii care treceau din generaţie în generaţie şi erau cunoscute numai de membrii familiei regale. Promisiuni pe care Jonson şi Yong le făcuseră, iar Cedrin era gata să le încalce. Aşa cum se întâmplase şi cu Rard înaintea lui. *Să nu ataci Republica, să nu lucrezi împotriva celorlalţi colonişti.* După Război, reuşiseră cu greu să ajungă la o înţelegere cu Saden. Rolul lui Lumni în Regat, pe care nici Minago nu îl înţelesese, era cel de a păstra echilibrul. Acum, acesta se înclina din nou în favoarea Republicii, iar Regatul părea din nou în primejdie. Cu un an în urmă, maestrul îi făcuse o propunere pe care el o acceptase, deşi încă mai şovăia. *Aşa e cel mai bine! Pierderile noastre vor fi minime, iar Regatul va mai dăinui!* îi spusese Lumni. *Dar Sten şi ceilalţi? Au pierdut şi vor pierde atât de mult!* Maestrul clătinase din cap. *O pierdere atât de mică în comparaţie cu dispariţia Regatului! De ce te gândeşti la ei? Fiecare cu soarta lui! Fiecare cu experienţele lui! Pentru a putea supravieţui, trebuie să treacă prin toate acestea împreună!*

– Prinţe? vocea lui Sten îi readuse la realitate.

– Nu-ţi face probleme, Sten, îi spuse scuturându-se de propriile îndoieli şi de teama lui Ralle. Ştiu ce am de făcut. Am discutat aceste lucruri cu Lumni. Bine, să ne grăbim atunci. Îţi voi da un semnal în Reţea când mă întorc. Dacă totul merge bine, ne întâlnim tot aici.

Sten se retrase lângă Karl şi-l urmări aşezându-se în faţa terminalului. Cele două cercuri concentrice, semnul Staţiei, se rotiră pe ecran şi dispărură de îndată ce Edrin îşi ordonă naniţii şi le ceru să se conecteze la Reţea. Era o acumulare de informaţie pe care Sten o vizualiza ca pe un flux roşu aprins. Aşa fusese şi când Edrin intrase în corpul lui, doar că, în acel moment, nu fusese conştient de asta. I se făcu frig gândindu-se la Ralle şi la suferinţa prin care trecea. Deşi n-ar fi trebuit să-i pese. Deşi soarta lui era deja pecetluită. Deşi avea să fie în curând doar o coajă pentru IA-ul lui Edrin.

Corpul lui Ralle întinse mâna dreaptă şi atinse portul. Din palma lui, se desprinse un apendice scurt din vârful

căruia informaţia ce coda personalitatea lui Edrin se scurse în terminal. Ralle începu să clipească mai des, trupul tremurându-i uşor. Conştiinţa lui Edrin se micşoră, gândurile i se tulburară şi se deplasară cu repeziciune spre un spaţiu necunoscut. Sten lansă un impuls de energie, iar ecranul terminalului tremură pentru o clipă. Ralle rămase secătuit, mâna îi alunecă lângă corp şi nu mai reuşi să se ţină pe picioare. Se prăbuşi lângă terminal, în acelaşi loc unde Sten stătuse cu câteva minute în urmă. Karl se aplecă şi încercă să-l tragă în sus. Nu aveau timp. Trebuiau să plece în cazul în care cineva observa transferul.

Edrin se trezi aruncat în mijlocul unei plaje spălate de valuri înspumate, sub un astru orbitor. Undeva deasupra apei, plutea un bărbat care îi făcu un semn de bun venit. Miji ochii şi încercă să se concentreze. Trebuia să fie ferm, Lumni îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru, imediat ce îl anunţase că Adrew îl eliberase pe Yoshida. Agentul fusese manipulat, fără să fie conştient de asta. *Yoshida trebuie să apară acum când nava Republicii se pregăteşte de plecare. Acum, când lumea noastră trece printr-o criză. Trebuie să discutaţi cu el şi să îi spuneţi ce doriţi,* îl avertizase Lumni. *Domnia ta va trebui să se hotărască singur ce urmează să facă cu informaţia pe care o să o primească.*

*

Prins între Sten şi Karl, Ralle încerca să meargă cât mai drept. Avea control parţial asupra mişcărilor, dar îşi dădea osteneala să se comporte cât mai firesc. Edrin îi părăsise corpul, dar prezenţa acestuia îi lipsea de parcă ar fi pierdut şi o parte a eului său. Era ciudat, dar nu avea ce face. Sensomemoria îi semnala absenţa unei zone esenţiale a personalităţii lui, iar fără conexiunea la flux, nu îi avea decât pe cei doi pe care să se bazeze. Pe Staţie se afla şi Adrew, care supravieţuise atacului din Republică, deci nici măcar atât nu-i reuşise. Era slăbit şi înconjurat de duşmani.

Un picior în faţa celuilalt şi, în acelaşi timp, prezenţa

lui Sten alături de el, prefăcându-se că nu îl bagă în seamă. I-ar fi cerut ajutorul, dar mândria nu îl lăsa. Şi totuşi, înainte acesta îl sprijinise de atâtea ori, stătuse alături de el când fusese bolnav, încercase să îl protejeze când antrenamentul cu Minago îl rănea. Era ciudat că îşi amintea aceste lucruri tocmai atunci. Se lăsă cu toată greutatea spre Sten, încercând să-i atragă atenţia. Era un strigăt pe care spera să-l înţeleagă.

Lângă el, Karl era ostil. Îi strângea cu putere braţul ca şi când ar fi vrut să i-l rupă. Durerea era prea puternică, iar mecanismele lui de apărare prea slabe. Se opri pentru o clipă şi întoarse capul spre Sten, scâncind. Odată cu plecarea lui Edrin, pierduse şi ultima speranţă să supravieţuiască şi să se întoarcă în Regat. Era sigur că în curând avea să fie şters; cel mai degradant lucru pentru un agent, să devină doar un receptacul, o cameră goală în care se putea muta oricine. Mai văzuse astfel de carcase închise în Cripta Agenţilor, trupuri folosite pentru misiuni, fără să se ştie cui aparţinuseră şi ce se întâmplase cu sensomemoria ocupanţilor iniţiali. Îşi jurase să nu ajungă niciodată aşa, ci să moară înainte. Doar că nu reuşise. Sten nu voise să-l distrugă.

– Haide! spuse acesta încet, trăgându-l de braţ. Nu te opri.

Nu intenţiona să-l rănească. Dar pe el sau trupul lui? Îl privi cu ochi mari, plini dintr-o dată de lacrimi.

Nu-ţi fac niciun rău, dar să nu încerci să te eliberezi, pentru că nu voi avea milă!

Nu o voi face! promise el.

Ar fi trebuit să fie mai atent, să se poarte altfel, să cedeze după dispariţia lui Minago! Acum ce mai avea?

– Nu ţi-a spus să mergi?

Vocea lui Karl era aspră, plină de resentimente în contrast cu faţa lui tânără. Ralle încercă să vorbească, dar nu se auzi decât o bolboroseală. Sten clătină din cap. Opriţi în mijlocul coridorului, la doi paşi de intrarea în parc, erau vulnerabili, mai ales că durerea lui Ralle atrăgea atenţia. Întinse mâna şi-l atinse uşor pe obraz, ştergându-i

lacrimile. *Nu te ajută să faci o scenă aici! Vrei să fim prinşi? Vrei să ratăm misiunea din cauza ta?* Ralle dădu din cap. Nu. Ar fi însemnat trădare faţă de Regat. Încercă să îşi adune forţele şi să-şi liniştească vârtejul din centrul *anh*. Sten avea dreptate. Nu ajuta la nimic.

Îmi pare rău! gândi spre ceilalţi.

Sten îi acceptă scuzele, dar Karl strânse din buze şi-şi înfipse şi mai tare degetele în carnea lui.

Nu e de ajuns. Crezi că poţi să spui că îţi pare rău şi gata?

Îl traseră după ei spre intrarea în parc. Pe alei era răcoare, iar crengile copacilor se dădeau la o parte din calea lor. Sten privi după Daath şi îl descoperi peste tot în jur. Îi cerceta avid, dar nu îndrăznea să se apropie prea mult. Se învârtea în jurul lor, cu vitele tatonându-i timid. Din perspectiva lui, doi dintre agenţi erau plini de o energie necunoscută, care i se păru periculoasă. Apoi, îl reperă pe Ralle şi se îndreptă spre el. Era ţinta perfectă, pentru că era fără apărare. Putea să afle mai multe despre ce fel de oameni erau. Sten îl opri însă, ridicând în jurul lui Ralle un baraj de energie care îl făcu pe Daath să se retragă.

Lasă-l! E bolnav!

Daath nu insistă. Încă nu ştia dacă încercările lui nu aveau să îl supere pe Adrew. Îi lăsă în pace şi-i îndrumă pe alei, spre centrul parcului, unde pregătise un adăpost, un dom de plante aromatice, cu o podea de iarbă moale. Acolo aveau să fie în siguranţă dacă Adrew îşi îndeplinea partea din învoială, iar dacă nu, îi putea folosi ca să negocieze cu el şi să-l forţeze să-l asculte. Orice s-ar fi întâmplat, cei trei erau valoroşi. Sten şi Karl pătrunseră în dom târându-l pe Ralle după ei. În spatele lor, un tufiş crescu brusc, sigilând intrarea. Aici, tânărul se prăbuşi pe o grămadă de frunze. Îşi strânse genunchii la piept şi-şi aşeză capul pe braţe. Stătea chircit de parcă astfel s-ar fi protejat. Faţa îi era ascunsă, iar gâtul palid şi fragil îi tremura. Slăbise foarte mult în ultima vreme, deşi mâncase ca de obicei. Karl se aşeză lângă el, cu ochii la umerii ce-i tresăltau.

Cine e nevolnic acum? Îl împunse cu degetul, făcându-l să se cutremure. *Cine-i o cârpă?*

Ralle îşi ridică puţin capul, privirile tremurându-i pe chip. Avea din nou obrajii umezi.

Ce e? Ce nu-ţi convine? Nu asta ai vrut? Ai crezut că meriţi altceva?

Karl se aplecă spre el, înfigându-şi mâinile în gâtul fragil. Dintr-o dată, erau iar ei amândoi, ca pe vremuri, doar că Ralle nu mai avea putere. Era la dispoziţia lui, iar Sten nu avea să intervină. Îşi dăduse seama de asta dintr-o privire. Merita şi el să se răzbune pentru ce îi făcuse Ralle, pentru toate zilele şi nopţile în care se temuse că nu avea să supravieţuiască antrenamentului. Dintr-o dată, toată frustrarea ultimei misiuni ieşi la suprafaţă. Era vina lui Ralle că îi era atât de greu să accepte că ratase şi că-şi meritase pedeapsa pentru prima oară! *Nici tu nu eşti bun de nimic!* Îi puse palma peste ochi şi apăsă. Ralle începu să se zbată. Ceva îi umbla prin minte, fierbinte şi răscolitor. *Să vedem ce poţi face!* Încercă să-l împingă afară, dar nu reuşi. *Anh-ul* avea braţe de umbră ce se roteau sfredelindu-l. Erau întunecate, fatale. Unde se găsea lumina din miezului conştiinţei? *Ce o să zică Sten dacă te las să putrezeşti aici? Nimic. Cine te mai apără acum?* Degetele lui Karl îi pătrundeau parcă în craniu şi, orice ar fi învăţat, nu se mai putea apăra.

Nu ţi se pare cunoscută scena asta?

Ralle reuşi să-şi răsucească trupul spre Sten, care stătea tăcut alături. Era sigur că îl aduseseră acolo ca să-i şteargă sensomemoria şi să-l facă să dispară pentru a-l pregăti pentru întoarcerea lui Edrin.

Te rog! Te rog! Deja nu îşi mai stăpânea panica, iar spaima îl sfredelea mai tare decât *anh-ul* lui Karl.

Sten se ridică şi se duse în partea cealaltă a domului, rămânând cu spatele la ei. Era tulburat. Prinţul nu îi spusese clar ce intenţiona să facă aşa că, până lua legătura cu el, trebuia să-l lase pe Ralle în pace. Privi în flux şi-l văzu pe Edrin undeva, dincolo de un zid de imagini. Aşa cum bănuise, discuta cu Yoshida. Încercă să se apropie, dar nu reuşi, deşi Adrew mai media încă cele două reţele. Edrin îi făcu semn că era bine, aşa că se retrase, revenind

în zona domului, la Karl şi Ralle.

Sten nu o să zică nimic! Edrin nu are nevoie de anh-ul tău, ci doar de corpul golit! O să mă ocup eu de asta! De când aştept! Unde-i acum Minago să te apere? Cum te simţi? Ţi-e rău? Te temi să nu fii şters?

Nu am vrut! Îmi pare rău. Maestrul Minago dorea ...

Nu-i mai învinui pe alţii!

Energia lui Karl ardea, iar Ralle se apăra cu greu.

– Sten! Ajută-mă! horcăi, mâinile agăţându-i-se de haina lui Karl.

Ce om! Deşi se întorsese împotriva lui, deşi îl rănise şi intenţionase să îl omoare, acum îl implora să-l salveze! Sten respiră adânc şi se îndreptă spre cei doi. Cu un efort, Ralle încercă să se desprindă de Karl şi să se agaţe de el. Sten îşi închise canalele de comunicare, nevrând să afle ce simţea în acel moment. *Aceasta este moartea?* se întrebă privindu-i faţa răvăşită. *O trecere senină şi demnă în nefiinţă şi conştiinţa că ţi-ai făcut datoria?* Descoperi cu surprindere că de fapt nu îl ura, deşi ar fi trebuit.

– Sten! A spus să mă ştergi? Sten? De ce nu-mi răspunzi? Omoară-mă mai bine, te rog!

Strânsoarea lui Karl slăbi. Văzându-l cum implora, tânărul îl eliberă pufnind. Ralle îl scârbea. Parcă îi trecuseră şi furia şi dorinţa de răzbunare. Îl apucă de bărbie şi îl forţă să se uite la el, apoi îl scuipă drept în faţă. *Asta e pentru tot ce mi-ai făcut!* Surprins, Ralle nu mai apucă să se ferească şi se şterse cu mâneca, plângând încă. Îndrăzni, totuşi, să-şi înalţe privirile spre Sten ca să îl roage în continuare.

– Ticălos rezistent! Te milogeşti degeaba! Nu eu hotărăsc asta!

Cuvintele lui Sten îl dură mai mult decât loviturile lui Karl, dar îşi dădu seama în sfârşit că avea dreptate şi că aşteptau întoarcerea lui Edrin. Asta însemna că mai avea puţin timp şi poate şansa să-l convingă pe prinţ să îl cruţe. Se ghemui în colţul lui, roşu la faţă, rumegând asta în minte. Poate se speriase şi se făcu de râs degeaba. Cum căzuse atât de jos? Se uită la Karl cu coada ochiului. Acesta se aşezase lângă Sten şi-i spunea ceva cu voce

scăzută. Ralle ciuli urechile, dar nu prinse niciun cuvânt. Cu toate acestea, i se păru că vorbeau despre el.

Să fii mândru, să-ţi preţuieşti viaţa, dar să fii gata s-o pierzi cu demnitate. Să te dedici unui scop superior, dar să fii pregătit, pentru că moartea te poate lua în orice clipă. Asta spunea Um şi avea dreptate. Doar că el nu se temea de moarte, ci de ruşinea de a-şi fi pierdut trupul şi de a fi purtat de altul ca o haină veche.

33.

Drumul spre pierzanie este pavat cu fapte bune.
(Um, *Despre Oameni*)

*

Apoc îşi croi drum pe străduţele strâmte şi de câteva ori se lovi de vasele ornamentale sau dădu cu capul de balcoanele etajului unu. Era destul de întuneric, iar el bâjbâia, neştiind exact unde trebuia să ajungă. Indicaţiile vagi date de tânărul pe care îl prinsese nu-l ajutau prea mult. Nu întâlnea decât puţină lume şi majoritatea fugea când dădea cu ochii de el. Nu mai avea pe cine să întrebe, dar îşi continua drumul hotărât să-l găsească pe Verrus nici el nu ştia în ce scop. Intenţiona să-l omoare? Când se gândea la asta, privirea i se înceţoşa, simţea o durere surdă în tâmple, iar imaginea lui Astrud, plin de vânătăi, îi răsărea din memorie. Verrus făcuse asta. Verrus pusese să fie bătut. Verrus dorise să-l îndepărteze. Avea acest drept? Să-l oblige să accepte o marionetă drept stăpân? De ce trebuia să se supună? Astrud ţinea la el şi o dovedise când îl eliberase. Chiar dacă jucase vreun rol în crearea lui, îşi spălase păcatele când îl ajutase. Pe când Verrus... Chipul călugărului apăru dintr-o dată la fereastra unei clădiri, pe care Apoc o lovi cu pumnul şi o spulberă într-o revărsare de cioburi. Apoi, faţa se materializă pe orice suprafaţă de sticlonit şi-l urmă, fixându-l cu ochi duri. Apoc se încruntă. Imaginile erau reale? Nu reuşea să îşi dea seama.

În apropiere, se auzi un murmur de mulțime agitată. Lăsă chipul lui Verrus în pace și o luă la fugă printre clădiri, împiedicându-se și lovind cu piciorul în băncile de piatră. Acestea zburară prin aer, lovindu-se de pereții caselor.

Astrud! Astrud! îl strigă în minte încercând să-l ajungă. Nu știa cum, dar l-ar fi putut vizualiza dacă s-ar fi concentrat, dacă ar fi refăcut senzația avută când fusese atins de tânărul acela necunoscut. Se gândi la el, încercă să-și reamintească trăsăturile lui, dar nu văzu decât ochii verzi, larg deschiși și trupul plutind pe o întindere albastră și mișcătoare. Atunci, se întâmplase ceva, deși nu reușea să-și dea seama ce. Șocul celor întâmplate imediat după aceea îi șterse imaginile din minte. Era cineva care îl contactase pe Astrud într-un mod necunoscut. Clătină din cap. Putea izbuti dacă se concentra. Știa asta, trebuia însă să descopere cum. Mintea i se întinse, parcurgând un drum întortocheat ca străzile din Comintern.

Se opri într-o piață goală, înconjurată de clădiri de sticlonit. O zonă mai nouă decât restul orașului. Era dezorientat. Își răsuci gâtul ca un stâlp galben și se ridică pe vârfuri privind peste acoperișurile caselor. *Și acum unde?* Nu venea nimeni. Probabil se anunțase că umbla prin oraș. Poate că tânărul povestise deja că întrebase de Verrus. Poate îl pândeau undeva în apropiere. Era ciudat că nu apărea nimeni. Deja furia îi trecuse și se întrebă ce dorea de fapt să facă. Astrud îl eliberase, dar cum să folosească libertatea asta? Unde să se ducă? Chiar dacă îl găsea pe Verrus, ce urma să facă în continuare?

Astrud! Astrud!

Privi în sus, se concentră așa cum făcea în închisoarea lui și ridică brațul drept de parcă ar fi vrut să prindă ceva în palmă. Exista ceva acolo, ceva ce-i scăpa! O energie, niște linii ce traversau văzduhul, ceva ce înțelesese când îl atinsese pe tânărul cu ochi verzi. Deodată, văzu o străfulgerare ce lumina cerul de noapte. Un semn. Un drum ceresc. Îl urmă cu gândul și descoperi că mergea departe, dincolo de Comintern, de tot ce cunoscuse vreodată. O panglică de energie ce se împletea cu altele, iar la capătul ei, fața

lui Astrud, într-un oraş în care solul şi cerul se oglindeau unul în altul. Bărbatul părea mulţumit, ascuns într-o clădire mimetică, iar pentru Apoc această imagine fu de ajuns. Îl atinse uşor făcându-l să tresară şi să se uite în jur.

Să fii bine! i se înfiripă timid gândul cel bun.

Se întoarse şi urmă un alt drum pe cer, ajungând iar departe, într-o zonă îngheţată. I se făcu frig. Ce făcea acolo? Se întoarse adulmecând de-a lungul săgeţilor luminoase şi descoperi amprenta lui Verrus mult mai aproape, ascunsă într-o încăpere sub pământ. O cameră plină de cutii dreptunghiulare ce aveau propriile fâşii de energie mocnită, ducând toate spre acelaşi centru, spre o altă minte ca un ghem de lumină. Strălucirea nu era bună, ci palidă, gata să se dizolve. Porni la drum urmând acest indiciu.

De ce nu vine nimeni? De ce nu mă opreşte nimeni?

Exista o intenţie, un gând rău, ce tulbura fluxul de fâşii strălucitoare. Cineva îl lăsa să acţioneze şi se mulţumea doar să-l supravegheze. Nenumăraţi ochi erau însă aţintiţi asupra lui.

Unde sunt trupele de mai devreme?

Soldaţii Serviciului Sfânt aşteptau să se întâmple ceva, iar Apoc percepu îndemnul de a merge mai departe. Încercă să se scuture de senzaţie, apoi o urmă, cotind pe străzile evacuate. Se opri în faţa clădirii ce ascundea cutiile dreptunghiulare. Cineva îl condusese acolo şi acesta nu fusese Astrud. Cineva îl îndemna să distrugă locul. Să smulgă cutiile, să absoarbă legăturile de energie. Doar aşa avea să se liniştească, doar aşa avea să se elibereze.

Făcu doi paşi şi spulberă porţile masive. Înăuntru, era linişte şi din nou nimeni. O lumină verde pulsa pe pereţi ca şi cum i-ar fi indicat drumul. Locul semăna foarte mult cu Biolab-ul, aceleaşi coridoare împânzind zona, aceleaşi camere, ghicindu-se în spatele uşilor duble. Şi totuşi, nimeni. Nimeni nu păzea locul, nimeni nu era ascuns prin încăperi. Apoc percepea însă un murmur, de parcă mai mulţi oameni ar fi fost acolo nu cu mult timp în urmă. Merse mai departe cu greu, chircindu-se

din cauza tavanului scund. Cineva era acolo, doar un om. După un colţ, un bărbat cu barbă, îmbrăcat în haine largi, negre. Nu îl văzu prea bine înainte de a dispărea. Semăna cu Verrus, dar nu putea fi el. Amprenta energetică era diferită. Începu să se grăbească, iar podeaua vibră, întreaga structură răspunzând cu un muget paşilor săi. Deja gâfâia, iar prin minte îi umbla un gând neplăcut. Dacă nu era Verrus, cine să fie? Dincolo de energia ce îl atrăgea, nu ştia de ce venise acolo. Deşi Astrud nu mai era, cineva îl îndemna să meargă mai departe.

Îşi continuă drumul şi ajunse în faţa unor uşi larg deschise. Intră, răspunzând chemării de dincolo de ele. O încăpere goală, cu excepţia cutiilor masive răspândite pe podea. Nicio podoabă, doar lumina albă izvorând din pereţi.

Tancul criogenic din mijloc! îi pătrunse în minte o voce suavă.

Se apropie şi se aplecă asupra capacului transparent. Dincolo de el, o figură slabă, un trup care aproape dispărea înconjurat de tuburi. Era Temerus. Îl văzuse destul de rar în laborator, dar îl recunoscu pe dată. Murise? Energia palidă îl asigură că nu.

El e responsabil! El te-a creat!

Vocea nu mintea.

Apoc scutură din cap. Nu avea nimic cu Temerus. Astrud de-abia îl pomenise, erau alţii care încercau să-i facă rău stăpânului său. Verrus era unul dintre ei, pentru că îl batjocorise şi pusese să fie omorât. Ce avea el cu Temerus? Cu mortul-viu din mijlocul gheţii negre?

Te înşeli! Temerus îi manevrează pe toţi!

Atinse tancul criogenic şi i se păru că vocea avea dreptate. Temerus se afla în spatele experimentelor, iar Astrud îi spusese deja că el sintetizase ADN-ul pe baza căruia fusese creat. Se strâmbă încercând să-şi croiască drum spre Temerus. Apucă o panglică de energie şi imediat un vârtej negru porni să i se rotească în minte.

De ce şovăi?

Cineva îl zgândărea! Îl îndemna să facă lucruri pe

care nu le dorea.

Negura se adâncea în jurul lui şi undeva, se înfiripă o imagine. Doi bărbaţi aplecaţi asupra unui aparat. Unul era Verrus, celălalt mult mai tânăr, îmbrăcat în haine verzi. Tot un călugăr, pe care îl întâlnise la Biolab, alergând cu treburi mărunte.

Vei reuşi, Nicorus! spunea Verrus pe măsură ce mintea lui Apoc se cutremura, iar mâinile-i apucau tancul criogenic. *Vei fi un stăpân mult mai bun. Mult mai loial.*

Apoc începu să urle prelung, lovind cu pumnii în carcasa fragilă. Bucăţi din sarcofag zburară prin încăpere, dar el nici nu le observă, pierdut în mijlocul întunericului ce îi acoperise mintea. Energia din jurul său se subţie, apoi dispăru brusc, lăsându-l dezorientat şi singur. Corpul lui Temerus zăcea azvârlit într-un colţ, dar Apoc nu-l mai vedea, ocupat să distrugă totul în jur. În acelaşi timp, vocea triumfătoare a lui Verrus şi ochii întunecaţi privind direct la Temerus:

S-a terminat cu domnia ta! Pe cine mai batjocoreşti acum?

*

Temându-se că nu mai putea continua astfel, Cedrin refuză să mai participe la consiliu, după ce fusese din nou chemat în faţa tatălui său. Acesta primise vizita maestrului Lumni, care se plânsese că refuzase să ratifice condamnarea lui Nali Teod. Aşa că le arătase el lor! Cu o încăpăţânare de copil, refuzase să iasă din cameră. Ce puteau să-i facă? Să intre iar cu agenţii peste el? Să-l ia pe sus? Lumni încercase să pornească o discuţie, dar nu îl ascultase. Oricât de mieros i-ar fi fost tonul, nu-l mai păcălea. În plus, Rard părea că uitase de Minago şi, mai nou, accepta tot ce-i şoptea maestrul la ureche. Acesta avea ceva în minte, dar Cedrin nu-şi dădea seama ce.

– Înălţimea voastră, vă implor să vă mai gândiţi, îi spusese Thor. Nu merge aşa. Sunt lucruri pe care numai domnia voastră le poate rezolva.

Cedrin pufnise. Thor şi fiica lui îi ocupau prea mult

timpul. Roiau în jurul lui încercând să îl convingă să cedeze. Să le facă jocul. Doar că el avea altă alternativă şi pentru asta trebuia să îi fie recunoscător consilierului Linde.

– Înălţimea voastră, gândiţi-vă că sunteţi în primul rând un exemplu pentru oameni. *Regele înţelept are grijă de sufletul şi trupul supuşilor. Cum e mintea aşa e şi corpul.* De ce vreţi să îi tulburaţi? îl mustrase Lumni. Deja maeştrii *anh* se agită, iar agenţii nu-şi mai găsesc locul!

Cedrin se încăpăţânase şi mai tare. *Şi cui trebuie să mulţumesc pentru asta? Pentru că agenţii nu-şi mai cunosc locul? Nu ţie, care ai insistat ca Sten Darr să nu fie ucis aşa cum merita, pentru că şi-a atacat maestrul? Nu ţie şi lui Thor, care l-aţi distrus pe Minago, pentru că vă stătea în cale?* Nu spusese nimic cu glas tare şi se mulţumise să dea din cap, părând că ar fi fost de acord cu el. Nu-şi schimbase însă părerea şi continuase să lâncezească în pat.

Îl auzise pe Thor spunând că pierdea vremea în mod neruşinat, ocupat cu doamnele de onoare, dar de fapt, căuta o cale de scăpare. Observase agenţii care păzeau apartamentul, deplasările servitorilor şi încercase să facă un plan. Nu era însă obişnuit să rezolve lucrurile singur. Întotdeauna avusese pe cineva căruia să-i poruncească şi care să se gândească la detalii. Acum nu se mai putea baza pe nimeni.

Cu ochii în tavan, îşi imagină paşii care l-ar fi dus afară din încăpere. Deşi avea codurile întipărite în memorie, nu putea să folosească terminalul din cameră, pentru că era supravegheat. Trebuia să meargă direct la centrul IA-urilor sau să pătrundă în Cripta Regilor. Ambele variante erau periculoase. Putea să renunţe, să mai aştepte, dar nu avea astâmpăr, atâta timp cât nu ştia ce puneau la cale Thor şi Lumni. Se gândi la agentul care îi adusese mesajul de la Linde. Ar fi putut să se folosească de el dacă îl chema înapoi. Doar că nu avea cum, fără să atragă atenţia.

Stava intră în cameră cu masa de seară şi-l întrerupse. Cedrin se răsuci bosumflat cu faţa la perete. Doamna de onoare aşeză tava pe masă şi îl anunţă că era gata să-l servească, dar Cedrin o ignoră.

– Maestrul Lumni vă roagă să vă hrăniţi! îi spuse ea pe ton neutru. Nu puteţi risca să vă îmbolnăviţi.

Cedrin se înveli mai bine cu pledul, şi apoi nu se mai mişcă, prefăcându-se că doarme. Stava pufni. Ce comportament demn de un rege! Era adevărat că Edrin fusese mai bine instruit să preia acest rol, pe când Cedrin fusese lăsat mulţi ani să se descurce singur. Acum se vedea diferenţa. Nici urmă de decenţă şi bun-simţ. Ce credea că obţinea dacă stătea bosumflat ca un copil? Îl lăsă în pace şi ieşi afară.

Cum se văzu singur, Cedrin sări din pat. Era încă îmbrăcat cu hainele de noapte, dar deja îi venise o idee. Nu avea aliaţi, era adevărat, dar ceva tot avea. Surâse, fericit că descoperise în sfârşit cum să iasă din apartament. La început, fusese o senzaţie vagă atunci când îi văzuse pe cei doi tineri agenţi care-i păzeau uşa. Privirea unuia dintre ei îi amintise de Sten cel din copilăria lui şi de Karl Senn, pe care Minago i-l arătase odată. Faţa celuilalt nu îi spusese nimic. Un chip inexpresiv şi palid. Fuseseră numiţi de Lumni, deşi nu-şi amintea să-i fi văzut vreodată în compania lui. De fapt, dacă maestrul i-ar fi adus vreodată cu el, şi-ar fi amintit? Cine îi băga în seamă pe agenţii de rând? Poate doar Edrin, când îşi pusese în minte să-l atragă pe Sten de partea lui. Era sigur că îi putea manipula. Pentru ei era încă regele. Era o şansă pe care nu voia să o rateze.

Începu să se mişte neliniştit prin cameră aşteptând să treacă timpul. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine, scădea riscul să întâlnească pe cineva pe coridoare. Era un lucru pe care trebuia să-l facă singur. În mintea lui, planul era periculos, dar merita riscul. Se gândi la Minago şi se întrebă ce i-ar fi spus maestrul dacă i-ar fi povestit totul. L-ar fi oprit desigur! Îşi risca poziţia şi chiar viaţa, dar oricum, ce şanse avea să se menţină?

Se opri în mijlocul camerei şi ciuli urechile. Niciun zgomot. Linişte deplină, doar propriul puls bătându-i în urechi.

– Stinge luminile, ceru şi semiîntunericul se lăsă în încăpere.

Doar o lumină de noapte mai clipea pe unul dintre pereți. Respiră adânc și se apropie de ușă. Puse mâna în dreptul scanerului și, după o scurtă șovăială, ceru deschiderea. Ușa se dădu în lături, iar Cedrin păși afară. Cei doi agenți stăteau nemișcați păzind intrarea. Erau îmbrăcați cu robe simple, negre, și aveau părul prins în vârful capului. Ochii li se opriră pentru o clipă asupra lui. Intenși, alerți. Cedrin începu să se teamă că nu avea să reușească. Totuși, nu putea să rămână pur și simplu în ușă, trebuia să facă o mișcare.

– Am nevoie de ajutorul unuia dintre voi, spuse și se retrase repede, înainte să i se spună că ei nu aveau voie să-și părăsească postul.

Se baza însă pe surpriză, pe lipsa de experiență și, de ce nu, pe curiozitate. Regele în haine de noapte era o apariție. Cu inima bătând, așteptă lângă masă. Agentul care semăna cu Senn pătrunse în încăpere, privind în jur. Se vedea pe fața lui că nu înțelegea de ce fusese solicitat.

– Ce s-a întâmplat, Înălțimea voastră?

Cedrin se prefăcu agitat și speriat, deși nu trebuia să depună prea mult efort pentru asta.

– E cineva aici. Poți verifica?

Agentul deveni alert și se apropie de rege ca să îl protejeze de ceva necunoscut. Ușa se închise în urma lui, blocând intrarea.

– Unde? Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul oscilând între neîncredere și teama de a nu greși.

Dacă cineva pătrunsese cu adevărat în camerele regelui, așa cum maestrul Lumni le spusese că era posibil, trebuia să îl anunțe imediat, dar dacă Cedrin se înșela? Auzise zvonuri legate de el, de ciudățeniile lui, doar ceilalți agenți sporovăiau uneori când nu erau supravegheați de instructori!

– Nu știu...

Cedrin de abia își găsi cuvintele de emoție.

– Dormeam... m-am trezit... am văzut pe cineva, și arătă spre un punct din întuneric.

– Aveți grijă și treceți în spatele meu.

Cedrin dădu din cap şi se mişcă repede spre el. Îi puse mâna pe braţ şi-l privi în ochi.

– Mulţumesc. Cum te numeşti, agent?

Tânărul se încordă, deşi regele nu îl ameninţa de fapt.

– Vilmer Dess, Înălţimea voastră!

Cedrin surâse, aplecându-se spre el şi ţinându-l strâns de mână.

– Îţi mulţumesc încă o dată, Vilmer Dess.

Din ce în ce mai uimit, Vilmer deschise gura să-i răspundă, dându-şi seama în sfârşit că regele mintea. Nu îl ameninţa nimeni! Motivul era altul, dar nu îl putea afla, pentru că nu avea voie să îl sondeze. Cedrin îl trase spre el, apoi îl răsuci, înconjurându-l strâns cu braţul.

– Înălţimea voastră!

Vilmer protestă, dar nu încercă să se elibereze de teamă să nu îl jignească pe rege. Ce dorea de la el fiul lui Rard ce Nebun? Îi simţi respiraţia caldă mângâindu-i gâtul şi se cutremură. Aveau aceeaşi înălţime, însă Cedrin era mult mai puternic. Putea câştiga numai dacă-şi folosea *um-ul*. Să îl atace pe rege era însă de neconceput, doar dacă...

– Nu pot rămâne, spuse încet. Vă rog, trebuie să plec!

Dar Cedrin nu avea de gând să-l lase în pace.

– De ce te grăbeşti aşa?

Nu erau agenţii supuşii regelui, nu îi putea el forţa dacă dorea? Nu fusese acesta singurul dar pe care i-l făcuse Rard vreodată? Îi puse mâna stângă pe frunte şi-i trase capul pe spate. Vilmer gemu şi încercă să se elibereze, dar era prea târziu. Ceva îi apăsa greu mintea şi un mecanism întreg se pusese deja în mişcare pentru a-l face să se supună. Era ceva în celulele pielii lui Cedrin, în stratul subţire de sudoare, ceva ce-l îndemna să-i dea ascultare.

Nu! Lăsaţi-mă să plec!

Cedrin îi umbla prin minte pe singurul canal la care regii aveau acces. Era o putere care-l paraliza, care-i făcea *anh-ul* să tremure şi *um-ul* să se stingă. Rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi şi buzele tremurând.

Ce cauţi? Unde vrei să mergi? E mai bine să fii împreună

cu ceilalţi, să fii trimis în misiuni, să fii aruncat de colo-colo? Ascultă-mă şi fă ce-ţi spun! Agenţii sunt supuşii regelui, anh-ul a fost creat de Yong cel Mare, cine eşti tu să te împotriveşti? De ce asculţi vocea unui maestru care tot regelui îi datorează totul? Trebuie să mă ajuţi, o vei face?

Ochii albaştri ai lui Vilmer deveniră opaci, iar pleoapele i se lăsară uşor. Părea gata să moţăie, susţinut în picioare doar de braţul lui Cedrin.

Mă vei ajuta?

Vilmer dădu încet din cap de parcă ar fi dormit şi ar fi visat. De fapt, nu înţelegea ce i se spunea, ci doar că trebuia să fie de acord cu el.

– Foarte bine!

Deşi spuse cu voce joasă, cuvintele răsunară neplăcut în liniştea încăperii.

Cedrin îi dădu drumul, iar Vilmer deschise ochii şi se răsuci spre el. Privea fix, dar altfel părea neschimbat. Îl atinse ca să vadă dacă reacţionează, apoi se consideră mulţumit. Agentul era în puterea lui şi avea să-i dea ascultare. Ce bine semăna cu Sten Darr sau, şi mai mult, cu Senn! O serie de trăsături pe care le aveau în comun toţi agenţii buni. Dintre aceştia se alegeau prim-agenţii, şi apoi maeştrii. *Doar că tu nu vei avea o carieră prea lungă! Asta e!* îşi zise regele. Trebuia să se grăbească, pentru că efectul nu dura prea mult. *Totuşi, va fi suficient să ajung în Criptă!*

Nu se mai temea şi nu mai tremura, cuprins de o exaltare pe care nu o mai simţise de când Rard îi dăduse tronul.

– Poate că sunt bun şi eu la ceva! zise uitându-se la Vilmer.

*

Ziua următoare, aplecat asupra trupului distrus al lui Temerus, Verrus plângea cu lacrimile adunându-i-se în barbă.

– Ce nenorocire! Ce nenorocire! striga, iar călugării prezenţi la priveghi îi răspundeau pe măsură, scandând

cuvintele lui Um.

Conştiinţa să ţi se trezească. Mergi spre noua existenţă, nu mai adăsta. Tu, care ne priveşti cu ochi care nu văd şi care ne vorbeşti printr-o gură îngheţată, tu nu mai aştepta. Mergi mai departe. Transformă-te. Nu mai sta printre noi. Nu ne mai privi, nu ne mai vorbi. Renunţă la dureri, la dorinţe, la temeri. Pleacă şi nu mai privi în urmă. Ai dispărut dintre noi, dar continuă-ţi drumul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lui Verrus îi era destul de greu să pară îndurerat când, de fapt, se bucura că scăpase de supravegherea tălmăcitorului tainelor. Fusese o oportunitate pe care alesese s-o folosească în tinereţe, dar, cu timpul, Temerus devenise un patron care refuza să se dea deoparte. Îl aşteptase să se stingă în nenumărate ocazii, ca în final, să ajungă sclavul unei momâi îngheţate. Fusese umilitor să-l viziteze în fiecare zi în spaţiul virtual, să-i dea raportul şi să-i suporte toanele. Şi asta până când Temerus ajunsese să-l pedepsească pentru orice greşeală. Se săturase şi nu mai avea răbdare să-i aştepte retragerea sau moartea. Trebuia se scape cât mai repede, iar eliberarea lui Apoc fusese o şansă de care profitase. Ar fi putut să se gândească şi el la asta, dar mai bine că lucrurile fuseseră puse la cale din exterior. Nici nu îl interesa cine era vinovat, Astrud sau agentul capturat de Radus, avea oricum pe cine să dea vina. Depindea de cum se înţelegea cu Medina şi cu regele Cedrin!

Lângă el, Nicorus stătea şi mai plecat, şi mai înlăcrimat, iar Verrus îşi dădu seama că-i amintea de el însuşi când plecase din templu pentru a-l sluji pe Temerus.

– Nu te teme! îi spusese, văzând că tânărul şovăia să preia controlul asupra lui Apoc. Acum va fi altfel. Vom învăţa din greşeli şi vom reuşi.

Nu Apoc era însă problema, ci Temerus însuşi, incapabil să mai conducă, subminând Cominternul, îndepărtând Regatul şi ascultând de ordinile Republicii. Se lăuda că îl călca pe Cedrin în picioare, dar se pleca în faţa lui Saden şi Medina. Ce om! Verrus fusese abordat în nenumărate rânduri de unii membri ai Consiliului Sfânt, care îl imploraseră

să ia măsuri. Le promisese să discute cu Temerus, dar nu o făcuse, pentru că nu l-ar fi ascultat. Şi iată că acum dispăruse, iar semnele arătau că el urma să fie următorul tălmăcitor al tainelor. Chiar şi Medina luase deja legătura cu el, îngrijorat să afle ce se întâmplase cu Apoc. Şi asta la doar câteva ore după atacul asupra lui Temerus.

Verrus nu ţinuse lucrurile secrete, doar le modificase pentru a se potrivi situaţiei. Apoc fusese prins de membrii Serviciului Sfânt, care îl sedaseră cu o doză dublă celei pe care o foloseau de obicei pentru a-l linişti. Fusese dus de grabă şi închis în alt laborator din Comintern, iar Verrus spera că i se pierduse urma. Pe Medina îl anunţase însă că Apoc fusese neutralizat. Orice ar fi însemnat asta!

– Sfinţia voastră?

Nicorus se aplecase asupra lui, încercând să îi atragă atenţia, pentru că Verrus începuse să zâmbească printre lacrimi.

Compunându-şi din nou o figură tristă, Verrus îi puse mâna pe umăr. Nicorus îi era loial şi avea de gând să facă mai multe pentru el. Câteva capete se ridicară dintre călugării care scandau cuvintele de îmbărbătare ale lui Um.

Conştiinţa să ţi se trezească. Mergi spre noua existenţă, nu mai adăsta. Tu, care ne priveşti cu ochi care nu văd şi care ne vorbeşti printr-o gură îngheţată, tu nu mai aştepta...

– Preşedintele Medina vrea să discute din nou cu Sfinţia voastră, îi spuse încet Nicorus.

Verrus dădu din cap şi privi măreţ în jur.

– Să aştepte! spuse triumfător. Acum, ne jelim conducătorul.

34.

Insistă cât vrei, încearcă să influenţezi evenimentele, agită-te şi suferă, nu are rost, vei ajunge tot acolo unde trebuia, indiferent ce vei face!
(Um Comte, *Învăţăturile lui Um*)

*

Era prima mare pe care o privea vreodată. Mai văzuse imagini, dar niciodată nu fusese atât de aproape, valurile udându-i picioarele şi briza mângâindu-i faţa. Iluzia era perfectă. Yoshida pluti până pe plajă şi îl salută înclinându-se uşor. Avea un chip prelung, cu trăsături plăcute, deşi dure. Edrin se apropie neştiind ce să-i spună. Din păcate, Lumni nu îi dăduse nicio indicaţie, iar ideea că Yoshida era o IA antică îl punea în încurcătură. De fapt, şi el era tot o IA, deşi nu era conştient de asta. Nu se simţea diferit de cum fusese în viaţă. Yoshida îl cerceta, iar încercările acestuia de a-i accesa memoria erau puţin liniştitoare. Trebuia să se teamă de el? Se înşelase Lumni când insistase că putea să-l ajute?

– Maestrul Lumni mi-a sugerat să discut cu tine, începu Edrin, pentru că tăcerea se prelungea prea mult.

Freamătul valurilor părea să ascundă o voce care încerca să-i atragă atenţia. Privi în apă, dar dincolo de ea, nu erau decât şirurile de date, ţesute în structura Reţelei de pe Staţie. Ca IA avea acces şi acolo, chiar dacă Sten şi Karl nu.

– Aţi ajuns departe, spuse Yoshida privindu-l gânditor. Nu mi-aş fi imaginat că mostrele date de Jonson lui Yong îl vor ajuta să obţină astfel de rezultate.

Edrin se foi neliniştit, iar nisipul îi scârţâi sub tălpi. Ceva din cuvintele lui Yoshida îl deranja. El nu era un experiment genetic, cu toată ameliorarea şi selecţia, şi nici nu voia să fie luat ca atare.

– Nu ştiu ce doreşte maestrul Lumni să discutăm, spuse cu şovăială.

– Depinde de ce vrei să faci! Tu ce-ţi doreşti?

Problema era că nu ştia. Se gândi o clipă. La un moment dat, intenţionase să devină rege, dar asta fusese cu mult timp în urmă. Acum nu se mai punea problema, Cedrin câştigase, iar el trebuia să trăiască cu ideea că fusese învins. Apoi, Lumni îi oferise o şansă să trăiască din nou, să realizeze altceva. Totuşi...

Yoshida îl privi serios.

– Te pot lua pe *Ascensiune II*, dacă doreşti. Şi pe tine şi pe ceilalţi. Vă pot ascunde şi proteja, iar căpitanul vă va accepta, mai ales că... se întrerupse văzându-i expresia feţei. Dar tu nu... Vrei să te întorci, nu-i aşa?

Edrin lăsă capul în jos. Era ruşinos să-şi dorească un lucru pe care nu-l putea avea, să se agaţe de speranţe deşarte, să accepte că nu fusese destul de bun. Lumni îi sugerase să lase toate acestea în urmă şi să încerce să-şi construiască altă viaţă. Dar el, nu! În adâncul sufletului, spera că va putea merge înapoi în Regat.

– Ai dreptate, Yoshida! izbucni.

Nu mai avea importanţă ce spunea, dar trebuia să se descarce.

– Nu vreau un nou Regat. Nu vreau să plec de pe Galene. Îmi vreau viaţa înapoi!

Erau lucruri pe care lui Lumni nu ar fi îndrăznit să i le spună, dar care erau adevărate.

Spaţiul mării se roti, iar Yoshida se îndepărtă o dată cu vântul. Un alt personaj apăru deasupra apei, la început ca un punct mişcător la orizont, apoi crescând, venind cu viteză în direcţia plajei. O tornadă, o pâlnie strălucitoare apăru pe cer, o descărcare de energie cunoscută. Un bărbat apăru pe o dună, stârnind o ploaie aspră de nisip. Rămase drept în faţa lui Edrin, fixându-l plin de îndrăzneală. Avea trăsăturile regulate ale unui agent *anh*, ochii verzi ai lui Karl Senn, faţa albă a lui Sten şi părul negru-albăstrui, lung, al lui Ralle. Se plecă în faţa lui, dar nu cu umilinţă.

– Cine eşti?

– Nu vă amintiţi, Înălţimea voastră? Sunt Adrew.

– Adrew?

Dintr-o dată, îl recunoscu. Era Adrew cel adevărat,

aşa cum arăta pe când trăia în Regat.

Ce s-a întâmplat cu trupul tău din Republică, cel pe care l-am văzut la Copacul Anh?

Adrew se strâmbă.

– Încă îl mai ocup, dar în fluxul *anh* şi în Reţea mi-am recăpătat înfăţişarea mea adevărată. De ce nu? Pot face orice aici. Măcar aici.

Yoshida se apropie din nou de ei, aruncând o privire la vârtejul de deasupra mării.

– Adrew vă ajută să comunicaţi cu mine. E interfaţa mea cu fluxul, deci îl las să aibă acest nou trup ca... răsplată.

– Nu înţeleg.

Edrin era din ce în ce mai uimit, privind de la unul la altul. Ceva se întâmpla sub ochii lui, iar el nu înţelegea nimic. Era în pericol? Lumni îl înşelase? Yoshida întinse mâna şi în palma-i deschisă apăru o sferă aproape transparentă.

– Priveşte înăuntru, îi spuse.

Edrin se apropie de el şi se aplecă asupra imaginii ce se înfiripa în centrul ei. Trei oameni. Sten, Karl şi Ralle stăteau ghemuiţi la adăpostul unui dom verde.

– Te gândeai la ei, dar nu-ţi face probleme, nu o să li se întâmple nimic. Am grijă de asta.

Sfera dispăru brusc, iar Reţeaua şi fluxul *anh* se cutremurară. La intersecţia lor, plaja începu să se micşoreze, să se alungească, să se contorsioneze. Datele curgeau în ambele direcţii şi o mulţime de voci se ridicară în mijlocul spaţiului. Informaţii ale agenţilor, ale oamenilor din Republică. Ceva se întâmpla. Adrew privi dincolo de Reţea. Era o încercare de a contopi cele două sisteme diferite de care el nu era vinovat.

Yoshida? Tu faci asta?

IA-ul clătină din cap. Mai mult ca sigur, prezenţa lui Adrew în cele două sisteme perturbase mersul lucrurilor. Dintr-o dată, fluxul şi Reţeaua încercau să coexiste în minţile oamenilor, dar mulţi se zbăteau prinşi în mijlocul lor. Undeva, Copacul *Anh* fremătă şi mulţi agenţi reuşiră să se decupleze pentru a se proteja. Era un vânt puternic ce bătea peste date, împrăştiindu-le peste tot. Arhiva IA-

urilor din Regat începu să se agite, simţindu-se ameninţată. Vârtejul strălucitor se scindă şi două corpuri distincte apărură pe plajă. Unul dintre ele rămase format din lumină, dar celălalt căpătă repede substanţă. Adrew îl salută pe Lumni, plecându-se adânc.

– Maestre! Nu credeam să ne mai întâlnim, spuse cu căldură.

Lumni dădu din cap în direcţia lui şi a lui Yoshida, dar se apropie de Edrin. Pe el trebuia să-l ajute, ceilalţi se descurcau şi singuri.

– Prinţe, nu ne-am mai văzut de ceva timp. Sunteţi bine?

– Da, spuse Edrin uimit de ce se întâmpla de jur-împrejur.

Lumea în care se afla se unduia, iar emanaţiile ei efemere traversau plaja ca un abur. Silueta în flăcări apărută odată cu Lumni rămase ca o coloană uriaşă, dominând ţărmul, iar toată lumea aceea păru dintr-o dată să evolueze în jurul ei.

– Nu vă temeţi. Faţa maestrului era liniştită. E normal ce se întâmplă. Lumea asta devenea la fel de bolnavă ca Pământul când l-am părăsit. Trebuia făcut ceva.

Yoshida încuviinţă.

– Comandantul Jonson a lăsat un protocol şi pentru acest caz, iar maestrul a rămas ca paznic al lui.

– Dar cum? exclamă Edrin cu inima bătându-i cu putere.

– Jonson i-a vândut lui Yong materialul genetic al primilor maeştri *anh*, dar a introdus şi o variabilă ce avea să îl creeze pe maestrul Lumni la fiecare generaţie. Cu memoria intactă şi dorinţa de a acţiona în sprijinul...

– Un trădător! strigă prinţul aproape sufocându-se. M-ai înşelat?

Aruncat pe plaja aceea, înconjurat de creaţiile lui Jonson, avea să fie batjocorit pentru ultima oară şi distrus? Începu să tremure.

– Nu, Înălţimea voastră. Ne-aţi înţeles greşit!

Lumni îl apucă de braţe încercând să-l liniştească. Vocea îi era mai blândă ca de obicei.

– Pe Jonson îl interesau toţi oamenii de pe Galene, dar ştia că mai devreme sau mai târziu, situaţia de pe Pământ

avea să se repete. De aceea, m-a creat pe mine ca să veghez. Dacă Galene o lua pe un drum primejdios, urma să îl trezesc pe Yoshida. De aceea, l-am ales pe Adrew. De aceea, i-am adus pe Sten, pe Karl şi pe Ralle împreună.

Edrin se eliberă şi se dădu câţiva paşi înapoi.

– Nu. Vrei să mă zăpăceşti. Să mă înşeli. Dacă aşa stau lucrurile, de ce m-ai mai chemat aici? De ce a trebuit să trec prin ce am trecut? Acum voi părăsi Galene, iar Cedrin va rămâne în locul meu? De ce?

Lumni făcu un pas spre el, iar Adrew îl urmă.

– Prinţe! Nu m-ai înţeles. Nu trebuie să pleci pe *Ascensiune II*. Nu domnia ta! A venit momentul ca un grup de pe Galene să continue călătoria *Ascensiunii*, dar toţi au fost selectaţi şi au vrut să plece. Nu trebuie să mergi nicăieri dacă nu doreşti.

Edrin făcu ochii mari.

– Atunci, ce o să se întâmple cu mine? Buzele îi tremurau. I-ai lăsat să-mi ia trupul. Voi dispărea? Voi fi şters? Nu am unde merge. Mi-ai promis un Regat! M-am obişnuit şi cu ideea de a trăi în alt trup, cine ştie unde. Dar acum?

Vocea i se ridică incontrolabil.

Lumni înălţă mâinile a neputinţă. Nu asta voise să obţină, dar reacţiile lui Edrin fuseseră întotdeauna exagerate şi bruşte. Asta era o trăsătură a familiei, pe care o moştenise şi el. Să-i fie frică de trădare, de ratare, să privească întotdeauna peste umăr, să nu se încreadă în nimeni. Şi-l aminti în apartamentul lui, părăsit de toţi, tremurând şi temându-se de moarte. La fel era şi acum. Privi spre Adrew şi-i transmise aceste gânduri. Agentul încuviinţă şi se apropie de Edrin, punându-i o mână pe umăr. Acesta se smuci, dar Adrew nu cedă, lăsându-se cuprins de suferinţa lui. *Linişteşte-te! Aşteaptă! Spune-i ce doreşti! Nu te teme că-l superi! Cere-i ce vrei!* Un timp se înfruntară. Cum să îi spună lui Lumni că doreşte să se întoarcă în Regat? Ce să îi ceară, când el îl împinsese să plece pe *Ascensiune II*? Să rişte?

Dintr-o dată, se hotărî. Trebuia să redevină el însuşi, să îşi recapete demnitatea. Deşi tulburat, îi surâse lui

Adrew şi îi îndepărtă uşor mâna. *Mulţumesc!* Nu voiau să îi facă rău, doar că el nu înţelesese la început. *Cere şi ţi se va da!* Poate că era de ajuns să spună asta. Se întoarse spre Lumni:

– Voi merge înapoi în Regat! Iar tu mă vei ajuta! spuse pe tonul pe care îl folosea înainte de a fi închis în Cripta Regilor.

*

Vilmer ieşi din încăperile regale, urmat de Cedrin. Îl atacă pe celălalt agent, apoi decuplă uşile întărite ce dădeau spre coridor. O porni înainte şi, pentru că drumul era liber, îi făcu semn regelui să-l urmeze. Merseră prin semiîntuneric, atenţi la orice mişcare. Ca doi aliaţi. Doar că nu erau, iar Cedrin îl ţinea pe Vilmer din scurt, temându-se să nu se elibereze prea devreme.

Din fericire, nimeni. Niciun alt agent, nicio doamnă de onoare, niciun servitor. Străbătură coridoarele pustii până la uşa de sticlonit, ce despărţea aripa de restul complexului. Traversară pasarela ce lega zona regală de cea administrativă şi de locuit şi se grăbiră prin imensul hol din care porneau ascensoarele. De afară, Alignak, îndepărtat şi rotund, se reflecta pe podea, iar Cedrin se imagină păşind cu adevărat pe suprafaţa lui. Dorea să ajungă în Arhiva IA-urilor, dorea să se elibereze. Trebuia să îl îndepărteze pe Rard, să scape de prezenţa lui cicălitoare, de restricţiile impuse de tradiţie. Dacă acesta dispărea, nu mai avea cui să dea socoteală. Asta îi oferise Nali. O posibilitate. Aceea de a fi stăpânul propriului destin.

Chemară un ascensor şi, în spaţiul neutru, Cedrin se gândi la ce avea să urmeze. Virusul dat de Nali şi codurile lui Minago urmau să îl ajute să facă un lucru la care niciun rege nu visase până atunci. *De ce vreţi să conduceţi?* îl întrebase Lumni cu un an în urmă. *Credeţi că sunteţi pregătit?* Ce întrebare prostească! Ce legătură aveau una cu alta? Nu era pregătit, dar voia să trăiască. De fapt, făcuse totul pentru a se salva. De ce nu înţelegea nimeni

un lucru atât de simplu? Nu dorea să fie rege, intenționa să călătorească, să ajungă pe Stație, apoi să ia o navă spre Alignak, poate chiar să îi convingă pe cei din Republică să-i permită participarea la călătoria *Ascensiunii II*. Asta visa cu adevărat! Asta ar fi trebuit să-i spună lui Lumni, în schimb, se supărase pe maestru și strigase la el. Dacă i-ar fi dat acest răspuns, ce s-ar fi întâmplat? L-ar fi dus pe *Ascensiune II* sau l-ar fi închis într-un tanc criogenic? Cum nu riscase, nu avea să mai afle niciodată.

Ușile se deschiseră, iar frigul din zona Criptelor îl copleși dureros.

Îndoiește-te de toate și găsește-ți propria lumină!

Mulțumesc maestre pentru cuvintele tale! Asta voi și face! îi spusese atunci lui Lumni.

Vilmer ieși primul. Sistemele de siguranță erau activate, dar se retraseră după ce îl scanară. Câtă singurătate! În apropiere, se aflau Criptele Regale. Cedrin șovăi, apoi se îndreptă spre mica sală în care se odihneau strămoșii lui. Intră însoțit de Vilmer în încăperea cu pereți din blocuri albe și negre. Era răcoare și se înfioră. Nu mai fusese acolo de un an, dar nimic nu se schimbase. Același tavan, același con negru ce se scurgea spre podea, aceeași lumină evoluând de-a lungul pereților. În centru, mausoleul lui Um, doar că el nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Pașii îl purtară în schimb spre sarcofagul lui Edrin. Se opri lângă el, urmat din nou de Vilmer. Ar fi putut să îi spună să rămână lângă ușă, dar nu se gândise la asta. De fapt, prezența lui nu îl deranja, așa cum stătea pasiv, cu ochii pe jumătate închiși. Din toată curtea, din toată puterea, ajunsese să bântuie noaptea palatul, însoțit de un agent pe care singur îl supusese. Surâse amar.

Pe patul de gheață, Edrin dormea liniștit. Ridică o mână și o așeză pe capacul sarcofagului. Palma îi îngheță, dar nu o retrase. Se aplecă spre fereastra tancului criogenic până când respirația i se împrăștie pe suprafața sticlonitului.

– Și tu ești singur, nu-i așa, Edrin? murmură.

Fratele lui părea împăcat, dar cine putea ști adevărul? Refuzase să îi vorbească înainte de a fi adus în Criptă și

nu-şi luase adio de la el. Întârziase, făcându-l să aştepte înainte de a încheia ceremonia. Se răzbunase pe el, pentru că fusese neglijat de Rard. Trasă cu vârful degetelor conturul feţei fratelui său, simţind cum răceala îi urca pe braţ. Vilmer gemu lângă el şi Cedrin îşi dădu seama că începea să îşi revină.

– Bine, spuse. Să mergem.

Ieşi, fără să mai privească în urmă. Biblioteca IA-urilor era în apropiere, apărată doar de un sistem automat, care îi lăsă să treacă, recunoscându-l pe Cedrin. Era prea uşor. Chiar şi lui i se păru asta, totuşi, nu se opri. În Bibliotecă, aceeaşi atmosferă de criptă, aceleaşi blocuri albe şi negre, doar că răceala nu se mai simţea în aer.

– Păzeşte intrarea! îi spuse agentului, iar acesta încuviinţă din cap.

Cedrin se apropie de consola principală, o activă şi începu să introducă datele pe care le purta în minte. Nu avea timp de pierdut. Rulă rapid interfaţa lui Rard şi pe a lui Edrin. Tatăl lui îl privi furios şi încercă să-l lovească, dar Edrin se mulţumi să se încline batjocoritor.

Tată?

Cedrin şovăi, iar Rard se ridică ameninţător, acoperind întreg ecranul.

Nu eşti bun de nimic! Ce crezi că faci?

Nu ştia ce aştepta, dar acolo nu era nimic din ce avea nevoie.

Tată? De ce m-ai ales dacă nu mă consideri demn de a fi rege?

Rard se agită în lumea lui. Pentru el era un străin şi, în mod ciudat, era mai apropiat de Stava şi Lumni. Ce făcea acolo şi de ce încerca să vorbească cu Rard?

Opreşte-te! Nu te lăsa amăgit!

Orice i-ar fi spus Rard, nu avea să îi schimbe hotărârea. Imaginea lui Edrin se aplecă de parcă ar fi vrut să iasă din suprafaţa ecranului. Ochii îi erau provocatori.

De ce şovăi? Ţi-e teamă să te eliberezi?

Îl tulburau, îl făceau să se simtă nelalocul lui. Amândoi. Cedrin se retrase, ştergându-i cu un gest. *Vezi că am reuşit să-ţi supravieţuiesc, Edrin?* De fapt, nu datora nimănui

nimic. Nici chiar lui Rard. *Să dispăreți, să mă lăsați în pace!* Pe lângă ei, mai era un şir lung de IA-uri, care mergea cu cinci sute de ani înainte, toate prinse în fluxul *anh*. Numai umbre care doreau ceva de la el, care voiau să-l manipuleze. Undeva, se afla şi Yong. Sute de inteligenţe artificiale, ale regilor, ale prinţilor, ale maeştrilor şi-ale agenţilor de rând. Ce se întâmpla dacă dispăreau toate? Se întorceau la începuturi? La starea de fapt de pe *Celeste*? Şovăind cu palma deschisă deasupra semnului ce ar fi declanşat ştergerea lor definitivă, se întrebă ce se întâmplase cu adevărat pe *Celeste* şi de ce Yong refuzase să se alăture celorlalţi. Avea importanţă? Pentru el, poate că nu. El, care fusese minţit şi forţat să-şi pedepsească prietenii.

– Înălţimea voastră? vocea lui Vilmer sparse tăcerea.

Cedrin se întoarse pe jumătate spre el.

– Ce s-a întâmplat?

– Vine cineva.

– Nu contează! spuse cu încredere şi dădu comanda.

Lumina se stinse pentru o clipă, apoi începu să pâlpâie. Blocurile negre se activară şi sute de imagini îl înconjurară. Deodată, auzi voci răstite. Doar că erau departe, din ce în ce mai departe. De parcă s-ar fi eStrompat, deşi de fapt el era cel care dispărea treptat. Trupul i se subţia, se alungea. Mâna care dăduse comanda deja pierise şi totul pierdea substanţă.

Ce se întâmplă? Poate codurile nu erau bune. Dar nu era asta. Era cu totul altceva. O interferenţă din afară, ceva ce tulbura fluxul *anh* şi-l făcea să tremure. O altă Reţea, care forţa intrarea dinspre Republică. Dintr-o dată, vântul începu să bată, iar Cedrin simţi mirosul mării, aşa cum şi-l amintea din copilărie.

Reţeaua şi fluxul *anh* convergeau, iar la intersecţia lor, încăperea se micşora, se alungea, se contorsiona. Datele curgeau în ambele direcţii şi o mulţime de voci se ridicau în mijlocul spaţiului. Erau informaţii ale agenţilor, ale oamenilor din Republică, ale călugărilor din Comintern. Cuvintele lui Um, ale lui Diege, ale lui Jonson se răspândiră în Reţea şi de acolo în flux. Era o încercare de a contopi

două sisteme diferite, iar Cedrin se trezi prins la mijloc, zbătându-se printre IA-urile ce doreau să se elibereze. Furia lui Rard, tatăl său, lovindu-l dureros, ochii reci ai fratelui său, rânjetul batjocoritor al lui Minago, care voia să-i ia locul. Toţi cei care îi doreau răul erau acolo, înconjurându-l. Erau suflete prinse în flux, alergând pe panglicile de energie, încercând să iasă, să posede un corp. Dincolo de ele, datele luminau cerul, iar panglicile se întindeau dincolo de Galene, urcând pe Liftport şi înconjurând Staţia.

La distanţă, plutind deasupra oceanului, ochiul Staţiei se deschise spre el şi o conştiinţă necunoscută se apropie, curioasă să-l cunoască. O perioadă de acalmie în mijlocul furtunii de informaţii ce cuprinsese planeta, iar el se trezi aruncat în spaţiu, împlinindu-şi visul de a-l vedea pe Alignak răsărind dincolo de Staţie. Imponderabil, se deplasa printre stele, singur, dar fericit. În depărtare, Etain strălucea în noapte, dar el era liber.

Undeva, Copacul *Anh* fremătă, dar unii agenţi reuşiră să se decupleze pentru a se proteja. O furtună luminoasă trecu printre date, împrăştiindu-le peste tot. În Republică, mii de informaţii se suprapuseră, se amestecară, o parte dispărură, prinse în memoriile care nu mai făceau faţă şi cedau. În Comintern, sistemele se opriră, sferele plutitoare se prăbuşiră, iar Biolab-urile se închiseră. Arhiva IA-urilor din Regat începu să se agite, simţindu-se ameninţată, şi, în mijlocul ei, Cedrin încercă să scape, dar se trezi afundându-se şi mai adânc, într-o apă sărată şi rece.

Ce se întâmplă? Ajutor! strigă, iar o mână fermă îl apucă de braţ şi îl trase brusc afară, aruncându-l pe o stâncă golaşă, azvârlită în mijlocul valurilor de furtună. De jur împrejur, numai apă şi cerul rece. Începu să strige, agăţându-se de piatra alunecoasă, şocat şi singur.

35.

Dacă înţelegi ce-şi doresc oamenii, vei deveni stăpânul lor!
(Dosarele Ascensiunii)

*

– Adrew?

Agentul stătea aşezat pe o banchetă, cu bagajul între genunchi şi cu privirile pierdute dincolo de peretele Staţiei. Când Idolia îl strigă, tresări şi se uită mirat la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Asta ar trebui să te întreb eu, Adrew. Păreai pierdut undeva departe.

Adrew nu comentă. Se ridică şi încercă să se scuture din amorţeală. Erau adunaţi în observator; o mulţime de oameni care aşteptau, ca şi ei, să fie duşi la navele ce aveau să-i transporte pe *Ascensiune II*. Totul se întâmplase mult prea repede. Cu o zi înainte, acceptase să se îmbarce împreună cu Idolia şi Remi, iar în dimineaţa aceea fusese deja luat pe sus şi dus acolo. Asta le-o ascundea lui Sten şi Edrin, dar Lumni, care ştia, nu spusese nimic.

De ce maestre? De ce trebuie să plec? îl întrebase. *Prinţul Edrin vrea să rămână pe Galene, deci ce rost are să merg pe Ascensiune II?*

Sub privirile lui Yoshida, Lumni clătinase din cap.

Misiunea ta e să pleci împreună cu ceilalţi. Te rog, Adrew, nu te împotrivi!

De ce eu?

Adrew se răzvrătise în cele din urmă, dar acesta îi era şi rolul.

Nu vei fi singur. Ceilalţi te vor însoţi.

Cuvintele lui Lumni nu îl liniştiră prea mult. Ce însemnau pentru el Sten şi Karl? Pe plaja bătută de vânt, în mijlocul fluxului *anh* şi-a Reţelei ce se suprapuneau, singurul netulburat era Yoshida.

Vei veni! Cuvintele lui nu lăsau loc de împotrivire.

Adrew, ai încredere în mine!

Lumni se întorsese spre Edrin, care îi fixa înspăimântat de cursul evenimentelor. Dincolo de plajă era haos, un amestec de imagini, sunete, date de tot felul, pe care doar stâlpul luminos le ţinea la distanţă. Dacă el ar fi dispărut, s-ar fi contopit cu toate informaţiile acelea şi ar fi ars. Structura de IA îi era ameninţată şi poate singura lui şansă era să se întoarcă în corpul lui Ralle.

Prinţe, îmi voi ţine promisiunea de a vă da un Regat! spusese Lumni chiar înainte ca intervenţia Idoliei să îl determine pe Adrew să se retragă rapid, lăsând departe marea şi plaja. Totuşi, chiar şi atunci, se simţea împărţit, pentru că o parte din sensomemorie îi rămăsese alături de Lumni şi Yoshida.

– Nu înţeleg! spuse cu voce tare aşezându-se la loc pe banchetă.

Idolia se trase lângă el şi îl mângâie uşor pe obraz, surâzând. Uneori, era amuzant să îl vadă cum încerca să se ascundă de ea când vorbea cu alţi agenţi. Pentru că era sigură că asta făcea când stătea cu privirile pierdute în gol.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? Ce nu înţelegi?

Adrew o privi rece, iar Idolia îşi retrase mâna. *Nu cedezi prea uşor, nu-i aşa?*

– Nu-ţi face probleme, îi spuse fără răutate. O să fii lăsat în pace după ce plecăm. Nu mai pot ajunge la tine, acolo unde mergem, nu-i aşa?

Adrew dădu încet din cap. Sten şi Karl aveau să vină cu el, deşi încă nu ştia în ce fel. *La ce te-ai gândit, maestre?* Niciun răspuns în flux sau în Reţea. Biocipul cu pseudoclathrin îl supăra. Ridică mâna şi îl atinse, simţindu-l fierbinte. Era puţin ameţit de toate datele ce se scurgeau prin el. Se aplecă spre Idolia.

– Tu eşti bine?

– Da. Nu am emoţii dacă la asta te referi. E bine că plecăm. E ca un nou început.

Se strânse din nou lângă el. Deşi părea că o respinge, îi plăcea să o simtă aproape şi se înfiora de fiecare dată când îl atingea. Zâmbi din nou şi-şi sprijini capul de umărul lui. Câteva persoane îi priviră în treacăt cum

stăteau îmbrăţişaţi pe banchetă. Din toată mulţimea, erau singurii care păreau să se cunoască. Remi fusese şi el mai devreme, dar dispăruse în mod misterios. Idolia nu îl mai văzuse de câteva ore, dar nu-şi făcea probleme. Era în stare să se descurce singur.

În rest, numai feţe necunoscute; despre unii dintre ei, Idolia citise în fişele de personal, despre alţii nu ştia nimic. O mie de oameni, selectaţi special, niciunul cu familie. Fusese o listă foarte lungă şi se zvonea că Saden insistase să aprobe fiecare caz în parte. Ca măsură de siguranţă. Nu înţelesese ce însemna asta şi de cine se ferea Saden, dar Remi îi sugerase că totul avea legătură cu Jonson. Nici el nu ştia însă prea multe. Nu avea importanţă, pentru că Saden fusese de acord cu Adrew şi asta conta. Simţindu-i parcă gândurile, agentul se aplecă şi o sărută. Ea îi răspunse surprinsă, privindu-l adânc în ochi.

Te obişnuieşti cu mine, nu-i aşa? Adrew nu îi răspunse, dar o îmbrăţişă şi mai strâns. Undeva, Yoshida râse de el şi-l numi slab. *Lasă-mă în pace!* Şi îl îndepărtă din minte. Ce înţelegea o IA? Ce drept avea să se amestece în viaţa lui? Dintr-o dată, îşi dădu seama că se bucura că pleacă, iar misiunea nu mai conta de loc pentru el. Revelaţia aceasta îl şocă, tulburându-i pentru o clipă sensomemoria. Poate era normal să fie aşa. Era un agent care încerca de atâta timp să ţină împreună *anh-ul* şi *um-ul* în spaţiul strâmt al unui corp din Republică. Şi iată că acest trup, pe care îl dispreţuise atâta timp, câştigase lupta. Da, voia să plece şi să nu mai audă niciodată de Regat! Ştia că era trădător şi nu-i păsa. Pierdut în spaţiu, dormind în crio-somn, asta nu avea să mai conteze. O sărută din nou şi se decuplă apoi, cu ochii pierduţi în depărtare.

Spune-i lui Sten să-i ia pe ceilalţi şi să vină la zona de îmbarcare! sună vocea lui Yoshida ca un ordin, căruia nu reuşi să i se împotrivească.

Dar cum? Vor fi descoperiţi. Şi Daath? Sunt în puterea lui.

Nu mai putea ţine secret ce îi ceruse creierul vegetal.

Nu-ţi bate capul cu asta. Daath trebuie însă să rămână aici. Comandantul nu va accepta un creier vegetal pe Ascensiune II.

Comandantul?

Cuvintele lui Yoshida veniră din depărtare odată cu vuietul mării.

Nu te gândi la asta. Fă ce ți-am cerut!

*

Ghemuit în domul vegetal, Ralle dormita încercând să își cruțe forțele. Karl îl lăsase în pace, pentru că avea treabă să se gudure pe lângă Sten în cine știe ce scop. Înainte, i-ar fi disprețuit, dar după ce se rugase de amândoi ca să îl cruțe, nu mai putea să îi judece. Sten îi spusese să se pregătească, pentru că prințul avea să se întoarcă în curând, dar încă nu reușea să se desprindă de toate. *Anh-ul* îi pulsa timid, tresăltând odată cu bătăile inimii. Se temea. Încerca să nu se poarte ca atare, dar se temea cumplit. De fapt, cel mai mult nu îl îngrozea dispariția, ci așteptarea. Toate minutele pe care trebuia să le ocupe până când avea să nu mai existe. Ar fi vrut să se termine totul cât mai repede, pentru că era sigur că Edrin urma să plece pe nava la care se tot gândea, iar pentru asta avea nevoie de un trup. Era o cruzime din partea lui că nu luase încă o hotărâre, iar pentru asta Ralle mai avea încă de așteptat. Nimic nu mergea cum trebuie, lumea se micșora, totul părea să se reducă la un grăunte de nisip.

Deschise ochii și înălță privirea, atent la energia din jur. El nu mai avea acces la flux, dar ceva se întâmpla. Sensomemoria îi indica valori ciudate, iar domul se contorsiona de parcă ar fi fost lovit de un vânt de furtună. Sten și Karl încetară discuția, alertați de mișcările din câmp. Dintr-o dată, erau izbiți de o energie pe care nu o înțelegeau.

– Ce este?

Karl era alarmat.

Sten se ridică încercând să privească în Rețea, dar fără sprijinul lui Adrew, nu vedea nimic. Ceva se întâmpla. Îl căută din nou pe Edrin, dar nu mai reuși să-l găsească. Era ca și când ar fi părăsit Stația, doar că nu era posibil. Îi ceru ajutorul lui Karl și verificară împreună canalele la

care aveau acces. Fluxul era departe, în jurul lui Galene, iar ei erau uniţi numai prin legăturile pe care *anh-ul* fiecăruia le punea la dispoziţie. Ralle se ridică la rândul lui, dar privirea aruncată de Sten îl ţintui locului. *Nu te mişca. Nu o să te las să ne faci probleme!* Ralle nu mai avea nimic de pierdut, aşa că trebuiau să îl supravegheze în permanenţă.

Ce facem? îl întrebă Karl alarmat. Edrin lipsea, iar singura lui speranţă rămăsese Sten.

Prinţul se va întoarce! încercă acesta să-l liniştească, deşi nici el nu era foarte încrezător. *Nu se poate să fi dispărut! Trebuie să ajungem la un terminal! Să-l căutăm direct în Reţeaua Staţiei! Fii cu ochii pe Ralle!*

Se apropie de intrarea în dom şi o împinse. Nicio reacţie. Trunchiurile nu se mişcau şi din contră, noi viţe se dezvoltară pentru a le întări. Acelaşi lucru se întâmpla peste tot în pereţi; frunze cărnoase, viţe otrăvitoare, spini crescură dintr-o dată, micşorând interiorul. Se strânseră toţi trei în spaţiul strâmt, care rămase liber la mijloc.

Sten, ce se întâmplă?

Aerul era greu, încărcat de arome puternice, iar din tavan curgeau picături mari ca de rouă. Cele care le atinseră pielea le cauzară arsuri dureroase. Seva era dulce, dar otrăvitoare. Daath îi ataca. *De ce ?* Încercă să ia legătura cu Adrew, dar nu reuşi. Nu dorea sau nu putea să-i răspundă. Sten se gândi la el aşa cum îl văzuse ultima oară, înfruntându-l şi ascunzându-i informaţii. Îi trădase? Făcuse deja o înţelegere cu creierul vegetal? Urma să plece pe *Ascensiune II*, iar pe ei se hotărâse să-i lase în urmă? Era o coincidenţă că Edrin lipsea chiar în acel moment? Renunţase la ei? Sten se aplecă, îşi concentră energia şi creă un spaţiu protejat în care îl trase şi pe Karl. Cu mâinile pline de umflături, agentul îi mulţumi slab.

Dincolo de peretele de energie, Ralle se ghemui, încercând să se apere. Pentru că nu avea suficientă putere, nu reuşea să-şi construiască propriul adăpost. Îşi acoperi capul cu braţele, reducând suprafaţa expusă. Sten îl văzu tresărind de fiecare dată când picăturile îi atingeau pielea.

Era suficient loc să îl tragă înăuntru, dar îl simţi pe Karl împotrivindu-se. Şi totuşi, ochii întunecaţi ai lui Ralle îl priviră pentru o secundă, iar Sten citi ceva în ei, care îl făcu să-i întindă o mână. Nu putea să-l lase afară, chiar dacă doar pentru Edrin.

Unde eşti prinţe? Ne-ai părăsit? Niciun răspuns. Ralle se ghemui lângă el. Karl încercă să-l respingă, scârbit de apropierea lui, dar nu reuşi. Nu aveau loc. Deasupra lor, se dezlănţuise o ploaie întunecată. Sten se concentră să-i elibereze măcar de închisoarea domului, extinzând sfera. Atinse de energia *um*, rădăcinile, tulpinile şi frunzele se degradară rapid, structura cufundându-se în sol. Mânia lui Daath se abătea asupra lor, iar urmele ei se simţeau în aerul greu. Totuşi, adăpostul lui Sten rezista încă.

*

Adrew deschise din nou ochii, conştient de apropierea Idoliei. Aceasta adormise deja cu capul pe umărului lui, plictisită să mai aştepte. Sala se mai golise. O parte dintre oameni fuseseră deja îmbarcaţi, rămăseseră doar câteva grupuri, care, ca şi ei, urmau să se urce pe ultima navă. Nu mai era timp. Nu înţelegea intenţiile lui Yoshida, dar trebuia să-i găsească pe Sten şi pe Karl şi să-i aducă acolo cât mai repede. Ceva se întâmpla cu Daath. Atmosfera Staţiei era dintr-o dată tulbure, iar biocipul îl furnica de parcă ar fi folosit din nou arome. Era în pericol; toţi erau. Idolia tresări în somn şi obrazul îi alunecă de pe umărul lui. Îi puse o mână sub cap şi o aşeză cât mai comod pe genunchii lui. O mângâie uşor pe păr. Se aplecă asupra ei şi îi şopti uşor la ureche: *Vei fi în siguranţă!*

Apoi, se întoarse spre Reţeaua care se contorsiona şi privi direct în ea. Simţi lovitura în tot trupul, iar *pseudoclathrinul* încercă să compenseze. Undeva deasupra, stâlpul de lumină de pe plajă se înălţa încă solitar, făcând faţă furtunii de date. Lumni, Yoshida şi Edrin erau încă pe dune şi o a patra siluetă se întrezărea deasupra valurilor. Vru să se apropie mai mult, dar Yoshida îi interzise accesul.

Ce ți-am spus să faci? Deși nu aveau nicio legătură unul cu altul, Yoshida începea să semene cu Sten din ce în ce mai mult. Privi spre Lumni, dar și acesta îi făcu semn să se grăbească.

Nu-l lua în seamă! îi spuse în minte. *Ai grijă de ceilalți. De toți!*

Și prințul Edrin? Sten va întreba de el.

Imaginea lui Lumni îl îndemnă să se liniștească.

Spune-i că prințul va primi locul pe care îl merită!

Fără să înțeleagă la ce se referea Lumni de fapt, Adrew se înclină și se avântă spre Daath. Îl descoperi în parc, plin de resentimente, acoperind sfera în care se adăposteau agenții cu o ploaie otrăvită. Când îi simți apropierea, Daath se repezi asupra lui. Era furios, un vârtej de un verde intens.

M-ai înșelat! Te-am ajutat, iar tu...

Adrew se retrase ca să nu fie atins de aburii de putregai pe care Daath îi răspândea în jur.

Eu sunt Stația. Eu sunt apa și aerul. Cum îndrăznești?

Evaluă situația. Deocamdată contaminarea se reducea la nivelul parcului, iar primii afectați aveau să fie Sten și ceilalți. Îi văzu apărați pentru moment de energia lui Sten, dar și aceasta slăbea.

Nu, spuse. *Ai înțeles greșit. A trebuit s-o însoțesc pe Idolia, dar voi veni acum să-ți iau mlădița. Lasă-i pe ceilalți în pace. Nu au niciun amestec...*

Dar ceva se întâmplase. Dacă Rețeaua n-ar fi pulsat încontinuu, ar fi reușit să descâlcească firele, dar așa era prea întuneric.

Ce te-a supărat?

Daath se cutremură și, odată cu el, copacii din parc își pierdură frunzele, ce mai apoi se adunară, acoperind aleile. Perdelele de filamente se întinseră spre dom. Acum, cei trei erau înconjurați de vițe și rădăcini groase, care le blocau drumul. Nu mai aveau unde să meargă chiar dacă scăpau de ploaia de sevă.

Te-am urmărit. Eu sunt totul aici. Cineva ți-a zis că nu mă vrea pe Ascensiune II! Și ai fost de acord!

Adrew îşi aminti de cuvintele lui Yoshida. *Niciun creier vegetal pe navă!* Comandantul nu avea să-l accepte.

Ascultă! Nu contează ce am spus. Voi veni acum în parc! Doar aşteaptă-mă! Pregăteşte-ţi mlădiţa!

Daath tăcu, iar atacul slăbi. Vârtejul de frunze se linişti, iar seva otrăvită se opri. Ceva pulsa însă dincolo de suprafaţă, un ghem de umbre, de senzaţii, de foşnete.

Să nu mă înşeli!

Adrew o aşeză pe Idolia uşor pe banchetă, îşi scoase haina şi i-o puse sub cap. Aceasta murmură ceva, dar nu se trezi. Îi aruncă o ultimă privire, cum stătea pierdută în vise, cu şuviţele întunecate acoperindu-i faţa. Respiră adânc. Dacă avea noroc, putea să se întoarcă până să-şi dădea seama de absenţa lui. Se îndreptă spre ieşire, trecu de roboţii care păzeau incinta, apoi începu să alerge, fără să ţină seama de oamenii care întorceau capul după el. Nu avea timp. Ceilalţi erau în pericol, dar dincolo de asta, Yoshida îi aştepta pe toţi să se îmbarce. Parcurse mai multe tuneluri, mulţumind lui Um că parcul nu era departe. Când ajunse în apropiere, simţi mirosul de vegetaţie putrezită şi se strâmbă.

De ce faci asta? îl întrebă pe Daath. *Te vei autodistruge.*

Nu îi răspunse nimeni. Pătrunse cu atenţie pe alei. De când nu mai fusese acolo, se vedeau urme de ruină, potecile erau acoperite de frunze galbene, rădăcini groase apăruseră de peste tot distrugând băncile, filamentele crescuseră haotic şi tot locul părea să mustească de o energie care făcea rău. Mirosul era insuportabil. Adrew îşi acoperi nasul şi încercă să respire cât mai uşor. Cu cât se apropia mai mult de centrul parcului, cu atât întâlnea copaci desfrunziţi, cu trunchiuri atacate de fungi. Peste tot, era o mâzgă ce ieşea din sol. Întâi, văzu domul pe jumătate distrus, apoi pe cei trei ghemuiţi la adăpostul sferei de energie create de Sten. Karl încerca să-i reîmprospăteze rezerva, iar Ralle îşi canalizase ultimele urme de *um* tot pentru susţinerea structurii. Toată zona din jurul lor era învăluită într-o ceaţă de particule otrăvitoare.

Adrew se apropie de ei fără să se grăbească, ţinând

sub observație Rețeaua și fluxul. Daath nu era nicăieri și tăcerea lui îl mira. Îl chemase, gata de răzbunare, iar acum dispăruse!

Ralle îl văzu primul, păşind pe alee. Ridică fața spre Sten și îi spuse ceva. Acesta nu reacționă, deși îl auzise, preocupat să mențină sfera. Stăteau înghesuiți în spațiul acela strâmt, gata să se disperseze sub răsuflarea lui Daath. Oricare ar fi fost problemele dintre ei, în acel moment încercau să se susțină unul pe altul, acționând ca un tot.

Privi în Rețeaua Stației, chemându-l pe Yoshida. Fără ajutorul lui, nu putea să-l învingă pe Daath. Acesta se potolise pe moment, dar nu știa ce avea să mai urmeze. Yoshida nu-i răspunse.

Îi eliberezi? Încercă să ia legătura cu Daath. *Eu am venit!*

Un freamăt în frunzele de pe cărare, iar Sten întoarse capul spre el. Avea fața concentrată și ochii întunecați. Se uita la Adrew, dar nu părea să-l vadă. Nu putea să cedeze, să lase sfera să se stingă, pentru că otrava avea să pătrundă înăuntru. Trebuia să continue, deși energia i se epuiza, iar *anh-ul* îi era din ce în ce mai slab. Era obosit, moleșeala i se strecura în membre, dar nu avea cum să renunțe. Karl își așezase mâinile peste ale lui, transferându-i cât putea din rezervele proprii, dar, în curând, nici asta nu avea să mai fie de ajuns.

Daath se ascundea, se răzbuna pe el. Yoshida era departe, prins la confluența dintre flux și Rețea. Adrew rămase pe loc, nehotărât, știind că, dacă se apropia de fostul dom, avea să fie prins și el în capcană.

*

Cedrin se ridică cu greu în picioare, uimit că nu se mai afla în palat, ci aruncat pe vârful unei dune. Nisipul umed era rece și i se lipise de obraz, dându-i o senzație neplăcută. Vântul bătea cu putere, iar umezeala din aer îl făcu să tușească.

Înălțimea voastră! Lumni îl salută plecându-se, iar Cedrin tresări de parcă ar fi fost pălmuit. Era amețit de trecerea

prea bruscă şi încă nu-şi dădea seama unde se află.

Vilmer! strigă uitându-se în jur. Agentul nu era nicăieri. În schimb, nu departe de el, un tânăr asiatic, care semăna cu Ralle, şi Edrin.

Edrin? exclamă ignorându-l pe Lumni. Fusese adus în fluxul despre care vorbeau agenţii. Sau poate în spaţiul IA-urilor. Îşi răsuci capul, căutându-l pe Rard şi temându-se că mânia lui avea să-l lovească din nou. Tatăl său nu era însă prezent, iar Cedrin îşi aminti vag că îl ştersese. Dar nu se întâmplase acelaşi lucru şi cu Edrin? Trecerea prin flux şi Reţea îl făcuseră confuz.

Întinse mâna spre imaginea lui Edrin, care îl fixa uimit.

Tu nu mai eşti! mormăi Cedrin, clătinându-se pe picioare. Apoi, se întoarse spre Lumni.

Iar tu, ce faci aici? Ce faci în visul meu?

Doar că nu visa. Era cu Vilmer în Arhiva IA-urilor şi încerca să şteargă copiile lui Rard şi ale fratelui său. Folosise codurile date de Nali Teod şi, din câte îşi amintea, reuşise să treacă de sistemele de securitate. Greşise undeva? Fusese urmărit? Clătină din cap, privind în jos, la nisipul mustind de apă, apoi îşi aminti că bazele IA-urilor fuseseră deja distruse.

Nu-i un vis, Înălţimea voastră. Sunteţi pe Staţie!

Zborul prin spaţiu, inelul lui Alignak şi cercul Liftportului. Îşi amintea că văzuse toate astea şi că se simţise liber, plutind deasupra lui Galene.

Eram în arhiva IA-urilor, spuse încet, apoi începu să râdă în hohote. *Te ştergeam pe tine, Edrin. Speram să scap de tine, dar se pare că nu am reuşit. M-ai atras în Arhivă, nu-i aşa? Mi-ai făcut ceva?* îşi privi mâinile. Nu păreau imateriale, dar poate că IA-urile mai păstrau senzaţia corpurilor pe care le ocupaseră. *Sunt şi eu o IA?*

Lumni clătină din cap.

Nu, Înălţimea voastră. Sunteţi o proiecţie ca şi mine.

Cedrin se încruntă şi spuse aspru:

Bine, atunci, ajută-mă să mă întorc în corpul meu.

Tânărul asiatic zâmbi, de parcă situaţia l-ar fi amuzat, dar expresia blândă a lui Lumni nu se modifică.

Îmi pare rău! îi spuse.

Îţi pare rău? Pentru ce? Pentru că ai uneltit împotriva mea? Deşi nu ştia în ce fel, Cedrin era sigur că Lumni intenţiona să-l distrugă. *Ascultă tu!* se adresă lui Edrin. *De ce mai eşti aici? Ţi-am distrus baza de date, de asta sunt sigur.*

Edrin se încruntă neînţelegând la ce se referea. Faţa urâtă a lui Cedrin era roşie, iar pleoapele căzute îi dădeau un aer ciudat. Părea slab şi bolnav.

La ce te uiţi? Cedrin se îndreptă spre fratele lui, gata să alunece pe nisipul umed. *Te cunosc eu, iar pui ceva la cale!* Şovăi o clipă, orbit de razele emise de stâlpul de lumină înfipt în mijlocul plajei, mai făcu câţiva paşi şi se opri lângă Edrin. Îl apucă de gât, bolborosind cu ochii holbaţi. Nu înţelegea nimic. Deodată se retrase, îşi luă avânt şi-şi lovi fratele cu pumnul în faţă. Acesta se prăbuşi surprins şi rămase pe nisip, frecându-şi obrazul dureros.

Ce faci?

Vreau să scap de tine. De ce nu pot? De ce, poţi să-mi spui? Ce te tot întorci? Nu te vreau lângă mine! Ura îi izbucni în voce. *Vreau să fiu singur, vreau să fiu liber. Să pleci şi tu, şi Lumni, şi toţi ca voi! Dispăreţi!* Cuvintele i se transformară într-un urlet. Edrin se ridică şi îl lovi la rândul lui.

Potoleşte-te!

Nici el nu înţelegea ce se întâmpla, dar nu avea să-l lase pe Cedrin să-i dea ordine. Regele sughiţă şi rămase îngheţat. Doar ochii îi erau vii, pulsând de energia fluxului.

Maestre Lumni, ce caută fratele meu aici? întrebă Edrin cât de calm putea.

Lumni îi puse o mână pe umăr. *Nu toate drumurile în viaţă sunt line!* zise cu glas scăzut. *Al Domniei voastre a fost mai accidentat decât altele, dar asta va înceta acum!*

Plaja se cutremură, iar fluxul se prăbuşi dintr-o dată în mijlocul mării într-o explozie de lumină. Apele începură să fiarbă, iar malurile se cutremurară. Edrin se trezi azvârlit pe nisip, aproape de fratele său. Acesta ieşi din nemişcare şi se răsuci, strigând. Profită de deruta lui Edrin, i se aşeză pe piept şi îl apucă de gât.

Să mori! Să dispari odată!

Edrin încercă să-l azvârle jos, dar răceala nisipului îl îngheță, prinzându-l strâns. Deasupra lor, cerul deveni negru, se crăpă şi cedă, bucăţi din el prăbuşindu-se în mijlocul valurilor agitate.

Lumni şi Yoshida rămaseră în picioare în mijlocul furtunii, Reţeaua Staţiei rotindu-se în jurul lor ca un imens vârtej.

*

Ahmar Al-Jabal stătea pe puntea de observare, privind la navele ce se desprindeau de Staţie îndreptându-se în direcţia lui Alignak. Se simţea uşurat, pentru că în sfârşit *Ascensiunea II* nu mai avea să fie preocuparea lui. Cu o zi în urmă, Saden îl felicitase pentru reuşită, iar Medina îl anunţase că urma să fie promovat. Era bucuros să se întoarcă pe Galene. În plus, scăpa şi de Idolia, de Remi şi de agentul lor *anh*. Era sigur că avea să le facă probleme, dar asta nu mai era treaba lui. Novoterra îl aştepta. Nu avea să se retragă încă, dar era o posibilitate să renunţe la grad şi să-şi folosească experienţa de pe Staţie pentru a intra în afacerile familiei. Minereurile erau de viitor şi, în ciuda situaţiei tensionate între Republică şi Regat, mai erau destui bani de stors din diferite tranzacţii. *Da*, îşi spuse, *asta-i puterea adevărată, nu ce am aici.* Odată ce ultimul om din personal urma să se urce pe nave, putea să-şi facă şi el bagajul. Fusese anunţat că înlocuitorul lui, un ofiţer din Nordul Republicii de care auzise vag, urma să sosească a doua zi.

– Avem probleme în parc!

Vocea veni pe canalul Staţiei, mediat de biocip. Era şeful departamentul care se ocupa de ecosistem şi de creierul vegetal.

– Poţi rezolva?

– Nu. E necesară intervenţia roboţilor. Se pare că sunt oameni blocaţi acolo.

Ahmar scutură nemulţumit din cap. Nu avea nevoie de asta acum. Nu cu o zi înaintea plecării, nu când trebuia să

predea postul altcuiva. De fapt, mai avuseseră probleme cu ecosistemul şi deja făcuse demersul pentru reeducarea creierului vegetal. Oftă şi luă legătura cu departamentul de pază.

Dincolo de perete, navele ce se desprinseseră mai devreme de Staţie se îndepărtau încet, câteva puncte de lumină, pierdute printre stele. Faţa luminoasă a lui Alignak se vedea ceva mai sus, iar Ahmar se gândi la staţia de extracţie a familiei. Nu fusese niciodată acolo, dar ştia că, după o perioadă în Novoterra, avea să simtă din nou nevoia să plece în spaţiu. Încheind conversaţia şi privind singura parte a Staţiei vizibilă din acel loc, îşi dădu seama că Liftportul avea să-i lipsească şi că, într-un fel, îl invidia pe comandantul *Ascensiunii II*. Nu-l cunoscuse, Filip Saden insistase ca identitatea acestuia să rămână secretă, dar poate avea dreptate. Erau prea multe probleme legate de construcţia şi misiunea noii *Ascensiuni*. Respiră adânc şi simţi în aer un miros ciudat de putregai. Creierul vegetal. Luă din nou legătura cu departamentul ecosistemului, întrebându-se care putea fi problema.

36.

Cine stăpâneşte informaţia, stăpâneşte şi lumea.
(Cartea lui Um)

*

Apoc se trezi într-o încăpere asemănătoare celei din Biolab. Încercă să se ridice şi constată că era legat de pat. Asta nu era o problemă, pentru că, dacă s-ar fi încordat, ar fi rupt legăturile. Adulmecă în aer, concentrându-se să simtă panglicile de energie. Erau peste tot în jur, dar curgerea lor nu mai părea lină. Se împleteau, se atingeau, iar în punctele comune, apăreau tensiuni ciudate. O întreagă lume se deschidea pentru a o cunoaşte. În apropiere, era o mulţime de oameni care se agita să rezolve problema apărută, dar pe el nu-l preocupa asta.

Tot mai curios, se întinse să atingă datele din flux. Cu

toată dispunerea haotică, prinse o serie de informații și pornind de acolo, se deplasă pe mai multe canale. Nimeni nu îl oprea, pentru că nimeni nu știa ce face. Tot mai multe date, iar creierul îl îndemna să meargă mai departe, să descopere, să memoreze tot ce se găsea în Rețea. Apoi, nu se mai mulțumi cu atât, ci intră mai adânc, la informațiile stocate în biblioteci. Trecu prin sistemele de siguranță și le spulberă, eliberând un flux vechi de sute de ani. Dintr-o dată, panglicile luminoase se supraîncărcară de date, dar Apoc le prinse cu mintea și reuși să le ordoneze. Continuă să absoarbă totul, cuprins de bucurie și de un sentiment de eliberare. Deși trupul îi mai era prins de pat, ceva din el se desprinse și hoinări deasupra lumii. Acum înțelese unde se afla, cine erau cei care îl creaseră și ce doreau de la el. Doar că nu conta. Era liber, așa cum dorise Astrud. Prinse energia din jur și o aranjă in interiorul lui. Voiau să-l folosească drept armă, dar asta și era. Temerus nu se înșelase asupra lui când îl crease. Era puternic, era de neoprit, iar acum o și știa. Zâmbi strâmb. Nu mai avea nevoie de un stăpân, iar Verrus urma să aibă o surpriză dacă-și închipuia că putea să-l manipuleze. Cominternul, Republica, Regatul. Președinții din Republică, regii din Regat, nume pe care le găsise în Rețea, Medina, Saden, Cedrin, oameni care se luptau între ei. Ce erau toate acestea pentru noile lui puteri? Cine erau locuitorii acestor țări, dacă nu o grămadă de pigmei? Începu să râdă în hohote în timp ce informația curgea lin prin el. O adunătură de colonișți care se luptau între ei și nu aveau niciun scop comun. Niciun om care să-i conducă. Avea să rezolve el însă problema. Cu asta în minte, se ridică, își rupse legăturile și lovi cu putere în perete.

– Să nu credeți că mă puteți opri! mormăi cu ochii la crăpăturile apărute pe suprafața sticlonitului. Astrud a zis că voi fi liber!

*

Remi urmărea agitația celor de la ecosisteme, întrebându-se care putea fi cauza. Își petrecuse ultima oră în cabină, încercând să poarte o discuție cu Tarlo și cu Tars Denden, dar Rețeaua îi punea probleme. Cei doi îi spuseseră că existau perturbări atât în Comintern, cât și în Republică, iar departamentul care monitoriza fluxul *anh* îi anunțase că Regatul întâmpina probleme similare. Ascultase toate acestea fără mare interes, pentru că oricare ar fi fost problema, el nu mai avea să fie implicat. Odată ajuns pe *Ascensiune II*, urma să fie închis într-un tanc criogenic, urmând să fie trezit odată cu grupul lui, când îi venea rândul să se ocupe de sistemele navei. Din câte știa, avea să doarmă pentru următorii cincizeci de ani, așa că nu avea rost să-și facă gânduri inutile.

Idolia și Adrew erau deja la observator, așteptând să fie îmbarcați. Mai devreme, trecuse și pe la Ahmar, care îi urase drum bun, vizibil ușurat că scăpa de el. Nici nu se aștepta la altceva. Oamenilor le fusese întotdeauna teamă de experimentele genetice ale Cominternului. Totuși, era neliniștit. Ceva nu mergea și nu era vorba de îmbarcare, deși nu se bucura că pleacă. Se opri la o intersecție și privi preocupat de jur-împrejur. Exista un freamăt în atmosferă, care nu venea dinspre Rețea. Un murmur slab, dar persistent, ca o amenințare. Adulmecă în aer, așa cum făcea de-abia ieșit din cuva lui Temerus. Idolia dormea pe o banchetă în observator. Încercă să ia legătura cu ea, dar nu reuși să o trezească. Privi și mai departe, căutându-l pe Adrew. Acesta dispăruse.

– Unde ești? exclamă furios.

Din fericire, nu era nimeni în jur.

Cercetă toate canalele la care avea acces după amprenta lui energetică și în final, îl găsi în parc, ca un punct luminos în mijlocul întunericului. *Încerci să scapi!* gândi atunci. *Vrei să fugi și să ne înșeli!* Idolia era oarbă să se încreadă în el. O luă la fugă spre parc, întrebându-se ce făcea Adrew acolo. Se răzgândise? Dacă nu accepta să meargă cu el pe *Ascensiune II*, urma să îl târască acolo cu orice risc.

*

Adrew se opri la o distanță sigură de fostul dom. Deși ploaia se oprise, ceața otrăvitoare, ce-i înconjura pe cei trei, era la fel de periculoasă.

Sten?

Acesta nu-i răspunse, pentru că toată energia lui se scurgea spre sfera protectoare.

Karl?

Vocea lui veni din depărtare.

Adrew, avem nevoie de ajutor! Nu mai rezistăm mult!

Chiar dacă era acolo, nu știa ce să facă. Trebuia să-i ajute, chiar dacă-și risca viața. Se concentră asupra lui Daath, deși forța *anh* nu avea efect asupra lui. Trebuia să-l oprească, chiar dacă îl înșela și mlădița nu avea să ajungă niciodată pe *Ascensiune II*.

Am venit. Unde ești Daath?

De data asta, un foșnet de frunze veștede îl anunță că Daath răspunsese chemării lui. Senzația neplăcută din biocip se intensifică, iar capul începu să îl doară din nou. Vârtejul verde se roti în mintea lui, pătrunzând prin sinapsele mediate de *pseudoclathrin*. Implantul fusese până atunci un avantaj, dar, în acel moment, îi permitea creierului vegetal să-i intre în sensomemorie. Daath încerca să afle dacă îl mințea. I se împotrivi, lanțurile de *um* întinzându-se ca să-i blocheze energia. Sensomemoria i se răsuci. *Pseudoclathrinul* era punctul lui slab. Avea impresia că Daath smulgea informații pe care el nu dorea să i le dezvăluie. Nu avea control asupra procesului și toată viața lui se scurgea prin canale, direct spre Daath. Se aplecă și-și cuprinse capul în mâini. Ceilalți vedeau ce i se întâmpla, dar nu puteau să intervină. Căzu în genunchi. Durerea îl învălui împreună cu senzația că se cufunda într-o mare de materie vegetală în putrefacție.

Adrew? auzi strigătul lui Karl. Încerca să ajungă la el, dar *anh-ul* îi era prea slab pentru a conta. Trebuia să-l susțină și pe Sten și sfera ce ținea la distanță ceața.

Totul se degrada în jur, iar mirosul era insuportabil. Adrew respira ușor, dar acesta se insinua peste tot, făcându-l

să lăcrimeze.

Opreşte-te! Ce vrei? Am venit cum ţi-am promis! gândi.

Daath se aplecă asupra lui, o siluetă de materie fremătând.

Vreau să ştiu ce ai de gând să faci!

Adrew închise ochii concentrându-şi *anh-ul* într-o ultimă încercare de a-l opri. *Fereşte-te de propriile minciuni!* îi atrăsese Lumni atenţia. Şi asta i se întâmpla chiar atunci, când ajunsese într-un punct în care lucrurile îi scăpau de sub control. Ar fi putut să nu vină în parc dacă viaţa îi era în primejdie, însă nici nu-i trecuse prin minte să-l refuze pe Lumni. Sperase, totuşi, să-l amăgească pe Daath. O mişcare în fluxul *anh*, iar Karl se retrase, lăsându-l singur. Atacul asupra lor se intensificase brusc. Dintr-o dată, o altă prezenţă şovăitoare. Ralle apăru parcă scuzându-se, nesigur dacă avea să-l accepte. Energia lui era palidă, dar părea gata să i-o ofere ca să îl ajute. Adrew nu-l îndepărtă, simţindu-se în siguranţă, pentru că nu mai era izolat.

Ţi-am spus! Nu te înşel!

Daath îi cuprinse sensomemoria, ştiind foarte bine că îl mintea. Odată cu datele din mintea lui Adrew, ceva întunecat îi inundă sistemele. Un sentiment ce îi făcu perifericele vegetale să tresară şi să se usuce. Parcul se cutremură, rădăcinile copacilor se întinseră şi mai mult, ocupând aberant fostele alei cu un hăţiş de viţe, crengi şi filamente.

Nu! M-ai păcălit!

Voia ca Adrew să dispară.

*

Remi pătrunse în parc, sigur că Adrew îi ascundea ceva. Era furios pe Idolia că cedase în faţa agentului, dar şi pe el însuşi, pentru că o ascultase. Pe unde umbla Adrew?

– Să vezi ce-ţi fac! mormăi sărind peste trunchiurile căzute şi ocolind rădăcinile crescute în afară.

Parcul arăta ciudat şi se întrebă ce păzeau cei de la ecosisteme de nu luau măsuri. De câteva ori, se împiedică de viţele ce crescuseră haotic, apoi fu gata să alunece pe

mâzga ce acoperea frunzele uscate. Natura era bolnavă, iar, dincolo de dezvoltarea absurdă, plantele erau atacate de mucegai şi fungi, frunzele erau acoperite de reţele fine ca pânzele păianjenilor *deen*, iar solul mustea de o zeamă maronie. Mirosul de descompunere era îngrozitor.

– Ce-i asta?

Se concentră asupra lui Adrew şi-l simţi în apropiere. Un semnal slab, diferit de ce fusese până atunci. Mai erau şi alte amprente energetice asemănătoare, care îl mirară. Alţi agenţi?

– În ce te-ai mai băgat?

O lăsase pe Idolia să se ocupe de tot şi uite ce se întâmpla! O creangă se mişcă lângă el, gata să-l lovească. Din vârful degetelor îi izbucniră scântei. Se feri şi o arse cu o mică sferă de foc. Alte viţe i se împleticiră printre picioare, dar le distruse şi pe ele. Deasupra lui, plutea o ceaţă înţepătoare, ce devenea din ce în ce mai groasă, pe măsură ce înainta. Vegetaţia bolnavă tresălta, se târa, iar bucăţi de plante fuzionau şi formau structuri ciudate de vietăţi în agonie. Se opri pentru o clipă ca să se orienteze. Fusese de multe ori pe alei, dar parcul nu mai arăta ca de obicei. Se gândi din nou la Adrew. Deşi era în apropiere, nu-l vedea încă. Păşi cu grijă mai departe.

– Adrew! îl strigă. Adrew!

Niciun răspuns, dar imaginea agentului deveni mai clară, semn că-i simţise prezenţa.

Remi? o şoaptă în mintea lui.

Adrew era în pericol, vocea îl trădase. Bărbatul începu să alerge spre sursa semnalului, sărind peste obstacole şi ferindu-se de vegetaţia în mişcare. Gâfâia, iar gâtul îi ardea de la ceaţa înţepătoare. Începu să trimită sfere de foc de jur-împrejur, furios că drumul îi era blocat de plasele de filamente. *Măreţule Um! Agenţii ăştia! Şi Adrew, după câte-am făcut pentru tine ca să nu fii distrus! Tot să mă înşeli!* Nu ştia în ce se amestecase, dar precis avea legătură cu misiunea lui adevărată. Din ce în ce mai furios, îşi aminti cum îi jurase că nu fusese activ când îl adusese pe Staţie. O să-i arate el! Grăbi pasul, arzând plantele ce-i stăteau

în cale. Creierul vegetal o luase razna, dar avea să-l învețe și pe el minte.

Deodată, îl văzu pe Adrew îngenuncheat dincolo de o grămadă de vegetație mișcătoare. Chircit și cu ochii închiși, se concentra să se împotrivească unei forme de energie. Remi ghici atacul din culorile aurei lui Adrew. Se repezi spre el, distrugând totul în jur și spulberând ceața otrăvitoare. Adrew deschise ochii și îl privi de parcă nu l-ar fi recunoscut. Era palid, avea buzele arse, iar corpul îi ceda.

– Să nu-mi faci asta, nenorocitule! îi strigă prinzându-i capul în mâini.

Adrew închise ochii și trupul i se relaxă de parcă s-ar fi cufundat în somn. Nu dormea însă. Remi îl scutură de umeri, dar agentul nu reacționă, pentru că energia care îi făcea rău nu dispăruse. Era încă acolo, umblându-i prin sensomemorie și făcând ravagii în centrul *anh*. Adrew se prăbuși brusc în mocirlă, dar Remi îl ridică și-l sprijini, înconjurându-l cu brațul. Nu știa ce să facă.

– Ce-i cu tine?

Se uită în jur după ajutor. Dincolo de fumul incendiilor, văzu trei siluete apropiindu-se de el. Erau amprentele pe care le simțise mai devreme și pe care el le eliberase de ceață. Cele ale agenților *anh*. Blocat de corpul lui Adrew, nu putea să li se împotrivească. Îi urmări cum alergau spre el, fără să se poată mișca. Amintirea celorlalți agenți pe care îi distrusese de-a lungul timpului îl copleși pentru o clipă, simțindu-le energia cunoscută. Totuși, nu erau amenințători. Primul se aruncă în genunchi lângă el și-și puse mâinile pe fruntea lui Adrew. Avea ochii albaștri și trăsăturile fine ale agenților. Își folosea propriul trup și asta era ciudat. Ceilalți doi i se alăturară cu frunțile plecate, concentrându-se tot asupra lui Adrew. Remi simți furnicături în membre pe măsura ce energia se scurgea spre el. Nu mai fusese niciodată în prezența atâtor agenți *anh* și teama îl paraliză pentru o clipă. Nu avea idee cum să acționeze.

Adrew începu să geamă și se mișcă ușor. Avea tot ochii

închişi, dar îşi revenea. Curentul *anh*, ce curgea între cei trei, îl ajuta să-l respingă pe Daath. Dincolo de ce putea Remi percepe, se înfiripă însă o altă prezenţă, la interferenţa între Reţea şi flux. În depărtare, se auzi zgomotul făcut de roboţii ce pătrundeau în parc, iar Remi respiră uşurat. Orice s-ar fi întâmplat, aceştia aveau să-l apere de agenţi în cazul în care încercau să îl atace.

*

Cedrin fu din nou aruncat în mijlocul mării de energia lui Yoshida. Furios că trebuia să-i dea drumul fratelui său, se răsuci, gata să cadă în valuri. Îşi adună toată puterea şi, cu un salt, reveni pe plajă. Lumni şi Yoshida îi erau duşmani! Nu avea nicio urmă de îndoială. Erau acolo ca să-l ajute pe Edrin şi să-l distrugă pe el!

Nu o să reuşiţi! Eu sunt regele şi nu aveţi ce face!

Se repezi din nou la Edrin, care reuşise să se ridice în picioare. Acesta îl lovi şi se rostogoliră amândoi, încleştaţi, înconjuraţi de freamătul nisipului. Lumni se uită la Yoshida, care clătină din cap. Părea puţin distras şi maestrul îşi dădu seama că îl supraveghea pe Adrew.

Oamenii tăi fac numai probleme! îi spuse IA-ul fără răutate.

Pentru asta am introdus mai multe persoane în ecuaţie! Lumni era liniştit. Planul lui funcţionase, chiar dacă îi luase atâţia ani de muncă. Jonson avea să fie mulţumit de rezultat şi de echipa pe care i-o modelase.

Yoshida pufni. Şi originalul lui Lumni de pe vremea primei *Ascensiuni* fusese la fel de calm şi de încrezător că lucrurile aveau să se rezolve în cele din urmă, dar urmaşul lui îl întrecea. Totuşi, nu putea spune că schemele lui eşuaseră. Privi spre parc şi spre Adrew şi dădu un impuls roboţilor, cerându-le să se grăbească. Remi rezolvase problema ceţii otrăvitoare, iar Sten era acolo să-l ajute. Totuşi, mai avea ceva de făcut. Se aplecă spre ghemul întunecat care era Daath şi suflă asupra lui. În acelaşi moment, departamentul ecosistemului lansă un atac cu substanţe ce-i arseră acestuia conexiunile, făcându-l să

amuțească. Energia creierului slăbi, apoi se retrase din corpul lui Adrew, târându-se spre centrul parcului, unde se strânse în sine.

Să nu crezi că scapi! îi spuse Yoshida, cerând IA-ului ce se ocupa de ecosistem să dea drumul amestecurilor care aveau să-l liniștească și să-l pună din nou în slujba Stației. Daath avea să treacă printr-o regenerare și o nouă înflorire. Acesta trimise comanda către roboți, iar Yoshida se întoarse pe plajă.

În lumea lui, Rețeaua și fluxul se roteau din ce în ce mai repede în jurul coloanei luminoase, într-o încercare de a-și rândui șirurile de date. În apropiere, cei doi frați se băteau în continuare neatenți la schimbările din jur. La un moment dat, Cedrin se eliberă și fugi către mare, dar Edrin îl urmă în mijlocul valurilor, întinse mâna și îl prinse de haină, trăgându-l în jos. Cedrin căzu pe spate, bălmăjind ceva. Chiar dacă spațiul în care se aflau nu era real, loviturile dureau. Edrin se răsuci, îl apucă mai bine și-i cufundă capul sub apă. Cedrin se zbătu, brațele agitându-i-se în aer. Degetele i se înfipseră în gâtul lui Edrin. Acesta începu să respire din ce în ce mai greu, dar nu cedă. Trebuia să se termine odată, chiar dacă mureau amândoi.

Lumni nu interveni, lăsându-i să se rostogolească plini de ură, uzi și murdari de nisip. La un moment dat, Edrin avea să regrete ieșirea asta, dar atunci, nu putea să se oprească. În mijlocul plajei, coloana de lumină strălucea mai puternic decât înainte, semn că timpul lor acolo se apropia de final. Rețeaua și fluxul se întrepătrunseseră, iar datele fuzionaseră, intrând pe un nou făgaș. Lumni privi în negura de informații și oftă. Urma să aibă mult de muncă. În Comintern și în Republică lucrurile nu mergeau prea bine, dar spera să rezolve totul în timp. Undeva, se ridica o personalitate puternică. O simțea în rețeaua de energie și știa că avea să-i aducă necazuri.

Ai nevoie de unul dintre ei, nu-i așa Lumni? spuse Yoshida ironic.

Da, din păcate! Niciunul nu are prea multă minte! răspunse

Lumni ridicând din umeri.

Deci, care e?

Lumni se apropie de mare, unde cei doi erau încă încleştaţi, îl apucă pe Edrin de păr şi îl azvârli pe nisip. Acesta căzu cu o bufnitură, simţind cum trupul i se dezintegra de durere. Înălţă puţin capul şi-l văzu pe maestru cum îl ridică pe Cedrin şi-l roteşte deasupra capului, aruncându-l pe cer în direcţia stâlpului de energie. Regele strigă ceva cu ochii ieşiţi din orbite, apoi trupul îi fu cuprins de radiaţia mortală şi luă foc, transformându-se într-o stea căzătoare. Edrin rămase încremenit, respirând greu. Nu se aşteptase la violenţă din partea lui Lumni. Parcă atunci îi vedea pentru prima dată această faţă!

Maestre? gemu.

Brusc, Yoshida se îndreptă spre el, îl apucă de haină şi îl trase brutal în picioare. Nu avea de ce să se poarte blând cu urmaşii lui Yong. Edrin încercă să se elibereze, dar mişcările îi erau lente de parcă lumea aceea ar fi încetinit în cele din urmă şi s-ar fi apropiat de final.

Eşti pregătit? îi spuse IA-ul înainte de a-l lovi şi a-l îngropa în nisip. Edrin nu mai apucă să facă vreo mişcare, pentru că trupul îi înţepeni, iar noaptea se lăsă în jurul lui.

Când se trezi, era întins pe podeaua neagră din Arhiva IA-urilor, iar deasupra lui, se afla faţa speriată a unui agent tânăr ce semăna cu Karl. Acesta îl scutura de umeri, încercând să-l facă să-şi revină.

– Înălţimea voastră, vă simţiţi bine?

Edrin respiră adânc. Era ameţit şi încă simţea apăsarea nisipului. Privi în jur nevenindu-i să creadă că ieşise în sfârşit din lumea lui Yoshida. Din uşa Arhivei, Lumni se înclină adânc, urându-i bun venit.

– Mă bucur să vă avem din nou printre noi, rege Cedrin!

Edrin se ridică tremurând. Oglindită de suprafaţa lucioasă a peretelui, faţa fratelui său arăta slabă, iar ochii îl fixau neîncrezători.

– Ce s-a întâmplat? murmură el cu voce străină.

Lumni se apropie şi-i puse mâna pe umăr.

– Fiţi pe pace, Înălţimea voastră! Mi-am îndeplinit

promisiunea. Sper să acceptaţi situaţia acesta, chiar dacă nu este mulţumitoare din toate punctele de vedere.

*

Remi îl ajută pe Adrew să se ridice în picioare, sprijinindu-l încă.

– Mulţumesc! îi şopti acesta şi dintr-o dată Remi simţi că furia îi dispăruse.

Era înconjurat de patru agenţi *anh*, care nu îl ameninţau, dar nici el nu se mai temea. Era ciudat, dar îi simţea apropiaţi. Probabil că la mijloc era şi influenţa lui Adrew, deşi nu-şi dădea seama în ce fel lucra acesta.

– Tot vrei să mă înşeli! îi spuse cu jumătate de gură, dându-i o palmă uşoară peste cap.

Adrew zâmbi slab, privind la agenţii retraşi la o oarecare distanţă, prefăcându-se că se uitau la roboţii ce degajau zona. Păreau jenaţi, în special Karl şi Ralle, care le aruncau priviri furişe. Ralle? Ce avea să se aleagă de el? Edrin se întorsese în Regat, luând locul fratelui său şi eliberându-l pe agent. Lumni îi spusese să aibă grijă de toţi, dar se referise cu adevărat şi la omul lui Minago? Îl simţi pe Yoshida pătrunzându-i în minte, adunându-i bucăţile dispersate ale sensomemoriei şi punându-le la loc într-un imens puzzle.

– Îmi pare rău! Trebuia să fac asta! Adrew părea trist. Nu a fost alegerea mea, să ştii!

Remi lăsă capul în jos, jucându-se cu închizătoarea hainei.

– Ştiu. Şi acum ce urmează? Ce-i cu cei trei? O să-i predau lui al-Jabal. O să moară sigur când o să-i pice alţi agenţi pe cap.

– Nu! vocea lui Adrew răsună mai puternic, vor veni cu noi pe navă. Comandantul *Ascensiunii II* şi IA Yoshida ştiu deja de asta şi îi aşteaptă.

Spuse asta într-un suflet, repetând cuvintele lui Lumni, pe care nu le înţelesese pe deplin. Ce planuri ţesea maestrul? Ce misiune dorea să le dea?

Remi se enervă din nou. Nenorociții ăştia, luând hotărâri peste capul lui! Mâinile începură să-i ardă, iar Adrew se strâmbă de durere.

– Remi, te rog! Nu a fost alegerea mea.

Bărbatul dădu nervos din umeri şi-şi linişti văpaia. Nu intenționase să-l rănească mai mult, pentru că nu ar fi avut niciun rost. *Şi să te cred?*

– Voi verifica! zise hotărât.

Adrew suspină. Îi părea rău de Daath, dar nu avusese altă opțiune. Poate dacă nu l-ar fi atacat... Îl ajutase, dar ce însemna creierul vegetal pentru el în comparație cu oamenii pe care îi ştia de-o viață? Era foarte obosit. Într-un fel, se bucura că se urca pe *Ascensiune II* şi avea să doarmă zeci de ani.

Fața netedă a lui Yoshida i se clătină în fața ochilor.

Grăbiți-vă să vă îmbarcați! Lumni îți va explica totul!

Porniră încet spre ieşirea din parc, urmați de ceilalți agenți şi conduşi de roboți. Creierul vegetal încetase să mai funcționeze, iar parcul era distrus. Evaluând pagubele, Remi îşi spuse că avea să dureze ceva timp până ecosistemul urma să funcționeze din nou. *O nouă treabă pentru urmaşul lui al-Jabal!* rânji. Tare ar fi vrut să ştie ce o să zică de cei trei agenți. Totuşi, nu era supărat pe Adrew, iar acest lucru îl uimi.

37.

Dacă spui că nu s-a terminat, te înşeli! Dacă spui că asta e tot, te înşeli din nou!
(Dosarele Ascensiunii)

*

Edrin se trezi când Stava intră în cameră şi trase draperiile. Trecuse ceva timp de când ocupa trupul fratelui său şi încă nu se obişnuise cu el. Pentru Stava nu fusese însă o problemă. Fericită că se întorsese, trecuse repede peste asta. Singura dificultate fusese să i se adreseze cu *rege Cedrin*, iar el să-i răspundă. Preluase repede noile îndatoriri, iar

Lumni îl susținuse, ajutat de Thor. Deși nu recuperase datele din IA-ul șters de Cedrin, reușise să ascundă golurile din memorie. Încă nu fusese să-și vadă trupul din criptă, știind că poate nu avea să îl mai folosească niciodată, sau cel puțin nu cât corpul lui Cedrin mai exista. *Nu disperați, vom găsi întotdeauna o soluție!* îi spusese Lumni, iar el îl crezuse. Treptat, viața de dinainte începea să-i dispară din memorie.

Din când în când, se gândea la Stație și la cum ar fi fost dacă ar fi ales să plece pe *Ascensiune II*. Atunci, își amintea de Sten și se simțea vinovat, de parcă l-ar fi abandonat. De fapt, îi lipsea mai mult decât ar fi crezut vreodată. Îl ceruse lui Lumni să medieze o transmisiune către navă, iar acesta acceptase. În curând, Sten avea să intre în stază și atunci nu mai puteau comunica, iar până se trezea, el avea să fie de mult în Cripta Regilor.

În dimineața aceea, urmau să discute pentru ultima oară. La asta se gândea în timp ce se îmbrăca, iar Stava îi servea masa. În încăpere era liniște. Edrin nu-și dădu seama că tăcea, pentru că în mintea lui, Sten era încă prezent. Văzându-l îngândurat, Stava îl lăsă în pace. Din punctul ei de vedere, totul se terminase cu bine, iar Edrin urma să domnească mulți ani având-o alături.

– Nu te întrista, îi spuse urmărindu-l cum fixa îngândurat farfuria. Sten este fericit să-și facă datoria.

Edrin înălță capul și-i zâmbi slab. Chiar așa era? Ar fi vrut să fie sigur de asta. Aranjase cu Lumni să ia legătura cu Sten de la terminalul din Arhiva IA-urilor și spera să afle mai multe. Mai erau câteva minute până la începerea transmisiunii, dar nu mai avea astâmpăr.

– Nu ai mâncat nimic, protestă Stava privind dezolată felurile neatinse.

– Nu mi-e foame, spuse, iar vocea lui răsună diferit decât de obicei.

Edrin părăsi scaunul și ordonă gărzilor să-l urmeze. Se gândi la Sten tot drumul până la Arhivă, încercând să-și amintească senzația pe care o avusese când împărțiseră același trup, dar ciudat, multe lucruri care îl impresionaseră

atunci începeau să i se şteargă din minte. Încă îl mai simţea alături, dar realiza că agentul se îndepărta treptat.

Lumni îl aştepta în faţa terminalului la fel de senin ca întotdeauna. Nu mai era cel care îl azvârlise pe Cedrin în stâlpul de foc, dar şi această latură a personalităţii lui exista undeva, aşa că trebuia să fie atent. Maestrul îl salută, iar el încercă să-i răspundă cât mai prietenos.

– Înălţimea voastră, legătura a fost deja stabilită, iar agentul Sten vă aşteaptă mesajul.

Edrin dădu din cap şi făcu semn să fie lăsat singur.

– Domnia ta, mai rămâi! îl opri pe Lumni chiar când se pregătea să iasă din încăpere.

Acesta se opri lângă intrare. Edrin se încruntă. Deşi maestrul se comporta ca de obicei, regele simţea o urmă de enervare când îl vedea. Începea deja să copieze rolul lui Minago pe lângă Cedrin?

– Nu ţi-am mulţumit încă pentru ajutor, îi spuse pe un ton cât mai lejer.

– Am făcut ce trebuia, Înălţimea voastră! îi răspunse Lumni cu un gest din care reieşea că nu avea rost să mai vorbească despre asta.

Edrin trecu repede peste moment. Dacă se gândea la moartea fratelui său, lucrurile nu mai păreau atât de clare. Cât de aproape fusese să fie trimis el însuşi în stâlpul de foc în locul lui Cedrin? Îl privi meditativ. Faţa calmă, părul alb, prins la spate, atitudinea echilibrată inspirau încredere, dar ce se ascundea în spatele lor?

– Totuşi, continuă Edrin, aş fi vrut să mă fi informat în legătură cu plecarea lui Sten pe *Ascensiune II*!

Lumni clătină din cap, aşa cum făcea întotdeauna când urma să-l mustre.

– Înălţimea voastră, prim-agentul Sten nu era de încredere. Nu puteam să-l mai las să se întoarcă în Regat.

– Ce vrei să spui cu asta? se ridică răstit vocea lui Edrin.

Lumni ridică o mână, iar *umbra* lui îl atinse uşor, forţându-l să se liniştească.

– Sten Darr a trădat odată, e adevărat că în favoarea Înălţimii voastre, dar asta contează mai puţin! Dacă l-aş

fi lăsat să vină înapoi, lucrurile s-ar fi repetat. Şi apoi, misiunea lui pe *Ascensiune II* este foarte importantă.

Edrin începu să se plimbe agitat prin încăpere. Ce prostie! Nu împărţise aceeaşi sensomemorie cu Sten? Nu îl cunoscuse oare mai bine decât oricine? Sten nu l-ar fi trădat niciodată indiferent ce făcuse înainte! Se întoarse spre Lumni ca să-i spună acest lucru, apoi se opri brusc, pentru că i se păru că înţelege dintr-o dată motivele acestuia. *Te temeai de influenţa lui asupra mea, nu-i aşa?* gândi.

– Şi eu a trebuit să renunţ la Adrew Hermen, continuă Lumni, pentru că prezenţa agenţilor noştri la bord este extrem de importantă. Nu aţi vrut să vă deschideţi spre Republică şi să renunţaţi la izolarea impusă de Yong?

– Şi fratele meu a vrut acest lucru, dar nu a fost lăsat!

– Nu a fost lăsat de Minago, e adevărat, dar situaţia s-a schimbat acum. Oamenii noştri vor putea apăra interesele Regatului, indiferent de locul unde va ajunge *Ascensiunea II*. Este parte din planul discutat şi deschiderea pe care o doriţi.

Dacă va ajunge undeva! gândi Edrin. Sigur că ideea lui Lumni era bună, doar că el nu era de acord cu prezenţa lui Sten la bord. Nu vorbiseră despre asta şi întotdeauna îşi imaginase că Sten se va întoarce cu el în Regat. Din punctul lui de vedere, putea fi oricare alt agent. *Bine, maestre, de data asta ţi-a mers, dar voi fi cu ochii pe tine!* Răsuflă adânc.

– Înălţimea voastră, ştiu că lui Sten îi va fi greu la început, dar va trece curând peste asta! încercă Lumni să-l consoleze. Şi apoi, este un agent ca oricare altul, gata să se sacrifice dacă este nevoie.

– Totuşi, ai fi putut să-l laşi să mă însoţească înapoi în Capitală! spuse Edrin vrând să sublinieze amestecul lui Lumni.

– Nu, Înălţimea voastră! Lumni clătină din cap. Am format un grup în care fiecare îşi are locul şi importanţa lui. De când au fost recrutaţi, misiunea lor a fost să plece pe *Ascensiune II*!

– Chiar şi Ralle?

Lui Edrin i se părea nedrept ca omul lui Minago să

supraviețuiască.

– Chiar și el. De ce nu? E doar un servitor în căutarea unui stăpân, iar pe noua navă va găsi ceea ce caută. Am avut grijă de asta.

Edrin oftă nemulțumit, pentru că discuția cu Lumni nu părea să ajungă undeva. Acesta nu înțelegea.

– Să nu mai vorbim de spre asta, dar, de acum înainte, vreau să fiu informat în legătură cu orice hotărâre luată de Consiliu. Bănuiesc că vei fi ales de ceilalți maeștri la conducerea Consiliului *Anh*...

Lumni se înclină cu umilință.

– Dacă vor dori să-mi încredințeze această sarcină...

Ba, bine că nu! Edrin îi făcu semn că întrevederea se încheiase, îi întoarse spatele și se așeză la consolă. Dacă insista pe problema cu Sten, avea să cadă în ridicol fără să poată rezolva ceva. Oricum, acesta era mult prea departe pentru a fi recuperat. Lumni se retrase în momentul în care regele se conecta direct la noul flux, rezultat din contopirea cu Rețeaua Republicii.

*

Figura lui Sten îi apăru liniștită, așa cum ar fi trebuit. Nu reușea să și-l imagineze în altă parte decât în palat, iar mediul neutru de pe *Ascensiune II* i se păru ciudat. Îngropat în adâncul unui asteroid, în mijlocul spațiului, privind cercul albastru al lui Galene de pe puntea de observație, Sten mai păstra încă o legătură vagă cu el.

Acum se aflau în același loc, chiar dacă nu era decât unul virtual. Era, totuși, mult mai apropiat de experiența pe care o trăiseră împreună, de parcă ar fi împărțit din nou o sensomemorie. De data aceasta, avea acces la amintirile lui, pentru că Sten îi permitea. Nu vorbiră prea mult, dar prin ochii lui, văzu nava de transport apropiindu-se de Stație și simți incertitudinea îmbarcării. Se temu alături de el că avea să fie arestat, apoi fu uimit când Lumni îl anunță că urma să fie primit pe *Ascensiune II*. Mai târziu, silueta enormă a navei îi apăru ca o altă planetă,

cu aripile mari, strânse pe structurile de susţinere. Sten îi vorbi despre suprastructura navei, despre caverna în care coborâse împreună cu ceilalţi şi despre cum o pornise stingher prin tunelurile ce ascundeau zona de fagure a camerelor personalului. Atunci, Sten se simţise pentru prima dată părăsit. Totul fusese prea brusc şi nu se obişnuise cu ideea că urma să plece fără el. De aceea, Edrin regreta, deşi nu fusese alegerea lui.

Când îi apăru prin intermediul lui Lumni şi a lui Yoshida, Sten nu părea tulburat, deşi nu putea fi sigur că nu se abţinea din cauza maestrului. Ar fi preferat să vorbească direct cu el, dar nu era posibil. Îi oferi amintirile trăite de când îi luase locul lui Cedrin, dar se mulţumi să-i spună doar câteva cuvinte sperând că avea să înţeleagă restul.

Mă bucur să vă văd! Sten se înclină liniştit.

Eşti bine? De fapt, ar fi vrut să-l întrebe dacă nu se simţea singur, dar Yoshida îl opri. Deşi nu era prezent în spaţiul unde se întâlnise cu Sten, îi simţea influenţa şi controlul. *De ce să îl tulburaţi cu astfel de cuvinte fără rost?*

Da, suntem toţi împreună şi ne pregătim pentru intrarea în stază. În curând, majoritatea celor de aici va dormi. Vor rămâne doar echipele care vor supraveghea sistemele.

Interveni o pauză în noul flux.

Nu vă mai gândiţi la ce a fost, continuă Sten. *Sunteţi rege acum, deci a meritat orice sacrificiu.*

Sten privi direct spre el vrând să îi transmită altceva.

Maestrul Lumni vă va rămâne întotdeauna alături şi va avea grijă ca Înălţimea voastră să fie în siguranţă! Totuşi, fiţi permanent în gardă, pentru că duşmanii se găsesc în locuri neaşteptate...

Edrin dădu din cap.

Am înţeles de curând acest lucru! Mulţumesc, Sten! Voi avea grijă...

Ar fi vrut să-i spună că Lumni, în felul lui umil, îi limita puterea şi că ar fi dorit ca Sten să fie lângă el, dar nu avea cum.

Drum bun! Misiunea voastră este importantă pentru oamenii din Regat, pentru că veţi fi acolo unde va ajunge Ascensiunea

II şi ne veţi apăra interesele! zise în schimb, deşi nici el nu înţelegea ce urma să se întâmple mai departe.

Lumni insistase că Jonson dorise să caute şi celelalte nave plecate de pe Pământ, iar Republica şi Cominternul fuseseră gata să investească în acest proiect. Totuşi, lui Edrin motivul acesta nu i se părea suficient. Trebuia să mai fie şi altceva, indiferent de ce susţinea Lumni. Galene nu avea nevoie de celelalte colonii, indiferent unde s-ar fi aflat acestea şi apoi, de ce Sten? Singurul motiv la care se gândise fusese că Lumni voise să îl lase fără susţinerea acestuia!

Voi avea grijă, repetă el încet, *voi avea răbdare...*

Legătura se întrerupse brusc, iar Edrin rămase cu regretul că nu făcuse mai mult pentru oamenii lui. Se gândi la Minago şi Cedrin şi i se păru că fuseseră toţi nişte marionete în mâinile lui Lumni.

În dimineaţa aceea, se întoarse la fel de îngândurat în apartamentul lui. Schimbase câteva cuvinte cu maestrul, dar era clar că nu era mulţumit de cum decursese discuţia cu Sten. Nici el nu ştia de ce avea un sentiment de pierdere şi orice i-ar fi spus maestrul, nu putea scăpa de el.

Intră în cameră şi se trânti morocănos pe o canapea. Stava se aşeză lângă el şi îl mângâie încercând să-l înveselească.

– De ce eşti trist, Edrin? Ai reuşit să devii rege, aşa cum ţi-ai dorit întotdeauna, îi şopti, iar el o sărută şi-i dădu dreptate în final.

– Aşa a fost să fie! De ce să regreţi ce nu poţi schimba?

Se gândi însă la Lumni şi oftă. Influenţa maestrului îl îngrijora, dar, poate, cu timpul, va putea să rezolve şi această problemă. *Nimeni nu e nemuritor cu adevărat!* îşi spuse plin de speranţă, înainte să se întoarcă spre Stava şi să-şi şteargă din minte toate problemele ce-l frământau.

*

Lumni îl vizită pe Adrew pe când încerca să adoarmă, între două expediţii în interiorul *Ascensiunii II*. Apăru la început ca o prezenţă vagă, ca o amintire ridicându-se

din mijlocul sensomemoriei, apoi ca o figură din ce în ce mai clară, făcându-l să tresară. În ultima vreme, Lumni părea să-şi fi abandonat rolul jucat atâta timp.

Maestre?

Lumni dădu din cap, iar Adrew se ridică şi se aşeză pe marginea patului de parcă poziţia de mai devreme ar fi însemnat lipsă de respect. Pentru maestru, graniţa lui Galene nu părea să însemne nimic.

Nu mă aşteptam să vă văd! spuse descoperind cu surprindere că începea să se teamă de figura blajină a maestrului. Acesta râse liniştit şi îl atinse uşor cu o descărcare de *umbră*. Adrew se cutremură.

Ai grijă ce faci! Îi ai pe Sten şi pe ceilalţi în puterea ta, aşa cum ţi-ai dorit, însă lucrurile se pot schimba oricând, după cum bine ştii!

Adrew nu protestă, pentru că avea dreptate. Se gândise mult la asta, pe când Sten era în graţiile lui Minago, şi apoi ale prinţului, iar Lumni îl sfătuise să nu invidieze avântul pe care prim-agentul îl luase în carieră. *Să nu îţi pară rău că vei avansa mai greu decât alţii. Rămâi la locul tău şi observă ce se întâmplă în jur; cei care intră nepregătiţi în jocul lumii, se vor prăbuşi mai devreme sau mai târziu, pentru că aripile lor nu sunt pregătite de zbor. Succesul se construieşte în timp, nu se forţează. Şi un balon de săpun se umflă într-o clipită, dar ce importanţă are?* Aşa îi spusese atunci şi avusese dreptate, pentru că Sten nu obţinuse nimic până la urmă.

Nu înţeleg, spuse, *nu înţeleg ce se întâmplă!*

Lumni dădu din cap, oftând.

Nu am zis asta nimănui, de ce crezi că ţi-aş spune ţie?

Adrew se retrase în sine, deşi Lumni nu intenţionase să-l mustre. Un agent nu avea voie să ceară explicaţii de la mai marii lui, ci trebuia doar să accepte indicaţiile date. Totuşi, ce le adusese supunerea lui Ralle, Karl şi chiar şi lui Sten?

Maestre, vreau să ştiu adevărul! i se adresă cu un fel de îndârjire. *De acum înainte, mă voi descurca singur, deci trebuie să ştiu la ce să mă aştept.*

Vocea lui Lumni se auzi cu întârziere.

E adevărat, ai dreptul la asta. Eu am trăit pe această planetă trecând prin multe transformări, am văzut cum s-au format statele şi cum au început să se lupte unele cu altele. Nici pe Pământ nu era altfel, de aceea am şi plecat. Am încercat să îi conving pe Yong şi pe urmaşii lui să renunţe la segregare şi să apropie Regatul de Republică şi Comintern şi asta, fără ca nimeni să-şi dea seama. Am urmat mult timp indicaţiile lui Jonson, iar acum, cu Cedrin şi Edrin aş fi avut cum să distrug Regatul, dar nu am mai vrut... De ce să i-l servesc lui Jonson?

De ce nu? Nu asta a dorit? Nu aţi lucrat împreună de la început?

Lumni se opri o clipă, iar *anh-ul* lui îl înfăşură pe Adrew, gata să îi pătrundă în suflet. Agentul rămase împietrit, incapabil să mai reacţioneze.

De ce nu asculţi cu adevărat ce spun? Poate e ciudat, dar Regatul a devenit casa mea, oftă maestrul de parcă şi-ar fi mărturisit o slăbiciune. *Totuşi, niciodată nu am crezut că era bine să rămână izolat, deşi Jonson nu îl dorea ca aliat, ci doar ca satelit. Comandantul nu prea i-a avut la inimă pe cei de pe Celeste! Înţelegi?*

Tânărul înţelegea, dar din câte simţea, personalitatea lui Lumni se modificase în urma transformărilor pe care le suferise trecând de la o generaţie la alta de agenţi, altfel nu ar fi schimbat planul lui Jonson. Cum a fost? Cum a fost să trăiască atât? Ar fi vrut să ştie asta, dar nu îndrăzni să întrebe. Lumni continuă să-i vorbească, fără să-şi dea seama că încetase pentru o clipă să-l asculte.

Încă de la început, Jonson l-a păcălit pe Andreas Pilate şi a vrut să facă acelaşi lucru şi cu Yong, dar nu i-a mers. Dorea să stăpânească tot Galene, iar situaţia creată a generat segregarea iniţială. Nu te-ai gândit niciodată la asta?

Adrew ridică din umeri. De ce ar fi făcut-o? Erau lucruri atât de îndepărtate, şi apoi el se luptase în ultima vreme să supravieţuiască, nu avusese timp să mediteze la trecutul coloniei. Lumni nu era, probabil, conştient de asta, concentrat asupra planului său.

După atâta timp în Regat, continuă maestrul fără să-l ia

în seamă, *am meditat la asta şi m-am hotărât să nu-i mai fac jocul decât parţial. S-au întâmplat multe – războaie, reforma lui Um, şi am pierdut legătura şi cu Yoshida. De aici şi misiunea ta în Republică. Trebuia să-l scoţi din bibliotecă şi să-l ajuţi să ajungă pe orbită şi, în acelaşi timp, să-ţi creezi propria legătură cu el. E foarte important pentru ce urmează să faci pe Ascensiune II.*

Anh-ul lui Adrew începu să se agite în centrul sensomemoriei, dar nu reuşi să îl elibereze de forţa lui Lumni.

De ce plec? De ce? reuşi, totuşi, să şoptească.

Pentru că Jonson vrea să reia misiunea iniţială a Ascensiunii.

Doar pentru asta? Ce legătură are cu restul? Nu aţi spus că nu vreţi să-i faceţi jocul?

Lumni râse, iar lui Adrew i se păru că întrezăreşte ceva din personalitatea lui adevărată. Îi trecu prin minte că era probabil singura persoană care îl cunoştea şi înţelegea şi tocmai de aceea, maestrul îi spunea toate aceste lucruri. Poate că lui Edrin i-ar fi fost mai bine dacă ar fi venit cu ei pe Ascensiune II, decât să rămână cu maestrul în Regat! Atâta chin pentru nimic!

Şi apoi, de ce te plângi? îl mustră blând Lumni, fără să îi răspundă la întrebări. *Ai avut o viaţă destul de uşoară faţă de a celorlalţi agenţi. Am fost dur cu tine?*

Nu, nu fusese, doar că îl împinsese uşor de la spate, aşa cum făcuse cu toţi ceilalţi. Se purtase bine cu el, avusese răbdare să-i explice, să-l înveţe multe lucruri. Nu avea de ce să se plângă. Nu ca Ralle, Karl, chiar şi Sten.

Nu a fost pentru nimic. Pe una dintre navele celelalte se afla un lucru pe care Jonson şi-l doreşte. Un lucru de care are nevoie şi pe care îl vreau şi eu, deoarece acest lucru îl va hotărî pe următorul conducător de pe Galene.

Doar pentru asta? repetă Adrew, nevenindu-i să creadă. *Ce lucru?*

Un lucru pentru care merită să aştepţi sute de ani, să construieşti o navă şi să pregăteşti cel mai bun echipaj. Şi de ce numeşti „doar pentru asta" stăpânirea unei planete întregi? Ţi se pare nimic?

Energia lui Lumni îşi schimbă sensul de parcă maestrul

ar fi râs de el, iar Adrew simţi o descărcare slabă, ca un ghiont, în mijlocul sensomemoriei. Sigur că nu era puţin, doar că nu-şi imaginase că Lumni ar fi visat la aşa ceva.

Asta aţi făcut cu toate aceste misiuni? Ne-aţi pregătit? De ce?

Răspunsul nu era decât unul. *Pune oamenii în situaţii limită şi lasă-i să se descurce singuri! Apoi, ocupă-te de detalii! Vor învăţa singuri lucruri pe care nu le poţi spune nici cu milioane de cuvinte!* Nu asta îi tot repetase Lumni în timpul pregătirii?

Ce ne aşteaptă mai departe? Unde ne trimiteţi?

Nu ştiu exact. Lumni păru sincer. *Avem informaţii, dar nimic nu este sigur la asemenea distanţă.*

Adrew începu să se zbată, încercând să se elibereze.

Deci ştiţi ceva! Ştiţi unde sunt ceilalţi supravieţuitori de pe navele coloniştilor iniţiali!

Da, dar nu te gândi la asta acum. Când vă veţi trezi din stază, versiunea de acum a comandantului Jonson vă va spune ce să faceţi.

Dar tot timpul care ne va lua să descoperim lucrul acela... Poate că nu îl vom găsi niciodată, sau vom muri, sau... vom alege să nu ne mai întoarcem...

Um-ul lui Lumni îl mângâie uşor, aşa cum făcea întotdeauna când spunea lucruri necuvenite.

Poate nu veţi găsi nimic, poate veţi muri, aşa e. Dar, dacă veţi fi în viaţă, vă veţi întoarce... Te îndoieşti de asta?

Adrew renunţă să se mai împotrivească. O serie de informaţii curgeau dinspre Lumni spre sensomemoria lui, într-un flux arzător. Se răsuci ca să se ferească de ele, dar nu reuşi. Lumni îl ţinea mult prea strâns.

Odată ajuns la destinaţie, vei avea acces la datele transferate acum. Aşa vei şti ce doresc şi ce trebuie să faci, iar când te vei întoarce, indiferent când o să se întâmple asta, o altă versiune a mea va fi aici. Ai grijă! Jonson şi Yoshida nu trebuie să afle nimic din ce am discutat acum. Cei din Comintern vor avea destulă treabă să se ocupe de experimentul lui Verrus, aşa că nu vă vor deranja. Am ceva pregătit şi pentru Republică, pentru că Apoc a pătruns deja în Reţeaua lor. Ciudat cum încurcă unii lucrurile! adăugă meditativ. *Cu Apoc, am dat şi noi o*

mână de ajutor, dar a meritat deranjul.

Vă veţi descurca cu Apoc? întrebă Adrew, deşi ştia deja răspunsul.

Sigur că da, te îndoieşti de asta? Dar ce a fost a fost, mă pot încrede în tine, nu-i aşa?

Agentul încuviinţă din cap simţindu-se extrem de obosit şi somnoros. Lumni îl va aştepta să se întoarcă şi asta îl făcea să se simtă mai sigur pe sine. Maestrul avea, totuşi, încredere în el...

Ce... ce veţi face cu lucrul acela dacă îl vom găsi?

Lumni îl atinse din nou cu degetele de *um.*

Tu ce crezi? Şi Adrew...

Da, răspunse acesta căscând.

Ai grijă de ceilalţi şi în special de Ralle.

De ce?

Pentru că vei avea mare nevoie de el! Vei vedea şi singur mai târziu şi-ţi vei aminti cuvintele mele.

Maestrul nu se înşela niciodată, îşi aminti Adrew înainte să alunece înapoi pe pat şi să se cufunde în somn.

Ai grijă şi cu Sten, deşi nu cred că trebuie să-ţi atrag atenţia asupra lui. Vei prelua conducerea grupului, ceea ce nu o să-i placă deloc. Acum, se crede nedreptăţit şi te vei putea folosi de asta ca să ţi-l apropii. Nu uita că Sten este un învingător, dar nimic nu durează, după cum bine ştii.

Şi acum, adio! îl mai auzi pe Lumni spunând. *Când dormi, timpul nu există, deci ne vom revedea curând. Te voi aştepta aici, într-o formă sau alta, oricât va dura să te întorci!*

*

Cu Idolia în cabina strâmtă de pe *Ascensiune II,* Adrew stătea cu ochii în tavan, gândindu-se la tot ce aflase. Lumni intenţiona să se folosească de Jonson şi Yoshida pentru a obţine ce dorea. Nu făcuse la fel şi cu Minago, cu Cedrin şi acum, cu Edrin? Nu era surprinzător, deşi niciodată nu-şi imaginase că maestrul dorea puterea. Totuşi, îi spusese de mai multe ori: *Lasă-i pe ceilalţi să se lupte şi doar priveşte-i de pe margine. Va veni şi vremea ta.* Asta nu însemna deci pasivitate, ci doar să acţionezi la momentul

potrivit pentru a câştiga războiul, nu doar o luptă.

Yoshida îl anunţase că avea să intre în stază a doua zi, iar Idolia îşi făcuse deja planuri pentru ultima lor seară împreună. Ea urma să mai rămână trează, pentru că trebuia să pună la punct laboratorul de pe *Ascensiune II*.

– Nu mai avem mult, îi spuse în timp ce stăteau îmbrăţişaţi pe patul strâmt.

Se sărutară, iar Adrew încercă să se concentreze numai asupra ei. Erau multe lucruri la care să se gândească, dar prefera să le ignore.

– Să profităm atunci de ultimele ore petrecute împreună, îi zise Adrew, privind-o cum îi zâmbea cu o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci.

Era liniştită, mulţumită, şi încerca să îl facă să simtă acelaşi lucru. Chiar şi fără aromele lui Daath, relaţia lor mergea înainte. Când o atingea, când o săruta, când stăteau amândoi ore în şir rupţi de lumea navei, simţea că energia ce îi legase prima dată era încă acolo, învăluindu-i. Adrew se relaxă şi nu se mai gândi la nimic, de parcă ar fi fost un om cu un trecut obişnuit pe care probleme lumii nu-l interesau. Era plăcut, ca într-o vacanţă pe care şi-o luase după o perioadă foarte grea. Privind-o, în timp ce se bucura de mângâieri, Adrew nu se mai feri, nu se mai temu, ci doar se lăsă purtat de vârtejul ce-i făcea sensomemoria să încetinească şi rămăşiţele de *anh* şi *um* să se rotească încet într-o nouă sferă.

O sărută din nou, apoi desprinse amestecul de energie şi-l lăsă să se disperseze încet de-a lungul trupul ei. Femeia tresări şi să agăţă de el, pierzându-se de tot, iar buzele li se contopiră pe când un flux slab îi traversă. Gemeau amândoi, agăţaţi unul de celălalt de parcă atunci s-ar fi regăsit. Adrew răsuflă adânc şi, prinzând una dintre panglicile palide de energie, o înfăşură în ea şi o sărută cu blândeţe, şoptindu-i în minte: *Iubita mea!*

În cele din urmă, Idolia îl părăsi oftând. Mai erau atâtea lucruri de făcut şi atât de puţin timp.

*

Adrew se ridică târziu din pat, amânând momentul în care trebuia să discute cu Sten. În ultima vreme, nu fusese singur decât rareori, ocupat cu pregătirile, cu discuţiile cu IA-ul şi cu ceilalţi. Sten era nemulţumit, pentru că nu îl urmase pe Edrin în Regat şi reuşise să-l tulbure, deşi Lumni îi atrăsese atenţia să nu se lase intimidat sau influenţat de el. Din fericire, Karl şi Ralle nu aveau nimic de zis. Remi îl lăsase în pace după o întrevedere cu căpitanul *Ascensiunii II*. Lucrurile erau mult mai complicate decât i se păruseră la început, dar pentru el nu mai avea importanţă.

Cu câteva ore în urmă, Remi îl vizitase, vrând să îi pună întrebări despre misiune şi în special despre IA-ul *Ascensiunii II* şi Regat. Fusese numit şef al corpului de pază şi începuse deja să-şi ia rolul în serios.

– Degeaba insişti, îi spusese Adrew. Nu suntem duşmani, îţi aminteşti? Ce rost au toate astea?

– Te tot ascunzi şi laşi impresia că ştii mai multe, îi reproşase el.

Adrew ridicase enervat din umeri. Începea să se sature de insinuările lui, nu că nu ar fi avut parţial dreptate.

– Ce vrei să-ţi spun eu? Tu m-ai adus pe Staţie şi ai aranjat să ajung pe navă! Nici nu ştiu sigur ce o să fac aici, aşa că nu înţeleg ce vrei de la mine. Tu ai vorbit cu comandantul, nu?

– E drept, dar n-am schimbat decât câteva cuvinte, spusese Remi exasperat că Adrew părea să-i scape printre degete.

Până atunci, el deţinuse controlul, dar brusc se dovedise că Adrew complota cu Yoshida, iar el era lăsat deoparte.

– Adrew? Nu tu l-ai scos pe Yoshida din Republică şi l-ai dus pe Staţie? Nu asta a fost misiunea ta iniţială? Parcă jurai că eşti inactiv. Şi ce s-a dovedit pe urmă? Că m-ai minţit şi manipulat!

Agentul se întinsese din nou pe pat şi-şi pusese mâinile sub cap, privind în tavan de parcă prezenţa lui Remi l-ar fi deranjat. Nu putea să îi spună că nici el nu ştiuse clar

ce avea de făcut şi că fusese împins de Lumni pe drumul ce-l adusese la bordul navei. *Aşa lucrăm noi! Agenţii din teren nu au acces la multe informaţii!* În schimb, încercase să-l liniştească.

– Vom pleca împreună aşa că vom vedea cum decurg lucrurile. Nu am ce să mai adaug, degeaba insişti. Oricum, nu-ţi sunt duşman, cred că ştii asta!

Remi îl făcuse mincinos şi plecase furios din cameră, dar cel puţin se abţinuse să-l lovească şi asta era ceva. Poate că, în cele din urmă, începea să îl ia în seamă.

*

După plecarea Idoliei, Adrew se îmbrăcă, gândindu-se în acelaşi timp la situaţia în care ajunsese. Cu o zi înainte, se plimbase la bordul *Ascensiunii II* încercând să-şi dea seama de dimensiunile ei. În afara zonei echipajului, împărţită în cabine minuscule, restul spaţiilor erau enorme, făcute să primească sute de oameni. Era clar că se punea accent pe activităţile în comun, cabinele fiind doar pentru dormit. Mersese pe coridoare, urcase în trenul intern şi vizitase Ecosfera, uşurat că, până la urmă, comandantul nu acceptase prezenţa unui creier vegetal. Plantele erau cele pe care le văzuse pe Staţie, un amestec de copaci galenici, tufişuri cu flori de tipul celor create de Comintern, apoi o întreagă seră cu legume şi fructe îngrijite de echipe ce aveau să se rotească mai des decât celelalte.

Părăsi cabina şi se îndreptă tot spre Ecosferă, unde ştia că îi va găsi pe Sten şi Karl. Aceştia ocupau două încăperi ceva mai departe, pe coridorul unde locuia şi el, dar fuseseră repartizaţi în una dintre echipele ce aveau să se ocupe de culturi. Cam ciudată însărcinare, dar nu comentaseră. Probabil că Jonson intenţiona să îi ţină departe de restul echipajului. Pătrunse pe aleile trasate clar, mărginite de tufişuri scunde, încă insuficient dezvoltate. Se opri o clipă, închise ochii şi întinse mâinile în lateral, încercând să acumuleze energia vegetală. Un timp, nu descoperi nimic, apoi simţi un curent slab, ca nişte furnicături în

vârful degetelor. Zâmbi. Era ceva acolo. Ceva ce putea folosi la nevoie. Cineva se gândise şi la ei, şi la efectele lipsei fluxului *anh*.

Îi găsi pe cei doi extrăgând cu grijă răsaduri din ghivece. Îi salută, dar i se părură destul de distanţi. Pe Sten îl nemulţumea ceva, iar Karl se ţinea după el, arătând speriat de parcă ar fi fost în pericol. Lipsa *anh-ului* le dădea bătăi de cap, dar Lumni îl asigurase că lucrurile aveau să se aranjeze în timp. Le zâmbi larg, încercând să se folosească de energia vegetală pentru a ajunge la ei.

– Eşti bine? îl întrebă pe Sten, deşi celălalt nu părea să aibă chef de conversaţie.

– Da, aproximativ!

Sten privi în jos când îi răspunse. Avea mâinile murdare şi urme întunecate pe faţă.

– L-ai mai văzut pe Ralle? îl întrebă, cu toate că situaţia acestuia nu-l preocupa în mod deosebit.

Sten ridică din umeri, dar Karl se foi neliniştit privindu-l pieziş. De când păşiseră la bordul *Ascensiunii II*, fluxul ce le permitea să comunice dispăruse şi, dintr-o dată, se treziseră izolaţi. Adrew se întinse încet spre Sten încercând să îi simtă gândurile, dar nu găsi decât tăcere. Avea impresia că Sten îl învinuia pe el, pentru că ajunseseră cu toţii la bordul navei în situaţia în care Edrin reuşise să se întoarcă în Regat. Sten ar fi vrut să îl urmeze pe prinţ şi ar fi acceptat şi plecarea în spaţiu dacă i-ar fi rămas alături. Dar aşa? Era ca şi când ar fi vrut să scape de el! *Lumni nu ţi-a explicat nimic?* îl întrebă Adrew în gând, fără să ştie dacă îl înţelesese. Într-un fel, îi dădea dreptate. Trecuse prin atâtea cu Minago, trădase, urmase planurile maestrului Lumni, îl susţinuse pe Edrin, şi apoi nu se alesese cu nimic, ci fusese aruncat dincolo de graniţele lui Galene, împreună cu nişte simpli agenţi. În plus, Sten începuse să se teamă şi de posibilitatea ca el să preia conducerea grupului, după cum îi spusese şi Lumni. *Fie ce-o fi!*

– Ascultă, Adrew! Ce te-ai gândit să faci?

Vocea lui Sten îl făcu să se scuture de gânduri. Îi vorbi prietenos, ca să-i transmită că nu avea de ce să se teamă

de el.

– Eu? Nimic. După cum ştii, voi intra curând în stază. Cred că voi veţi mai avea destul de furcă cu toate astea, spuse făcând un gest larg spre răsadurile din ghivece.

Sten rămase descumpănit, pentru că nu era răspunsul aşteptat. Maestrul Lumni nu mai luase legătura cu el şi asta i se părea ciudat. După ce păruse să îl ajute atâta timp, după ce îl apărase de Minago şi îl pusese în slujba prinţului Edrin, tăcerea lui nu era de bun augur. Se hotărî să mai facă o încercare.

– Ai discutat cu maestrul?

Adrew ridică din umeri. Sigur că vorbise, iar, dacă Sten era curios, putea să-i şi spună câte ceva. Totuşi, erau lucruri pe care nu avea să le afle. Se gândi o clipă cum să procedeze ca să nu îl supere şi mai tare.

– Doar câteva cuvinte. Mi-a zis să avem grijă de noi, să lucrăm împreună...

– Atâta tot?

Adrew se mai gândi o clipă.

– A mai zis că ne va aştepta la întoarcere, oricând va fi asta. Acum, era ocupat să consolideze puterea regelui, aşa că nu avea timp de discuţii, continuă el, deşi îşi dădea seama cât de ridicol suna.

Sten şi Karl schimbară priviri uşurate. *Deci aşa! Gândul îţi e tot la Edrin!* observă Adrew, descoperind o posibilitate de a-l face pe Sten să-l urmeze.

– Da. Misiunea aceasta este extrem de importantă pentru regele Edrin, pentru că va da Regatului locul pe care îl merită, continuă el, amintindu-şi cuvintele lui Lumni.

Dă oamenilor ce au nevoie! Ce merge la ei, merge şi la agenţi! Lumni avea din nou dreptate.

– Mă bucur că aud asta! murmură Sten şi, dintr-un impuls, îi întinse mâna lui Adrew.

Atingerea îi făcu să tresară uşor pe amândoi, străbătuţi de un curent vag, asemănător celui *anh*. Poate se îngrijorase degeaba, iar maestrul Lumni avea să îl susţină, totuşi, pe Edrin. Dacă se întâmpla asta, ce importanţă mai avea că îl arunca pe el la capătul celălalt al galaxiei? Sten

rămase tăcut, privind dincolo de Adrew, la Ecosfera încă insuficient dezvoltată. Aveau atâta de lucru, dar şi o eternitate la dispoziţie.

*

Adrew îi părăsi destul de mulţumit de cum merseseră lucrurile. Se plimbă pe coridoare, intră în camerele de agrement, iar mai târziu, ajunse şi pe puntea observatorului, singurul loc comun care avea legătură cu exteriorul. Alignak apărea copleşitor în apropiere şi mai departe, se vedea şi Galene, o mică sferă albastră. În acel moment, marele continent Nuna nu era vizibil, ci doar imensul ocean planetar, traversat de formaţiuni noroase. Dacă privea mai spre dreapta, nu era decât întunericul spaţiului acoperit de puncte de lumină tremurătoare. Undeva acolo, se afla şi destinaţia *Ascensiunii II*. De când Lumni îi spusese că trebuia să plece, se tot întreba dacă se va descurca. Atunci când se uita la ceilalţi, era clar că erau stăpâniţi de aceleaşi îndoieli. Încercase să discute cu Yoshida, dar acesta ridicase din umeri.

Nu ştiu. A fost o problemă de selecţie, de combinaţie genetică. Lumni a insistat că sunteţi alegerea cea mai bună pentru misiunea asta. Ce vrei să îţi spun, Adrew? Eu nu am avut niciun amestec, după cum bine ştii!

Nu insistase, văzându-l deranjat de întrebare, dar nu încetase să se gândească la asta. *Mă voi descurca, totuşi, dacă urmez instrucţiunile lui Lumni!* se consolă el.

*

Întors în cabina lui, cuvintele lui Yoshida îi apărură în minte, semn că îl monitoriza în permanenţă, deşi părea ocupat de alte lucruri.

Prostule, nu-ţi mai bate capul! Oricum nu ai ce face.

Yoshida! îi spuse liniştit. *De ce nu-ţi vezi de treaba ta?*

Oricare ar fi fost puterea de care IA-ul dispunea, nu era dispus să-l mai lase să-i dea ordine. *Aici suntem toţi egali!*

– Adrew? vocea lui Ralle răsună din golul uşii.

Îşi mută privirile din tavan şi-l trimise pe Yoshida

înapoi în spațiul lui. Se ridică, trăgându-se lângă perete și îi făcu semn să intre. Ralle se așeză pe pat, scuzându-se. Rămaseră tăcuți. Cu capul plecat, agentul părea să-și adune curajul ca să-l întrebe ceva. De când fusese amenințat cu ștergerea definitivă, comportamentul lui se schimbase. Dintr-o dată, renunțase să se mai împotrivească, iar de când ajunseseră pe *Ascensiune II*, începuse să-l urmărească și să stea lângă el de fiecare dată când avea ocazia. Poate credea că îl proteja de Sten și Karl, sau poate avea alte motive. Nu era sigur că Ralle își dădea seama cu adevărat cum stăteau lucrurile. Ar fi vrut să-i spună că nu îl ura, pentru că purtarea lui cât fusese omul lui Minago nu îl deranjase cu nimic, iar ce se întâmplase cu Sten și Karl nu era treaba lui. Era adevărat că ordonase să fie omorât, dar nu avea niciun rost să se gândească la asta atunci. Oricum, avea propriile planuri cu Ralle, indiferent de ce îi recomandase Lumni.

– Vrei să mă întrebi ceva? îl încurajă văzându-l amărât.

Acesta aprobă din cap și îndrăzni să-l privească pe furiș.

– Maestrul Lumni ți-a spus ceva despre mine?

Cuvintele îi ieșiră cu greu, de parcă s-ar fi forțat să vorbească. Se vedea însă că se gândise mult la asta. Adrew zâmbi. Discutase cu Lumni, dar nu aflase de ce maestrul îl considera pe Ralle atât de important.

– Vei veni cu noi, îi zise, bătându-l încurajator pe spate.

Ralle nu păru mai ușurat. Se răsuci spre el, evitând în continuare să-l privească în ochi.

– În ce fel?

– Nu știu. Tu în ce fel ai vrea? Aș dori să pot face mai multe pentru tine. Îmi dai voie? îi replică folosind întrebarea standard a agenților *anh*.

Ralle păru mulțumit de răspuns. Nu mai insistă, se ridică, îl salută, plecându-se, și dispăru pe coridor. Adrew rămase nemișcat, zâmbind în gol.

Ce-ți umblă prin minte? Yoshida era curios. *Pui ceva la cale, simt asta.*

Zâmbetul lui Adrew se adânci, deși IA-ul nu putea vedea asta.

Nu mai spune, chiar simţi? Ca să vezi.

Şi-l imagină supraveghind *Ascensiunea II*, Ecosfera, atmosfera, toate utilajele şi roboţii, urmărind mişcările echipajului, dar şi pierdut în spaţiile exterioare, calculând datele misiunii.

Yoshida?

Da.

Nu e greu să te ocupi de toate astea? spuse cu gândul la sistemele pe care acesta trebuia să le monitorizeze.

Pentru asta am fost creat, şi apoi mai este şi căpitanul!

Căpitanul?

Până atunci nu îl văzuseră, deşi fuseseră anunţaţi că avea să le vorbească înainte de a intra în stază.

Cine e de fapt? Nimeni nu pare să ştie.

Hohotele lui Yoshida îi pătrunseră în sensomemorie.

De ce nu înţelegi ceea ce e evident? Ascensiunea a fost întotdeauna o navă, care a avut o singură IA şi un singur căpitan! Şi aşa a fost de la început.

Ce vrei să spui? Ascensiunea II este o navă a Republicii, dar Lumni m-a trimis să te eliberez, deci înţeleg partea cu o singură IA, deşi implicarea maestrului... Dar un singur căpitan, ce e chestia asta?

Yoshida zâmbi, iar imaginea i se mişcă în mintea lui.

Tu ce crezi că e? Lumni a trecut din generaţie în generaţie, de ce ar fi fost imposibil pentru Jonson? Saden şi comandantul sunt tot atâtea avataruri ale lui, menite să ducă mai departe marele plan. De aceea, Ascensiunea a fost şi va fi întotdeauna condusă de Jonson. Pregăteşte-te pentru asta.

Yoshida dispăru, iar Adrew rămase cu privirile pierdute în gol. Se întinse pe pat şi îşi puse o mână sub cap. Din toate părţile, îl asaltau murmure, senzaţii, frânturi de gânduri ale sutelor de oameni de la bord. Undeva, era însă un miez strălucitor, un curent timid de date, ce încerca să se înfiripeze între el şi ceilalţi agenţi *anh*. Se apropie de ei, ştiind că erau la fel de bucuroşi să comunice, chiar dacă fluxul adevărat era atât de departe, rotindu-se o dată cu Galene. Poate nu era totul pierdut! Zâmbi. Poate că aveau, totuşi, să-şi găsească locul în altă lume, călătorind printre

stele într-o ascensiune cum fusese cea care îi adusese pe strămoşii lor pe Galene. Se răsuci în pat şi închise ochii. Noul flux *anh* îl mângâie uşor, iar el o porni pe panglicile de energie, construind noi legături ale sensomemoriei, până când îi incluse pe toţi. În mijlocul vârtejului, o sămânţă încolţi şi o plantă îşi înălţă capul prin flux. Urma să fie un Copac *Anh* dacă aveau mare grijă de el. *Veniţi!* spuse, şi ceilalţi se grăbiră spre spaţiul creat. Energia se revărsă pe coridoarele navei, iar noul flux înflori înconjurându-i strâns. Deja nu se mai temeau. Deja nu mai erau singuri.

SFÂRŞIT

La final de poveste, vă îndemnăm pe voi, cei mai pasionați dintre cititori, să găsiți și mai multe detalii despre sistemul Galene și eroii acestei cărți pe site-ul **anamarianegrila20.wix.com/stelarium**. Dacă doriți să cunoașteți mai multe despre istoria sistemului planetar, despre apariția noilor state și mai ales despre personajele alături de care ați făcut această călătorie, vă invităm să accesați conținutul multi-media prezent pe site.

Până la următorul volum, vă dorim să vă împrieteniți cât mai bine cu Sten Darr, Karl Senn și Adrew Hermen, precum și cu restul de agenți, maeștri *anh* și figuri emblematice care țin în mâini soarta lumii de pe Galene.

ALTE APARIȚII

Primul volum din seria
Predestinare genetică

Un carismatic ucigaș în serie (inspirat din realitate) și un individ banal, prinși în angrenajul procedural al unei justiții distopice... Politică sau predestinare? Instinctul criminal se moștenește sau se dobândește? Poate Constituția garanta siguranța cetățenilor săi, și dacă da, cu ce preț? În binecunoscutul său ritm alert, Ciprian Mitoceanu ne poartă către un viitor apropiat pe cât de îngrijorător, pe atât de verosimil: zarurile au fost aruncate.

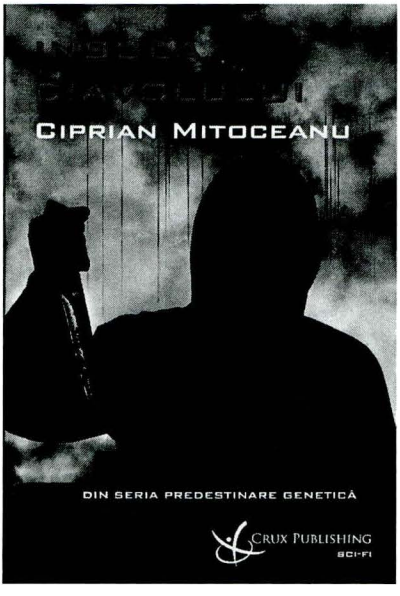

„Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați!"

Un nevinovat întemnițat pe Insula Diavolului și un criminal în serie liber, aflat în culmea succesului. Congresmanul Dawson își pregătește, pas cu pas, amendamentul, o lovitură decisivă pe care o va da justiției americane și însăși umanității.

Dar ce te faci când politica și genetica scapă de sub control?

În cel de-al doilea volum al seriei Predestinare genetică, Ciprian Mitoceanu ne provoacă, în obișnuitul său stil alert, să luăm parte la o un joc diabolic, a cărui singură miză este supraviețuirea.

Editura Crux Publishing își propune să publice integrala operelor lui Robert E. Howard, alegând ca prim titlu o nuvelă complexă ce îl are ca protagonist pe nimeni altul decât pe legendarul erou Conan Barbarul. Conținând probabil una dintre cele mai emblematice scene din istoria curentului literar sword & sorcery, nuvela *O vrăjitoare se va naște* aduce în prim-plan acele elemente care l-au făcut pe Robert E. Howard să fie considerat unul dintre părinții fantasticului întunecat de calitate: acțiune dinamică, eroi excepționali suprinși în situații excepționale și un univers de o frumusețe uluitoare.

Cine a creat cartea cu scoarțe de argint, ferecate? Ce secrete se ascund oare în ea ? Cine va avea puterea sau dibăcia să o deschidă? Și, cel mai important, ce va fi descoperit înăuntru?

În cel mai recent volum de proză al scriitorului Florin Pîtea, veți avea prilejul să aflați răspunsurile la aceste întrebări și să călătoriți pe un tărâm fascinant, în compania unor personaje de neuitat.

Cartea cu scoarțe de argint, ferecate.

Un volum magic. Un tărâm de basm. O revoluție industrială.

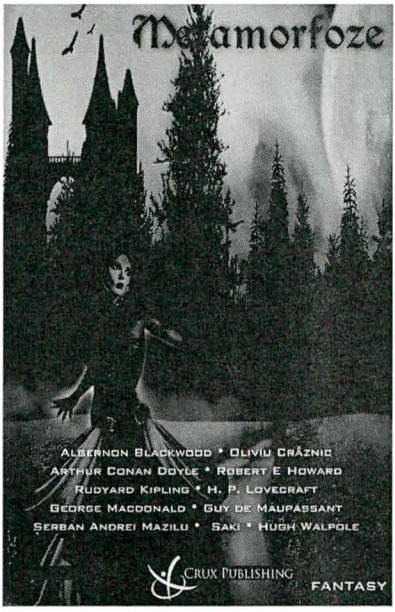

Lupi care se transformă în oameni sau oameni care se transformă în lupi?... Demoni, spirite sau fantasme?... Legende despre bărbaţi blestemaţi şi despre frumoase fără milă străbat negura vremurilor, luând forme înfricoşătoare şi fascinante sub pana unor scriitori de excepţie. Însoţeşte-ne din America în India, din Londra în Africa, din Franţa în Arras ori în Voss, printre minuni şi tenebre.

Este lună plină... şi tu CITEŞTI.

„Nimic nu este adevărat, totul este permis, intonau membrii Ordinului Asasinilor. Creând un cuplu de ucigaşi iniţiaţi, care mixează moartea şi iubirea cu revoluţia, ce rivalizează cu cele din Matrix şi Neuromancer – dar şi cu manifestul We Will Rise al celor de la Arch Enemy – Şerban Andrei Mazilu surprinde din nou (după debutul său american) cu o distopie dark fantasy post-modernă luxuriantă şi exotică. *Există un singur zeu*, spune un personaj, Thanos (după personificarea grecească a morţii) *şi noi toţi ardem pe altarul său!"*

Ştefan Bolea (Dr. în Filosofie, Drd. în Litere)

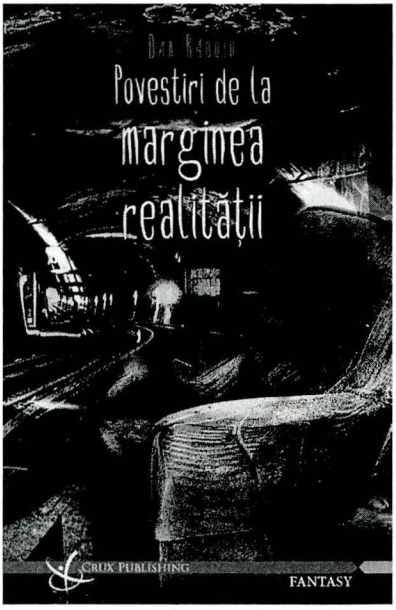

Bună de citit în metrou, între două ședințe sau în pauză, cu o cană de cafea în mână, colecția **Povestiri de la marginea realității** aduce în prim plan întâmplări neobișnuite, personaje verosimile (sau nu), situații absurde și contexte bizare, în care suspansul se împletește cu umorul (uneori din cel mai negru cu putință).

Este miezul nopții... și tu citești:

...despre un răzbunător rănit și despre o fată cu trandafir în păr, care își doarme somnul de veci sub gheață;
...despre o necunoscută moartă și despre cât de departe pot merge autoritățile pentru a da de urma criminalului;
...și despre preafrumoasa Ermengaarde din Dinastia Eyes, a cărei inteligență cântată de barzi a transformat farmecul feminin în armă supremă.

Este miezul nopții... și tu citești

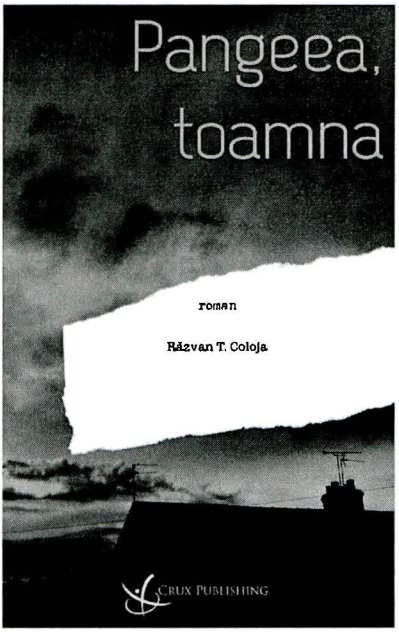

Pangeea, toamna e un roman al desprinderii, un manifest pentru sfidarea gravitației și pentru căutarea – chiar irresponsabilă – a drumului propriu.

Pangeea, toamna este, poate mai puternic decât alte cărți ale autorului, un roman senzorial sau, mai pretențios spus, un poem epic.

Dan-Liviu Boeriu
(critic literar)

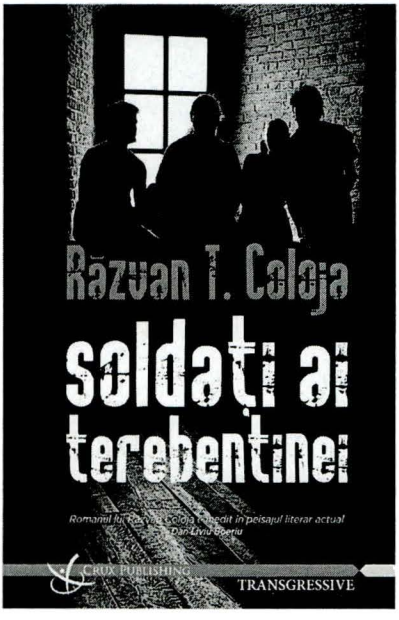

Roman câștigător al Premiului Național pentru Creație Literară „Vasile Voiculescu" 2015

„**Soldați ai terebentinei** este o carte care, cu puțin noroc, poate deveni un roman-cult al celor care nu vor să uite mirosul de scenă încinsă, de ghete grele, de geacă de piele. De libertate, *after all.*"

Dan-Liviu Boeriu
(Critic literar)

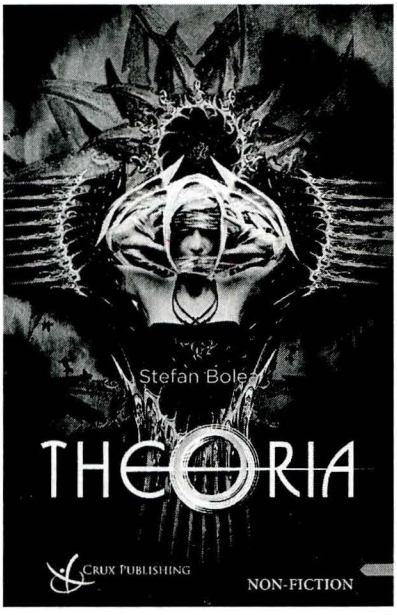

Această carte a lui Ștefan Bolea este un caleidoscop în care recenzia, microeseul, aforismul și editorialul sunt emanații ale aceluiași eu contemplativ și tranșant, concis și chiar liric uneori. [...]

Stilul dezinvolt-american, personalizat și interdisciplinar, declamator sau confesiv, captivează cititorul indiferent dacă subiectul analizat este poezia/ proza tânără, cinematografia contemporană, doom metal/ dance metal, istoria mentală a revistei EgoPHobia sau memorabilul portret al lui Shaq, acest „Coriolan al sportului". [...]

Petrișor Militaru
(scriitor, critic literar)

La un deceniu de la apariția Împăratului ghețurilor, Ana-Maria Negrilă revine cu un roman mai vast și mai ambițios, Regatul sufletelor pierdute – primul dintr-o serie space opera. Când spun „vast", mă gândesc la dimensiuni comparabile cu Primăvara Helliconiei. Când spun „ambițios", mă gândesc la o structură narativă multi-plan precum cea din Dune. Iar când spun „space opera", mă gândesc la o societate imaginară complexă de genul celor din Seria Culturii.

Lector Univ. Dr. Florin Pîtea

9 789739 839402

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025